

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၇၀)ကျော်က
ဘရေးဆရာမကြီးအဂုန်ခင်ခင်လေး၏
သီးမြားကလောင်အမည်တစ်ခုဖြစ်သည်

ကိုကိုပေး

ဟူသောအမည်ဖြင့်ရေးသားခဲ့သော

မြော်မြော်မြော်တော်တော်တော်
ကိုပေးခြားမြား
အမှတ်(၁)

၁၉၅၄ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ပထမအကြံမြတ်ထုတ်စာအုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ထုတ်ဝေသူ၏ ရည်မှန်းချက်နှင့်ဆန္ဒ

တန်ဖိုးရှိသော အဟောင်းသည် နောင်တစ်ခေတ်တွင် ပြန်လည်ဆန်းသစ်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဝါသနာအရ တပေလောကအတွင်းသို့ ခြေစုပ်၍ ဝင်ခဲ့မိသည့်အချိန်ကစ၍ ယောက်စဉ်က ဖတ်ရှုခဲ့ရသော တပေများနှင့် ခေတ်တပေတို့ကို အမြဲတစ်နှင့်ယဉ်းယူနှုန်းဖို့ပါသည်။

ယောက်စဉ်က ဖတ်ရှုခဲ့ရသော တပေများကို ဖတ်ကောင်းသည်ဟုသော ခံစားမှုအသိသာ ရရှိခဲ့သည်။ စာဟုသောသူ၏ မလွတ်တန်း သိမ်းကြံးဖတ်ခဲ့သည်။ မည်သည့်စာသည် မည်သို့ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု နားမလည်ခဲ့ပါ။ ရေးပုံက ဘယ်လို့ ရေးနည်းက ဘယ်ပုံ့၊ နည်းနီသာယ ဘယ်လို့ယူရမည်ဟု ပိုင်းခြားဝေဖိန်းနှင့်သော ဉာဏ်မမှို့ခဲ့ သိတတ်နိုင်စွမ်း မရှိသေးပါ။

တပေ၏အရသာကို ခံစားတတ်ချိန် ဝေဖိန်းခြားနိုင်ချိန်တွင် တစိမ့်စိမ့် အရသာခံ၍ ယောက်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ဖူးသော စာအုပ်ဟောင်းများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုကြည့်ရာ ခေတ်တပေများနှင့် ကွာခြားချက်နှင့် တကွ အဟောင်း၏တန်ဖိုးကို အဖိုးမဖြတ်နိုင်ကြောင်း သိရှိလာပေသည်။

တဖတ်တတ်ခါဝအရွယ်ကစ၍ ဗျွှုံးမြေမြေ ဖတ်ရှုခဲ့သော ဒရိန်မဂ္ဂဇင်းမှ တပေများသည် စိတ်ထဲဝယ် ပိုးတဝါးထင်မြင်ဆဲ၊ လုံးဝလည်း သတိမရ၊ အားလုံးလည်း မပျောက်ပျက်၊ စာအုပ်တွေကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် ရှာလို့မရ။

သို့ကြောင့် လောကအလယ်တွင် တကယ်ရှိသည်ဟု ထင်မြေ ယုံကြည့်နေခို့သော 'မော်ဆရာ မှတ်တမ်း'ကို ဖတ်ရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲဟုသော အခွဲကား ဦးနောက်နိုင်ယာရိတ်တွင် အပြုံစွဲနေပေသည်။

တရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ဒရိန်ခင်လေးထံတွင် တပေဆည်းမှုးရန် အကွက်ဆိုက်၍ ဘဝရေစက် ဆုံးစည်းလာခိုန်း၌ တပေအကြောင်း မေးမြန်းခွွေးနွေးရာမှ စကားစပ်မိသည်တွင် မမခင်က တရေးပုံရေးနည်း သုတေသနပေးတော့သည်။

"ကတ်ကွက်၊ ကတ်အိမ်၊ ကတ်လမ်းကို အသေးစိပ် ကရပြု၊ ပိမိရေးလိုသော အကြောင်းအရာကို အသေးစိပ် လေ့လာပြီးမှ ရေးရသည်။ ကြောက်စရာစာပေကို ရေးလိုလျှင် ကိုယ်တိုင်ပင်ရေးရား ကြောက်လာအောင် ရေးရသည်။ မော်ဆရာမှတ်တမ်း ရေးတုန်းကများ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေးရား ရေးရား ကြောက်လာလို့ မအိပ်စုံတာနဲ့ အနားမှာ အိပ်နေတဲ့ အိပ်သားတွေကို လျှောက်နှီးရတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကြောက်မှလည်း သူများကြောက်မှာပေါ့၊ ဒါမှ သဘာဝကျတယ်၊ ပြည့်စုံတယ်" ဟုသော သုတေသနကို နာခံရခိုန်တွင် အုံသာခြင်းကြီးစွာနှင့်...

"ဟင်... ဒါဖြင့် ဒရိန်မဂ္ဂဇင်းထံမှာ မော်ဆရာမှတ်တမ်းဆိုတာ မမခင်ရေးတာပေါ့။ ကိုကိုလေးဆိုတာ မမခင်ရဲ့ ကလောင်နာမည်ပေါ့" ဟု ကသောကမြော မေးမိရာ...

"အေး"

ဟူသော တစ်ခွန်းမျှပြော၍ ပြုးရယ်နေပေါ်သည်။

ဤတွင် ဒရိန်ခ်င်လေး၏ လျှို့ဝှက်နိုင်မှုကို အထူးပင် အံ့ဩပိပေါ်သည်။ (၃)နှစ်ကျိုးမျှ အတူနေ၍ အရိပ်အာဝါသကို နိုလှုကာ အန္တာဝါသက တပည့်ခဲ့သည်။ ကိုကိုလေးဟူသော လျှို့ဝှက် ကလောင်အာမည်ကို မသိခဲ့၊ ထင်ပေါ်မှ မလိုလားသူတို့အတွက် နာမည်ကို သိပ်လျှို့ဝှက်တတ်ကြပေါ်သည်။ ထိုလျှို့ဝှက်သော ကလောင်အာမည်များအတွက် အချို့၊ အချောင်များ ယခြေတ်တွင် ရေပန်းသမားများ တားပေါက်ချောင် စားနေပြန်သည်။ သူများရေးတာကို ကိုယ်ရေးတာလုပ်ခါ လျောက်၍ ကြော်ပြောခြင်း၊ ကိုယ်ရေးတာကိုပင် ကိုယ်တိုင်လျောက်၍ ကြော်ပြောခြင်းများနှင့် 'တစ်တိတုး'တွေ များပြားနေသော စောင်တွင် ဤစကားကို ကြားရရှိနိုး 'ခြော့' ဖြပ်သွေ့သော အီးများသာ ဘောင်ဘင်ခတ်ပေါ်သည်' ဟု၍ တရားကျိုပါသည်။

သို့ကြောင့်ပင် မမခင်၏ တိပိဋက္ဌပြု ကွယ်ပျောက်ဝပြုနေသော တပေတွေကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်လို စိတ်မှာ မျိုးသိပ်ရှိုးနှင့်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပေါ်သည်။

"ခုခေတ်လျေတွေနဲ့ ကလောင်ပေါက်စကလေးတွေဟာ မမခင် ဟိုတိန်းက ရေးတဲ့ဝါဘူးတွေကို မဖတ်ဖုံးကြား။ စာအုပ်အဟောင်းတွေကလည်း စစ်ဘေး စစ်ဒက်ထဲ ပါကုန်ကြပြီ။ ဒါတွေကို လူထုတွေ ပြန်ဖတ်ရအောင် ကလောင်ရှင်ကလေးတွေ အတူယူနိုင်အောင် မမခင်ရေးတဲ့ ဝါဘူးဟောင်းတွေ ပြန်လည်ထုတ်ပေါ်ရစေ"

ဟူသော ပန်ကြားချက်ကို လက်ခံ၍...

"အေး... လုပ်နိုင်ရင် လုပ်လေ"

ဟူသော ခွင့်ပြုချက်အရ ဒရိန်မရွှေ့ခင်းအဟောင်းများကို ရသမျှ ရုဆောင်းရှာဖွေ၍ မမခင် (၅) ဒရိန်ခ်င်ခ်င်လေး ရေးသားခဲ့သမျှသော ဝါဘူးများ၊ မော်ဆရာမတ်တမ်းများကို တစ်ဖန်ပြန်လည် ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"မမခင် စန်း၊ ကဝေ၊ တရွေ့ သူရဲခိုတာ လောကမှာ တကယ်ရှိသလား၊ မမခင် တွေ့ဖူးသလား"

ဟု စောဒကဝင်မိပြန်သည်တွင် မမခင်က ဟက်ဟက်ဟက်ဟက် ရှုံးမောလျှက်...

"ဒီအခန်းကို ရေးရေမှာ ဘုရားဟော သုတေသနနာတော်တွေဖြစ်တဲ့ ပါးရှုံးထောင်းရပ်၊ နိုကာယ်ပါးရပ်၊ အပဒို့ သီလက္ခနား၊ ဓမ္မပာ၊ အင့်ထိုး၊ ပေတာ၊ စိမာနစ်တဲ့ ဝါဘူးကြပ်းဂန်တွေထဲကရော လောက်ကျော်းတွေဖြစ်တဲ့ တစွဲတွဲဖိပန် ကဝေသာရစ်တဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေကို ကာတ်လမ်း၊ တန်ဆာဆပ်းနှင့် နာနာသာဝါ၊ တရွေ့၊ သရဲ၊ ဥဇာတောင့်နတ်စိမ်း၊ နတ်စိစွဲများနဲ့ စန်း၊ ကဝေ၊ ကော်ကိုနဲ့၊ မောက်လုံး၊ မောက်ပြား၊ မော်ကတော်၊ ထသို့၏ ထမ်းသိတ်တဲ့ အောက်လမ်းလက်ပံ့ဗိုက်းတွေ အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတွင်ချပြေားး ဒီမှတ်တမ်းကို အခြေခံပြုကာ စိတ်ကုံးညာက်နဲ့ချဲ့တွင်ပြီး ကလောင်နဲ့ တန်ဆာဆပ်းထားပေါ်ကြယ်" ဟူသော အဖြော်ကို မှတ်သားကြားနာရရှိနိုင်တွင် ဤသို့ နှုန်းခေါင်ခေါင် စိတ်ကုံးညာက် ထက်မြောက်လျှက် ကလောင်ကွန်နိုင်သော ပါရမီကို အထူးပင် ကြည်ညိုလေးတားမိတော့သည့် အလျောက် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ကလောင်လက်ရာများကို မပေါ်ပျက်စေရန် ရုဆောင်းသို့မှုးလျှက်၊ နောင်ခေတ်လူထုများအတွက် မှတ်တမ်းသမ္မတ စာအုပ်စာတမ်းများအဖြစ် စုပေါင်းချုပ်လုပ် ထားလိုခြင်းဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေရေးကို စိတ်ကောထက်သန္တာ စိုင်းပြင်းလုပ်ကိုင်မိပေါ်သည်။

သို့ ထုတ်ဝေရာတွင် စာအုပ်များမှာ ပြည့်စုံမှုမရှိခဲ့ မော်ဆရာမှတ်တမ်းကို ဒရန်ပဂ္ဂဇင်းတွင် လည်ပေါ်သားခဲ့သည့် အစီအစဉ်အတိုင်း မဖော်ပြနိုင်ဘဲ ရှိပေသည်။ ပြန်လည်စောင်းရရှိသမျှ စာအုပ်များမှသာ ကူးယူပေါ်သား၍ ရှိက်နိုင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည့် 'ဒရန်ခင်ခင်လေး၏ ကလောင်ရှင်းတမ်း'တွင် လောကတွင် မရှိသော အရာဝတ္ထုကို တကယ်ပင် အသက်စိည်းရှိလေဟန် ကလောင်စွမ်းနှင့် ဖန်ဆင်း၍ အတိအတိပါမ်တော်၊ အတိကွက်ဖွဲ့ကာ၊ အတိလမ်းဆင်ထားသော ရေးသားနည်းများကို ကလောင်ရှင် ကလေးများ အတုယူနိုင်စေရန်နှင့် စာဖတ် ဝါသနာအိုးများအား စာကောင်း စာညွှန်များကို တဝါး ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန် ဟုသော စေတနာမွန်နှင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ရာ၊ အနှစ်ငါးဆယ် အတွင်းတွင် ထူးထူးခြားမြားကြား ကလောင် ပြောင်ပြောက်ခဲ့သော ဒရန်ခင်ခင်လေး၏ လက်စွမ်းများကို ဖတ်ရှုကြရခြင်းဖြင့် ဤသို့ ကလောင်စွမ်း၊ ချွှန်ထက်သော အမျိုးသမီးစာရေးဆရာများ ပေါ်ပေါက်လာပါစေဟု ရည်သနတောင့်တမိပါသည်။ သို့ အမျိုးသမီးများထဲမှ ကလောင်ချွှန်သူများ ပေါ်လာပါက ထုတ်ဝေသူ၏ စန္ဒပြည့်ဝပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စာအုပ် ထုတ်ဝေသည်ဆိုလျှင်ပင် အရေးအကြံးဆုံးသော မျက်နှာဖုံး ပြသာနာက ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ခုခေတ် ထုတ်ဝေနေသော စာအုပ်စာတမ်း စာတောင်များမှာ ကြွေ့ချွေကော့ပျံ့နေသော ရုပ်ပုံနှင့် ဆေးရောင်စုံ မျက်နှာဖုံး လုပ်ကလေးတွေကိုသာ လူကြောက်များသည်။ အတွင်းစာသားက ဘာပဲဖြစ်နေနေ မျက်နှာဖုံးလုပ်စုံကိုသာ ဆေးရောင်စုံ ချယ်၍ ရှိက်နိုင်ထုတ်ဝေကြသည်။ သို့ကြောင့် မော်ဆရာမှတ်တမ်း မျက်နှာဖုံးမှာ ကြောက်စရာ သရေရပ်ကြီးတွေနဲ့ အစွယ်ပြုးပြုး ဘိုးရုပ်ကြီးတွေနဲ့ ထုတ်ဝေဖို့ ပိတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြပ်သား၏က ပြောလာကြပ်သည်။

"ဒီမှာ... ချောချောလှလှ ကြည့်ချင်ရင် နိုင်ငံဌားရုပ်ရှင်တွေ သွားကြည့် အရှင်ကို ကြည့်ချင်ရင် ကာတွန်းစာအုပ်တွေ ဝယ်ကြည့်၊ မော်ဆရာမှတ်တမ်းစာအုပ်မှာတော့ မျက်နှာဖုံးအရှင်ကို မရောင်းဘူး၊ အတွင်းက စာသားကိုသာ ရောင်းတာပါ။ နောက်ပြီး အမြတ်အစွမ်းကို လိုလားလို ထုတ်ဝေခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ စာပေဝါသနာအိုးများ တဝါး ဖတ်နိုင်ဖို့ စာကောင်းပေည့်နဲ့ မြတ်နိုင်ဖို့ သိမြို့သိမ်းဆည်းထားဖို့ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သူ ကလောင်ညွှန်ကလေးများ အတုယ်ပြုးပြုး နည်းနိုင်သာယ ခံပျော်နိုင်ဖို့ကိုသာ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ ဘာရုပ်ပုံနဲ့မှ မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်ဖို့ မလိုပါဘူး" ဟု ဘုက္ကဗျာပင် ပြန်ပြောပို့ပါသည်။ အမှန်မှာ မွန်မြတ်သော စေတနာ၊ သန်စင်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပုံနိုင်ထုတ်ဝေသော ကွွန်ပိုင်း ကရာဏာဒေါသောကြောင့် ဘုတေဘိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်ပင် ကလောင်မိခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ပန်ကြားရပြန်သည်။

"မမခင် စာအုပ်မျက်နှာဖုံးအတွက် ဘယ်လိုစိတ်ကုံးပါသလဲ။ ဝမ္မားခေတ် သတင်းစာထဲမှာ စာမြို့ထည်ပေးတဲ့ မြို့စောင့်သရဲကြီး ဝတ္ထာကို ပရီသတ် အတော်ဆွဲကြတယ်။ အရှင်ကပဲ ဆွဲစောင်းမှုရှိလေသလားပဲ" ဟု ပြောပြုတိုင်ပင်ရာ...
"ဒါ... အရှင်က အရှင်ပေါ့။ စာကစပဲ။ အရှင်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ရှိုးရှိုးစာသားပဲ မျက်နှာဖုံးဆွဲလိုက်တာပေါ့။ အမျိုးသမီး ပန်းချို့ဆရာဖြစ်တဲ့ ဒေါ်မမကြီးကိုပဲ ဘဝတူချွဲး အားပေးပါကျယ်။

အမျိုးသမီးထဲမှာ ပန်းချီပညာ ဒီလောက် ထွန်းပေါက်နေတဲ့ အနုပညာသည် ရှိမှန်းကိုတောင် လူသိနည်းနေကြတယ်။ မော်ဆရာမှတ်တမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပန်းချီကိစ္စတွေကို အားလုံး ဒေါ်မှုကြီးကို အပ်ပါ"

ဟူသော ညွှန်ကြားချက်အရ ဤမော်ဆရာမှတ်တမ်းပေါင်းချုပ်တာအပ်၏ မျက်နှာဖုံးနှင့်တာကွ အတွင်းဘလောက်များမှ ခေါင်းစည်းရပ်ပုံများ အားလုံးမှာ အမျိုးသမီး ပန်းချီဆရာမကြီး ဒေါ်မှုကြီး၏ လက်ရာများပင် ဖြစ်ပါကြောင်း ဖော်ပြုရပါသည်။

ဤတာအပ်မှ အစပြော၍ စုဆောင်းရရှိသမျှ မော်ဆရာမှတ်တမ်းနှင့်တာကွ ဒရိန်ခင်ခင်လေး ရေးသားခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၄၀)ကော်အတွင်းက ဝတ္ထုဟောင်းများကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကလောင်ညွှန်များ ထွန်းကားပေါ်ပေါက်နိုင်ပါဒေါ်

တန်ဖိုးရှိသော အဟောင်းသည် နောင်တစ်ခေတ်တွင် ပြန်လည်ဆန်းသစ်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကလောင်ရှုံး
ဒရိန်ခင်ခင်လေးတာအပ်တိုက်
၂၁၃ ဓမ္မဆောင်လမ်း
ရန်ကုန်မြို့။

အရှန်ခင်ခင်လေး၏ ကလောင်ရှင်းတမ်း

၁၉၂၅-ခုနှစ်တွင် ဤတရေးသူ၏ အနှစ်ဂါဏ်ရှင် မွေးမိခင်ဖွားမြင်သဖြင့် လူခွင့်လောက်၍ ဘဝ၏အခါးပျီးခဲ့ရပါသည်။

၁၉၁၇-ခုနှစ်၊ အသက် ၁၂ နှစ်မြောက် ကျောင်းတသင်ဆဲအချိန်မှာပင် တရေးချင်သော ဝါသနာက ကလောင်ကိုင်ရန် တိုက်တွန်နှီးဆွဲနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပျောက်ဆုံးသော ပတ္တုမြား ဆိုသည့် ဝွေးရည်တစ်ပုဒ်ကို ၁၉၁၇-ခုတွင် စတင် ရေးသားမိပါသည်။ ထိုဝွေးရည်တစ်ပုဒ်းလောက်ရှိလျှင် ကြားဖြတ်စိတ်ကျးတစ်ချက် ရပြန်သောကြောင့် ရဟာသော ကတ်ကွက်ကို ပျောက်ပျက်မသွားစေရန် မသန်းရှိ ဝွေးဟုသော အမည်နှင့် ဝွေးတို့တစ်ပုဒ် ရေးမိပြန်သည်။

သို့သော် ထိုဝွေးနှုန်းမှုပါ အတတ် ရည်လျားနေသောကြောင့် ရေးမဆုံးသေးမိ တစ်ပုဒ်းလောက်တွင် သူရိယန်း ဒရိန်မဂ္ဂဇင်းမှ ဆုပေးဝွေးမှုများ ကြော်ပြာချက်အရ ဖူးစက် စာမျက်နှာ ၁၆ ထက်မန်ည်း ၅၅ ထက်မများသော ဝွေးရှိ ၂ ပုဒ်ကို ရေးပို့လိုက်ပါသည်။ ဝွေးတစ်ချက် အမည်မှာ အလင်းရောင်ဖြစ်၍ တစ်ပုဒ်၏ အမည်မှာ နွှေ့ဖျက်၍ အမည် တပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနှစ်တဲ့မှာပင် ဝွေး၂ ပုဒ်လုံး မဂ္ဂဇင်း၂ စောင်တွင် ရှုံးဆက်နောက်ဆက် ပါရှိလာပါသည်။

ဝွေးရည် ၂ ပုဒ်ကိုမှ ၁၉၂၁-ခုနှစ်၌ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဝေသော အမျိုးသမီးဦးစီးသည့် တစ်လ (၂) ကြိမ်ထုတ် ကြိုးတော်ဆက် မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုလိုက်ပါသည်။

ယင်းသည်မှအစပြု၍ ယနေ့ ၁၉၃၇-ခုနှစ်အထိ လူဘဝ၏ အသက် ၅၂ နှစ်၊ ကလောင်ဘဝ၏ အသက် ၄၀ နှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကလောင်သက် ၄၀ နှစ်အတွင်း စာပေလောက်၍ ဝွေး။ ကရာ၊ ဆောင်းပါး မှတ်ဖွယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ကလောင်နှင့် တတ်စွမ်းသလောက် ရေးရှုယ်ခဲ့ရာတွင် အရှန်ခင်ခင်လေး ဟူသော ကလောင်အမည်ကို အများဆုံးသုံး၍ ၁၉၂၁၊ ခုမှာအစပြု၍ နိုင်ငံရေး လုံးဆောင်မှု ဆောင်းပါးများကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းရေးသား၍ ကလောင်ခြေလှမ်း ချုံခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးမှာ ဧရာကလောင် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြေကလောင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဟုမ္မရူးလမ်းအွန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကလောင်အမည် တပ်၍ သတင်းစာ၊ ရှာနဖုန်းများတွင် အတတ်များများ ရေးသားခဲ့ပါသည်။

သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝွေးရှိ ၄-၅ ပုဒ်မျှသာ ပြတ်တောင်းရေးပို့မို့သော်လည်း အရှန်မဂ္ဂဇင်းတွင်မှ သက်ဆိုင်သူတို့၏ မေတ္တာရပ်ခဲ့ချက်အရ လစဉ်ရေးပို့ရပါသည်။

အရှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ဝွေးတွင်မက အိမ်သူပညာခန်းတစ်ခန်းနှင့် အဲမောင်းလုံးရေး ၃၇ ချင်း သရုပ်ပြဆောင်းပါခန်း တစ်ခန်းကိုလည်း လစဉ် ရေးပို့လျှင် ယုဝတီစက္ခာခုံသော အခန်းအတွက်လည်း

ရတနာပုံ ထိပ်တင်လှိုင်ဟူသော အမည်နှင့် ကျယ်လွန်သူ ပညာရှိတိုး လယ်တိပုံး၏ တိုက်တွန်း တောင်းပန်ချက်အရ ပုဂ္ဂဆံတုံး ၅၅ ပုံ၊ သရပ်ပြေဆောင်းပါး အစရှိသည်တိုကို ရေးပို့ပေးရပြန်ပါသည်။

ယင်းမှတစ်ဆင့် ၁၉၃၃ ခုနှစ်ကစ၍ မော်ဆရာမှတ်တမ်းဆိုသော အခန်းတစ်ခန်း ဖွင့်ရေးရန် စိတ်သနလာပြန်သောကြောင့် ဖုံးက ကဝေ၊ တဇ္ဇာ၊ သရဲ၊ သိုက်သမိုင်း၊ ဝတ္ထုများကို စတင်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါမှ ဖုံးက ကဝေ၊ တဇ္ဇာ၊ သရဲ၊ ဝတ္ထုများကို ရေးသားလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ပိဋက္ခယိတိုင်က ဖုံးက ကဝေ၊ တဇ္ဇာ၊ သရဲများကို ယုံကြည်မှု မရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ပိဋက္ခယိတိုင် ယုံကြည်မှုမရှိဘဲ သူတကာများ ယုံကြည်အောင် ဘယ်ကဲ့သို့ ရေးသားရပါမည်လဲဟု အခက်အခဲ ဖြစ်လာပြန်သည်။ သို့ကြောင့် ဖုံးက ကဝေ၊ တဇ္ဇာ၊ သရဲ၊ သိုက်သမိုင်းများကို ရေးတပေါ် တွေ့ရသမျှ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ခွုတ် ရှာဖွေစွာဆောင်းဖတ်ရှုခဲ့သည်။ အင်းအိုင် ခလဲ၊ လက်ခွဲ ပြုလုပ်နည်း၊ တပေ ပုရပိုက်အဟောင်းများ၊ ကဝေသာရ ကျမ်းဟောင်း၊ ပေတာဟောင်းများကို လေ့လာရှုမက ဖုံး၊ ကပေါ်သာတတ်သည်ဟု သတင်းဖြစ်နေသူများကို လေ့လာမိသည်။ ယုံကြည်မှုကား ထိအချိန်အတိပင် မရှိခဲ့ပေ။ သို့တေလေသည်း ဖုံးက ကဝေ၊ တဇ္ဇာ၊ သရဲ၊ ဝတ္ထုများရေးသားရန် အချက်အလက်နှင့် ကတ်ကွက် ကတ်လမ်း ဆင်နိုင်ရန် အထောက်အထားများ စုံလင်ပြည့်ဝလာသောကြောင့် မော်ဆရာမှတ်တမ်းခန်းကို ဖွင့်၍ ဖုံးက ကဝေ၊ တဇ္ဇာ၊ သရဲဝတ္ထုများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရေးသားရပါတော့သည်။

မော်ဆရာမှတ်တမ်းအနိုးလည်း ကလောင်နာမည်တစ်မျိုး ရှာရပြန်ပါသည်။ ထိုကလောင်အမည်မှာ ကိုကိုလေးဟု၍ ဖြစ်၏။ သို့အတွက် ကိုကိုလေးကိုပင် တစ်ဖန်ပြန်၍ အသက်သွင်းရပြန်ပါသည်။

လောကတွင် တကယ်မရှိသော ကလောင်ဆရာ ကိုကိုလေးဆိုသူကို တကယ့်တကယ် ရှုံးလေဟန်နှင့် ကလောင်တံဖြေး သူကို အသက်သွင်းထားရပြန်ပါသည်။

သို့ကြောင့် တစ်ဖက်စာမျက်နှာတွင် တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သော မော်ဆရာမှတ်တမ်းရေးသူ ကိုကိုလေး၏ အမှာနီဒါန်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါက ကိုကိုလေးအား တကယ့်သားမယား အိုးအိုးနှင့် လုသားစင်စစ်ကြီးအား တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း....

အုန်ခင်ခင်ဗျာ

၂၀၇၂

မြန်ဆရာမှတ်တမ်းရေးသူ ကိုကိုလေး၏

အမှာနိဒါန်း

၁၉၃၃ အောက်တိဘာ

ကျွန်တော်သည် ယခု သီတင်းကျွန်တော်လတွင် ထုတ်ဝေသော ဒရန်မဂ္ဂဇားမှ အစပြု၍ အထက်အမည်ပါ မြန်ဆရာမှတ်တမ်း၏ အနေးကြီးတစ်ခုကို မေးနားသိကြော်ဖြင့် ဖွင့်လှစ်ပြီးလျှင် လောကတွင် မကောင်းသဖြင့် အနိုင်အထက် နိပ်စက်ဖမ်းစား ရမ်းကားရှုပ်လွှာ အဟိတ်ပဋိသန္ဓာရီး ဖြစ်ကြကုန်သော မိတ္တာနတ်ဆုံးတစ်ခုး၊ စုံး ကဝေး တဖော် ပြီးတွော့၊ မှတ်စာ၊ သရမှုစဉ် နာနာဘာဝတိနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အကြောင်းအရာ အတွေ့ပဲတွေ့တို့ကို လစဉ် လစဉ် ရေးသားရတော့မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ အကြောင်းကိုလည်း အနည်းငယ်မျှ ရေးသားရန် ဝတ္ထားရှိပါသဖြင့် အောက်တွင် ဖော်ပြုပါအောင်။

ကျွန်တော်သည် ၁၉၂၅ ခု ဒြိုလတွင် ပိုက်စက္ကားဖိုင်နယ် ဆယ်တန်းတေားပွဲအတွက် အောင်မြင်သူများအဖို့ ဂေါက်ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်နေသော ကျောင်းမှ ကျောင်းသားများ၏ တရာ်းတွင် ကိုကိုလေးဆိုသော ကျွန်တော်၏ နာမည်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါလာသဖြင့် မိဘများကလည်း (၁၀) တန်းအထိသာ သင်ပေးနိုင်မည်။ ပင်း ၁၀ တန်းအောင်ကျောင်းမှ အလုပ်ထွက်ပြီး လက်ရှိအရောင်းအဝယ် အလုပ်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ရမည်ဟု အမြဲ ပြောထားဖူးသဖြင့် လူမှုန်းသိကတည်းက ကျပ်တည်းဆင်းခဲ့ရာ နေထိုင်ခဲ့ရသော ကျောင်းကြီးနှင့် အပြောတို့ပြုပြီးရတော့မည်ဖြစ်သော်လည်း များစွာ ဝမ်းမနည်းလှသဲ ရှိတော့၏။

ထိုနောက် မိဘများနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်ရောင်းဝယ်မှုကို ကူညီနေစဉ်၊ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေး ကိစ္စတာစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ အထက်လမ်းဆရာကြီး ဦးအောင်ကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရာမှ တစ်စတင်စ ခင်မင်ရင်းနီးကာ နောက်ဆုံး ငှါးဆရာကြီးတပည့်အဖြစ်နှင့် ပညာရည်နှင့်သောက်စိုး မိခိုခဲ့ရာ ဆရာကြီး ဦးအောင်ကြီးမှာ အထက်လမ်းဆရာသက်သက် အစွမ်းကလည်း လွန်စွာ ထက်လျက် ရက္ခာစိုးမော်၊ ဘုရားမော် စသော မော်ဘက်တွင်လည်း မော်စိုးတွေ့ရှိခဲ့လျ၍ ဒေဝါ (၇) ပါး၊ ဒေဝါ (၉) ပါး၊ နတ်ကြီး (၅) ပါး၊ ဆေးပိရင်နည်း၊ အသုံးချုနည်းနှင့် ဂါထာစိုးပုံများမှာလည်း ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသလောက်တွင် ဆရာကြီး ဦးအောင်ကြီးလောက် အာကာကစက်ပြင်းသော ဆရာတစ်ဦးမျှ ပတွေ့ခဲ့ရှုံးသည့်အပြင် ကျွန်တော်ကိုယ်ရေးကိစ္စတာစ်လည်း ဆရာဆရာများ စွဲခဲ့လှရာမှ ယခု ဆရာကြီးဦးအောင်ကြီးလက်ထက် ကျရောက်မှပင် အကျပ်အတည်း ခုံကြီးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပေတော့၏။ ဝါသနာဘာဂိုလ်တိုင်းမှိ ဆိုသလို ထိုထိုဘာဝတို့မှုလည်း ဘာဂိုအထုံးစွဲခဲ့လေသည်မသိ၊ ထိုအခါကစပြီး ဆရာကြီး၏ တပည့်ရင်းခံကာ ထိုလမ်း၊ ထိုပညာကို လွန်စွာ တောင့်တလိုချင်လှသောကြောင့်၊ အိမ်က အဆုအဖူအကြိမ်းအောင်းခံကာ ဆရာကြီးသွားရာသို့ ဆေးအိတ်ကိုထမ်းကာ ပညာစိုးရှင်း ခြောင်း အလုပ်အကျွေးပော တပည့်ခံကာ လိုက်ပါသွားခဲ့ဖူးသဖြင့် ဆရာကြီးကလည်း အခကြေးငွေ ပစ္စည်းများကို ပောနမထား မတရား ခုံကြေးစားရရှာသော သတ္တာဝါများကို သနားကြော်နာစွာ ကယ်ဆယ်ကုသလေ့ရှိသည့်အတိုင်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ် နှုတ်ပောင်ပင် ခေါ်လာသများ လိုက်ပါသွားရောက်ခဲ့ရ ကျွန်တော်မှာလည်း ပညာသင်တပည့်ဖြစ်၍ ဆရာသွားရာ ကောက်ကောက်ပါခဲ့သည့် အားလုံးရှိခဲ့ရ တစ်နှစ်မျှ ကြောလျှင်ပင် အတော်အတန် ပညာခံရထားသည်နှင့် တစ်ခါတရုံ ဆရာကုသရန်ရှိသော ခုံကိုတာသတ္တာဝါများကို ဆရာမအားလပ်ပါက ဆရာကိုယ်စားလွှာအပ်ကုသရန်ပင် တာဝန်ပေးသည်ကို ယူကုသခဲ့ရလေ၏။

ယင်းသိမြှင့် လူညွှန်လည်သွားလာနေခဲ့ရာ အထက်ချင်းတွင်း အောက်ချင်းတွင်းမှတ၍ ဆရာတိုး၏ နာမည်မှာ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့လေသတည်း ဆရာတိုး၏ နာမည်မှာ လွန်စွာ ထင်ရှားခဲ့ပေ၏။ မြို့ကြီး ရပ်ကြီးများတွင်လည်း ဆရာတိုးအောင်ကြီး အဖည်ကို မသိဖူးသူ ရှားလေ၏။ ကျွန်တော်ကား ဆရာတိုးသွားရာတွင် တကောက်ကောက်ပါခဲ့သော အန္တဝါသိက ဆရာတော်ရှုံးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ရောက်ရာတွင် လွန်စွာ မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့ဖူးလေ၏။ ဝါသနာအတိုင်း ပညာရှာရင်း ဆရာနှင့်အတူ တွေ့ကြုံကုသရှုံး အထူးအဆင်း ကြားမြင်တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို ဆရာလက်သုံး နိုင်ယာရိမှတ်တမ်းကြီးတွင် အမြဲထည့်သွင်း ရေးသားထားခဲ့သည်ဖြစ်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ခနီးရည် လူညွှန်လည်ခဲ့ကြရာ ကျွန်တော်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှစ၍ ရောတွက်သော (၂) နှစ်နှင့် (၇) လ (၁၀) ရက်အရတွင် နေရင်းဌာန ရတနာပုံနေပြည်တော်ကြီးသို့ ဆရာတိုးနှင့်အတူ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်၏ ဖောင့်ပွဲတော်ကြီး ဦးရာကျော်မှာ မရကာမင်း သူလာက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းပနေ ကျယ်လွန်ပြီးလေသည်မှာ တစ်လကျော်မှူး ကြားပြုဖြစ်ကြောင်း မိခင်နှင့် ဇနီးသည်၏ သနားစဖွယ် စို့ပြုပြုပြီး ဝမ်းနည်းစွာ နားထောင်နေရလေတော့၏။ ဝါခနီးလွန်နေသာဖြင့် ဝါ၏ ချစ်လှုစွာသော ဖောင်ကို မတွေ့မြင်လိုက်ရလေခြင်းဟု အတော်ပင် ယုကြေးမရ ဖြစ်ပိုလေ၏။ ကျွန်တော် ရောက်ရာအရပ်က တရေးသော်လည်း အိမ်က ကျွန်တော့ထံ တပြန်ပေးရန် လိပ်ကိုကား အလျှော်း မထည့်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အိမ်တွင် အကြောင်းကိစ္စ ထူးတွေ့ရှုံးသော် မသိရှိခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော့ကိုယ် ကျွန်တော် အပြစ်တင်ပိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့အယုကား ကျွန်တော်ရှိရာအရပ်သို့ တပ်အပ်သို့ကြလျှင် အဖော်သော်လည်းကောင်း၊ အမေသော်လည်းကောင်း၊ ဇနီးသည် မစင်ယုံသော်လည်းကောင်း တစ်နှစ်နေ့ ကျွန်တော့ကို စွတ်လာ၍ ခေါ်သွားပါက ဆရာပညာကို မရလိုက်မှာ စိုးရိုမိုသောကြောင့် မည်သည်အခါကမှု မရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဆရာတိုးကို အိမ်ဦးခန်းမှာ ထား၍ ကုသရန်ရှိသည်များကို နှစ်ပေခန်းအတွင်း လက်ခံကုသနေပြီးလျှင် တစ်နှစ်သောအခါ ဆရာတိုးသည် ကျွန်တော်နှင့်တာဂု အိမ်သားများကိုခေါ်ကာ ဆရာသွားတော့မည်ဟု တစ်ခွဲးတည်း အပိန်ရှိလေရာ ကျွန်တော့မှာ ဆရာတိုးသည် ငါးအိမ်တွင် နေထိုင်ရာသည်မှာ အပြုအစုလို၍ ဆင်းခြုံပြင်သာဖြင့် သွားမည် ပြောသည်ဖြစ်အဲဟု တွေးတော်ပုပ်ကာ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပိရာ ဆရာတိုးမှာ ကျွန်တော့အကြောင်းကို သိသကဲ့သို့ ငါးတာပည့် ဘာမှ ထွေထွေရာရာ မတွေးနှင့် ဆရာသွားမည် ပြောသည်မှာ စုံးနတ်၊ ပယောဂ စာသွေ့ မတရားသာဖြင့် ဖမ်းစားနိုင်စက်ခြင်းခံနေရသော ဒုက္ခိုတာသွေ့များကို သုံးနှစ်တိတိ ကယ်ဆယ်ပေးရန် ဆရာအဓိုက်နှင့် ပြခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်စေ့ရောက်သာဖြင့် ရှေ့အို့တွင် လူတို့ပုံးပုံး စွာရောင်၍ တော်ကြီးတောင်ကြီးအတွင်းရှိ တန်ဖိုးကြီးသူရားများကို လူညွှန်လည်သွားရောက်ကာ ဆရာ၏ ကိုယ်ရေးကိစ္စများကို ကြိုးစားရတော့မည်။ အထက်ဆရာတိုးများနှင့်လည်း တိုင်ပင်နှီးနောစရာ ကိစ္စတွေ့ရားသွေ့သည်။ သို့အတွက် ငါးတာပည့်ကို ခေါ်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောပြရာ ကျွန်တော့မှာ ဒီတစ်ခါ မလိုက်ရတော့သွားလား ဆရာရဲ့၊ ဆရာမရှိရင် တပည့်အားငယ်စွာ နေရပါတော့မယ်ဟု မျက်ရည်တလည်လည်နှင့် ပြောပြရာ၊ ကျွန်တော့မိခင် ခေါ်လေးကြီးနှင့် ဇနီးသည် မစင်ယုံတို့မှာ ဆရာတိုးအား ပွဲစားကြီးသေဆုံးပြီဖြစ်၍ အိမ်တွင် အားကိုးအားထား ယောကျားမရှိသာဖြင့် ကျွန်တော့အား ခေါ်မသွားနေ့ အတန်တန် တောင်းပန်လျက်ရှိကြလေ၏။

ဆရာတိုးလည်း ပြီးရယ်ကာ မိမိ ယခုသွားရမည်ကိစ္စများ မိမိတစ်ဦးတည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သာဖြင့် လုပ်လုပ်၍ တစ်ယောက်မှ မခေါ်နိုင်ကြောင်း၊ မိမိမရှိသော်လည်း အားငယ်ရန်မရှိကြောင်း၊ ဒုက္ခိုသည်များကို ကယ်ဆယ်တောင့်ရောက်ရန် မိမိအသုံးပြုသော ဆေးအိတ်ကြီးနှင့် ဆေးနည်းများ၊ မှတ်တမ်း

ထိအခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် မိစင်နှင့်အနီးသည် မခင်ယုံတိုကို တောင့်ရောက်ရင်း ဖောင့်ပဲဗ္ဗား၏
အလုပ်များကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့ရသော်လည်း ဆရာကြီး၏ တပည့်ဟူသော အရှိန်နှင့်
တစ်ခါတစ်ရုံ နတ်တိုက်စုံတိုက် အမောင့်ပယောက အစွဲဝင်သူစာသည်တို့မှာ ကျွန်တော်ထဲ
လာရောက်ခေါင်ကြသဖြင့် ခြေကြော်မရှိ အခမဲ့တောင့်ရောက် ကယ်ဆယ်ခဲ့ရလေရာ၊ တစ်ခါတရုံ
အားလပ်သောအခို့လည်း ဆရာကြီးတို့ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်ပိုသဖြင့် ဆရာကြီးပေးခဲ့သော ဆေးအစ်ပါ
ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတို့ကို ကြည့်ကာ ဆရာ၏ မျက်နှာကို ထင်မြှင်ပိုရှုမှုမက ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကြီး
သွားလာကုသခဲ့ရပုံများကို တွေး၍ တရေးရေးပေါ်လာကြလေ၏။

ထိအခါက တွေသမျှ ကြံသမျှ ရေးမှတ်လာခဲ့သော မှတ်တမ်း စာအုပ်ကြီးကိုလည်း ဖွင့်ကြည့်မိလေတိုင်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ အကြောင်းအရာစုတို့သည် ယခု လက်ငင်းဖြစ်နေသကဲ့သို့ ထင်မြင်မိလေ၏။ တစ်ခါတရဲ အသိမိတ်ဆွေများကို စားပြုနှင့် ပြောရသောအခါ ကျန်တော်၏ ဂိတ်များမှာ လွန်စွာ ပျော်ရွှေ့လျက်ရှုံးချ၏။ ယင်းသို့ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ပြောရသည်ပင် ဤမျှ ပျော်ရွှေ့သေး၏တကား၊ ငါးယောက် ခြားယောက်ကို ပြောရလျှင် ထိုထက်မကပင် တစ်နှစ်ငဲလုံးကို သိအောင်ပြောရလျှင် အတိုင်းထက် အလွန်ဖြစ်တော့၏။

ထိုကြောင့် ကျေးဇူးရင် ဆရာကြီး၏ အကြောင်းကို မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး မောင်းတီးသလိုကြားအောင် ပြောလိုလှသဖြင့် ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော ဒိဋ္ဌကိုယ်တွေအကြောင်းအရာ အထွေပတ္တိများ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ဖော်ပြရေးသားခြင်းဖြင့် ဆရာကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထုတ်ဖော်တာ။

ତୀର୍ଥଲେଖ: (ଉତ୍ତା)
ଶିଳ୍ପିତାଙ୍କୁର
ଅନୁଲୋଦିତ

ချုပ်သူလိပ်ကြာ ပထာမပိုင်း (၁၉၃၉ နိုဝင်ဘာလတွင် ရေးသည်)

တော်အေးမှာ ကျောက်မဲ့မြို့ သူကလေး ဖြစ်သော်လည်း ပြင်ညီးလွင်အကဲလိပ်သီလရှင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ပြီးနောက် နမ္မတူဘော်တွင်း အလုပ်ဌာနကြီးကို အမိုးပြုကာ ဖွင့်ထားသည့် အကဲလိပ် ကုန်တိုက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုတွင် ကုန်ရောင်း စာရေးမကလေးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ အချိန်ကာလ အတော်ကြာခဲ့ပြီးဖြစ်လေ၏။ ရပ်ရည်ကလေးလှ၊ အရွယ်ကလေးသင့်၊ ချုပ်ခင့်စွာလုပ်ယူရေးမှာ အပြောအဆိုကလေးများကြောင့် ကလေး၊ လူကြီး၊ မိန်းမ၊ ယောက်ဗျား၊ ကာလသား၊ အဘိုအိုမကျို့ စေတ်ဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသော တော်အေးနှင့် တစ်ခါတွေ့ဖူးလျှင် အထူးချွစ်ကျမ်းဝင်၍ သွားသည်သာ များလေတော့၏။

ရပ်းမလေး ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ အကဲလိပ်သီလရှင် ကျောင်းထွက်ကလေး ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ မျက်နှာအြိုက်တိုက်ကြီးတွင် အလုပ်လုပ်ရသူဖြစ်၍ အများအားဖြင့် မျက်နှာအြို ထိုး၊ မတို့နှင့် အများဆုံး ဆက်ဆ တွေ့ကြုံနေရသူဖြစ်သည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တော်အေး၏ နိဂုံစိတ်ခံ သွားလတ် ဖျောက်လတ် ပျောက်လတ် ပြောတော်မြောက်ပေးသိအလား များရာတွင် အဆစ်လောင်းသလို မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းကို များချင်တိုင်း များအစောကဲ့သို့ ရိုသောကြောင့် တော်အေးတစ်ယောက် ရိုသည့်အတွက် ထိုကုန်တိုက်ကြီးမှာ အခြားကုန်တိုက်များထက် ထူးထူးခြားခြား ပို၍ ရောင်းချေနေရသည်ကို ပန်နေရာကြီးကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ သိရှိရသဖြင့် မန်နေရာသည် တော်အေးအား အခြားသော ကုန်ရောင်း စာရေးများထက် အထူး မျက်နှာသာပေးပြီး အခါများစွာလည်း အရောတဝ် ဒေါင်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် တော်အေးနှင့် အထူးပိုးလျက် ရိုပေ၏။

ထိုပန်နေရာကြီးမှာ မစွေတာဟဲရစ်ဆိုသူ အသက် (၄၀) ကျော်ခန်းရှိ မြန်မာပြည်ပေါက် အကဲလိပ်ကြားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်ဘက်တွင် အထူးရှိသေ့စေပေါ်လျက် အမြင်ကျယ်သူ လာသံ့မြင်သူ ဖြစ်သောလောက် သူ၏ အိမ်သူဇီး မဖက်တီးကြီးကို အထူးကြောက်ရသူ ဖြစ်လေ၏။ မစွေတာဟဲရစ်၏ အနီးမှာ ဖြေဖြေဝါဝေယာ မြန်မာရည်ဝသော ကြားနမကြီး ဖြစ်လေရာ၊ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက မျက်နှာအြိုအိမ်များတွင် ကြာမြင့်စွာ အာယားလုပ်လာခဲ့ဖူး၍ အကဲလိပ်စကားနှင့် အကဲလိပ် အလေ့အထဆိုသမျှ အရည်ကျိုး သောက်ချေလာခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မစွေတာဟဲရစ်နှင့် အပျော်လိုက်နှင့် အပျော်လိုက်နှင့်လည်း ကံအားလုပ်စွာ အတည်လက်ထပ်မယား သဝရောက်လာသူဖြစ်လေ၏။ သို့နှင့်လည်း မစွေတာဟဲရစ်အား ဝါးပြောက်ဆိုလျှင် ဖုတ်ပြီး ထူးပြီး ဆီဆမ်းပြီးသားဖြစ်အောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အစွာတိုးစွာနေနိုင်သည်မှာ မပေါ်ကြီးတွင် ဓားကောင်းရှိရွှေ့ အဆောင်ကောင်းရှိလိုဟု အချို့က ပြောကြလျက်၊ မစွေတာဟဲရစ်မယားကို ပြားပြားဝပ် ကြောက်ရသည်မှာလည်း ဓားမိနေလိုဟု ပြောကြပြီး အချို့ဓားပယောဂတိုက် အယုံအကြည်နှင့်သူတို့မှာမျက်း မပေါ်ကြီးမှာ တစ်ခုကောင်း ရှိရွှေ့ ဒီတို့ကြီး စွဲတာပါကွာဟု ပြောသူပြောပြီး အချို့ကလည်း မစွေတာဟဲရစ်၏ ကြီးစွာသော အချုပ်ကြောင့်သာဟု အသီးသီး လူလည်လူတံတိုးလုပ်ကာ ဝေဖန်ချက် ပေးနေကြလေ၏။

သို့နှင့် အခြားသော အလုပ်သမားများမှာ တော်အေးကို မန်နေရာ အရေးပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မနာလိုဝင်နိုဝင်တို့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြသဖြင့် မစွေတာဟဲရစ်၏ အနီး မစွော်ပဲရစ်ခံ့ မပေါ်ကြီးအား

သွားရောက် ကုန်းချောခြင်းကြောင့် မပေါ်ကြီးမှာ တစ်ထောင့်မှ တဆုတ္တ တဖွက်ပွက် မစွဲတာဟဲရစ်နှင့် မျက်နာချင်းဆိုင်မိတိုင်း ကြိုးဟောင်း ရော်တတ်လေရာ၊ မပေါ်ကြီးကလွှဲ၍ ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲသာထင်ကြောင်း၊ တော်မြေအေးကို အရေးပေးရသည်မှာ သူရှိသည့်အတွက် ဆိုင်ကြီးတွင် အထူးကုန်ရောင်း သွောက်လက်နေပါသောကြောင့် တမင်အရေးပေးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တော်မြေအေးမှာ ပူဗျာပူဗျာတာ ဖော်ဖော်ရွှေ နေတတ်၊ ပျော်တတ်သူဖြစ်၍ လူတိုင်းနှင့် အရောတဝ် ခင်ပင်စွာ နေထိုင်ပြောဆိုတတ်သော်လည်း သူတွင် အချင်ဆုံးရည်းတားတစ်ယောက် ရှိကြောင်း၊ ပိမိကိုယ်တိုင် သိရောကြာင်း၊ သို့အတွက် အထင်မမှားစေလိုကြောင်း အခါခါ ထာဝရဘားကို တိုင်တည်ပြောဆိုမှ ဒေါ်ပေါ်ကြီး ကျော်သွားသည့်တိုင်အောင် ဒါပဲနော် လူကြီး လူကြီးပိုပိုနေပါ ကိုယ့်လက်အောက်ဝယ်သားတွေ့နဲ့ ဒါလောက် အရောတဝ်လုပ်မနေပါနဲ့ ကျိုမကြိုက်ပါဘူး ဟူသာ နောက်ဆက်တွဲ ဥပဒေအပုဒ်ဝယ်တစ်ခု အရေးတာကြီး ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ကာ အရှပ်အထွေးတစ်ရပ် အေးပြိုးသွားခဲ့လေတော့၏။

"အန်ကယ် နက်ဖြန် အေးတို့ ပစ်ကနစ်သွားမယ်။ အန်ကယ်လိုက်မလား" ဟု တော်မြေအေးက သောက်ချာရေးရှင်းမှ လုမ်းမေးလိုက်လျှင် မပေါ်ကြီးမျက်နာကို ရှေးဦးစွာ ပြောမြင်မိသော မစွဲတာဟဲရစ်မှာ ရှုတ်တရက် အေဖြော်ပေးသာသဲ အေးသားနေမိသည်တွင်...

"ဟင် အန်ကယ် လိုက်မယ်မဟုတ်လား။ လိုက်ခဲ့ပါအန်ကယ်ရယ်နော်။ နက်ဖြန် ဆန်းအေးပဲ အန်ကယ်အေးပါတယ်"

"လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အညှိသည်တစ်ယောက်ကို ကိုစွဲနဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိနေတယ် ကစ်ဖိုရဲ့" (တော်မြေအေးဟူသာ အမည်မှာ မြန်မာအသိမီတ်ဆွေများကသာ အသုံးပြု၍ အကဲပိုင်ကပြားတို့ကမှ ကျောင်းနာမည်အတိုင်း ကစ်ဖိုဟု ခေါ်ကြသည်။)

- အေး။ ၁ "အံမယ အန်ကယ် ဉာဏ်ပြောတာပါ။ အန်ကယ်မိန်းမကြီးက ဆန်းအေးတစ်နွောတွက် သူနဲ့ တစ်နေကုန်များ မျက်နာချင်းဆိုင်နေရမယ်လို့ အော်ဒါချေထားတယ်ဆိုရင်လည်း အေးတို့က အတင်းမခေါ်ပါဘူး"
- ရှစ်။ ၁ "အို... ဒီကောင်မလေးဟာ လူရှေ့၊ သူရှေ့၊ မဟုတ်တဲ့ တွေကရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ"
- အေး။ ၁ "အမယ... ဟုတ်သားနဲ့ အန်ကယ်က၊ ကဲ မဟုတ်ရင် လိုက်မယ်လို့ ပြောပါလား"
- ရှစ်။ ၁ "ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ"
- အေး။ ၁ "နံနက်တော့ သွားမယ်လေ"
- ရှစ်။ ၁ "ဘယ်အထိသွားမှာလဲ"
- အေး။ ၁ "နံနောက်တော့ ဘယ်အထိသွားမယ်။ ဟိုကမှ ကားနဲ့ တစ်ပါ သွားပြီး လားနှီးမှာ ဉာဏ်တားမယ်"
- ရှစ်။ ၁ "အမယ်လေး အတော်ပင်ပန်းမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ဘယ်သူပါဦးမလဲ၊ ထွန်းတင်ကော လိုက်ပြီးမှာလား"
- အေး။ ၁ "အို ကိုထွန်းတင်က ကတ်လိုက်ပဲ အန်ကယ် သူမပါရင် ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်မလဲ။ တဗြားလူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ အေးနဲ့ ကိုထွန်းတင်နှစ်ယောက်ထဲ သွားမှာ။ ဒါကြောင့် အန်ကယ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်တာပေါ့"

- ရန်။ ၁ "ဟာ မင်းတို့ သီးရည်းစား နှစ်ယောက်ကြားထဲ လူကြီးတန်ဖို့ ကားယား၊ ကားယား လိုက်မနေချင်ပါဘူးလေ။ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ထဲ ဂွတ်ဂွတ်လပ်လပ် သွားကြပါ"

အေား။ ၂ "ဒေါ် နှစ်ယောက်ထဲဆို သူက ဇော်ချေလက်ချေနေမှာ၊ အန်ကယ်ပါရင် အေးအတွက် ပိုမြို့ ကောင်းပါတယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ အန်ကယ်။ ကိုထွန်းတင်ကလဲ မင်းအန်ကယ်ကြီး ပပါပါအောင် ခေါ်ခဲ့ပါလို့ မှာထားတယ်။ နက်ဖြစ်နိုင်တော့စေ သူကားနဲ့ လာခေါ်လိမ့်မယ်"

ရန်။ ၃ "မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ သွားကြပါလေ"

အေား။ ၄ "အန်ကယ် ဘာပြောနေနေ၊ နက်ဖြစ် ကိုထွန်းတင်လာပြီး အတင်းဆွဲတင်မှာပဲ၊ အန်တိကြီး ဒေါ်ပြုရင် ပွဲလေစေ"

ထွန်းတင်ဆိုသူမှာ ကော်ပရေးရှင်း အလုပ်ငြာနှမ် လက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ အချယ်သင့်၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ် လဆလည်းကောင်းသော ဘောင်းသိဝိတ် ရှုပ်းမြန်မာ ကဗြားမလေး တော်မြေအေးနှင့် တွေ့ဆုံးချစ်ခင်၍ မေတ္တာပင်စိုက်ပျိုးကြရှုံး အထူးအဲ့သွေ့ဖွယ် ဖို့သည့်အပြင် အင်ဂျင်နီယာကလေး ဟောင်ထွန်းတင်မှာလည်း လူကြီးလူကောင်းများ ရပ်ကွက်တွင် တရား ပါဝင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မစွာတာဟဲရစ်တို့ ကုန်တိုက်ကြီးမှ အလွန်ရောင်းရသော ဟောက်သည်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ကာ၊ မစွာတာဟဲရစ်ကိုယ်တိုင်နှင့်လည်း အတော်အပေါင်းနာနေသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ နက်ဖြွှေ့ အကယ်၍ ဟောင်ထွန်းတင်ကိုယ်တိုင် ခေါ်ချေသော၊ မစွာတာဟဲရစ်မှာ အတော်ခြင်းရခက်လိမ့်မည်ဟု တွေ့မိကာ ချိန်းထားသော မိတ်ဆွေဖည့်သည်ကိုပင် တင်ကြုံ ရက်ချိန်းလွှာတားလိုက်ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နောက်တွင်ကား ထင်သည့်အတိုင်းပင် မောင်တွန်းတင်သည် သူပိုင်နှစ်ယောက်တိုင် ဘာရာပလိုန်း ကားကလေးနှင့် တော်မြေအေးကိုတင်ကာ မစွဲတာဟဲရစ်၏ အဖို့ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာလေလျှင် ဟဲရစ်ကြီးမှာ မိမိပိုင် ဖို့ဒိုကားကလေးအား နေ့စဉ် ဝတ္ထာရာမပျက် ကိုယ်တိုင်ကြည့်၍ ဆေးကြောသုတေသင်စိုင်းနေရာမှ မရမက ဆွဲခေါ်သော တွန်းတင်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါဇာုင် လိုက်ပါသွားရသည့်ဖြစ်ရာ၊ ပြေတင်းပေါက်မှ ခါးတောက်ကာ နှစ်ခေါ်ရာနေသော မစွဲဟဲရစ်ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ ထောက်ထောက်ရွယ်ရွယ် လုပိုချောကလေး တွန်းတင် တစ်ယောက်လုံး ပါဇာုသည်ကိုပင်၊ သူလင်ဘုဒ္ဓကြီးအား အလယ်က ထိုင်လိုက်သွားသော တော်မြေအေးအတွက် စိတ်မချေဖြစ်ပါး သဝန်အတိုကြီး တို့မိကာ၊ ဖုန်တောက် ဖုန်တွန်းကြိုးပါးရင်း ကျို့ရှိလေ၏။

"မွေတာထွန်းတင်ရဲ့ ကြမ်းလှချည်လား ဖြည့်ဖြည်းဟန်းပါ၊ တောင်တောင်းအကျွေတွေက အတော်စိုးရိမ်ဝရာ ကောင်းတယ်"

ဟု ဟဲရိစိုးက ထွန်းတင် ကားမောင်းကြမ်းလှသည်ကို မထိခိုးသဖြင့် ကြောက်ရှုံးသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်ကာ မကြာမကြာ အက်လိပ်ဘာသာစကားနှင့် သတိပေးရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရပေါ်၏။ ထွန်းတင်ကား အပြောမပျက် စကားတပြောပြော ဆေးလိပ်သောက်မပျက်ဆိုသလို ကားကို သွက်လက်ချက်ချာလျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင့်လာရင်း...

"မင်္ဂလာကိုပါနဲ့ မစွတာ ဟဲရစ်ရဲ့၊ ဒီလမ်းတွေ အမြဲ ဒီလိပ် ဟောင်းနေကျပါ။ အေးကို မေးကြည့်ပါလား။ ပိဋ္ဌာကလေးတောင် စီးပွားသာပဲ။ မင်္ဂလာက်ချင်စိုးပါနဲ့" ဟု အမောင်းမလျှော့ဘဲ ပြောသဖြင့် စောမြေအေးကပါ...

"ဟာ... မောင်တို့နစ်ယောက်သား သိပ်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဇွာက်ဆိုရင် မစွာတာထွန်းတင် မောင်တဲ့ကားကို ကျပ်ဘယ်တော့မှ မစီးတော့ဘူး။ ကြောက်ပါပြီ"

ဟု သက်ပြုင်းကြီးချကာ ပြောသောကြောင့် ထွန်းတင်က ကားစတိယာရင်ကို မထိတထိ လျည့်ကာ လျည့်ကာ ထိန်းရင်းမှ...

"မစွာတာ ဟဲရစ် သွေးမပူသေးလို့ ထင်တယ်။ ရေခဲသောတွောထဲမှာ ဆိုဒါရော၊ ပိုက်လေဘယ်ရော ထည့်ယူလာပါတယ်။ ဂုဏ်မလား၊ ကားရုပ်လိုက်မယ်လေ"

ဟု ဆိုသောကြောင့် မစွာတာ ဟဲရစ်မှာ လျှော့စိုလာသည့်တိုင်အောင်...

"ဟာ... ဇန်ပါစော်းလေ၊ နှစ်းမျှော်ရောက်မှပဲ လုပ်ပါတော့မယ်"

ဟု ပြောကာ ဖိမ့်ကြောက်မိတာကိုပင် ရှုက်သလိုလို ဖြစ်သွားရှာတော့၏။

ဆပိုတစ်နာရီလောက်တွင် နှစ်းမျှော်တော်ကြားသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ရေတာ့ခွန်တစ်ခုအနီးတွင် စတည်းချကျက် ထွန်းတင်၏။ အစေခံတို့ အပြည့်အစုံ ထည့်ပေးလိုက်သော ပစ်ကန်စော့(၏)၏၏ ခရီးဆောင် စားစရာသောတွောကလေးကို အလယ်မှာထား၍ ပေါင်မျိန်၊ နှုံးဘူး၊ သစ်သီးများ၊ ကြောက်သား၊ ကြောက်သား၊ ကြောက်သား၊ ဝက်အုရောင်း၊ ကက်သလိုင်၊ သီးစတိတ်စသော စားပွဲဟင်းလျာများကို သုံးယောက်သား ဆာဆာနှင့် စားကြလေ၏။ တော်မြေအေားမှာ စားစရာတို့ကိုသာ တွင်တွင်စား၍ ထွန်းတင်နှင့် မစွာတာဟဲရစ်မှာ အသောက်ပါ ဖက်သည်ဆိုဝောမှ ထွန်းတင်မှာ အသောက်တွင် ဂွန်ကဲလျက် ရှိလေ၏။

"လုပ်ပါ နှစ်လုံးတောင်ပါတယ် မစွာတာဟဲရစ်ရဲ့ ရော့ ထည့်ပါး"

"ဟာ... များနေပြီလေ... တော်လောက်ပြီ"

"လုပ်ပါမျာ့ တစ်ခါတာလေပဲဟာ... ကျွန်တော့တစ်ဝက်မရှိသေးပါဘူး... လုပ်စမ်းပါ"

"တော်လောက်ပါပြီ မစွာတာထွန်းတင်၊ ခင်များလည်း အတော်များနေပြီ။ ကားကို ကောင်းတောင်းမမောင်းနိုင်ဘဲ ဇန်းမှုံးမယ်"

"ဟား... ဟား... ဟား... ဒါတော့ မပူနဲ့ မိတ်ဆွေကြီး။ ကျွန်တော်ကလေ ကျပ်ကျပ်မှားလေ ကားမောင်းလို့ လက်တွေ့လေပဲ"

"အလိုလေး ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီထက်များ ကြမ်းဦးမှာလား မောင်"

"ဒါကြောင့် သွေးမှုပြီး ဇန်အောင် ရဲဆေးတင်ထားစမ်းပါ မစွာတာဟဲရစ်ရဲ့ ရော့... ကဲ... ကဲ ဒီတစ်ခွက်တည်း ကျွန်တော်လဲ တစ်ခွက်ဟုတ်လား။ တစ်ခြိမ်တည်း မေ့ချမယ်ဇန်၊ ဘယ်သူက အရင်မကုန်ခင် ကုန်ခင် ကိုင်း(ရယ်ခို)"

မစွာတာ ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တို့ ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်များမှာ တစ်ခက္ခာ အခွဲချည်း ကျွန်ရှုလေ၏။

"ဟဲ... ဟဲ ဒီလိုတော့ မစွာတာဟဲရစ်က အတော်ကြီးပဲ၊ ကဲ အတားတားကောင်းအောင် အေးလည်း နည်းနည်းသောက်"

"ဒုံး... ကိုကိုတင်ကလဲ၊ အေး မသောက်ချင်ပါဘူး"

"နည်းနည်းပါကွယ်... ရဲဆေးတင်ရုံကလေးရယ်"

"ဟင့်အင်း"

"ဒိုင့်ကို ချစ်ရင် နည်းနည်းသောက်ကွယ်"

"ဟင့်အင်း... မူးနေမှာပေါ့"

"အိ... ဘာရမှာလဲ၊ စွတ်ကို ပွဲတိုက်မှာပဲ"

ဟုဆိုကာ အတော်မူးနေပြုဖြစ်သော ထွန်းတင်သည် မိမိသောက်ရန် နောက်ထပ်ဆိုခါနှင့် ပုပ်ထားသော ဖန်ချက်ကိုကိုင်ကာ တော်မြေအေးကို စွတ်တိုက်မည်လုပ်ကျင် တော်မြေအေးလည်း...

"အိ... အိ ကိုတိတင် ကြည့်ပါလား အေး မသောက်ချင်ဘူးနေ"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထပြောရာ ထွန်းတင်လည်း တာဟားဟား ရယ်မောရင်း လိုက်ဖမ်းလေ၏။ တင်ခဏာမျှ ပြောသူကပြော၍ ဖိုးသူကဖမ်းလျှက်ရှိရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် တော်မြေအေးမှာ တော်ကဗျာကဗျာလေး နှင့်ခြားတွင် အစွင့်သား ဖမ်းမိနေလေ၏။

"က သောက်ရမယ်က္ခ"

ဟု ဆိုဆိုပြောပြော အတင်းဖက်၍ တိုက်နေသော ထွန်းတင် အသံနှင့် ငြင်းဆန်နေသော တော်မြေအေးအသံတို့မှာ ရေတာ့ခွန်မှ ရေကျားများနှင့်အတူ အတန်ကြာ ဓမ္မည်မောနေကြရာမှ မကြာဖို့ ပြီးသက်သွားကြလေရာ ပြုးပြုးကြီး ကြည့်ရင်း တင်ယောက်တည်းကျွန်းရှစ်သော မစွတာဟဲရစ်ကြီးမှာ လူရောအသံပါ ခေတ္တပျောက်ကျယ်နေကြသော ချစ်သူများအတွက် လေးလေးနောက်ရဲ့ ချုပ်ထွင်စဉ်းတာရင်း ရေတာ့ခွန်ကြီးတို့ စိုက်ကြည့်နေရာမှ မူးယစ်ယစ် ယောင်ရာရာ မြစ်လာပြီး အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတင်ခုကိုမိုကာ တာမေးမေး တာရေးရေးနှင့် တဖြည့်ဖြည်း အိပ်ပျော်သွားလေတော့သတည်။

"မစွတာဟဲရစ် ထ... ထ အမယ်လေးဟာ၊ အိပ်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း"

ဟု ပြောနေသော ထွန်းတင်၏ အသံကို ကြားရှုံး အိပ်ရာမှ ထလိုက်သောအခါ မိမိလက်ပတ် ဒန်နာခိုးကြီးမှ သုံးနာရီ ဂါဏ်းကို ပြုလျက်ရှိလေပြီ။ စောမြေအေးနှင့် ထွန်းတင်တို့မှာ ရေတာ့ခွန် ပုံးအိုင်ထဲမှ ရေများ ချိုးပြီးကြရုံးမှုမက ကြုံးကျွန်းသော နေ့လယ်တများကိုပင် တားသောက်ပြီး၍ သိမ်းဆည်းစပြုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

"က... မစွတာ ဟဲရစ် အိပ်တာနဲ့ သွေးအေးသွားပြန်ပြီ ထင်တယ်။ ရော့... ပူလာအောင် တစ်ခွက်လောက် ချုလိုက်ပါပြီး"

ဟု ဆိုကာ ထွန်းတင်သည် မိမိသောက်နေသော ဖန်ချက်ကို အသာချထားပြီး အားး ဖန်ချက်တင်ခုကို ထည့်ပေးပြန်လေ၏။

"မစွတာထွန်းတင် ခင်ဗျားလွန်နေမယ်နော်။ ခုထက်ထိ ဆက်ချုနေတုန်းဆိုရင် ကားမဟောင်းနိုင်ဘဲ နေမယ်"

"နဲ့တားမိုင်း... ရော့ပါ ခင်ဗျားလွပ်မှာသာ လုပ်စမ်းပါ ကျော်အတွက် ပူမနေစမ်းပါနဲ့"

ဟု ဆိုကာ ပိမိလည်း ထပ်သောက်၍ မစွတာဟဲရစ်ကိုလည်း ထပ်ခါတိုက်နေပြန်ပြီး ညာနေလေးနာရီ နီးနီးရှိမှ တင်ဆင့်ထွက်လာကြပြန်လေ၏။ ထွန်းတင်ကား အတော်မူးနေပြုဖြစ်၍ ကားကို ကောင်းစွာမှ မောင်းနိုင်ပါမည်လားဟု စိုးခိုးမိသော မစွတာ ဟဲရစ်မှာ ထွန်းတင် တော်တော်ထက်ပင် ကျင်လည်း သွောက်လက်စွာနှင့် ပုပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ပုပ်ရမ်းရမ်း မောင်းနိုင်လာပြန်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အသည်းတယားယားနှင့် မျက်လုံးများ ပြုး၍ ပြုး၍ သွားမိလေတော့၏။

"မစွတာ ထွန်းတင် ခင်ဗျားနည်းနည်းမူးနေတယ်။ သတိထားပြီး ပုပ်မှန်မှန်မောင်းရင် ကောင်းမှာပဲ"

"ကိုစွဲမရှိပါဘူး မစွတာဟဲရစ်ရဲ့ ကျွန်းတော်အကျင့်က မူးမှ ပိုပြီး မောင်းကောင်းတယ်။ ဒီလမ်းမှာ ဒီပိုင်အတိုင်း မောင်းနေကျပါခင်ဗျား နှီးပြီးတော့ အခုလေးနာရီတော်ထိုးပြီးနေပြီး။ လားရှိုးမှာ

ညတာတားပါအောင် သွားရမှာနဲ့ ဟိုကတစ်ခါအိမ်အရောက် ပြန်ရမှာနဲ့ဆိုရင် ခုလို မြန်မြန်ဟောင်းမှ အရိုန်ရမယ်လျှော့"

ဟု ပြောကာ ဟောင်းမြှုတိုင်းသာ တစ္ဆေတိုး ဟောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏။ မစွတာဟဲရစ်မှာ ထွန်းတင်ဟောင်းသော ကားကို ဤတစ်ကြိုင်သာ စီးဖူးသူဖြစ်၍ တစ်လမ်းလုံး မျက်စီပြု၍ လာခဲ့သလောက် စီးနေကျား၊ လိုက်ပါနေကျားဖြစ်သော စောမြေအေးတွင်ကား ရိုးနေပြုဖြစ်၍ အရေးမကြီးလုသည့်အသွင်နှင့် ပြီးပြီးဆွင်၍ လိုက်ပါလာနိုင်လေ၏။

ထွန်းတင်ကား လမ်းဖြောင့်များတွင် တစ်နာရီကျွဲ့ ဖိုင်ဝါးဆယ်မှ ပြောက်ဆယ်ကြားအထိ ဟောင်းလျှက် တောင်ကမ်းပါးယဲ့ အကျော်ကော်များမှာ အရိုန်ကို လျှော့ပါသည်ဆိုရရှိလျှော့ပြီး ကားကြီးတောင်းတောင် သွားပလောက် ပြောက်ခဲ့ ပြောက်ခဲ့ ကားသီးနှစ်ဖက် ပြောထိဘဲ အကျော်ကြီးကျော်၍ ပစ်လိုက်တတ်ရာ တစ်ခါတစ်ခါ ကားတစ်ခုလုံး ဟောင်းလဲသွားတော့မည် ထင်ရပြီးမှ ပကဗောဓါးအတိုင်း သီးလေးလုံးစလုံး ပြောသိပြန်ကျော်ပြီး ပြောမြှုပြုပြီးလေသည်တွင်မှ ရင်တမေနနှင့် ဘုရားတွေ့ လိုက်ခဲ့ရသော မစွတာဟဲရစ်၏ ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျေသွားရှာတာ...

"အင်း... ဒီတစ်ကျွဲ့တော့ ငါ့အသက်မသေသွားဘာ"

စိတ်ထဲက ပြောစိုလေတော့၏။

ယင်းသို့ မူးမှုးနှင့် ပံုရမ်းရမ်း ပံုကြမ်းကြမ်း ဟောင်းနှင့်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အခါတိုင်း အရက်မူးလေ ဟောင်းကောင်းလေဆိုသည့်တိုင်အောင် ယရှားကြိုင် ထွန်းတင်၏ ရေရှိနှုန်းမှာ အခါတိုင်းထက် ပိုလွန်နေသောကြောင့် ဟောင်းနေကျား ပိမိပိုင်ကားနှင့် သွားနေကျား ကျင့်သားရနေသော လမ်းပင် ဖြစ်ပြားသော်လည်း ကားဟောင်းစ တစ်နာရီလောက်တွင် ဟောင်း၍ ကောင်းနေသေးသော်လည်း ခနီးထွက်ခဲနိုင်း နှစ်ခွက်ဆင့်ချခဲ့သော အရိုန်က ကားဟောင်းစ၍ လေတဗျားဟူး တိုက်ပေးခြင်းဖြင့် မူးယစ်ခြင်းတည်းဟုသော လောကားအဖြင့်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာရကား နောက်ဆုံး နေဝါဒရော အရိုန်တွင် တောင်မမြင် ပြောက်မမြင်နှင့် ကားကို တွင်တွင်ဟောင်းလာရှုံး စိန်းခဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် တစ်ခုနောက်သံကြီးကို ကြားရပြီး ကားတစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွားသွားသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စောမြေအေး၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အသံကလေးသည် ဟောင်စပြုနေသော တော့လမ်းခရီးကြီး အလယ်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာပြီးနောက် လူသံရော့ ကားသံရော့ အာမျှောင်ကြီးအတွင်းရှိ ကုမြေရှာတင်းလုသော တော့အုပ်ကြီးမှာ ပိမိခြေရင်းနားတွင် ပေါ်တော်ကားမောက်သော ခုကွဲသည်မှားကို ဂရုမထား အသနားမဖက် အရေးပစိုက်သည့် သွော်နှင့် ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်၍ နေလေတော့သတည်း။

*****

"ကိုကိုတင်... အေးကို မခွဲပါနဲ့နော်၊ အေးတော့ ကိုကိုတင်နဲ့ မခွဲရွင်ဘူး။ ကိုကိုတင်အနားမှာ အမြဲနေပါရတော့ အန်ကယ်ကိုလည်း ပြောပါ။ အေးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ပါစေနဲ့ အန်ကယ်က အေးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ရင် ကိုကိုတင်နဲ့ အေးနဲ့ တစ်ခါတည်းကွဲကြော်ရတော့မယ်။ အေးမခွဲနိုင်ဘူး။ ကိုကိုတင်၍။" ဟု မျက်နှာညီး မျက်နှာထုတ်ကလေးတွင် မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ကျေဆင်းလျက် တသက်သက်ရှိက်၍ ပြောနေသော စောမြေအေးအေး..."

"အိုး... အေးရယ်၊ ဘာစကားတွေ ပြောနေရတာလဲ ကိုယ်အေးကို ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။ မစွတာဟဲရစ်ကလဲ အေးကို အင်မတန် ချစ်တယ်။ အေးလဲထားတယ်။ သူက အေးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့

နေနေသာသာ အေး... ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် အလုပ် ထွက်သွားမှာကိုတောင် အင်မတန်စိုးရိုးနေရာတာ ဒါလင် အသိသားနဲ့ကျယ်"

ဟု ပြောသည့်တိုင်အောင် တော်မြေအေးမှာ မျက်နှာလေးညီးလျက်နှင့်ပင်...

"အို... ကိုကိုတင် မသိဘူးနော်။ အေးအကြောင်း အေးသိပါတယ်။ ကိုကိုတင်ရယ် အန်ကယ်ကိုသာ အေးကို အလုပ်ထုတ်မပစ်ဖို့ ပြောပေးပါ။ အေးလဲ အန်ကယ်နဲ့ သွားတွေ့ပြီး ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုတင် ပြောတော့ သာကောင်းတာပဲ့။ ဟုတ်လားနော် ကိုကိုတင်။ အေးသွားလိုက်ပြီးမယ်နော်။ တူ့တာ"

ဟု ဓယောင့်ခယာမျက်နှာလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး လုပ်းထွက်သွားလျှင်...

"အေး ဘယ်သွားမှာလဲ မသွားပါနဲ့ ကိုကိုတင့်အနား ထိုင်စ်းပါ့ဘိုး ဒါလင်ရယ်"

ဟုဆိုရာ လက်လုမ်းခွဲလိုက်စဉ်...

"မောင်ထွန်းတင် မောင်ထွန်းတင် သတိရပြုလား"

ဟူသော မေးလိုက်သည့် အသံတစ်ခုက နားထဲ စူးဝင်လာသောကြောင့် ထွန်းတင်သည် ရှတ်ခဲ့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိရာ မိမိအား ဖြူဖွေးသော အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်တွင် ခေါင်းနှင့်ရင်ဘတ်မှာ ကျပစ်းပြီး တင်ထားကြကာ အနားမှာလည်း ဆရာဝန် ဆရာမနှင့် အသိမိတ်ဆွေများ ဂိုင်းအုံနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် အလွန်းအမင်း အုံသွားမိလေ၏။

"ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲဟင် ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဟု ပြူးတူးပြုတဲ့နှင့် ထျွဲ့ မေးလေ၏။

မိတ်ဆွေဆရာဝန်မှာ ထွန်းတင်ကို အသာအယာအိပ်ရာထဲ ပြန်သိပ်ပေးကာ...

"ကိုထွန်းတင်... ခင်ဗျားသတိရလာပြီနော် မြန်းခဲ့ မထနဲ့ဘိုး မူးပြုသွားမယ်။ ဒက်ရာကတော့ သိပ်မကြိုးလုပ်ဘူး။ ခင်ဗျား မသေတာ အားကြိုးကံကောင်းတယ်ဗျား"

ဟု ပြောသောကြောင့် ထွန်းတင်မှာ မကျေနှင့်နိုင်ဖြစ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလျက်...

"အို ကျွန်တော် ဘာလို့ ဒီရောက်ရတာလဲ ဒေါက်တာရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဟု မရာက မေးသည့်တွင်မှ...

"ဒေါ် ကိုထွန်းတင် ခင်ဗျားတို့ မနေ့က လားနှီးလုပ်းမှာ မောင်တော်ကားသမ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး မောက်သွားလို့ ဒက်ရာရပြီး မော်ပြောနေကြတယ်လေ။ ညာ ၁၂ နာရီလောက်မှ မိုင်းက မန်နေရာကြိုးကားက တွေ့လာလို့ ဒီဆေးရုံကို အားလုံးသယ်ယူလာကြတယ်။ မစွေတာဟဲရုံကြိုးလဲ အတော်ကံကောင်းတာ၊ နောက်စွဲ နည်းနည်းလေးကွဲသွားတယ်။ သူလဲ အခုပဲ သတိရလာတယ်။ ဟိုမယ်လေ ခင်ဗျား ခုတာင်နဲ့ရောက်ပဲ၊ သူမစွေကြိုးကလဲ တမောင့်ဗျား။ ရှန်က လာမွှက်နေလို့ ကျူပ်တို့အတော် ရော့ချောက်ထုတ်လိုက်ရတယ်"

ဟု ပြောမှ ထွန်းတင်မှာ ယမန်နောက မိမိတို့ ပျော်ပွဲတားထွက်ကြရာ၌ ကားမောက်ပုံကို သတိရကာ မိမိတို့ယိုးပဲ့ပါ...

"ဟင် ဒါဖြင့် တော်မြေအေးကော် တော်မြေအေး တော်တော်ထိသွားသလား ကျွန်တော်နဲ့ မစွေတာဟဲရုံတော့ ကိုစွေမရှိဘူး သူအတွက် မိတ်မအေးဘူး။ ပြောစ်းပါ့ပါ့ ဒေါက်တာ တော်မြေအေး ဘယ်လဲ"

ဟု အရေးတကြိုးမေးလိုက်ရာ...

"ရှိပိုတယ်ဗျား ရှိပိုတယ် ဟိုဘက်ဗျား"

ဟု ဒေါက်တာက ပဲ့အေးအေး ပြောသည့်တိုင်အောင်...

"လာရာ ကျွန်တော်သွားကြည့်ချင်တယ်။ လိုက်ပို့ပေးပါ ကိုယ်မိုက်လို့ သူချုံးအနာကရ ဖြစ်ရတယ်"

ဟု ညည်းညျှကာ မစွဲတာဟဲရစ်ကိုပင် ဂရမစိုက်နိုင်သေးဘဲ ထသွားရန် ပြင်နေသောကြောင့်...

"ဒ္ဓု... မသွားချင်ပါနဲ့များ ခင်ဗျား ခေါင်းမှုးနေလိမ့်မယ် ဆရာဝန်ကြီးကလဲ မထောက်လို့ မှာထားတယ်လုံး"

"ဟာရာ... မှာ... မှာ ကျွန်တော်ကိုစွဲမရှိပါဘူး။ အေး အတွက် စိုးရိမ်တာပါပဲ။ သူကို ခကေလေး ကြည့်ပါရစေ ဒေါက်တာရယ်"

"နောက်တော့ ကြည့်တာပေါ့ ကိုထွန်းတင် ခင်ဗျားထရင် မကောင်းသေးလိုပါ"

"တယ်... ခက်တာကိုးလုံး ပြောစပ်ပါပြီး အေးမှာ သိပ်ဒက်ရာများသလား"

"မများပါဘူးလေ"

"ခင်ဗျားကလဲ... အေးစက်စက်နဲ့များ"

ဟု ဆိုကာ မရှိုးမရွှေနှင့်ပင် မစွဲတာဟဲရစ်ဘက်သို့ လုမ်းကြည့်ကာ...

"မစွဲတာဟဲရစ် သက်သာရဲ့လား။ ကျွန်တော့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်များ မစွဲတာဟဲရစ်"

ဟု လုမ်း၍ တောင်းပန်လျှင် မစွဲတာဟဲရစ်လည်း...

"ကျော်တော့ ဘေးထိလိမ့်မယ်ဆိုတာ စောစောထဲက အထင်သားပဲများ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်သလောက် မဆိုးသေးလို့ အင်မတန် ကံကောင်းတယ်လို့ အောက်မေ့ရမှာပဲ။ ကျော် ထင်တဲ့အတိုင်းသာဆိုရင် ခုလိုခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အသက်နဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့ မမျှော်လင့်ခဲ့တာကလား။ ဒါထက် က်စီးအတိုင်းယောက်တော့ အတော်ကံကောင်းတယ်များ ဒက်ရာဆိုလို့ ဘာမှ မရခဲ့ဘူး။ ခုတင်ပဲ ကျော်အနားက ပြန်သွားတယ်"

ဟုဆိုလျှင် ဒေါက်တာမှာ အုံအားသင့်သလို ကြည့်နေမိလျှင် ထွန်းတင်ကမှ အလုပ်စလိုနှင့်...

"ဟင်... ခုတင် ထပ်နှုံးတယ် ဟုတ်လား။ ကျော် မတွေ့လိုက်ရပါကလား။ ဒါလင် စိတ်ဆိုးနေပြီထင်... ဟင် ဟုတ်သေးဘူး။ ကျော်ဆိုလဲ ခုနက လာတယ် သူကို မခွဲပါနဲ့လို့လဲ ပြောတယ်။ ပြီးစတော့ ကြံကြီးစိုးရာများ မစွဲတာဟဲရစ်ကို ပြောပေးပါတဲ့ သူကို အလုပ် ထုတ်မပစ်ပါနဲ့လို့တဲ့"

"ဟင် ဟုတ်လား။ ကျော်ကိုလဲ ဒီဝကား ပြောသွားတယ်။ သူကို အလုပ်ထုတ်မပစ်ပါနဲ့ အန်ကယ်တဲ့။ ကိုကိုတင်ကိုလဲ ကျွန်မနဲ့ ခကေခကတွေရအောင် ခေါ်ပေးပါတဲ့ သူဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။ လန်ပြီး နီးနောက်များ ပျက်နေသလားပဲ မစွဲတာ ထွန်းတင်ရဲ့။"

ဟုပြောနေရာ အနားက ဒေါက်တာလည်း တောင်ယောင်ယောင် ပြောက်ယောင်ယောင် လုပ်ကာ နားထောင်နေလေ၏။ ထွန်းတင်ကား အားမရနိုင်သေး။

"ဒေါက်တာရဲ့ လုပ်စမ်းပါများ။ ကျွန်တော် မထောက်လဲ အေးကို ခကေခံပေးပါ။ သူမျှက်နှာမြင်ရရင် ကျွန်ပါပြီ"

ဟု ဆိုလျှင် ဒေါက်တာလည်း ခေါင်းကုတ်ကာ တစ်ခကေတာ စဉ်းစားနေရာမှ...

"သူ... သူ အေးရှိမှာ မရှိတော့ဘူးများပြီ"

"ဟင်... ခုန်တွန်းကတော့ ရှိတယ်ဆို ခုစင်းသွားပြန်ပြီတဲ့။ ဒီလို မဟုတ်နိုင်ဘူးများ။ သူကျွန်တော်တို့ဆို လာမကြည့်ဘဲ စင်းသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သတိမရသေးလိုပါ။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်လို့တောင် မှာသွားပါသေးတယ်"

ထွန်းတင်သည် အေးစက်စက်နိုင်လျသော ဒေါက်တာ၏ စကားကို မယုံတစ်ဝက် ထုတ်စေနိုင် မျက်မောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားနေပါပြီး ရှေ့စကား နောက်စကား မညီပုံကို အတော်မယုံမကြည် ဖြစ်လာပါရှိမက စောတောက စောမြေအေး ပိုမိုနှင့်တွေဆုံးပြောဆိုရပုံ မစွဲတာဟဲရစ်ထံမှ ကြားရသော စကားများကို ပြန်လည်ချင့်ချိန်ကာ...

"ဟုတ်မှုလဲ လုပ်ပါ ဒေါက်တာရယ်။ က... က... မန်မှန်ပြောစမ်းပါ စောမြေအေးတင်ယောက် ရှိမှ ရှိသေးရှုလား"

"ဟာစာ... မဟုတ်တာဘဲ ရှိပါတယ်။ က... ခင်ဗျား အားနည်းနေတယ်။ ခက္ခလာပိုင်နေလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ။ ကျွန်းတော်လဲ နှိပ်ငြုပ် လူနာတွေ လိုက်ကြည့်စရာ ရှိသေးတယ်။ သွားလိုက်ဦးမယ်"

ဟု ဆိုဆိုပြောပြော ဒေါက်တာ ထွက်သွားသည်မှာလည်း ပိမိနှင့် စကားစပ်တော်စွဲ တာမင်္ဂလာက်စင် ထွက်သွားသည်ဟု အတတ်အထင် တွေးမိသောကြောင့် ထွန်းတင်၏စိတ်ထံမှာ စောမြေအေးအတွက် တာသက်သက် မကျေမျမ်း ဖြစ်၍ ကျွန်းရှစ်လေရာ ပိမိ၏ ထိနိက်ပွန်းပဲသော ဒက်ရာများကိုပင် လုံးဝ ကရာမှစိုက်နိုင်၊ နာရမှန်း အောင့်ရှုမှန်း မသိဘဲ မအုံမလည် ဆေးရုံ အစောင့်တစ်ဦးဦးကို နှုံနှုပ်အစ်အောက်မေးရန် ကြံးစည်တောင့်တားနေပါလေ၏။

များမကြားမိပင် ဆေးရုံမိတယ် ကုလားတင်ယောက် ပေါက်လာသည်နှင့် အသာ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ကာ...

"ဟေ့... မိတယ်၊ မနေ့က ငါတို့နဲ့ အတူတူ လာတဲ့ မိန်းမကတာ၊ ဘယ်ယူသွားသလဲ"

ဟု ဘု... ခင်ကျေကျေမေးလိုက်ရာ...

"နှဲနှဲကပဲ အလောင်းကို သူ့အိမ်ယူသွားတယ် ဆင်"

ဟု အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်ရာ ထွန်းတင်မှာ ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အရေးတွေ့ထိုင်ရာမှ ခုန်ပေါက်ထလျက်...

"မစွဲတာဟဲရစ်... မစွဲတာဟဲရစ် အေးမရှိဘူး သော်တဲ့။ အမယ်လေး ဒါလင် ဒါလင် ဒါကြောင့် ခုနကလာပြီး စကားပြောတာပါလား။ မစွဲတာဟဲရစ် ခင်ဗျားကိုလာပြီး စကားပြောတာ ဒါလင်ရဲ့ ဝိညာဉ်ပဲ အို... ကျူပ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မစွဲတာဟဲရစ်၊ ကျူပ်အချင်ကလေးကို ကျူပ်သတ်ပစ်မိပြီ။ အေးရေး အေးကို ကိုကို သတ်တာနော်။ ကိုကိုတင် ရှုးကျွန်းရှစ်တော့မှာပဲ အေးရဲ့။ က... မစွဲတာ ဟဲရစ်... ဒီဆေးရုံမှာလဲ မစေချင်တော့ဘူးဗျာ။ အေး တင်ယောက်လုံးတောင်မှ ဆုံးရသေးတာ၊ ဒီအနားကလေးလောက်များ ဘာအရေးပဲ၊ လာသွားကြမယ်။ ကျူပ်အချင်ကလေးရဲ့၊ မျက်နှာကို သေလို့မှ ထေ မကြည့်လိုက်ရာဘဲ နေတော့မယ် သွားရှိ"

ဟု အရေးတွေ့း ပိုးခဲနှင့်မိသာဂို စွွဲစွွဲရန် အမှတ်ပြေး ခေါ်လေလျှင် မစွဲတာဟဲရစ်မှာလည်း စိတ်ထဲတွင်ယူကျေးမာဖြစ်ကာ ပိမိ၏ ညာလက်ရုံးတင်ဖက် ပြုတ်ထွက်သွားသည့်အလား စိတ်၌ များစွာထိနိက်လျက် တာသက်သက် သနားမိကာ ပိမိ၏ဒက်ရာကို ကရာမထား အရေးမစိုက် ကတိုက်ကရာက် အလစ်တွင် ဆင်းပြုးမိကြလေရာ ဆေးရုံ အဝတ်အစားကြီးများကိုပင် လဲရကောင်းစေ သတိမရနိုင်ကြဘဲ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာကြပြီး ခေါင်းကြီးတွေ အောက်ချလျက် မျက်ရည်မဆယ်နှင့်အောင် ရှိကြလေတော့၏။

စောမြေအေးမှာ လူချစ် လူခင်များသူကလေး ဖြစ်သည်အပြင် ထွန်းတင်နှင့် မကြား လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသောသတင်းကိုလည်း ရင်းနှီးသူမှန်သမျှ သိရှိကြပြီဖြစ်၍ စောမြေအေး ကားမောက်ပြီး နေရာတွင် ပွဲချင်ပြီး သေရှာပြီ။ ထွန်းတင်နှင့် မစွဲတာဟဲရစ်တို့မှာ ဆေးရုံ တင်ထားရသည်ဟုသော သတင်းသည် တင်ခကာချင်း ပုံးနှီးသွားကာ ကြားရသူတို့မှာ စုတ်တာသတ်သတ်နှင့်

သနားကြင်နာမခုံး တစ်တရာ့ကြီး ရောက်လာကြသူများမှာ ထွန်းတင်၏ ဖြစ်အင်ကို ထပ်မံတွေ့မြင်ရသူများလည်း မသနားဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

ထွန်းတင်ကား စောမြေအေး သေရသည်မှာ ပိုမိုကြောင့်ဟု တမျိုးတော်တောက် ပြောပြီး ယူကျျှေးမရကြီးရှိတိုင်း၊ အံတဲ့ခဲ့ခဲ့နှင့် ဗို့ခဲ့ဆင်၍ နေလေရာ မစွဲတာဟဲရစ်မှာလည်း ပိတ်မကောင်းရာဘဲ မျက်နာကြီးညီမည်း၌ နေလေ၏။ တစ်ဖန်လည်း ပိုမိုတို့ သတိမရခင်က စောမြေအေး၏ ဝိဉာဏ်လိပ်ပြာနှင့် တွေ့ရာတွင် သူများကြားသွားရာသော စကားလုံးတို့ကို နှစ်ယောက်စလုံး ပုဂ္ဂိုလ်မြို့ကြောင့်...

"ဒါနဲ့ မစွဲတာ ဟဲရစ် စောမြေအေးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်သမားနော်။ ဒါကြောင့်သူတို့ အလုပ်သမား သေတယ်ဆိုရင် အလုပ်ရှင်က အလောင်းမြှေမြှုပ်တဲ့အခါ သွားချင်ရာ သွားတော့ဆိုပြီး ခွင့်လွှာတဲ့ တကို ဖတ်ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲ... ဒါကို သူမလုပ်စေခဲင်လို့ တပင်လာပြီး မှာရှာတာပဲ မစွဲတာဟဲရစ်။ ကျွန်တော့ကိုလဲ အတန်တန် မှာသွားတယ်။ ဒါမှ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူနေနိုင်မယ်ဆိုလား တွေ့နိုင်မယ်ဆိုလား ပြောသွားတာပဲ။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတာမင်တကာ လာပြီးမှာရှာတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား ခွင့်လွှာတဲ့ဟာကို ရေးမပေးပါနဲ့ရှာနော်။ အမှတ်တဲ့ နေလိုက်ပါဟုတ်လား"

ဟု ထွန်းတင်က တိုးတိုးကြောင်းခြင်းဖြင့် မစွဲတာဟဲရစ်လည်း သူကိုပါ စောမြေအေး၏ ဝိဉာဏ်လိပ်ပြာက လာရောက်မှာထားခြင်းဖြစ်၍ နားထောင်ပါမည်ဟု ကောင်းစွာ ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

စောမြေအေး၏ အသုသုသူမှာ အထူးစည်ကားသလောက် ထွန်းတင်မှာ ရူးနောက်မခန်း ဖြစ်ရရှာ၏။ မရှုက်နိုင် မကြောက်နိုင် တစ်လမ်းလုံး ဦးလာပြီး...

"အေး... ပါမိုက်လို့ သေရတယ်။ ပါရမ်းလို့ ဒါလင်တို့ ပါသတ်တာ"

ဟု လာပြီး မစွဲတာဟဲရစ်ကြီးမှာလည်း မျက်လုံးနှိုက်းကို မကြောမကြာ လက်ကိုင်ပပါနှင့် ထုတ်ကာ သုတ်ရင်းနာခေါင်းကြီး တရှုပ်ရုပ်နှင့် လိုက်ပိုရှာလေ၏။ အာချို့လှတစ်စုံမှာကား သေသူကိုလည်း သနား၊ ကျွန်ရှင်သူ ထွန်းတင်ကိုလည်း သနားနှင့် ပုံကြားက မျက်ရည်မှားလည်ကာ..."

"ဒါဟာ မစွဲတာဟဲရစ်ကြီးပါလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာအော့ ထွန်းတင်မှုပြီး ကားမောင်းလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မစွဲတာဟဲရစ်ရဲ့ မယားက လင်မရှိတဲ့အခါ ဒါမ်းမှုခိုင်းထားတဲ့ အအခေါ်တွေ့ ဒုရိုင်ဘာတွေ့နဲ့ အမြှေအကျင့်ဖောက်ပြန်နေတာကလား။ နောက်ပြီး လင်ရို့ အိမ်က ထွက်သွားရင် မျစ်တောက်မျစ်တောက် မြည်တွန်ကျွန်ရှင်တာပဲ။ ဒီမိန့်ပဲကြီး အိမ်က သစ္ားဖောက်နေတော့ ခနီးသွားနေတဲ့ လင်သားကို ထိတာပေါ့။ ထိရိုတင်မကာဘူး ပုံကြားက သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်မှာလဲ ကြားက စားစာခံ သေကွဲကွဲရတယ်အော့" ဟု မြဲကာချွဲကာ အတင်းပြောရင်း ပိုလိုက်လာကြောင်းလေ၏။

"သေနာကောင်ကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရှုက်တယ်။ လူငယ်တွေ ကမ်းကြာထတဲ့အထဲမှာ ကပ်မြှောင်လိုက် အနဲ့ခံသွားရေယိုပြီး မူးမူးရှုံးရှုံးနဲ့ နှဲကြောကြီးခွဲလိုက်တာ ကံတော်းလို့ မသာမဖြစ်တာကလား အဲပဲရဲ့တော်။ ပြီးတော့ သေခါး ဆေးရုံတင်ထားရာက အရှုက်မရှု့ တိတ်တိတ်ထွက်ပြေးသေးတယ်။ ဆေးရုံအဝတ်ကြီး အားယားအားယားနဲ့ သူမှို့ လူကြားထဲ ဝင်ရှုတယ်။ ဟဲရစ်ရယ်၊ ပါတော့ အဲရော့ အဲရော့"

ဟု နေရောညော မျက်နာချင်းဆိုင်ပါတိုင်း ဘောက်တော့ခံနေရသော ဟဲရစ်မှာ ခံနေကျဖြစ်၍ ရိုးနေသော်လည်း ဘေးကြားသူများမှာ မစွဲတာဟဲရစ်ကို သနားမြို့ရှာလေ၏။

ထွန်းတင်ကား အရှုံပမာ ကွယ်လွန်ရှာသူကလေးကို တွေ့ပြီ၊ တရေးရေး တစိန့်စိမ့် လွမ်းပြီ ကုန်တိုက်ကြီးရှိ ချစ်သူနေထိုင်လုပ်ကိုင်သော လက်ရာမြေရာကလေးများကို လာကြည့်သည့်အခါ ကြည့် မြေပုံကလေးနားသို့ သွားထိုင်လို ထိုင်နှင့် တိုင်နှင့် တင်းငေး အတွင်းဆွေးဆွေးကာ ငါသတ်တာ ငါသတ်တာဟုသာ မပြတ်ချတ်၍ နေပိရှာတော့၏။

ယင်းသို့နှင့်ပင် စောမြေအေးကို သာ့ပြုပြီနောက် ဆယ့်ဝါရက်မြောက်တွင် ထွန်းတင်သည် အလုပ်မှ ခွင့်ယူထားသည့်အားလုပ်စွာ မကြာမကြာ လာတတ်သည့်အတိုင်း နှစ်ကိုတောက်ကာလေးနှင့် မစွာတာဟဲရှစ်ရှိရာ ကုန်တိုက်ကြီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

"အလို... မစွာတာထွန်းတင် ရောက်လာပြီလား။ ငင်ဗျား မလာရင် ကျျှုပ်လာမယ် ကြံနေတုန်း ခင်ဗျားရောက်လာတာ အခန့်သင့်ပဲ။ ခင်ဗျားကို ပြောစရာ တစ်ခုရှိနေတယ်"

"ဘာလဲ... မစွာတာ ဟဲရှစ်ရှိ။"

"လာပါရာ ဒီအနားမှာ ပြောလို မကောင်းပါဘူး။ ကျျှုပ်အလုပ်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ပါ" ဟုဆိုကာ ခေါ်သွားလေ၏။ ပရိုက်ဘိတ် အလုပ်ခန်းတဲ့ပွဲတွင် ထိုင်မိကြသောအခါ မစွာတာဟဲရှစ်က...

"ဉာဏ် အိမ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုနဲ့ ကုန်မိ ကျျှုပ်ဆိုကို ရောက်လာတယ်"

"ဟင်... ဟုတ်လား။ ပြောစမ်းပါပြီး"

"သူတစ်ယောက်တည်း နေရတာ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာပဲတဲ့။ ကိုကိုတင်နဲ့ မတော့ရဘူးတဲ့။ ကိုကိုတင် သူရှိနေတဲ့ နေရတိမဲ့လာတာဟာ သိပ်ရက်စက်တာပဲတဲ့။ သူမှာတော့ တစ်နေ့မှ မမေ့ဘူး အမြဲသတိရနေတာပဲတဲ့။ မျက်ရည်လယ်လယ်နဲ့ ပြောရာတယ်။ နှီးပြီးတော့ ခင်ဗျားနေတဲ့အိမ်ကို သူလာလို မရဘူးတဲ့။ ကျျှုပ်အိမ်ကိုတော့ လာလိုရာတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လွန်းလို သူနေတဲ့နေရာကို အန်ကယ်နဲ့အတူ လာခဲ့ကြပါတဲ့"

"ဒို့... ဒါလင်... ဒါလင်... သူကျျှုပ်ကို အထင်မှားနေတယ်။ ကျျှုပ်လဲ တစ်နေ့မှမမေ့ဘူးဆိုတာ မစွာတာဟဲရှစ် အသိသားပဲဗျား။ ကျျှုပ်ကသွားကို သာပြီးတွေ့ချင်ပါသေးတယ်။ ဘယ်မလဲ သူကို ဘယ်နေရာမှာ သွားတွေ့ရမလဲ အခုချက်ချင်းသွားမယ်လေ"

"သူနေတာဟာ... အရင်ကားမောက်တဲ့နေရာက ကည်းပို့မှာတဲ့။ အဲဒီကို လာရင် သူကို တွေ့နိုင်တယ်ဆိုပဲ။ ကဲ... ခင်ဗျားကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်လေ။ အိမ်ကားယူနေရင် မပေါ်ကြီးသိလို ဆူနော်မယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ဒီတစ်ခါ ဖြည့်ဖြည့်းဖောင်းနော်"

"လာပါ သွားမယ် ဖြည့်ဖြည့်းဖောင်းမှာပါပဲလေ၊ ကျွန်ုတ် ကားမြန်မြန်းဖို့ကို အတော် စိတ်နာနေတယ်။ ကဲ... သွားခို့"

"ဒို့... အခုလို နေခ်းကြီးမှာ မတွေ့နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီညာလသာရင် လာခဲ့ပါတဲ့။ နှီးပြီး ကျျှုပ်ပါမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ညွှန်က်ရရင်လဲ မပေါ်ကြီးက တမောင့်ပဲပဲ။ ခင်ဗျားကားကြီး ပြင်မပြီးသေးလဲ ခုစ္စာတဲ့ အော်စတင်ကားကာလေးနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့"

"ဒို့... ကိုစွဲရှိပါဘူးလေ၊ ညာနေတိုက်ပိတ်တော့ ခင်ဗျားအိမ်မပြန်နဲ့ တစ်ခါတည်း သွားမယ်။ ဟိုရောက်မှာနဲ့ မောင်မှာနဲ့ အတော်ပဲ"

ထွန်းတင်ကား ချစ်သူလိပ်ပြာနှင့် တွေ့ရမည့်အတွက် အထူးသဖြင့် ကျျှုပ်အားတက်လျက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားကြတာရောက်လေကို ဖြစ်လာလေ၏။ ထွန်းတင်နှင့် မစွာတာဟဲရှစ်တို့သည် ညာနေ ကြောက်နာရီခြောက်တွင် လားရှိုးလမ်းပေါ်၌ ကားကလေးကို ဖြည့်ဖြည့်းဖောင်းနှင့်လျက် ရှိကြလေရာ့

ထွန်းတင်မှာ ကျယ်လွန်သူကလေးကို တစေးရေးမြှင့်ပေါင်ယောင်ကာ မသေမီက ဤနေရာတွင် ဖိမိနှင့် နောက်ဆုံး တားအတူစီးသွားရှိသည်တို့ကို စဉ်းစားလျက် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေရာလေ၏။

သို့နှင့် မကြာဖို့ ကည်ပင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာကြ၍ ကားကို ထိုးပဲပိုက်ကာ၊ အောက်သို့ ဆင်းလာကြရာတွင် ထွန်းတင်သည် ကည်ပင်ကြီးတွင် ပွန်ပဲနေသော ဒက်ရာများကို ကြည့်ပြီး၊ ရင်ထဲတွင် မရှိတင်ကဲနှင့် မျက်ရည်များပဲကာ...

"မစွာတာဟဲရစ် ကြည့်ပြီးများ၊ သစ်ပင်တုံးကြီးတောင် မခံနိုင်အောင် ပွန်ပဲရှိပိုင်ဝင်နေလိုက်တာ၊ ဟော... ဒီကျောက်တုံးကလေးပေါ်မှာ ဒါလင်ရဲ၊ သွေးစ သွေးနကလေးတွေတောင် ခုထက်ထိ ကျို့ရှုံးနေရာသေးတယ်"

ဟုပြောပြီး ခေါင်းကြီးအောက်ချလျက် အနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ် သွားထိုင်ပြီး ထိုင်ထိုင်ကြီး တွေ့ဝေနေတော့ရာ မစွာတာဟဲရစ်ကြီးများလည်း ကည်ပင်ကြီးသို့ ရောက်ခါပု အဟောင်းကို အသစ်ဖြတ်ကာ စိတ်ကို ပိုမိုထိနိုက်လာပြီး ကဲခိုးရှာသူသူကလေးအား သနားမဆုံးနိုင်တော့သဖြင့် ထွန်းတင်နှင့် အတူထိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ အပြိုင်ဝါးနည်းနေရာလေတော့၏။

ထို့ကော် ထွန်းတင်၏ စိတ်များမှာ ငါတ်တုတ်ထိုင်နေမိသော ငါး၏ ကိုယ်တွင် ထွက်ခွာပွဲပြီး နှင့်မျှော် ရေတာ့ခွန်အနီးတွင် ချစ်သူနှင့်နှစ်ကိုယ်တည်း ကျိုးထိုးကြပုံများကို လည်းကောင်း၊ မှူးမှူးရူးရူးနှင့် တော့မြေအေးကို လိုက်ဖော်ပုံများကို လည်းကောင်း၊ ကွက်ကွက်ကွွင်းကွွင်း ကတ်စုံခင်းပြုလျက် ရှိလေတော့၏။

"အေးရယ် သေခြင်းသေရင် ကိုကိုတင်လို လုပိုက်တင်ယောက်သာ သေထိုက်ပါတယ်"

ဟု ပါးစပ်မှ ယောင်ထွက်လိုက်မိသည်တွင် သတိဝင်လာခဲ့ပြီး၊ အနီးက မစွာတာဟဲရစ်ကြီးများလည်း ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့် တုကိုဘောကြီး ဖြစ်နေကာ စုံစိုက်မိရာ အာပ်သို့ မျက်တောင်မျှ မခတ်နိုင်အားဘဲ အငေးသားတွေဝေ ပိုန်းမော၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အချို့နှင့်မှာကား နေဝါဒ်၍ လတွက်စပြုနေပြီဖြစ်ရာ ငါးတို့အနီးအနားတစ်စိုက်တွင် ပွန်ဝါးဝါးကလေး လင်းနေလေ၏။ ထွန်းတင်လည်း ငေးစိုက်ပြီး ဗိုလိုက်ကြီး တွေ့ဝေနေသော မစွာတာဟဲရစ်အား..."

"ဘယ့်နယ်လဲ မစွာတာဟဲရစ်ရယ်၊ အေးနဲ့တွေ့ရမယ်ဆို လဲလဲ သာလာပြီ ဒီမှာ ဒါလင် ရှိရှိုးအမှန်ဟုတ်မှ ဟုတ်ပဲ့မလား"

ဟု လက်တို့ပြောလိုက်သည်တွင် ငါတ်တုတ်နစ်ပြောနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော မစွာတာဟဲရစ်ကြီးမှာ အသိရာမှ ဖျုပ်ခနဲလန်နှင့်သူအလား ပြေးတူးပြေးတူးမြှုပ်နှံပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောသော ထွန်းတင်၏ကေားကို နားလည်ကာ..."

"ဒုံး... မစွာတာ ထွန်းတင် မမြင်သူးလား၊ ကစ်ဒီ ကျူပ်နဲ့ ဒီနားမှာလာပြီး စကားပြောနေတယ်လေ၊ ခင်ဗျားကိုတောင် ပြေးကြည့်နေသေးတာပဲ။ ခင်ဗျားကလဲ သူလာလို့မှ အားရာမိုးသာ နှစ်ဆက်ဖော် မရဘဲကိုးပဲ့။ ဘာတွေများ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသလဲ မသိပါဘူး"

ဟု ညည်းညည်းညည်း ပြောသောကြောင့် ထွန်းတင်မှာ မခံချို့မခံသာချည်းဖြစ်လာကာ..."

"ဘာပြောတယ် မစွာတာဟဲရစ် ဒါလင် လာတယ်ဟုတ်လား၊ ကျူပ်မြင်ရဘူး၊ ကျူပ်ကို ဘာကြောင့် မဖြင့်စေတော်လဲ။ ဒါလင် ဒီမှာရှိတယ်ဆုံးလို့ အားရာမိုးသာနဲ့ လာခဲ့ရတာ ခင်ဗျားအသိသားပဲဟာ"

"ဒုံး... ခင်ဗျား မမြင်ရဘူးလား၊ ကျူပ်က မြင်တယ် အောက်မေ့တာကိုး၊ ဒုံး ကျူပ် အိပ်ပေါ်သွားမိသလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဟာ... မအိပ်ပါဘူးလေ ခင်ဗျား ကျူပ်အနားမှာ ထိုင်နေတာပဲ သော်... အင်း... အင်း... အိပ်မပေါ်ပေတဲ့ နည်းနည်းမေ့သလိုလို ဖြစ်သွားတွန်းမှာ ကစ်ဒီနဲ့ တွေ့လိုက်တာ

ထင်တယ်။ နေ့ဗျာ သူပြောသွားတာကို ကျွမ်းအကုန်ပြန်မပြောရသေးဘူး။ အေး... ကိုကိုတင်နဲ့အတူကားမှန်မှန်ကြီး ဟောင်းတာ စီးချင်သေးတယ်။ သိပ်ပျော်တာပဲတဲ့ ကိုကိုတင်ကားနဲ့ သွားတိုင်း အေးလဲအမြဲလိုက်စီးနေတာပဲတဲ့။ ပြီးတော့ အချုပ်နဲ့ရှိရင် အေး အန်ကယ်နဲ့ ကိုကိုတင်နဲ့ယောက်ကြားထဲကထိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်တဲ့ နောက်ပြီးတော့ ဘာပြုလိုမှန်း မသိဘူးတဲ့။ ကိုကိုတင်နေတဲ့ဒါမိမိကို အေးလာလို့ မရဘူး။ အန်ကယ်နေတဲ့ ဒါမိတော့ လာလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အရာတစ်ခါတည်း လိုက်လာပြီး အန်ကယ်တို့ဒါမိမှာ တည်းနိုင်ပါရတော့၊ အန်ကယ်ကို အန်တို့က ဆုံးရင် အေး ကြည်လုပ်ပေးပါမယ်။ အန်ကယ်ခေါ်ပါနော်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွမ်းတာလဲ ကစ်စီနေချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ။ အန်ကယ် ကျေကျေနှပ်နှပ် ခေါ်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူလေ အားရောမ်းသာနဲ့ ငင်ဗျားပုံပါတယ်။ တားနားကိုထွက်သွားတယ်။ နောက်စကားပြောလိုက်သံ ကားတာနဲ့ လန်းပြီး လုညွှန်ကြည့်လိုက်တော့မှ ငင်ဗျားဖြစ်နေတယ်"

"နိ... ကျွန်တော်နဲ့ မတွေရဘူးလား၊ ဒါလင် ဒါလင်ကိုကိုတင်ကိုတော့ ဘာကြားလာမဖြေတာလဲဘယ်"

ဟု ညည်းညှမိလေ၏ ထိခက္ခာ ကားဆီမှ ဘော်... ဘော်... ဘော်... ဟု သုံးခါတိတိဟန်နှင့်ပါသဲ
ကြားရသောကြောင့် အခြားက ခရီးသွားကားတစ်စီးမှတ်၏ မောက်ကြည့်မိကြရာ ဘယ်ကကားမျှ
မပေါ်လာဘဲရှိလေ၏။ ထိုနောက် ပိမိတို့ ရပ်ထားသော ကားမှ လူမမြင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က
နှင့်လိုက်သဖြင့် ဒုတိယတစ်ဖန် ဘော်... ဘော်... ဘော်... နှင့် သုံးကြို့ဆင့်၏ မှတ်ပြန်လေရာ ထွန်းတင်မှာ
အားရှုပ်းသာနှင့်...

"ဟော... မစွတာဟဲရန် ဒါလင် အသံပေးတာပဲ၊ ဒါလင် အို... ဒါလင်ရဲ၊ ကိုကိုတင်မြင်ရအောင် ဒါလင့်စိညာဉ်လိပ်ပြာကလေးကို ပြစ်ပါလား ဒါလင်ရယ်" ဟူဆိုကာ ကားဆီသို့ ပြောပြီးမြင်လိုအောင် ကသောကမြှောကြီးလိုက်ရှာလေ၏

လသာသာတွင် အမိုးချကာ ရပ်ထားသော ဒေါ်စတင်ကားကလေးပေါ်တွင်မှုကား လူထား၍ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မရှိပါဘဲလျက် ဟန္တ်းမှ အသံထွက်လာသောအပါ လူသေလျှင် တဖွေဖြစ်သည်၊ အယူလွှဲလျှင် သရဲဖြစ်သည်၊ လောလောလတ်လတ်သေလျှင် အစိမ်းတားဖြစ်သည် စသော နာနာသာဝ ဂိနာသာဝတို့အား အင်္ဂလိပ်ကဗြားပို့ လားလားမျှ အယုံအကြည်မရှိခဲ့သော မစွဲတာဟဲရုံးကြီးနှင့် ခေတ်ဆန်ဆန်နှင့် အင်မတန် အင်္ဂလိပ်စိတ်ဝင်နေသောကြောင့် နာနာသာဝ အစိမ်းတွေ့ ဂိဉာဏ်လိပ်ပြား၊ ဖုတ်ပြေထွားတို့အကြောင်းကို နားမှုလေသံမခဲ့ဖူး၍ မယုံတယုံတွင် ချစ်သူအတွက် ချစ်ဇောတက်လွန်း၍သာ လိုက်ပါလာခဲ့သော ထွန်းတင်တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည်းပါး အုံသွင်းကြီး အုံသွောနှင့်အမျှလည်း ချစ်သူလိပ်ပြာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ဆုံးရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ အားတက်ခြင်းကြီးမက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

"ဒါလင် ဒါလင် ကိုကိုတင် မြင်ရအောင် ဒါလင့်ရှင်ပုံကာလေး ပြစ်မီးပါ ဒါလင်ရယ် ဒါလင် ဒီအနီးအနားမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတော့၊ ကိုကိုတင် ယုံကြည်ပါပြီ"

ဟု ဖြေစိတ်လေရာ ထွန်းတင်၏ အနားတွင် တစ်ခုတစ်ယောက် မြစ်သွားသကဲ့သို့ အေးခနဲတိုးသွားသလို ထင်ရပြီး တစ်ခုတစ်ယောက်က တစ်ထောင့်ထွားလောက်ရှိသော သစ်ကိုင်းစိုး တစ်ခုနှင့် ပေါက်လိုက်သည်ကို ခံရလေရာ ထွန်းတင်မှာ အပင်မှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ချီးပြီးစ အစေးများ ထွက်ဆဖြစ်သော သစ်ကိုင်းကလေးကို ကောက်ယူကြည့်ရပြီး သက်ပြင်းကြီး ရှုပိကာ...

"ဒါလင် ဒါလင် ဒီလိမထိတထိကလေး ကျိုတားသလို လုပ်မနေပါနဲ့ ဒါလင်ရယ်။ ဒါလင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကလေးကို ကိုကိုတင် မြင်ချင်လွန်းလိုပါ။ မြင်သာရုံကလေးဖို့ဖြစ်ဖြစ် ပြစ်ပါ ဒါလင်ရဲ့။" ဟု မချိလိုက်လို အသည်းကြားမှ ခွဲထုတ်လိုက်သည့် လေသံနှင့် လေရောင်းဝါးတွင် ကြိုးကြိုးတားတားကြည့်မျော်ပြီး ရော်ရော်ရဲ့ရပ်း ယန်းယန်းဆဆနှင့် ပြောနေဖိရှာ၏။ ထိုခကဗျာင်ပင် လေရောင်အောက်၌ တောက်ပေပြောင်လက် အရောင်တွက်နေသော မော်တော်ကားဦး ကလေးပေါ်တွင် မိုးနှီးလိုလို မြှော်အရိပ်တစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်ကို မြင်ပြန်လျှင် ထွန်းတင်မှာ ထိုအာရုံကို စိတ်အားထက်သန့်စွာ စူးစုံကိုကြည့်နေဖိပြီး ပါးဝပ်ကလည်း...

"ဒါလင်ရေး အေးရေး ကိုကိုအချစ်ကလေးရေး အချစ်ရဲ့ ဝိဘာဉ်လိပ်ပြောကလေးကို ကိုကိုတင် မြင်ရအောင် ထင်ထင်ရှားရား ပြုလိုက်စမ်းပါကွယ်" ဟုပြောပြီး ကားကလေးအနီးသို့ ထိုးမှန်းမသိ တဖြည်းဖြည်း ထိုးလာနေဖိတော့၏။

မိုးနှီးလို ဖြော်အရိပ်ကြိုးမှာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် အောက်ခြေတွင် မိုးနှီးတိမ်လွှာသဏ္ဌာန်အတိုင်း မြင်ပြီး အထက်နားဟာမှ လူ၏ အရိပ်သဏ္ဌာန်လိုလို ဖြစ်လာသောကြောင့် ထွန်းတင်မှာ မျက်တောင်မှ မဆိုနိုင်ဘဲ အားခြုံ ကြည့်နေဖိစဉ်၊ ခါးတစ်ဝက်မျှသာသာ ပေါ်လာသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင်ပြန်၏။ ဦးဆံကား အားအောင်များအထက်မှ အထင်အရား ပေါ်ထွက်လာသည်ကို လေရောင်လင်းလင်းတွင် အထင်းသားမြင်ပြီး၊ ထိုမိန်းပၢ် မျက်နှာပုံသဏ္ဌာန်မှာလည်း စောမြေအေးပုံအတိုင်း ဖြစ်လေရား ထွန်းတင်မှာ ပြုပ်သက်စွာ ကြည့်မနေနိုင်တော့သဲ့..."

"အေးရေး အမယ်လေး ကိုကို အချစ်ကလေးရဲ့"

ဟုဆိုကာ ထိုပုံသဏ္ဌာန်ကို လျင်မြန်စွာ လူမှုအက်လိုက်သည်တွင် မြင်ရသောသဏ္ဌာန်မှာ ဖျပ်ခနဲကွယ်ပောက်ပြီး မိုးနှီးလို ဖြော်အတန်းကြိုးမှာလည်း လေထဲတွင် လွင့်ပါး၍ တဖြည်းဖြည်း မေးမိန့်သွားလေ၏။ ထွန်းတင်မှာ မချင့်မရဲ့ ကြိုတ်မနိုင် ခဲမရန့် ကျုန်ရှုံးကာ နောက်တစ်ကြို့ပါ ပေါ်လားဦးမည်လားဟု မိမိအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မနောက်မှား မျက်လုံးကို စေားလျှတ်ရှိတော့၏။

"မစွာတာဟဲရစ် ဒါလင့်ကို ကျွန်တော်ရိပ်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဟောဒီ ကားသော်ဒီပေါ်မှာလေ ကျွန်တော်လှမ်းဖက်လိုက်တော့ ပြန်ခနဲ့ပေါ်သွားတယ်" ဟုဆို၍ မစွာတာ ဟဲရှင်ကလည်း စိတ်အားထက်သန့်စွာနှင့်..."

"ဟုတ်မှာပဲ... ဟုတ်မှာပဲ... က်ဖိရဲ့ ဝိဘာဉ်လိပ်ပြောကလေးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အနီးအနားမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အများကြိုးထင်ရှားနေတာပဲ" ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်သား ကားအနီးတွင် ရပ်စောင့်နေကြပြန်လေ၏။

ထိုခကဗျား ကားတဲ့ခါးတစ်ဖက်မှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ခွဲဖွဲ့လိုက်သလို ဆတ်ခနဲ့ အလိုလို ပွင့်သွားလျှက် ကားရှုံးထိုင်ခုပေါ်သို့ လူတစ်ဗုံးတစ်ယောက် တက်ထိုင်လိုက်သကဲ့သို့ သိမ့်ခနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး ပွင့်နေသော တဲ့ခါးကိုလည်း လူမှုမြှင့်ရဘဲ ရောင်းခနဲ့ တအား ခွဲပိုတ်လိုက်သည်ကို မြင်ပြန်သောအခါ ထွန်းတင်နှင့် မစွာတာဟဲရစ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အုံအားသင့်စွာ ကြည့်ပါကြပြန်၏။ ထိုအနိုက်မှာပင် မစွာတာဟဲရစ်သည် မိမိနားတွင်းသို့ အသံတစ်ခုကြားရှာသောကြောင့် လည်တော်းကာ နားထောင်လိုက်ပြီးလျှင်..."

"ဟော... မစွာတာထွန်းတင် သွားကြနိုတဲ့ ပြောနေတယ် ကဲ... လာလေ သွားကြမယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်
ပြန်မောင်းလာခဲ့လေသတည်။

ထွန်းတင်လည်း

ကားပေါ်တက်ကာ

မစွာတာဟဲရစ်နှင့်အတူ

"ဟင်... ကြည့်စ်း ရှင်... အခါ ထွန်းတင်ကားနဲ့ ပြန်လာတယ်ပေါ့လေ ဘယ်အတိ
ကမြင်းကြောဆွဲလာလို့ ဒီအချိန်မှ ပြန်လာရလဲဟင် အရင်ဖြစ်ခဲ့တာ ပူဗုဒ္ဓော်နှင့် ရှိသေးတယ်။ အမှတ်မရှိ
သွားပြန်ပြီးပေါ့လေ"

ဟု ဒေါ်ပေါ်ကြီးက ဆီးကြီးကာ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်တွင်...

"ကျော်ကိုစွဲရရှိလို့ သွားတာ အလကား စူးမေန့်စမ်းပါနဲ့လေ"

ဟု လေပြောလေအေးနှင့် မစွာတာဟဲရစ်သည် သု၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ
မျှစ်တီးစုစ်တောက် မြည်တွန်တောက်တိုးလျက် အဆက်မပြတ် စူးမေန့်ပြန်လေ၏။

"ခက်တယ်... ခက်တယ်။ ဒီအဘိုးကြီးဟာ ထွန်းတင်နဲ့ ပေါင်းမှ ကောင်းကောင်း
ပျက်စီးနေတော့တာပဲ။ ဟေ့ ပြောလိုက်ပါပေါ့။ ဒီကနောက်ပြီး ထွန်းတင်နဲ့ အခေါ်အပြား အပေါင်းအသင်း
မလုပ်ရဘူး။ လုပ်ရင်သိကြရောပေါ့"

ဟု ကလေးကို မအောက စုံးမသလို ကြိမ်းမောင်းနေဆဲ့၌ ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ ပိမိခေါင်းပေါ်သို့
ကြွောက်ပေါ်တွင် အလုပ်ထားသော ကြေးလုပ်မန်းကြီးတစ်ခု ရွှေ့ခနဲ့ပြုတွေ့ကြောင့်
နာနာနှင့် နေရာပြောင်းကာ နင်းကန် စူးပြန်ဆဲပြန်လေလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ရွှေ့ထိုင်လိုက်သော
ပက်လက်ကုလားထိုင် ဒေါက်ပြုတွေ့ကျသွားသောကြောင့် အမယ်လေးတော့ဟု အော်ကာ ကုလားထိုင်ရော
လုပါ ကြိမ်းပေါ်တွင် ပုံရောကျရာမှ လူးလဲကာ ထဲပြီး စူးပြုထိုင်း စူးကာ ပြတ်းပေါက်ဝတစ်ခုသို့
ထဲလာပြန်လေ၏။ ထိုတွင် ပြတ်းပေါက်မှ ခန်းဆီးထည့်သော တုတ်ကြီး ပြတ်ကုလာပြီး
ဒေါ်ပေါ်ကြီးနှုံးပေါ်သို့ အဆောင်ခံရပြန်ရာ ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ တုတ်ကြီးကို ခွဲကွေ့ပုံးပစ်လိုက်လေ၏။

ပိမိအခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြိုပ်သက်စွာ ထိုင်ကာ သတင်းတာဖတ်နေသော
မစွာတာဟဲရစ်မှာ ဒေါ်ပေါ်ကြီး ဖြစ်ပုံကို မြင်ရလျှင် သတင်းတာကွယ်ကာ ပြုးပြုးကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

သို့နှင့် ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ စူးလေ အထိအခိုက်များလေနှင့် ဖြစ်နေရာ နောက်စုံးမောလာ၍ အဆုရပ်ခါမှ
အထိအခိုက်လည်း သက်သာသွားလျက် ညည်လည်းနက်သည်နှင့် အိမ်ခန်းသို့ ဝင်လေ၏။

ဒေါ်ပေါ်ကြီးသည် မည်သို့စိတ်ကုးကြောင့်မသိ ကျယ်သော အိမ်ခန်းကြီးအတွင်းမှာ
လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင် တစ်ခုစီနှင့် တစ်နေရာစီ လိုက်ကာနှင့်
ယာယိအခန်းထိုင်းအား အသို့အသို့ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဒေါ်ပေါ်ကြီးသည် ပိမိခုတင်ပေါ်သို့
လဲလောင်းရင်း အတန်ကြာ အနားယူလျက် ပြိုပြိုမ်းသက်သက် နေရာမှ ခေါက်သော် ပြန်းခနဲ့ထဲပြီး
ဒေါ်ကြီးမောကြီးနှင့် မစွာတာဟဲရစ်အနီးသို့ ရောက်လာကာ စားတော့ ဝါးတော့မည့် မျက်နှာကြီးနှင့်
စိုက်ကြည့်လျက်...

"ဟဲရစ်... အခါ ဘာလုပ်တာတုံးဟင် နင်က ငါ့ကို ကြောင်တောင်ထားပြီး ပမာမခန့် လုပ်ပြတာလား"
ဟု ကျားပို့န်းသံပျိုးကြီးနှင့် ပြောလိုက်လျှင် သတင်းတာတွင် စိတ်ဝင်စားနေသော မစွာတာဟဲရစ်မှာ
ဒေါ်ကြီးမောကြီး ဖြစ်လာသော ဒေါ်ပေါ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး...

"ဘာလဲ မပေါ်ကြီး ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်သလဲ မမြင်ဘူးဟား။ ဒီမှာ သတင်းစာဖတ်နေတယ်လေ မပေါ်ကြီး ကျွန်ုပ်ကို ခကေခကဆဲနေတယ်။ ကျွန်ုပ်ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး မဟုတ်ဘား။"

ဟု လေအေးနှင့် ပြောသော်လည်း ဒေါ်ကြီးနေသော မပေါ်ကြီးမှာ...

"ဟင်... နင်အပြစ်မရှိဘူးဟား ငဲ့ကို ကြောင်တောင်ထားပြီး နင့်မယားငယ်ကို အခန်းထဲ ခေါ်သိပ်တာ အပြစ်ကြီးမဟုတ်လို့ နင့်အေမလင်က ပြောသလားဟင်။ ဘယ်မလဲ ဒီကောင်မ ငါကိုယ်တိုင် မိန်ပဲ့ ရိုက်ပြီး လေးပေါင်လေးလက် ဖြူလွှတ်မယ် အခုထုတ်ပေးဟဲ့"

ဟု ဒေါသတော်ကြီးနှင့် ဘိုလုံးမ ပတ်ကြွမ်းတိုက်လေရာ မစွာတာဟဲရစ်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်...

"မပေါ်ကြီး ငင်ဗျား ရူးနေသလား ဒီအခန်းထဲမှာ ငင်ဗျားနဲ့ ကျူးပဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ အိပ်တယ်။ ဟိုမှာလဲ တံခါးပိတ်ထားတယ်။ ဘယ်က မိန်းမလာမလဲ"

"မညာနဲ့ ငါကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်တာ ငါက ကြည့်လိုက်မှန်းသိတော့ ဟောမီ လိုက်ကာကြားထဲ မိပ်ခနဲ့ ကျယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကောင်မ ပိုင်ပိုင်ငယ်ရှုပ်၊ ဘပ်မလဲ အခုထုတ်ပေးရင်ပေး မပေးရင် နင့်ခေါင်းမွေး ဆွဲနှစ်ပစ်မယ်သိလား။"

"အို... သိပ်ခက်တဲ့ မပေါ်ကြီးပဲ မယုံရင် ငင်ဗျားရှာလေ မရှိဘဲနဲ့ ငင်ဗျားပိတ်ထင်တာကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လို့ ရှာပေးနိုင်မလဲ"

ဟုဆို၍ ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ...

"အေး... အေး ငါကိုယ်တိုင်ရှာမယ်၊ တွေ့ရင် နင်ရော နင်ကောင်မရော နှစ်ကောင်စလုံး တဲ့နဲ့ အသေခုတ်မယ်ဟဲ့"

ဟုဆိုကာ ခုတင်အောက် လိုက်ကာကွယ် ထောင့်တြေ့ထောင့်ကြားမကျို့ တစ်ခန်းလုံး အပ်ပျောက်ရှာနည်းရှာပြီး ဘယ်နေရာမှ မတွေ့သည့်တိုင်လည်း မကျေမချမ်းကြီး ဖြစ်နေသေးကာ မစွာတာဟဲရစ်ရှိရာသို့ ခါးကြီးစုံထောက်၍ ရောက်လာပြန်လေ၏။

"နင်ကောင်မကို ငါမျက်စိနဲ့ အတပ်မြှင့်လိုက်တာ အမှန်ပဲ နင်ဘယ်လိုလှည့်ထုတ်ပစ်လိုက်တာလဲ ဟဲရစ်"

"အို... သိပ်ခက်တဲ့ မပေါ်ကြီး"

ကျောကို နောက်မဖော တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိုင်ဆတ်ဆတ်ကလေး ဖျိန်းခနဲ့ ချုလိုက်ခြင်းခံရ၍ ကုပ္ပဏီရာ လူညွှန်ညွှန်လိုက်ရာ မိမိနောက်ရှိ လိုက်ကာကြားထဲသို့ မိန်းမတစ်ယောက် မိပ်ခနဲ့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ပြန်သဖြင့်...

"ဟော... ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ငဲ့ကျောကို ဖျင်းခနဲ့ချာပြီး ဟောဟိုလိုက်ကာကြားထဲ ဝင်သွားတယ်။ အတင့်ရဲလိုက်တာ လင်ခိုးမ ငဲ့ကို ပြောင်စရာ အောက်မေ့နေတယ်။ အသေဆွဲလုပ်ပစ်လိုက်မယ်"

ဟုဆိုကာ လိုက်ကာကြားသို့ အပြေးအကွား လိုက်၍ ရှာလေ၏။

မပေါ်ကြီးသွားသောအခါ လိုက်ကာအတွင်းအပြင် ဘာမျှမရှိပေး ထိုကြောင့် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေစိတ် မိမိကျောကို ဖျုပ်ခနဲ့ ပုတ်လိုက်ပြန်၍ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လိုက်ကာကို ကွယ်လိုက်သော မိန်းမရှိတစ်ခုကို တွေ့ရှု၍ ကုပ္ပဏီရာ လိုက်ဖမ်းကျောင်ရေသော မိန်းမမှာ လိုက်ကာကို လှည့်ကာ ပတ်ကာ ပြေးနေသောကြောင့် မပေါ်ကြီးလည်း ဒေါသတော်ကြီးနှင့် အမောတကော လိုက်ကာကို လှည့်ကာပတ်ကာ အပြေးလိုက်ဖမ်း၍ နေပြန်လေ၏။

မစွတာဟဲရစ်မှာ အဗြားသူတစ်ဦးကို မမြင်ရဘဲနှင့် မပေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း လိုက်ကာကို ချာလပတ်လှည့်ပြေးနေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် အံ့သေးကြောင်ကာ ကြည့်နေဖိစ်...

"အန်ကယ်ရေး... အန်တိကြီး ဆူဂျွန်းလို့ ပြိုပေးအောင် အလုပ်ပေးထားလိုက်တယ်။ သူမောလာရင် အိပ်မှာပဲ သိပ်ကျိုးလို့ ပျော်တာပဲ ဟား... ဟား... ဟား"

ဟု မိမိနားနားကပ်၍ ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားရမှ မစွတာ ဟဲရစ်မှာ မပေါ်ကြီးဆူတိုင်း ကြေားလင်ပန်းပြုတ်ကျောင်း၊ ခန်းစီးတုတ်ပြုတ်ကျောင်းမှစ၍ ယခုဖြစ်သမှု အကြောင်းများမှ တော်မြေအေးလက်ချက်တွေများ သိလာသဖို့ သတင်းတန့်နှင့် မျက်နှာကိုကွယ်ကာ ပြီးပြီးကြီး ကျော်သွားရှာလေတော့သတည်း။

ယင်းသို့လျှင် ထိနေမှုစဉ် တော်မြေအေး၏ ဝိဉာဏ်လိပ်ပြာကလေးမှာ မစွတာဟဲရစ်၏ နေအိပ်တွင် ရှိနေလျက် မစွတာဟဲရစ် အလုပ်တိုက်သို့ လာတိုင်း အတူလိုက်လာပြီး ကုန်တိုက်ကြီးအတွင်း အဗြားတရေးသူများ မရှိုးမဖြောင့်လုပ်လျှင် မန်နေရာသိအောင် လုပ်ပေးသည့်အခါ လုပ်ပေးလျက် ထွန်းတင် အလုပ်တိုက်သို့လာတိုင်း သူ၏ လုပ်မြင်ရသော လက်ကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ကိုင်တွယ်ကာ သူရှိကြောင်း အထိမ်းအာမတ်ပြုရာပြီး ထွန်းတင်နှင့်အတူလည်း မကြာခကာ ကားစီး၍ လိုက်တတ်လေရာ ထွန်းတင်မှာ ချစ်သူလိပ်ပြာကလေးနှင့် ယခုလို နီးစပ်ဝိုင်းပြုတွေနေရခြင်းကိုပင် အလွန်အမင်း ကျော်ရောင့်ရော်ကို စိတ်သက်သာရာရာရဲ့လေ၏။ မစွတာဟဲရစ်မှာလည်း ထွန်းတင် ကျော်ပိတ်ချမ်းသာနေသည်ကို မြင်ရသည်တစ်ကြောင်း၊ တော်မြေအေးကို ခင်မင်သနားရှိသည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တောင်းစွာ လက်ခံထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ လင်ပေါ်ကို အမြဲသူမြေားလျက် မကြာခကာ ဆူပွဲက် ကြိမ်းဟောင်းလေ့ရှိသော ဒေါ်ပေါ်ကြီးအားလည်း ဆူတိုင်းပူတိုင်း တော်မြေအေးက ကျိုးသလိုလို တကယ်လိုလိုနှင့် အခါမပြတ် အနောင့်အယုက် ပေးနေခြင်းတို့ကြောင့် ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ မကြာခကာ အရှုံဖြစ်ရပုံကို သက္ကာမက်းနိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ယင်းသို့ မသက္ကာတိုင်းလည်း မစွတာဟဲရစ်ကြီးအား အမျိုးမျိုး ကြိမ်းဝါးမာန်မဲဆူပူပြန်ရာ ဆူလေ့လေ့ အရှုံဖြစ်ရလေ့လေ့သာ ရှိနေလျှင် ထိအဖြစ်အပျက်များကို တတ်သိဖြစ်သူ မစွတာဟဲရစ်မှာ တော်မြေအေးလက်ချက်ဟု အရိပ်အမြှုက်မျှမပြောဘဲ အမြဲသာလျှင် မိမိဘာမျှ ပသီကြောင်းနှင့် ဘူးတစ်လုံးအောင်ပြီး ကွယ်ရာတွင်မူကား ထွန်းတင်နှင့် အတွင်းကြိုးပြီး ပြီးကြုံရလေ၏။ ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာလည်း တစ်နောက်အား မသက္ကာစရာတွေ တွေနေရပြီး မိမိဆူတိုင်းလည်း အရှုံဖြစ်ရပါများလာရုံးမက တော်မြေအေး၏ ကျိုးသန်မှာ အပျက်မျက်နှင့် နာခေါင်းသွေးထွက်သက္ကာသို့ ဖြစ်လေ၏။

ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘဲ မကော် မယ်တဲ့ မပေါ်ဆိုသက္ကာသို့ အများပြောဆိုကဲ့ကြေား အတိုင်းပင် မစွတာဟဲရစ် အလုပ်သွားအချိန်များတွင် အိမ်တွင်းထားသော လုပ်ချည်ခြောခြော ငယ်ချွဲသူ ဘားပွဲထိုးကောင်ကလေးနှင့် ပလူးပလဲ မောက်ပန်းလှန်လျက် ရှိသူဖြစ်ရာ ဘားပွဲထိုးကလေးမှာလည်း အကောင်လည်း အကောင်မွတ်ကလေးဖြစ်၍ ဒေါ်ပေါ်ကြီးထံမှ ကျသမှု မြှုပြီး အချုကြီး ရှုံနေဖြစ်ရတား အမေလောက်ကြီးသုပင် ဖြစ်လင့်ကစား နှစ်ဝါးသွားရန် ဝန်မလေးလှဘဲ အခန်းထဲ အမြဲသွားနဲ့ရှိသည့်အတိုင်း ထုံးစံဝါးရားမပျက်နေသာက်တွင် အမှုထပ်မြှုထပ်းလာခဲ့ရာ၌ ယခုတလောမှ အခန်းတွင်းသို့ ဘားပွဲထိုးကောင်လေး ဝင်မိပြီးနောက် ညာနေ မစွတာဟဲရစ်ကြီး ပြန်မလာမိ

လူချင်ခွဲကြပြီက ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မသိ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြီးနှင့် အခန်းတွင်းမှ ပြန်မထွက်နိုင်တော့သ ထွက်ပေါက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြောမှနေကာ သော့နှင့် အသေခတ်ထားခြင်း ခံရပေးရာ အမြားပြေတင်းပေါက်မှ ခုနှစ်ခုထွက်ပြေးရန်လည်း သံတိုင်ကာသော ပြတင်းများဖြစ်၍ မတတ်သာ အတွင်းမှာ နှစ်ယောက်သား ရုံးများလျက်နှင့်ပင် မစွာတာဟဲရှစ်ကြီး ပြန်ရောက်၍ သော့ဖွင့်ပေးမှ ထွက်ကြရတော့၏။ သို့သော် ဒေါ်ပေါက်းမှာ ဟန်ကောင်းစွာ ဟန်မဲခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျိုးမျိုးမှ လျောင်ထားသလိလိ ရှိသားစွာ ထင်မိသော မစွာတာဟဲရှစ်မှာ နောက်နှင့်အမျှ မိမိပြန်ရောက်မှ တံ့ခါးပေါက်မှ သော့ကို ဖွင့်ပေးရဖန် များလာသော်...

"မပေါက်း... ဒီကောင်ကလေး နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ငင်ရှားအခန်းထဲ ဘာကိစ္စလာရတာလဲ"

ဟူသော ဖော်ခွန်းပေါ်ပေါက်လာပြီး မပေါက်းကလည်း အရှုံးမပေးဘဲ...

"ငါအိမ်က အစေခံပဲ၊ ငါနိုင်းစရာရှိ ခေါ်နိုင်းမှာပေါ့။ အခန်းထဲမှာ ကောင်ကလေးနေ့တိုင်းလာပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ်။ နှင့်ဘောင်းသီတွေ ဖိန်ပေါ်တွေ သိမ်းရခေါက်ရတယ်။ မှန်တင်ခုတွေ အိပ်ရာတွေ ရှင်းရတယ်ဟု..."

ဟု ပြောစေကာမှ...

"အို... ဒါတွေ သူလုပ်စိုးမဟုတ်ဘူး။ သူက စားပွဲထိုးပဲ။ ထမင်းစားပွဲမှာသာ သူအလုပ်ရှိတယ်။ သူကို နောက်ထပ် မဆိုင်းပါနဲ့"

ဟုပြောသောကြောင့် အခန်းထဲမှာ နှစ်ပါးမသွားသာအောင် ရှိပေးရာ၊ မပေါက်းမှာ ကောင်ကလေးနှင့် တစ်နေ့မတွေရ မနေနိုင်ရှာသူသူဖြစ်၍ ကောင်ကလေးနောက်သော အစေခံတန်းလျားသို့ သွား၍ တွေ့မိသည်တွင် အပြင်က သော့ပိတ်ခံပြန်လေရာ ဤအကြိုင်တွင်မှ မစွာတာဟဲရှစ်သည် ဒေါ်ပေါက်း မရှိသားကြောင်း ကောင်းစွာ ရိပ်မိသွားသဖြင့် များစွာ ရုံးပူကြိုးမောင်းလာ၏။ တစ်သက်လုံးနှင့်လာသော မပေါက်းမှာ အရှုံးမခဲ့ ကတ်ကတ်လန်အောင် ပြန်၍ ရန်တွေခြင်းဖြင့် မစွာတာဟဲရှစ်မှာ အောင့်သက်သက်နှင့် အခဲခက်နေကာ ဒေါ်ပေါက်း၏ မတရားမှုကို လက်စုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းဆီးပေးသော စေ့မြေအေးကိုလည်း ကော်မူးအတင်းကြီး တစ်နေ့ရှုံးမက...

"က်စီ... ဒီကောင်မကြီးအကြောင်းကို အန်ကယ်ကောင်းကောင်း သိချင်တယ် လက်ပူးလက်ကြိုး မိအောင် ဒီလိုက်း ဆောကာ ဖမ်းပြုစ်းပါကျယ်"

ဟုပင် ကြိုတ်၍ ပြောဆိုမှာထားမိလေ၏။

တစ်သက်လုံး ထင်သလိုး ပြေ့သည်ကို တစ်ခုမျှ မရိပ်မိသ မိမိဉာဏ်ကို ခေါ်င့်ကာ ခံလာသူ မိမိလင် ယခုတလောတွင်မှ ထူးခြားလာခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့ လျှို့ဝှက်မှုကို လူသအောင် အပြုခံရခြင်း၊ ရုပ်ကြိုးမောင်းမိတိုင်း အရှုံးလုပ်ခံရခြင်းများကို စဉ်းစားမိလေသော ဒေါ်ပေါက်းမှာ ဤအိမ်တွင် တစ်ခုခုရှိနေပြီဟု ရိပ်မိလောသည့်အတိုင်း မိမိမလျှော်မှုများကို ခွေားခေါ် ရပ်စုတားပြီး မိမိအတွက် ဆေးဝါးပယောက်၍ တစ်သက်လုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာသော ဆရာကြီးတစ်ဦးထဲသို့ အမြန်သွား၍ အကြံအစည်းနှင့် အကွယ်အကာများ တောင်းလေမပဲဟု စိတ်ကူးပေါက်လာမိသည့် အားလျှော်စွာ များမကြာမိပင် မိမိအမျိုးအဇွဲများထဲ အလည်သွားဦးမည်ဟု တောသံတောင်သံ ပေးပြီး မူလေးတောင်ကြားရှိ ဖော်ယား၏ ရွာကလေးတစ်စွာသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေရာ ကျွန်စ်သူ မစွာတာ ဟဲရှစ်ကြီးမှာ နားချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာနှင့် ရှိနေရှုံးမက ညာစည်ညာစည် မိမိအိမ်တွင် မောင်ထွန်းတင်ကို အင်းနားပါတီပေးလျက် စေ့မြေအေး၏ စိဉ်သည်ကလေးနှင့် ပျော်၍ နေကြလေသတည်း။

*****

ချုပ်သူလိပ်ကြာ

(အုတိယပိုင်း)

(၁၉၃၉ ဒီဇင်ဘာလတွင် ရေးသည်)

မိုင်းညီရိပ်၏ ရော်ခွန်တွေ တပေါ်ဝေါ ကျဆင်းနေသော တော့တော်ကြီးအလယ် မကျဉ်းမကျယ် လမ်းမြှောင်ကြီးတစ်ခု၌ လူည်းကလေးတစ်စီးမှာ တအိအိ ဟောင်းနှင်လာလေ၏။ လူည်းသမားအဘိုးကြီးမှာ ဆေးတံကိုခံလျက် အရောင်ရှစ်အလိပ်လိပ် ရွှေ့တွေနေသော မျက်ပျင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော မျက်လုံးမျေးကလေးကို ကြီးကြီးတားထားဖြကာ လူည်းလမ်းကို ကြည့်ပြီး ပျင်းပျင်းရိရိကြီးဆွဲနေသော နွားများကို ကြိမ်တပြာတို့ရင်း ဟောင်းနှင်လာလေ၏။

လူည်းပေါ်တွင်ဝါသုကား လောင်းကွော်အကျိုးရည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် ငါ ကျော် အင်လိပ်ကဗြားကတော် မပေါ်ကြီး ဖြစ်လေ၏။ မပေါ်ကြီးမှာ မူဆေးတော်ကြား ဖော်ယားရွာရှိ ပို့ကိုးကွယ်အားထားရာ ဆရာတော်းတစ်ဆူဖြစ်သော ဆရာကြီး ဘိုးနှန်းထိုးထံသို့ အလျင်အမြန် ရောက်လိုကောကြာ့ုံး ကသောကမြောဖြစ်ကာ လူည်းဆရာကြီးကိုသာ ဖကြာမကြာ လောတိုက်ပေးနေခြင်းဖြင့် အဘိုးကြီးမှာ ဆေးတံကိုမျှ ကြာကြာ့ုံးမြှင့်ယူ၍ မမိန်းနိုင်ဘဲ နွားများကို တအားခဲ့၍ ပိုးထိုးပေးရရှာလေ၏။ ကြိမ်တပြာတို့၏ သတ္တုတန်ဖိုးကြာ့ုံး ခလုတ်ကန်သင်း၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ့ ချိုင့်ရှုံးတွေ ပေါ်များကြမ်းတမ်းလှသော လမ်းဆိုးကြီးပေါ်တွင် နွားပျောလေး နှစ်ကောင်မှာ ကယောင်ကယ် ခြေကုန်သုတ်၍ ထင်ရှားရသဖြင့် လူည်းကလေးမှာလည်း တနိုင်းဒိုင်း တအောင်တောင်းရောက်ကြား ကျောက်ကိမ်းပါးတစ်စွဲငါးမှ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ကျော်ဖြတ်ကာ မူဆေးတော်ကြားအရပ်ရှိ ဆရာကြီးဦးနှန်းထိုး နေထိုင်ရာ ဖော်ယားရွာကလေးအတွင်းသို့ ဖကြာခင် အတင်းရောက်ရှိလာလေ၏။

ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ ဆရာအီမိရှေ့ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း လူည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ဆရာကြီးထံသို့ ကပ္ပါယာ တက်ပြေးလာလေလျှင် အိမ်ဦးမီးပို့ဆောင်အနီး၌ တင်ပျော်ကြီးရှိတာ လက်ဖက်ရည်အကြမ်းကို ဝမ်းနေ့းအောင် သောက်နေသူ ဦးနှန်းထိုးလည်း ဒေါ်ပေါ်ကြီးကို စိုက်ကာကြည့်ရှုမှု...
"အလို ပိုပေါ်ကြီးပါလားဟု လောင်းကွော်ကြီးနဲ့ ဘာနဲ့ ဖြစ်လာလို့ ငါက လူများလို့လဟယ နိုဘယ်လို အရေး ဘယ်လို ကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲဟာ နှင့်မျက်နှာ ကြည့်ရတာကလဲ တယ်မကောင်းပါကလား"

ဟု စကားစလိုက်လျှင် ဒေါ်ပေါ်ကြီးမှာ...

"အမယ်လေး ဆရာရယ့် ဆရာတော်ဗျာကြာ့ုံး ကျွန်မှာ အစစအရာရာ လိုတိုင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတာလော အနောင့်အယုက်တစ်ခု ပေါ်နေပြန်လို့ ကြာကြာ့ပရတာနဲ့ ပြေးလာရတာပဲ ဆရာရဲ့။"
ဟု အဂွန်တရာ အားနည်းသော အမှုအရာနှင့် ဆရာအနီးတိုး၍ တိုးတိုးပြောလေ၏။

ထိုး။ "ကဲက ဒါဖြင့်လဲ ခရီးရောက်မဆိုက် အမောပြနားဦး။ ပြီးမှ အေးအေးဆေး အကျိုးအကြာ့ုံးတွေ ပြောတာပေါ့"

ပေါ့။ "အမယ်လေး ဆရာရယ့် အမောအပန်းလဲ အဖြေပါရစေနဲ့ မောလ မမောပါဘူး။ ကျွန်မှာ အိမ်ကို ကြာကြာ့ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဆရာရဲ့။ ဒါကြာ့ုံး ဆရာကို

အကျိုးအကြောင်းတွေ ပဲမြန်မြန်ကလေးပြော အကုအညီပဲမြန်မြန်တောင်းပြီး ပဲမြန်မြန်
ပြန်ချင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မဟောပြီးရင်လဲ ဉာဏ်ရှိသလောက် ကောင်းမယ်ထင်တဲ့
ဆေးဝါးလက်ဖွဲ့တွေကို စိမ့်ပြီးမှာနဲ့ဆိုရင် ခုပြောမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာရဲ့။

ထိုး: ၁ "အေးလေ ဒါဖြင့်လဲ ပြောဟဲ ပြောပြော"

ပေါ့ ၁ "ကျွန်မလေ ဆရာဆီက အတောင်ဆေးတစ်ခု ပထားလိုးဆုံး ရလာတဲ့နောက် မန်နေဂျာ
ဟဲရဲ့ကြီးနဲ့ တွေတော့ ကြိုက်တာပဲ။ ကြိုက်တော့ သူအပျော်မယား အဖြစ်နဲ့ နေရတယ်။
ခုတိယ ဆရာဆီက ပဲဆေးနဲ့ လက်ဖွဲ့တစ်လုံးထပ်ပြီး ချီးမြှင့်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဟဲရဲ့ဟာ
ကျွန်မကို ချုပ်သထက် ချုံ၊ မြတ်နီးသထက် မြတ်နီးလာပြီး တစ်ခါတည်း
လက်ထပ်ယူလိုက်တယ်။ တတိယ ဆရာအစွမ်းဆုံး ဆေးတန်နီးနဲ့ ဟဲရဲ့ဟာ ကျွန်မသွေ့အကို
နေရာတကာ ခေါင်းငြားရတဲ့အပြင် ကျွန်မနေချင်သလို နေ၊ ထိုင်ချင်သလို
ထိုင်လာခဲ့တာတွေကိုလဲ နည်းနည်းမှ မနှစ်သက်တဲ့ စကား မပြောဘဲဘဲ ကျွန်မက ဟန်မဲ
ဆဲဆီသမျှတွေကိုတောင် အပြုးအရယ်မပျက် ခံနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေလဲ
ဆရာအသိသားပေလေ။ အထူးပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့်သာ တစ်နှစ် တစ်ခါး
ဆရာတပည့်ကလေး နှစ်တွေကို ဆေးကျရောက်လာတိုင်း ဆရာအတွက် လုကြံနှုံး
ငွောကြးအဝတ်အစားများ ကန်တော့လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းတွေ နှုတ်နဲ့ မှာလိုက်တာပါပဲ
ဆရာရဲ့။"

ထိုး: ၁ "အေးလေ ဒါတွေ ငါသိပါတယ်။ အခု သာယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတော်းပါပြီး"

ပေါ့ ၁ "ဒီလိုပါဆရာ၊ အခု ကျွန်မယောက်ဗျား ဟဲရဲ့ဟာ ကျွန်မကို ဉားကထဲက
ကြောက်ချုပ်ရှိသေနလာခဲ့တာမှာ အခုတာလော ရှေးကန္တမတ္တ အမှုပြောင်းလာပါတယ်"

ထိုး: ၁ "အင်း အင်း ပြောစမ်းပါပြီး။ သူက နှင့်ကို ပုန်းနေတယ် နှင့်စကား နားမထောင်ဘူးလား။
နှင့်သွေ့အကို အခုမခံတော့ဘူးပေါ့လေ။ ငါပေးတဲ့ ဆေးတွေ နှင့်အသုံးမချေဘူးလား။"

ပေါ့ ၁ "ဆေးတွေတော့ အသုံးချုပ်ကိုတာမှ ကမ်းကုန်လမ်းကုန်ပါပဲ ဆရာ၊ ဒါပေ့
ကျွန်မယောက်ဗျားဟာ ကျွန်မကို ပုန်းတယ်လို့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဉာဏ်မခံလို့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး။
ကျွန်မ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေပေမယ့်လို့ အရင်တိုန်းက သူဘာမှ မသိဘူး။ အခုတော့
ဘယ့်နှုန်းက ဘယ့်နှုန်း သူသိသိဘူးမှန်း မပြောတတ်ဘူး။ မယားဉာဏ်ကို ဘယ်လို
ခေါင်းငြားရနေတဲ့ ယောက်ဗျားပဲဖြစ်ဖြစ် မဟုတ်တရှစ် လုပ်နေတာတွေရင် ဘယ်ဘူးမှ မခံချင်ဘူး။
ရှုတာပျောက်တာပဲ။ ပြောရစေတော့ ဆရာရယ် ကျွန်မအောင်က စားပွဲထိုးချုပ်တင်ဆိုတဲ့
ကောင်ကလေးဟာ သူရှုပ်ရည်ကလေးကလဲ သနားကမားဖို့ ကျွန်မက အရေးပေး အရောဝင်
မျက်နှာသာပေးထားခဲ့တယ်။ သူ အလုပ်ဘွားတဲ့အခါ နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်
နေပိတယ်။ အဲဒီလို အရင်တိုန်းကလဲ နေလာတာပဲ။ အခုတာလောမှ ဆန်းကြပ်ပြီး ချိုတင်နဲ့
ကျွန်မနဲ့ အခန်းထဲမှာနေရင် အပြင်က ဘယ်သူလာလာပြီး သော့ခေါ်လောက် ခတ်ခတ်ဘွားမှန်း
မသိဘူး။ သော့ခတ်ဘွားရော ပြောင်းပေါ်ကိုတွေကလဲ သံတိုင်တွေမှို့ ကျော်ထွက်လို့လဲ မရဘူး။
ဟဲရဲ့ကြီးး ပြန်လာမှ သော့ဖွဲ့ပေးရတာချည်းပဲ။ ဒီတော့လဲ ဘယ်ယောက်ဗျားပဲဖြစ်ဖြစ်
သည်းခံနိုင်မလား။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှုတာပေါ့။ သူဆုံးလို့ ကျွန်မ ဇော်ပေါ်ကိုးမောင်း
ပစ်လိုက်တော့လည်း ပြို့သွားတာပါပဲ။ တစ်ခု ခက်တာက အခုတာလော ကျွန်မက ဟဲရဲ့
မသိအောင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဟဲရဲ့သိမိအောင် သိသိဘွားတာရယ်။ ဟဲရဲ့ကို ကျွန်မက ရှုတဲ့
ပူ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်ကို တစ်ခုခု ပြုတော်ကျေလာတာပဲ။ သူကို ဆူတိုင်းဆူတိုင်း တစ်ခုခုတော့
အနာတရာ ဆက်ဆက်ပြီး အပြု့ခဲ့ရတာချည်းပဲ။ တစ်ခါတော့လဲ ကျွန်မကို ဟဲရဲ့ကြီးပဲ

ရန်းတတ်လို့ ပြုတားလိုက်သလားလို့ သက္ကာမက်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟဲရစ်ဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပါ။ ရန်းတွေ ပယောကတွေကဲ နားလည်တဲ့ လူတားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူကိုယ်တိုင် တတ်ဖို့မပြောနဲ့ ရန်းတတ်တဲ့လူကိုတောင် သူကတစ်ဆင့် အလုပ်စိုင်းတတ်ဖို့ နားမလည်ပါဘူး ဆရာရယ်။ နှီးပြီးတော့ ယခုတေလော ထူးခြားနေတာကလဲ နိုသေးတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာ မိန်းမအပို တစ်ယောက် ရှိတာကို မကြာမကြာ ကျွန်းမပျက်စီးနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရတယ်။ လိုက်ရှာရင်လဲ ကိုပ်ပျောက်တတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒါဟာ ဘယ်လိုပိန်းမလဲ မဆိုနိုင်ဘူးဆရာရဲ့။ ကျွန်းမ ရိပ်ခန်းမြင်ရတဲ့ပုံကတော့ မိန်းမအရွယ် ဆင်ထောင်းကသာ မြင်ရတဲ့အတွက် မျက်နှာနေပုံတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်းမလဲ မရရအောင် ဖော်တာပဲ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဘယ်တော့မှ မဖြင့်ရဘူး။ ဟဲရစ် နှစ်မြင်သလား မေးတော့လဲ သူလဲ ဘာမှမဖြင့်ရဘူးလို့ ခါးခါးသီးသီး ခံငြင်းတာပဲ။ ကျွန်းမသာ ဒီကိုစွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရှုံးကြီးဖြစ် ကျွန်းရှုံးရတယ် ဆရာရဲ့။

- ထိုး:** ၁ "ဒါလဲ တစ်မျိုးစဉ်းတားဆရာပဲတဲ့ နဲ့ နှင့်လင်ဟာ အရင်လိုပဲ အစစ နှင့်စကား နားထောင်နေတယ် မဟုတ်လား"
- ပေါ်။** ၁ "ဟုတ်ပါတယ် အစစ ကျွန်းမသူ့က လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလဲ ကျွန်းမ သဘောမကျေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အပေါင်းအသင်း အဆက်အသွယ် မလုပ်ပါနဲ့ဆိတာကို မရဘူး။ အချုအဆဲခံပြီး ဒီလူနဲ့ ဗွဲတ်ပေါင်းသင်းတာ တစ်ခုပဲ ဆုံးတာကလားဆရာရဲ့"
- ထိုး:** ၁ "အင်း... အဲ... ဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ မိပေါ်ရဲ့။"
- ပေါ်။** ၁ "သွေးတွင်းက အင်္ဂလိပ်နိယာ ထွန်းတင်ဆိုတဲ့ အကောင်ပေါ့ လူပုံကဖြင့် ဝတ်ထားတာက အင်္ဂလိပ်စိုက် သူအမေ အင်္ဂလိပ်နှုံးများ ညားအူရင် ခက်မယ်။ သောက်လိုက်တဲ့ အရာက်ကလဲ မိုးမွန်နေတာပဲ။ မောင်းလိုက်တဲ့ ကားကလဲ တစိတ်နဲ့။ ဒီအကောင်ဟာ ကျွန်းမယောက်းများ အဘိုးကြီးကို အမြတ်နှုံးခေါ် ပျက်ဆီးတယ်။ အရာက်တွေ သိပ်မှုးအောင် တိုက်တယ်။ ကားအတုစိုးပြီး မြန်မြန်ကြီးမောင်းတယ်။ ဟိုတေလောကလဲ ဒီအကောင်နဲ့ ဒင့်ရည်းတား တေမြေအေးဆိုတဲ့ ကောင်မနဲ့ လားရှိုးလမ်းကို အထာက်မြင်း သွားကြရာမှာ အိမ်က လှုပြုးကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်လေ။ အရာက်တွေ လူမှန်းမသိအောင် သောက်တားကြုံး ထွန်းတင်ဆိုတဲ့ အကောင်က မူးမှုးနဲ့ ကားအရာများမောင်းလိုက်တာ လမ်းတေားက ကည်ပင်ကြုံးနဲ့ တိုက်ပြီး ကားကြုံးရတရာမရှုံးအောင် ပျက်ဆီးသွားတယ်။ တေမြေအေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလဲ ပွဲချင်းပြီး သေရော့၊ အိမ်ကလှုပြုးနဲ့ ထွန်းတင်လဲ ဆေးရုံထမ်းစင်နဲ့ တင်ယူလာရပါသကော ဆရာ။ ဒါနဲ့တောင် အမှတ်ပရှိဘူး။ အခု ဟိုအကောင်ဟာ ကားတစ်စီးနဲ့ ဖြစ်နေပြန်ပြီး အဘိုးကြီးကိုလဲ ခကာခကာပဲ လာလာခေါ်တယ်။ အဘိုးကြီးကလဲ ဒီအကောင်သာ လာခေါ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်းမက ဘယ်လိုကြော်းကြော်း နှဲနဲ့ပါ ပျော်ပော်အောင် လိုက်သွားတာပဲ။ အခုလဲ ကျွန်းမ ဒီကို လာနေတဲ့အနိက်မှာ အဘိုးကြီးက ဒီအကောင်နဲ့ တွဲချင်တိုင်း တွဲပြီး အရေးကြီးကျေနေမှာ စိတ်မချုဘူး ဆရာ။ အရင်လဲ ကံကောင်းလို့ မသေတာ၊ ဒီအကောင်ဟာ မူးရင် သိပ်သိပ်ရမ်းတာပဲ"
- ထိုး:** ၁ "နဲ့ ဒီအကောင်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲ။ သူက နှင့်ယောက်းကို ဆေးနဲ့ဝါးနဲ့ လုပ်ထားတယ်လို့မှား ထင်သလား"
- ပေါ်။** ၁ "ဟော... ဒီအကောင်မျိုးဟာ ဆေးဝါးပယောကတွေကို နားမလည်ပါဘူး ဆရာ အဲ... ဒါ ဆရာလိုက်နိုင်ရင် လိုက်ပြီး ကြည့်ရှုအကဲခပ်ပြီး ကျွန်းမကို အနောင့်အယုက်ပရှိအောင် စိမ်ကာကွယ်ပေးစေချင်တာပဲ။ နှီးပြီးတော့လဲ အဲဟိုမြင်ရတဲ့ မိန်းမအပိုပ်ဟာက တစ်ခါတစ်ခါ

ကျွန်မကဲ ဖုပ်ခနဲ ရိုက်လိုရိုက် ဂလီထိုးလိုထိုးနဲ့ အမျိုးမျိုးလုပ်တယ် ဒါအတွက်လဲ ဘာလဲဆိတာ သိရအောင် ကြည့်လုပ်ပေးစမ်းပါ ဆရာ"

ထိုး । "အင်း... နှင့်ဟာက ပ်ခက်ခက်ပဲ။ ငါလဲ နှင့်သိမလိုက်နိုင်ဘူး။ နော်းလေဟယ်။ ပိုမြင်နိုင်သလောက်တော့ ကြည့်ပေးရသေးတာပေါ့"

ဟုဆိတာ ဘိုးနှစ်းထိုးသည် မိမိတတ်သော နည်းမျိုးကို အသုံးချုပ်တော့မည်ဖြစ်ရာ ထိုကိစ္စမှာ ကာယကံရှင်ဖြစ်သူ မပေါ်ကြီး၏ စိညာဉ်တိ လွတ်ကြည့်ရန် ပိုမြင်တော့၏။

"ဟဲ့... ပိုပေါ်ကြီး နှင့်အိမ်နှင့်ပြန်ကြည့်လေ ဘာမြင်သလဲပြော"

ဟု အမိန့်ထန်သော လေသံနှင့် ဘိုးနှစ်းထိုးက ခက်ထန့်စွာ ပြောနေလေရာ အိမ်ပေါ်တွင် လူသေပမာ ပက်လက်ကြီးလန်ကာ ပြိုမြင်သက်လျက်ရှိသော မပေါ်ကြီး ပါးစင်မှု...

"မြင်ပြီ ဆရာ... မြင်ပြီ... မြင်ပြီ"

ထိုး । "ဘာလဲ... ဘယ်သူကို မြင်သလဲ"

ပေါ့ । "ဟဲရော်ရယ်... ထွန်းတင်ဆိတ္တဲ့ အကောင်ရယ် တဗြား မိန်းမတစ်ယောက်ရယ်၊ ကျွန်မအိမ်ပေါ်က တဗြားပိုင်းမှာ ထိုင်ပြီး၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး အရက်သောက်နေကြတယ်။ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ အရွယ်က ခပ်ဝယ်ယ် ရပ်လဲလှတယ်။ ကောင်မကြည့်ရတာ သိပ်ပျော်ချင့်နေပုံရတယ်။ ဟဲရော်နဲ့ ထွန်းတင်ကို သူထင်သလို မွေနေတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးပဲ။ အရက်စိုင်ကလပ်ကိုလဲ ယဉ်သောက်ပြန်ပြီး လက်ထဲမှာ စီးကရက် ညှပ်လိုက်လို့ အတော် ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်တဲ့ ကောင်မပဲဆရာရဲ့။"

ထိုး । "သူတို့ ဘာပြောနေကြသလဲ"

ပေါ့ । "သူတို့ ပြောတဲ့စကားဟား ဆရာ၊ နော်းလောင်စမ်းလိုက်ပြီးမယ်။ အင်း... အင်း ဟဲရော်က တယ်စေတနာ ကောင်းလိုက်ပါကလား။ ဟိုကောင်မကို သူအိမ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး နေချင်သလောက် နေပါတဲ့။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့တဲ့၊ ထွန်းတင်ကိုလည်း အမဲ သူအိမ်လားပြီး မပေါ်ကြီး မပြန်မချင်း နေလှည့်ပါဆိုကိုး ဆရာရဲ့။"

ထိုး । "ဟို... မိန်းမက ဘယ်လိုသောနဲ့ နှင့်တို့အိမ်ရောက်နေတာလဲ။ ဟဲရော်ရဲ့ အဆက်လား၊ ထွန်းတင်ရဲ့၊ အဆက်လား အကဲခပ်လိုက်စမ်း"

ပေါ့ । "ဒီကောင်မ မျက်နှာက ပြုးစိစိ ရဲ့မြေမြေနဲ့ ဟဲရော်အနားလဲ ပွတ်သီးပွတ်သပ် သွားလှပ်တာပဲ။ ထွန်းတင်ကိုလဲ ပူးတွဲ ပူးတွဲနဲ့ ကော်ပဲ အချေပ်ပိုင်းလုံးမထဲကနဲ့ တူပါတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့်သာ ဟဲရော်ဆိတ္တဲ့ သေခါနီးကြီးကပါ ပြုးစိပြုးစိနဲ့ သေခါနီး ရိုက္ခာယဉ်နေတာထောင်ပါရဲ့။"

ထိုး । "ဒီမိန်းမဟာ ဘယ်ကတဲ့တဲ့ သူတို့ပြောနေကြတဲ့ စကားထဲမှာ အမိုင်အမြှိုက် မပါဘူးလား"

ပေါ့ । "ဒီအိမ်မှာနေတယ်တဲ့ သူနေဖို့ အခန်းပေးတယ်ဆိုပဲ။ ကျွန်းမ မြန်မြန်ပြန်ပြီး ဒီကောင်မကို ပါးရိုက်နှင်ချပ်စုလ် ဆရာ။ အရင် ကျွန်းမ ရိုပ်ခနဲ ပြင်ရတာလဲ ဒီကောင်မပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ကျွန်းမ မြန်မြန်ပြန်မှာပဲ ဆရာရဲ့။"

ထိုး । "ဟဲ့... မပေါ်ကြီး သတိရဟာပြီးလား"

"မဖြစ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ကျွန်းမမြန်မြန်ပြန်မှာပဲ။ ဟဲရော် သိပ်လှပါးဝါးပြီး ဒီတစ်ခါ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖော်ပြီး ပေါ်ကြပ်းကြပ်း ဆော်လွှတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။"

ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာကြီးဦးနှစ်းထိုးလည်း မပေါ်ကြီးအား အစွမ်းထက်မြေက်သော ဆေးဝါး အဆောင် လက်ဖွဲ့မှားကို အသုံးချုပ်နဲ့ အညွှန်းနည်းမှားနှင့်တာကွ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။ မပေါ်ကြီး၏ စိတ်မှာ

အဆိပ်မိန်းမကို ပဲ့နာနာရှိက်ပုတ်နှင့်ထုတ်လိုက်လျှင် တိစ္ဆိုးမှာပဲဟု အယူခွဲကာ အရေးတွေးနှင့် မြန်မြန်ကြီး ပြန်လာလေ၏။

ဆရာဦးနှစ်းထိုးက ပညာစွမ်းဖြင့် မပေါ်ကြီး၏ ဝိဉာဏ်ကို သူ၏အိမ်သို့ ပြန်လည်စေလျှတ် ကြည့်စေသည်ဖြစ်ရာ မပေါ်ကြီးပြောသလို မစွဲတာဟဲရဲ့နှင့် ထွန်းတင်တို့စိုးကြားတွင် စေမြေအေးမှာ လူကောင်ထင်ရှား အများပြုသာအောင် ထိုင်နေခြင်းမဟုတ်ပေ။ မပေါ်ကြီး ကိုယ်တိုင်လာ၍ ကြည့်လျှင်လည်း တွေ့နိုင်မည်ဟုတ် ယခုမှုကား မပေါ်ကြီး၏ ဝိဉာဏ်သာလျှင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ မစွဲတာဟဲရဲ့နှင့် ထွန်းတင်တို့ အနီးတွင် ပျော်ရွင်စွာနေသော စေမြေအေး၏ ဝိဉာဏ်ကဗော်းကို ဝိဉာဏ်အချင်းချင်း တွေ့မြင်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မပေါ်ကြီး၏ ဝိဉာဏ် တွေ့မြင်သွားသည်အတိုင်းလည်း မစွဲတာဟဲရဲ့ ဟောင်ထွန်းတင်နှင့် စေမြေအေး၏ ဝိဉာဏ်ကဗော်းမှာ ညာစဉ်ညာတိုင်း တစ်စားပွဲတည်း ပျော်ရွင်စွာလျက် တေမြေအေး အသက်ရှိစိုးကဗ့းသို့ပင် ပျော်ရွင်စွာ နေကြလေရာ ထွန်းတင်မှာ ချစ်သူကဗော်း တေမြေအေးကို လူကောင်ထင်ရှားမပြုပြေားလည်း မိမိတို့အနီးအပါးတွင် စေမြေအေး၏ ဝိဉာဏ်ကဗော်း ရှိနေကြောင်းကား သိသာထင်ရှားလျက် တစ်ဘဝံဌားနေရာဘူး တေမြေအေးကဗော်း မိမိပြောလိုသော စကားမှားကို မစွဲတာဟဲရဲ့နှင့် ထွန်းတင်တို့အား နားအနီးတွင် ကပ်ကာ အပ်ကာ မပြတ်ပြောနေရာခြင်းဖြင့်လည်း တစ်ဘဝံဌားသူနှင့် လူသားစင်စစ်တို့မှာ ရင်းနီးလျက် အဆက်အသွယ် လွယ်ကူနေသ့ဗို့ ရှိလေသည်။

ဝိဉာဏ်တို့မည်သည် လေကဲ့သို့ လျှင်မြန်သော အဟုန်နှင့် ကမ္မဒိဋ္ဌတန်နီးရှိတတ်သူဖြင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါသက့်သို့ ရှိနေတတ်ပြန်ရာ တေမြေအေး၏ ဝိဉာဏ်လိပ်ပြာဆိုသည်မှာလည်း တစ်ဘဝနှင့်တစ်ဘဝ မကူးပီ လေထဲတွင် တည်ရှိနေရသေးသော သာမည် အာဂန္ဓာ ဝိဉာဏ်မျိုး မဟုတ်ပေ။ အခွဲအလမ်းနှင့် သေရရာသူဖြစ်၍ ဝိဉာဏ်ဘဝမျိုးတွင် တည်နေရသူ ဖြစ်၍ကား စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါလိုရာသို့ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ လူနေအိမ်အတွင်းသို့ အိမ်စောင့်နှစ်က လက်မခံသာဖြင့် ဘယ်နဲ့ရောအခါမျှ မဝင်ရသော ထုံးစံအတိုင်းပင် စေမြေအေးမှာ သူအင်မတန် ချစ်ခင်သော ထွန်းတင်၏ နေအိမ်သို့ အတူတကွလိုက်ပါ နေရာင်ရာသော်လည်း မဖြစ်နိုင်ရာပေ။ ထွန်းတင်၏ မိဇ်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရှုပ်းမြန်မာ ကပြား အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလုံးရှုပ်းပါးကို အထူးအာရုံထားလျက် အိမ်ရှိးဘက်တွင် ဘုရားစင်နှင့် အိမ်တွင်းတွင်လည်း မိရိုးအလာအတိုင်း နောက်အနီးဆိုင်းများ ဆွဲတင်ပသထားသည်အတွက် စေမြေအေးမှာ ချစ်သူအိမ်ထက်သို့ အဝင်ခက်ရာသူဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမဟုတ်သောကြောင့် ဘုရားစင် နောက်အနီးတို့ လုံးလုံးသား မစွဲတာဟဲရဲ့နှင့် အိမ်သို့သာ လိုက်ပါနေရရာခြင်း ဖြစ်လေရာ အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ မပေါ်ကြီးမှာလည်း ယုတ္တည့်သော အောက်လမ်းဆရာ၏ တပည့်မတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းအတွက် အစိမ်းအဝါးတို့ ဝင်ထွက်သွားလာရန် များစွာ လျှော်ကန်သင့်မြတ်သည့် သာလာယ်အေပါ်ကြီးကဲ့သို့ ရှိလေရာ စေမြေအေးမှာ လွန်စွာ အနေချောင်၍ နေရာလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအိမ်တွင် စတည်းချင်ာ လူဘဝက ချစ်ရသူ ထွန်းတင်နှင့် အဆက်ပြုတ် တွေ့ဆုံးခြင်း၊ ထွန်းတင်သွားလေရာရာကို ကားထိုင်ခံသေးတွင် ယဉ်ထိုင်ကာ လူမြင်ရသော သူ၏ ဝိဉာဏ်ကဗော်း အပြောလိုက်ပါနေခဲ့ခြင်းဖြင့် အချိန်ကို၍ လူချင်းခွဲပြီး ထွန်းတင် သူအိမ်ထဲသူ ဝင်သွားကာမှ စေမြေအေးခုများမှာလည်း သူတည်းနိနေထိုင်ရာ မစွဲတာဟဲရဲ့ကြီး၏ နေအိမ်သို့ ဝိဉာဏ်တို့ဘဝ ပြန်ခဲ့ရရာလေ၏။

ထိသိ နေထိုင်လာခဲ့ကြရမှ တစ်နေ့သို့တွင် ထွန်းတင်သည် မစွာတာဟဲရစ်အိမ်တွင် မစွာတာဟဲရစ်နှင့်အတူ လူကိုမမြင်ရသော စောမြေအေးပါ စိုင်းခွဲထိုင်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ဝကားလက်ဆုံးကျနေကြရမှ မပေါ်ကြီးအကြောင်းကို ဝကားဝပ်ပါကြော်လေ၏။

"ဒါထက်... မစွာတာဟဲရစ် ခင်ဗျားယောကြီး ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ၌။ သူလာရင် ကျွန်တော်တို့ ပါတီကို လွှတ်လွှတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး မပျော်ရတော့ဘူးနော်"

ဟု စုံ ပြောလိုက်လေသည်။

"သူလား... ဒီတစ်ခါသွားတာ တော်တော်ကြာ နေမလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျား။ ကျူးမှုအထင်တော့ အမျိုးတွေ့နဲ့တွေ့နေရင် ကြာချင်လည်း ကြာမှာပဲ ထင်တယ်။ ကြာကြာဖော်လေ ကျူးမှုးပါ သက်သာလေပဲဗျား။ နေပါဝေ၊ ဒါမှ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လည်း ပျော်ပျော်နေကြရမယ် ဟုတ်လား။"

ဟု သောက်လက်စ ကျော်နိုင်းကား ဖန်ခွက်ကို မေ့လိုက်ပြီး ယစ်ထိုင်ကြီးစတိုင်နှင့် ဝါယောတွေ လိုင်လျက် ရှုံးလေ၏။

"ဒီလို ခင်ဗျား ဒိတ်ထားကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးတင်နေတာပါပဲဗျား။ ကျွန်တော်ကြာင့် သောရတဲ့ ဒါလင်အေးအတွက်ဟာလေ တစ်နေ့မှ ဒိတ်မကောင်းဘူးဗျား။ ခုလို သူ့ရိညာ်ကလေးနဲ့သာ မတွေ့ရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်သောသွားမှာပဲ။ လုကိုယ်တိုင် မမြင်ရဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထင်သောက် ကိုယ်ထိုလက်ရောက် ပတိတွေ့ရပေ့ သူကလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အမြဲတွေ့နေရတာ။ ကျွန်တော်သွားရာလာရာ ကားသေးမှာ သူကလေးအာမြဲ နေတာသိရတော့ လုံးလုံးကွဲသွားတာထက် အပုံကြီး ဖြော်ရော်စရာ ရနေသေးတာပေါ့နော်"

ဟု လျှောခံပေးလေးနှင့် တစ်လုံးချင်း ဖြည့်းဖြည့်းပြောနေစဉ် ငြင်းတို့နှစ်ယောက် အလယ်ကြားမှ လွှတ်လပ်စွာထားသော စောမြေအေး၏ ကုလားထိုင်မှာ အလိုအလျောက် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်ကို ထွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

"ကစ်ခို... ဘယ်လဲ" ဟု မစွာတာဟဲရစ်က လုမ်းမေးသော်လည်း စောမြေအေး၏ အပြောကြေားရပေး။ သို့နှင့် ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တို့လည်း နှစ်ယောက်သား ဝကားတော်ပြောပြောနှင့် အခိုန်အတန်ကြာမျန်းမသိ ကြာသွားပြီး အိပ်ချင်းပြုလာသောကြာင့် နေရာမှ ထတော့မည်အပြုတွင် ဒိတ်ထားသော အဝင်တံ့ခါးပေါက်ကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ထွန်းဝင်လာသလို တွေ့မြင်ရသောကြာင့် ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တို့မှာ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းထောင်ကာ အုံအားသင့်ကြည့်နေမိလေ၏။

ထိခကဗားပင် ဟဲရစ်နှင့်ထွန်းတင်တို့ကြားတွင် စောမြေအေး၏ အရေးတကြီး ပြောသော ဝကားသံများကို ကြားရလေ၏။

"အန်ကယ်နဲ့ ဂိုကိုတင် အခု ဒေါ်ပေါက်ကြီး ပြန်လာနေပြီး ဘယ့်နယ် လုပ်မလဲ။ သူလာရင် ဒီလို ပျော်ပျော်နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

ထွန်းတင်နှင့် မစွာတာဟဲရစ်တို့မှာ တစ်ယောက်မျှကိုနာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါ်ခေါ်ကြီးဖြစ်သွားကြလေ၏။

"ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဖြင့် ခက်တာပဲ ဒါနဲ့ ကစ်ခို... ဒီအကြောင်း ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး သိသလဲ" ဟု မစွာတာဟဲရစ်က မေးလေ၏။

အေး။ "ကိုကိုတင့်နဲ့ အန်ကယ်တို့က ဒေါပေါကြီးအကြောင်း ပြောနေတုန်းမှာ ကစ်ဒီလဲ သိချင်တာနဲ့ ချက်ချင်း သူဆိတ် လိုက်ကြည့်တယ်။ သူအခါ စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးနဲ့ ပြန်လာနေပြီ။ အန်ကယ်က သူ သဘောမကျတဲ့လူတွေကို အိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ အားလုံး ရိုက်ချမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးတယ်။ လူည်းသမားကြီးကိုတောင် မြန်မြန်မသွား ကောင်းလားလို့ ဆူနေတယ်"

ဟဲရဲ။ "က... မစွာတာထွန်းတင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မပေါကြီးတော့ အားကြီးဒေါပ္ပါလာပြီဆိုပဲ"

ထွန်းတင်။ "အခြေပျက်ထားပျော်ချုပ် ခုပဲ ခင်ဗျားက သူကြောကြောနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဆို"

ဟဲရဲ။ "ထင်တယ်ဆိုပေမယ့် အခုခုသူ ကျော်တို့ သတင်းကြားလို့ ပြန်လာသလားမှ မသိတာပဲ သွားတုန်းကတော့ အတော်ကြောနေမယ်လို့ သွားတာနဲ့ တွေတယ်။ ကျော်တော့ ဘာမှ မကြံတတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ဆိုတာလုပ်ပေးမှာပဲ မပေါကြီးလာရင်လဲ ကျော်တော့ သိပ်ခေါင်းကြိမ်းတော့မယ်ပျော်။ တော်ရာသာ ရှေ့ဝင်ပြေးချင်တော့တာပဲ"

အေး။ "ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်မလား အန်ကယ်၊ ဒေါပေါကြီးမရောက်ခင် ကလောက ဟိုတယ်ကို သွားနေကြမယ်။ နက်ဖြန် ကိုကိုတင်ရော အန်ကယ်ရော အလုပ်က အရေးတော့တယ်။ ခွင့်ပေးနိုင်တာရယ်က အတော်အသက်ရှုံးကျော်နေတာပဲ"

ဟဲရဲ။ "အေး... အေး... အဲဒါ နေရာကျော်တယ် ဒါပေမဲ့ မစွာတာထွန်းတင်က အခွင့်ယူဖို့လည်း ဂွယ်တယ်။ ကျော်က ခက်နေတယ် အလုပ်တိုက်ကို ကြောကြာပစ်ထားပြီး ခရီးသွား မနေနိုင်တာရယ်။ ဘာအကြောင်းနဲ့ ခရီးသွားရတယ်ဆိုတာကို မပေါကြီးကျော်အောင် အဖြေမပေးနိုင်တာရယ်က အတော်အသက်ရှုံးကျော်နေတာပဲ"

ထွန်းတင်။ "ဒုံးပျော်... ဒါတွေလောက်တော့ မခက်ပါဘူး။ နေမကောင်းလို့ ဆရာဝန်က ကလောကိုသွားပြီး တစ်လလောက် အနားယူရမယ်ပြောလို့ သွားရတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ အလုပ်တိုက်မှာလဲ ခင်ဗျားလက်အောက်မှာ နောက်ရောက်လာတဲ့ ခုတိယမန်နေဂျာကလေးဟာ အစစအရာရာ စိတ်ချေရတယ် မဟုတ်လား။ အလုပ်ကိစ္စ အားလုံး သူကို ခေါကလွှာထားခဲ့တာပေါ့"

အေး။ "ဟုတ်သားပဲ အန်ကယ်ကလဲ ကိုကိုတင်ပြောတာ သိပ်နေရာကျော်တယ်။ ဒါထက် ကောင့်တာ မရှိတော့ဘူး"

ဟဲရဲ။ "ကဲလေ ကောင်းပြီ နက်ဖြန်သွားကြမယ်။ ဒါထက် ကိုကိုတင်ပေါက်တယ်။ အတူတူလိုက်လာမယ် မဟုတ်လား"

အေး။ "ဒုံး... လိုက်မှာပေါ့။ အဲဒီဟောတယ်မှာ အခါ ကိုကိုတင်ပေါက်တယ်။ နေနိုင်တာပဲ။ အရင်တုန်းကလဲ ကိုကိုတင်နဲ့ ဟောတယ်မှာ အမြဲတည်းခဲ့တာပေါ့"

ဟဲရဲ။ "အဲ... အဲ... ဒါဖြင့် ဟုတ်ပြီး အသင့်ပဲလေ နက်ဖြန်သွားကြမယ်"

မစွာတာဟဲရဲရဲ၏ ထွန်းတင်တို့လူစွာသည် ဒေါပေါကြီး မလာခင် ကလောဟောတယ်သို့ သုတေသနတော်ခြေကြလေ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်ပြောက်ပိုင်းမှ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်းရှိ ကလောမြို့သို့ ကုံးခဲ့ရသည်မှာ နိုးလှသည့်ခရီးမဟုတ်ပေါ့။ သို့ရာတွင် မပေါကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်မတွေရလှုပ် ပြီးရောဟူသော ညည်ချယ်ချက်နှင့်သာ တွေလွှာကလေး ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကလောဟောတယ်သို့ ရောက်လာကြသောအခါကား တော်မြေအေး၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ထွန်းတင်နဲ့ မစွာတာဟဲရဲတို့က အဓန်းတစ်ခန်း ဗျားစေပြီးလှုပ် အမြားသော အဓန်းဂွယ်တစ်ခုကိုလည်း မရှုက်ဟဲရဲအတွက်ဟုဆိုကာ သီးသန့်ဗျားထားစေပြီး မိမိလည်း ညည်တွင် မစွာတာဟဲရဲ သို့မဟုတ်

မစွတ်ဟဲရစ်၏အခန်းတွင် ဝင်ရောက်အနားဖြစ် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ အများအားဖြင့်မှတားဟဲရစ်နှင့်ထွန်းတင်တို့အား မကြာ... မကြာ လူ၏အသွင်ဖြင့် ပိမိကိုယ်ကို ထင်စေမြင်စေသော်ဖြစ်ရာ ထွန်းတင်မှာ ပိမိချစ်သူကလေးအား ထင်ထင်ရှားရှား ပြတ်ပြတ်သားသား တွေ့မြင်ရခြင်းများကြောင့် အားရှုဟုးတပြုးပြုးနှင့် ဝမ်းသာလုံးဆို၍ပင် နေမိရှာတော့သည်။

တော့မြေအေးကလည်း ပိမိအား ယရုက္ခားသို့ ထင်ထင်မြင်မြင် တွေ့ခေနချင်က ဘယ်အခါမျှ မထိမကိုင်ပိအောင် သတိပြုရမည်။ လူနှင့် နီးနီးနားနား မည်မှုနေနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ လူသားတစိုးတစ်ယောက်၏ ထိကိုင်ခြင်းကိုမှုကား မခံမရပ်နိုင်ကြောင့်၊ ပြောပြထားသောကြောင့် ထွန်းတင်မှာ ကောင်းပါ၍ပြီဟု ကတိဝန်ခံထားရရှာလေတော့သည်။

တော့မြေအေးလည်း လူနှင့်များ ပျော်ရွင်စွာ နေထိုင်သွားလာတားသောက်ကာ နေရှာလိုသောကြောင့် ဤဟောတယ်သို့ လူ့ဘဝတွန်းက လာရောက်တည်းခိုဗ္ဗားသည်နည်းတူ ချစ်သွာ့နှင့် ထမင်းတစ်စားပွဲတည်းအတူတားခြင်း၊ လက်ဖက်ရည် အတူသောက်ခြင်းများကို လူကောင် ထင်ရှားနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူမမြင်ရသော လက်များနှင့်သော်လည်းကောင်း အချက်ကျ စားသောက်နေထိုင်တတ်ပေ။

မစွတ်ဟဲရစ်၏ အမိန့်အရ ဟောတယ်အစောင် ကုလားများမှာ မစွတ်ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တို့အပို့ ဟောတယ်စားပွဲခန်းတွင် ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်များကို ဘယ်အခါမျှ ပြော်ရသဲ ငါးတို့ အခန်းထဲသို့သာ သွားရောက်ပြင်ဆင်ကျွေးရသည်အပြင် ထိအခန်းတွင်လည်း မစွတ်ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင်ကြပါလျက် ထမင်းစားခို့နှင့် လက်ဖက်ရည် သောက်ခို့နှင့်များတွင် သုံးယောက်အတွက် အတားအတာများကို အမြဲပေးနေရသောကြောင့် အတော်အုံ၍နေမိကြလေရာ၊ မစွတ်ဟဲရစ်၏ ဇန်းအတွက်ဆို၍ ဗျားထားသော အခန်းမှာလည်း မည်သူတစိုးတစ်ယောက်မျှ မဇန်သေးဘဲလျက် နံနက်တိုင်း အိပ်ရာအိပ်စ်းတွေ အနေအထား ပျက်နေကြောင်း အခန်းကို ပြုပြင်သုတေသနရန်လာသော ဟောတယ်အစောင် ကုလားမကြီးက ပြောပြန်သောအခါ အစောင်ကုလားများမှာ အုံအားသင့်သည်ထက် သင့်ကြပြန်တော့၏။

တော့မြေအေးသည် ရှေးယခင် လူအဖြစ်နှင့် ရောက်လာတိုင်းကပင် ဟောတယ်အလယ်ခန်းမကြီးအတွင်းရှိ ပိယာနိကြီးနှင့် ပိမိက အားလုံးပေါ်သို့ချင်းအမျိုးမျိုး တီးပေးတိုင် ထွန်းတင်နှင့်တကွ ဟောတယ်ပေါ်ရှိ အေားသော အည်သည်များပါ ငါးတို့လက်လှည့်သင့်ရာ သင့်ရာ တွေ့၍ ကာွေး ခန်းကြ သိချင်းတကျော်ကျော် ဟောအော်သိဆိုတတ်ကြပီး၊ တစ်ခါတာခံလည်း ထွန်းတင်က ပိယာနိတီး၍ အားလုံးပေါ်စိတ်ဝင်းပြီး အတော်အဆင့်ကြီးဆန်းနေသော တော့မြေအေးက အေားသော ပိတ်ခွေ့များနှင့် တွေ့ကတတ်လျက် အများအားဖြင့်မှုကား သူတစိုးပါး တီးပေးသောအခါများတွင် ထွန်းတင်နှင့် တော့မြေအေးခများမှာ ကချင်လျက် မကနိုင်ရှာတော့ပေါ် သို့နှင့်ကား တစ်ခါတာခံပါ မစွတ်ဟဲရစ်တို့ သောက်စားနေကြသော အရက်စားပွဲအနီးတွင် အုပ္ပါယ်ရွင်နှင့် သူပါဝင်၍ သောက်တတ်လျက် ခပ်သွက်သွက်ကလေးမှုးယစ်လာသောအခါ ပိယာနိကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားပြီး အဖုံးကြီးကို လုန်လောဖွင့်ဂုဏ်ကာ လူမမြင်ရသော လက်များနှင့် လူ့ဘဝတွန်းက ရထားသော အားလုံးပေါ်တို့တော်လေ၏။

ယင်းသို့ တေမြအေး ပိယာနိတီးလျှင် ထွန်းတင်မှာအခြားလူတွေသိပြီး အထိတ်တလန် တာအဲတဲ့ကြီး ဖြစ်သွားမည်နီးသောကြောင့် ကပ္ပါကယာ ပိယာနိကြီးရှိရာသို့ လိုက်လာပြီး မိမိကိုယ်တိုင် တီးသည့်အနေပါးနှင့် လက်ကားကာ ခြေကားကာ လျှပ်ပါလိုက်၍ အရလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် တေမြအေးမှာ ထိန်းမနိုင်အောင် မူးသံကဗေားနှင့်...

"ဟေ့... ကိုကိုတင် ဖယ်ပေးကွာ၊ ဒိုင့် ဘာသာ တီးနေတာ လာမရှုနဲ့"

ဟု ဖော်ထုတ်တတ်လျက်...

"မဟုတ်ဘူး... ဒါလင်ရဲ့ လူတွေရိပ်ပိုကုန်ရင် မကောင်းဘူး ကိုကိုတင်တို့ကို နှင့်ချလိမ့်မယ်"
ဟု ပြောသည့်တိုင်အောင်...

"ဒို့... လူသိကော ဘာအရေးစိုက်စရာ နှိုလဲ ကိုယ်ထင်တာ တိုယ်လုပ်မှာပေါ့"

ဟုဆိုကာ ပိယာနိကိုသာ ခွွဲက်သွေက်ပါအောင် တီးနေလေတော့သည်။ ထွန်းတင်ကား လက်ကားယားနှင့် ဟန်ဆောင်ကာ အနေရလေ၏။ သို့သော် မူးလွန်း၍ ပျော်လွန်းနေသော တေမြအေးမှာ ထွန်းတင်ကို တပင်တကာ ကျိုးစားခြောက်ချေနေသိအလား၊ ထွန်းတင် လက်လွပ်ရှားနေတုန်း မိမိအတီးရပ်ထားလျက်၊ ထွန်းတင်အတီး ရပ်ထားသောအခါများတွင် ရုတ်တရက် အလန့်တကြား ဆူညံသွားအောင် တီးပစ်လိုက်သောအပါ ထွန်းတင်ပါ လန်းပြီး ကပ္ပါကသို့ ဟန်မပျက် လိုက်တီးရလေတော့သည်။

ယင်းသို့အခါများစွာ အတိုင်အဖောက်မည် ဖြစ်နေတတ်ရာတွင် ကခုန်နေသွာများမှာ တစ်ခန်းလုံး အမူးအရှုံးတွေသာဖြစ်၍ မည်သူမျှ သတိမထားမိကြသေးစေကောမှ ဘုံးငြင်ကူလား အချို့မှုတား မည်းနေက်သော အသားပေါ်တွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသော မျက်လုံးဖြူဖြောကြီးများကို ပိုကျယ်သွားအောင် ပိယာနိကို တအားပြု၍ ကြည့်မိကြပြီး ဝိုင်အကွဲသော မျက်နှာကြီးတွေနှင့် ထုပေပေ လုပ်၍ နေမိကြလေသည်။

တေမြအေးသည် ထူးပေဆန်းပေသည်၊ မူးရင်ရမ်းတတ်သည် ဆိုသော စကားအတိုင်း များများသောက်၍ များများမှာ လာသောအပါ အပျော်ကြီး ပျော်လာပြီး အမော်တိုး ရမ်းတတ်လေတော့သည်။ အမူးကြီးမှုးလာသောအပါ၊ မစွဲတာဟဲရမ်းနှင့် ထွန်းတင်တို့မှာ၊ တေမြအေးကို ထိန်းမနိုင်အောင် ဖြစ်လေသည်။ ထွန်းတင်က မလုပ်ပါနောင့်ဆိုလျှင် တိုးလုပ်သည်၊ တိုး၍ ကျိုးစားသန်တော့သည်။ ထွန်းတင်မှာ ချမ်းသူကဗေားအား မဆိုရော်ရှာပေ၊ သူလုပ်သွေ့ကိုသာ လူတွေ မထိတ်မလန့်အောင် အမြတ်းလိုက်၍ အထေးနေရရှာတော့သည်။ တေမြအေးသည် ပံ့များများလာသောအပါ မစွဲတာဟဲရမ်းကိုလည်း ချမ်းသာမပေး၊ ကလေးကတားသော ကော်ရပ်ကြီးပေး၊ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားတတ်၏။ လူသူလေးပါးရှေ့မှာပင်၊ လူမမြင်ရသော လက်များနှင့် ဟဲရမ်းဆောင်းထားသော ဦးထွေ့ပိုင်ကို ပုတ်ချချင် ချပစ်၍၊ သောက်နေသော စီးကရောက်ကိုလည်း ရတ်တရောက်ခွဲလှချင် လူသွားတတ်ပါ တခါတခါလည်း ဟောတယ် အသောက်ခန်းတွင်းရှိသော အပြင်စည်းသယ်များကိုပင်၊ သွားရောက် နောက်ပြောင် ရန်တိုက်ပေးခြင်းဖြင့်၊ တိုးနှင့်တိုး အထင်များပြီး စကားကတောက်တစ်များလျှင် တနေရာရာမှ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အားရေးရ ရှုပ်ပစ်တတ်လေသည်။

ထွန်းတင်နှင့် ဟဲရမ်းတို့မှာ၊ တေမြအေး မကြာမကြာမူး၍ ရမ်းလာသောအပါ နောက်ဆုံး ကြောမရတော့သည့်နှင့် အရက်ကိုလျော့၍ သောက်ကြတော့သည်။ ခါတိုင်း တစ်ပုလင်းလုံး စားပွဲပေါ်ထောင်၍ သောက်သော်လည်း၊ ယခုကား သောက်ချင်မှ တစ်ခါသောက် မှာ၍

သောက်ကြတော့လျက်၊ စေမြေအေးက သူအတွက် တောင်းသည် တိုင်အောင်လည်း တန်သုံးနည်းနှင့် လူညွှန်ပတ်ချော့ဟောထားရလေတော့သည်။

သို့သော် စေမြေအေးမှာ၊ ခေတ်သစ် အကဲလိပ် စိတ်ဝင်နေသော အစီမံမကလေး ဖြစ်လေရာ၊ ထွန်းတင်တို့ထံမှတောင်း၍ မရလျှင်၊ အမြားသော အရက်တားပွဲတို့မှ ခွက်လဲ၍ ကြိတ်လေတော့၏။

တစ်ခါလည်း ဟောတယ်အပြင်ခန်းတွင် အကဲလိပ်ယစ်ထုတ်ကြီး တစ်ယောက် အရက်ကို ပုလင်းလိုက် ထောင်သောက်နေစဉ်၊ စေမြေအေးမှာ လူမပြင်ရဘဲနှင့် ပုလင်းလိုက် ကောက်ဟေ့လိုက်သောကြောင့်၊ ယစ်ထုတ်ကြီးမှာ ထိတ်လန့်တကြား၊ ငယ်သံများပါအောင် အော်ပြေးလေတော့သည်။

တစ်ခါလည်း အရက်ဘိရိအနီးတွင်၊ အရက်ပုလင်းတစ်ခု လေထဲမှ ပျုသန်းသွားပြီး၊ ဖလ်ချက်ထဲသို့ အလိုလို နှဲသွန်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်၊ အလုပ်သမား ဘိုင်ကုလားတွေမှာ၊ ပူးဝါး... ပူးဝါးနှင့်၊ အထိတ်တလန့် ပြေးကွားနေကြလေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှုကား၊ လက်ရာ ခြေရာမထင် ယဉ်ယဉ်ကော်ကော်မှုနှင့်၊ ပ်အေးအေးနေလေ၏။ သော့ခတ်ထားသော ဘိရိတွင်၊ အလုပ်ငါးကျင်းထားသော အရက်ပုလင်းအချို့မှာ ဘူးဆိုကွာပြီး၊ ပုလင်းလွတ်ချည်း ကျိန်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်၊ ဟောတယ်မန်နေရာမှာ၊ မကြာခကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်း နေလေတော့သည်။

မစွတာဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တို့မှာ၊ စေမြေအေးလက်ရာမှန်း ကောင်းစွာသိ၍၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး၊ ကဲ... ဘယ့်နယ်ရှိစဟု အချင်းချင်း အချက်ပြောကြသည်။ ပါမနိုင်မ သမီးကလေးပမာ၊ စေမြေအေး ရုံးကားနေတာတွေကို ဆိုရမည်လည်း အခက်၊ စိတ်ကွက်ရမည်လည်း မဖြစ်နိုင် ချော့တလည့် မေ့တလွှာနှင့်သာ ဖျောင်းရှုရှုကြတော့၏။

မမှုးသောအခါး၊ ချော့ချော့မေ့မေ့ အကျိုးအကြောင်းပြောလျှင်၊ ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကာ၊ နောက်တစ်ခါ မရပ်းပါဘူးဟု ကတိပေးသော်လည်း၊ အမှုးကြီးမှုးလာသောအခါမှုကား၊ ထားဖြူသား ကတိကိုမေ့လျက်၊ လက်သင့်ရာ လုပ်ချင်တာ လုပ်သွားပြန်တော့သည်။ သူ့ချော့ အစီမံအပါးဘဝ ရောက်နေရာသဖြင့်၊ ချုပ်သူနှင့်လွတ်လပ်စွာ နေရပါသည်ဆိုစေကောမှ လူသားနှင့် အစီမံ၊ အဝါး ကတ်နယ်ဗြားလျက်ရှိသောကြောင့် စိတ်သွားတိုင်း၊ ကိုယ်ပပါ အမြင်သာနီး၍ ခရီးချင်း အလုပ်းကွားနေရာသဖြင့် မချင့်မချို့တိုင်း ထင်ရာ စိတ်ရုံးပေါက်သလောက် စိုင်းနေရာသည်ဟု သိရှိရိပ်ပိသော ထွန်းတင်မှာ ချုပ်သူကို သနားကြုံနှုန်းမှုံးနှင့်ရှာတော့ပေါ်။

သို့နှင့် ဟောတယ်တွင် ရက်ပေါင်းအတန်ယိုကြာသောအခါး၊ ဘိုင်ကုလားများ၊ အလုပ်သမားများ၊ မသာကံ့မှုအတွက် နောက်ပိုင်းတွင် ပွဲက်စိုက်စိုက် ဖြစ်လာလျှင်၊ ဟောတယ်မန်နေရာကပါ ထိုကိစ္စကို စုံစမ်းသမျှပြု၍ လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စမျိုးမှာ ယုံတမ်းစကားပမာ၊ ဗဟာသက်သက်ကြီး ဖြစ်ရတား မန်နေရာမှာ ယုံစွဲမရှိနိုင်သော ဘိုင်ကုလားများ၏ စကားကို နားမဝင်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။

ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင် တို့သည်၊ လူနှစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါလျက်၊ အစားအစာတို့ သုံးယောက်တွေက် အမြှုံးယူ စားသောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မစွတာဟဲရစ်၏ အနီးမစွတာဟဲရစ်အတွက်ဟုလည်း သူတို့

ရောက်ကတည်းက အခန်းသီးသန့် တားထားခြင်းလည်းကောင်း ငါးအခန်းမှာ မစွက်ဟဲရစ်ဆိုသူလည်း၊ ယနေ့အထိ မရောက်လာသေးဘဲလျက် နေ့စဉ်နေ့စဉ် အခန်း၏ အခြေအနေ ပျက်နေကြောင်းများကို ထပ်မံ အစစ်ခဲကြပါန်၏။ ထိုကြောင့် တစ်နေ့သောအခါတွင် မန်နေဂျာနှင့် တရေးအချို့၊ ဘွှဲ့ပုံကုလားအချို့၊ ထိုသည် ထွန်းတင်နှင့် ဟဲရစ်ကို ညာတထမင်း စားနေကြသော အချိန်တွင် မှန်တံ့ခါးကြားမှ ခြေဖျားထောက်ခါ ရွောင်းကြော်နေကြလေတော့၏။

အခန်းထဲတွင် ထွန်းတင်နှင့်ဟဲရစ်သည်။ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ထမင်းစားတော့မည် ပြနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲ၏အလယ်မှာလည်း ကုလားထိုင် အလွတ်တရနှင့် ထမင်းတယောက်စာအတွက် ပန်ကန်ပြားနှင့် စွန်းခေါင်းများချထားလျက် အရက်ဖောက်မှာလည်း သုံးခွက်ချထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်၊ မန်နေဂျာနှင့် စာရေးများမှာ အတော် အုံအားသင့်ပိုက်လေ၏။

မစွတာဟဲရစ်သည် ဘိုင်ကဗေားများ ဉာဏ်ပြင်ဆင်ပေးသွားပြီးနောက်၊ အခန်းတံခါးကို လုပ်ခြေစွာ ဂိတ်လိုက်လျက်၊ ထွန်းတင်ကိုခေါ်ကာ ထမင်းတားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်စဉ် အလယ်က ပြင်ထားသော ကုလားထိုင်မှာ လူကောင်ကို မဖြင့်ရားလျက် လုတစ်ခုတစ်ယောက် နှုတိုင်လိုက်သလို ဖင်ထိုင်ခုဆိုဖား အိကျသွားသည်ကို တွေ့မြှင်ကြရပြီးနောက်၊ အတောက်မားမီ အရက်ကို ရှုံးစွာ ခံတွင်းလိုက်အောင် သောက်ကြရာမှာလည်း လုမရှိသောနေရာမှ အရက်ဖန်ခွက်မှာ အလိုလို လေထဲသို့ ဖြောက်ကြလာပြီး လုတစ်ခုတစ်ယောက်က ဟေ့သောက်လိုက်သောကြောင့်၊ ဖန်ခွက်တွင်းရှိ အရက်များ ထက်ဝက်ကျိုးကျသွားသည်ကို နောက်ထပ် တွေ့မြှင်ရသောအပါ မန်နေရာအတ ဘိုင်ကဗေားအဆုံး၊ မျက်လုံးတွေ ပြီးနေကြလေပြီး

ထိန္ဒာက် ထွန်းတင်တိုက ဉာဏ်ကို စတင်စားကြသောအခါလည်း အကဲလိပ်ဝင်နာနည်းအတိုင်း ရှုပ်ပြုတ်နှင့် ပေါင်မှန်ကို စတင်၍ စားကြရည် လူမရှိသောနေရာက ရှုပ်ပြုတ်ပန်းကန်နှင့် ဟင်းချိသောက်စွန်းမှာ လေထဲတွင် နိမ့်ခည်မြင့်ခည် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ဖြင့်ပြီး၊ ပန်းကန်ထဲက ရှုပ်ပြုတ်တွေ့လည်း တဖည်းဖည်း လျော့ကျော်းသည်ကို တွေ့ဖြင့်ရလေ၏။ နောက်တဖန် ဆိုက်ဒ်ကတ္ထာလစ်၊ အောင်ဖရိုက် စသော ဟင်းပန်းကန်များမှာလည်း ကော်ယဉ်းနေသည်ကို တွေ့နေရသောအခါ မန်နေရာအမှု၍ရှိသောသူများမှာ ကြက်သီးမွေးသွေ့င်း တဖုံးဖျင့် ထတော့မလောက် ကြောက်ရွှေထိုလန်းလာကြလျက်၊ အမှုအရာတွေ ပျက်ဖြီးလှုပ်၏ ခွေးသီးများ ပေါက်ပေါက်ကျော် လာကြလေ၏။

ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တိုကား ပိမိတိုကို လူများရောင်းကြည့်နေကြဖူနဲ့ မသိကြပေ၊ နောက်တကြော် ဆိတ်သား မာတင်ရော့ကို တားကြသောအလုပ်ညွှန်မှုကား ထွန်းတင်သည် မာတင်ရော့မှ ဆိတ်ရှိုးကို ကိုက်ရင်း မှန်ပြတင်းဆိတ်သူ မျက်စီရောက်သွားမိသည်တွင် ရိပ်ခနဲ တိမ်းသွားသော သူတစ်ညီး၏ ခေါင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်....

"ବୋ... ହିମ୍ବା କିମ୍ବା ତିନୀଙ୍କ ଲାଭେଣ୍ଡ; କୁର୍ବାଫେଟାଯି ଈନ୍ଦରାଯି"

ဟု ပဲ့ခုပ်အုပ် ပြောလိုက်သဖြင့် ဟဲရဲ့ပါ ပြေတင်းပေါက်ဆီဘို့ မသိမသာ မျက်စိကိုဇွေကာ ကြည့် လိုက်နေလေသည်။ ထိခက္ခာ စောမြေအေးဘက်ရှိ လူမမြင်ရဘဲ စားနေသော ပန်းကုန်ထဲသို့ ဒွန်းနှင့်ခုပ်းများ ဂျောက်ခဲနဲ့ ပစ်ချုပ်လိုက်ပြီး၊ ကုလားထိုင်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ယောက် ထဘွားသလို

နောက်သို့ စွဲခနဲ့ ရွှေသူးသည်ကို တွေ့လိုက်ရကာ စားပွဲပေါ်တွင် ပြီမ်သက်တိတ်ဆီတွေးသွေးသဖို့ ထွန်းတင်နှင့် မစွဲတာဟဲရစ်မှာ အခြေမပျက် ဉာဏ်ကို ဆက်လက် စားနေကြရလေ၏။

အကြည့်ခံရသူများ မိပ်ပို့သွေးသည်ကို အကဲ့မခပ်ပို့ဘဲ မှန်ပြုတင်းမှ သူထဲက်တဲ့ ကဲပြီး ရောင်းကြည့် နေကြသူများအနက်တွင် ဘို့ဝင်ကုလားနှစ်ယောက်မှာ နောက်ဆုံးက ဖြစ်နေလေသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးကုလားအား တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ဆုံးမှ ဖင်ကို ဘတ်ခနဲ့ ကန်လိုက်ခြင်းခံရ၍ လှည့်အကြည့်တွင် ကုလားသည် ဘာမျှ မမြင်ရဘဲနှင့် မြန်းခနဲ့ကြက်သီးထဲပြီး ခေါင်းကြီးလာသောကြောင့် အသာအယာ ခြေဖျားထောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း လစ်လေတော့သည်။

ဒုတိယကျိန်ရှုရော ဘို့ဝင်ကုလားမှာလည်း ရှေးနည်းငင်းပင် ပိမိဖော်ကို လုပ်မြင်ရဘဲ ဘတ်ခနဲ့အကန်ခံရသောကြောင့်၊ ကြက်သီးထဲက ကြောက်ကြောက်နှင့် တိတ်တဆီတ် လစ်ပြန်ရှာသည်။ ထို့နောက် ဟောတယ်တရေး ကဗြားကလေးနှစ်ဦးမှာလည်း ဘို့ဝင်ကုလားမှားနည်းတဲ့ တို့ပြီးတော်း အနဲ့ခံ အကန်ခံရသောကြောင့်၊ ကျောတရဲမ်းချမ်း ကြက်သီးတရဲမ်းဖြန့်နှင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် လင်ကုန်လေရာ နောက်ဆုံး ဟောတယ်မန်နေဂျက်ကား "မကြည်ချင် မြင်ချင်ရက်သား" ဆိုသလို ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်တော်ပုံကို အာရုံမျက်မြင်ဇော်ကြီးစွာနှင့် ကုန်းကုန်းကြီး ကြည့်နေမိရာမှ ပိမိဖော်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှ ဘတ်ခနဲ့ ပစ်ကန်လိုက်သည်ကို ခံရခြင်းကြောင့် တရေးကလေးမှားနှင့် ဘို့ဝင်ကုလားတို့ကို ဆူပူကြိုးမောင်းရန် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မည်သူကိုမျှ မတွေ့မြင်ရဘဲ ပိမိတစ်ဦးတည်း ရှိနေသောကြောင့် ပိမိအကန်ခံရခြင်းမှာ စိတ်ထင်လို့သာ ဖြစ်ရမည်ဟု သဘောရာအဖြင့် ပို့ကြိုးကို ကုန်းပြီး ရောင်းကြည့်နေပြန်ရာ ဒုတိယမွှေအကြို့ ပေါင်ပို့ပေါင်ကလေး ဘတ်ခနဲ့အဆောင်ရွက်ခြင်း မန်နေရာမှာ ခေါ်ပြုကာ ရာခနဲ့လှည့်အကြည့်တွင်...

အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် မည်းမည်းတွေတ်တွေတ်ကောင်ကြီး တစ်ကောင်မှာ ရယ်ဖြေဖြားနှင့် ပိမိကို ပြုးတူးပြုတဲ့ ကြည့်နေရာမှ ပြောင်သလိုလို ပြုးစိစိ မျက်လုံးခဲကြီးနှင့် လျှောတွေ့လွှဲ ထုတ်ပြလိုက်သောကြောင့် ဟောတယ်မန်နေဂျက်မှာ "အို့ မိုင်ရေး" ဟု ထော်သပါအောင်အောင်ပြီး ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးရှာလေတော့သည်။ စားပွဲတွင်ဟန်မပျက် ဉာဏ်တားနေသော ထွန်းတင်တို့မှာ မန်နေရာ အော်ပြေးသံကြားကတည်းကပင်၊ စောမြေအေး လက်ချက်မှန်းသီကား ကြိုတ်၍ ပြုးနေကြရတော့သည်။

နံနက်ပိုးလင်းသောအခါပါကား မန်နေဂျက်သည် ရှေးဆောင်ပြုကာ နောက်ပါ ဟောတယ် လုပ်သားမှားနှင့်အတူ၊ မျက်နှာထားဆိုးကြီးနှင့် ထွန်းတင်တို့ အခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့...

"ခင်ဗျားတို့ဟာ သိပ်ရှုပ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ပဲ၊ ဉာက ခင်ဗျားတို့ ထမင်းတားနေရာမှာ ကျော်တို့ မသက္ကာလို့ လာရောင်းကြည့်တယ်၊ လူနှစ်ယောက်ရှိတာမှာ သုံးယောက်တားပွဲ မှာတားတယ်၊ ကုလားတို့ နေရဟာလဲ သိပ်ဆန်းတယ်၊ ကျော်တို့ဟောတယ်မှာ အရင်က ဖြစ်ဖွဲ့တာတွေ ခင်ဗျားတို့ လာမှ ဖြစ်နေတယ်၊ အရက်ပုလင်းတွေပေါက်ပုလဲ သိပ်ဆန်းတယ်၊ ဟို... အခန်းတစ်ခုဟာလဲ လူမနေဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဗာထားတာဟာ အများကြီး စဉ်းဗားစရာရှိတယ်၊ ကျော် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို မသက္ကာဘူး" ဟု ရှေးရှေးရှေးနှင့် ပြောလျှင် ထွန်းတင်နှင့်ဟဲရစ်မှာ ရှတ်တရာ် ကြောင်တာ ဖြစ်နေကြလေ၏။ ထို့နောက်မှ ထွန်းတင်က ကုပ္ပါယရာ စိတ်ကုံးရလာကာ...

"ခင်ဗျား ကျော်တို့ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ အခလုပ်စွဲနိုင်သလဲ၊ ကျော်တို့ဟာ ဂျို့မဟုတ်ဘူး လူကြီးလူကောင်းတွေ ဖြစ်တယ်၊ အခ ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ အများကြီး တရားလွှန်နေတာဘဲ"

ဟု ခံပြောလျှင်၊ မန်နေဂျာလည်း မခံယရပ်နိုင် ဖြစ်လာကာ...

ရှာ။ ၁ "ခင်ဗျားတို့ လူကြီးလွှဲကောင်းမကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျျပ်မသက္ကနိုင်ဘူး၊ ဉာဏ်ကျိုးလိုင် ခင်ဗျားတို့ ထမင်းစားပွဲကို မြင်ရတယ်၊ လူမရှိဘဲနဲ့ တစ်နေရာက လှပ်နေတယ်"

တင်။ ၁ "အဲဒါ ကျျပ်တို့နှစ်ယောက် လောင်းကြေးစားကြေးနဲ့ မျက်လှည့်ပြနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျျပ်အခွင့်မရှိဘဲ လာရောင်းကြည့်တဲ့ အတွက်တောင် အပြစ်ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျျပ်တို့နှစ်ယောက် စားဖို့ဟာကို သုံးယောက်အတွက် မှာစားလို့ကော ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာနှစ်နာသလဲ ပိုရောင်းရတာဘဲ မဟုတ်လား"

မန်နေဂျာသည် ခက်ခိုင်သွားလေ၏။ ထို့နောက်စဉ်းစားကာ...

ရှာ။ ၁ "ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ၊ သူများထက် ပိုပြီး ဆန်းကျယ်ပါတယ်များ ဟောဟို မစွဲတာဟဲရစ်ဆိုတဲ့ လူဟာလဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့လက်ထဲက ဓားလိပ်ဟာ လေထဲကို ပုံတွက်သွားလား သွားရဲ့၊ သူ့ခေါင်းကြီးထုတ်ဟာ မျှော့မျှော့ ပြောက်ချည်ကြချည် ဖြစ်ဖြစ်သွားလား သွားရဲ့၊ မစွဲတာထွန်းတင်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားကလဲ ပိုယာနိုက် လက်နဲ့မထိဘဲ မြည်အောင် တီးတဲ့အခါလဲတီးတယ်။ တခါတာလေလဲ ဟိုအခန်းလွှတ်တစ်ခုကို လူမနေဘဲနဲ့ အပို့ရားထားတာဟာ သိပ်စဉ်းစားရခါက်နေတယ်၊ ဒီတော့ခင်ဗျားတို့ ရှိတဲ့အတွက် ကျျပ်ပော်တယ် နာမည်ပျက်သွားမှာ အာများကြီး စိုးစိုးမြတ်တာဘဲ"

တင်။ ၁ "အဲ... ဒါခင်ဗျား မှားတာဘဲ ကျျပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ရှုပ်းလှမျိုးတွေဆီတ ရလာတဲ့ မျက်လှည့်နည်း အဆန်းကို တစ်ခါတစ်ခါ စမ်းကြည့်မိတာပါ၊ ဘာမှခင်ဗျားတို့ ကြောက်လန့်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီအတွက်နဲ့လဲ ခင်ဗျားတို့ဟောတယ်မှာ ဘာမှနှစ်နာစရာ မရှိပါဘူး၊ ဟိုအခန်းတစ်ခု ဌားထားတာကလဲ၊ ဟောဒီ မစွဲတာဟဲရစ်ရဲ့၊ ဇနီးမစွဲကိုဟဲရစ် လိုက်လာမယ်ဆိုလို့ တင်ကြိုပြီး ဌားထားရတာဘဲ၊ ဟိုကလဲ ဘာများဖြစ်နေတယ် မသိပါဘူးရှား၊ ရတောင် ရောက်မလာသေးဘူး"

ဟု အတည်ပေါက်ကြီး ဖြီးနေလေရာ၊ မစွဲတာဟဲရစ်မှာ သံယောင်လိုက်ပါ...

"ဟုတ်ပါရဲ့များ၊ ဒီမိမိုးမကို နေရာတာကာ ဂွကျပါတယ် သူလိုက်လာမယ်ဆိုလို့ အခန်းတစ်ခု တင်ကြို ဌားထားရသေးတယ်၊ တကယ်လို့သာ သူမလာတော့ဘူးဆိုပြီး၊ ဒီအခန်းကို ပြန်အပ်လိုက်တဲ့နောက်၊ သူ ရောက်လာရင် ကျျပ်တို့ ခေါင်းကြိုင်းအောင် ဓမ္မမှာစိုးလို့သာ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဌားထားရတာ၊ အဲလေ ဒီမိမိုးမကြောင့် ကျျပ်တော့ ကောပါသူ့"

ဟု ခေါင်းကြိုးကုတ်ပါ မှင်တည်တည်နဲ့ ဖြီးနေသည်တွင် မန်နေဂျာမှာ... "အင်း... သူတို့ပြောတာလဲ ဟုတ်လောက်စရာ ရှိပါရဲ့လေ" ဟု စဉ်းစားဖြီး...

"ကိုင်း... ကောင်းပြီးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ရင်ပြီးတာဘဲ၊ သို့သော်လဲ ကျျပ်အရက် တိရှိထဲက အာရက်ပျောက်တာတော့ အတော်ဆန်းနေသူ့"

ဟု လုံးလုံးကြီး သာက္ကာယနမကင်း စိတ်တွင်းမှ စိုးဟာဖြစ်နေသေးသော အမှာအရာနှင့် ပြောကာ လှည့်ပြန်သွားတော့သည်တွင်မှ ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်မှာ ဟင်း... ကနဲ့ သက်ပြင်းကြီး ပြိုင်တူ ချုပ်လိုက်စဉ်မှာပင် လောကားမှ ဆင်းသွားသော ဟောတယ်မန်နေဂျာမှာ လော့ဝါးထပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖင်ပိတ် ကန်လိုက်ဘိအလား၊ ရှုံးသို့ ဟတ်တိုးကြီး စိုက်ကျသွားပြီး၊ ကံအားလော်စွာ လက်ရမ်းကို ကမန်းကတန်း ဆွဲကိုင်လိုက်မိုး၍သာ ဒေါက်လျှောက်ကြီး ကျျမသွားဘဲ၊ လောကားနှစ်ထပ်လောက်တွင် တွဲလွှဲကြီးစို့သလို ဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြှင်လိုက်ရသောကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စိတ်မောသွားမီကြလျက် အတွင်းဘက်သိ ကပ္ပါတရ မျက်နှာ
လွှဲနေလိုက်ပြန်လေတော့သတည်။

ဒေါက်ဗြို့ဟောကြီးနှင့် ပြန်လာသော ဒေါပေါက်ဗြို့မှာ အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဟဲရစ်ကို
မထောရာဘဲ၊ မကျိန်းမာသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးက ကလောသို့ တစ်လလောက် အမြန်သွားပြီး
အနားယူရမည်ဆို၍ သွားနေရကြောင်း တစ်စောင် ရေးထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရရှိမကာ၊ ဟဲရစ်
ကလောသွားသည်မှာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ် အင်ဂျင်နီယာ ထွန်းတင်လည်း အခွင့်တစ်လ ယူကာ၊
ဟဲရစ်နှင့် အတူပါသွားကြောင်း သိရသောအခါမှုကား ယမ်းပုံမီးကျေ အမျက်ကြီး ကြလေတော့သည်။

"ဟိုကောင်မနဲ့ အချောင်ပျော်ကြမလို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မနေဘူး...
မနေဘူး ငါ လိုက်သတ်မယ်"

ဟု ကြိုးဝါးကာခနီး ရောက်မဆိုက်ပင် ကလောလိုက်မည် ပြင်ဆင်မိရာမှ စပယ်ယာကလေး
တားပွဲထိုးချစ်တင်က ကန့်ကလျှေ အမှုအယာနှင့် မပေါက်ဗြို့အနီးသို့ ရောက်လာကာ...

"မမပေါ်ရယ် ဒါလောက်လဲ ရှေ့လောမကြီးနေပါနဲ့၊ မပေါ်လင် ဘုတားကြီးကို ဒါလောက်ဘဲ
ချုစ်သလား၊ သူဘာသာ အလေလိုက်သွားကော် မမပေါ် ဒီမှာကျွန်တော်နဲ့ ရောင်ရောင်ချု့ချု့ကြီး
ပျော်မနေရပါလား၊ ဘာကြောင့် အရေးတော်း လိုက်သွားချင်ရတာလဲ မမပေါ်ရဲ့"

ဟု ပြောသဖြင့် အင်း ဒါလဲ ဟုတ်ပါရဲ့ ဟုဆိုကာ ကလော သို့ ချက်ခြင်းလိုက်မည်ဆိုသော စီမံချက်ကို
ရှုတ်တရက် ပို့စုနှင့် လုပ်ပစ်လျက်၊ နောက်ဆုံးမွေးသည့် စပယ်ယာလေး ချစ်တင်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှေ့ချင်
လေးဝါးရက် နေလိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ မပေါက်ဗြို့နှင့်ချစ်တင်တို့ ပျော်ရွှေ့စွာနေသည်အတွင်းတွင် အိမ်သို့အက်လိပ်ကပြား စည်သည်
တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။ ထိုအောင်သည်မှာ ယခုအခါ ပိုက်ဆံတော်တော် ချမ်းသာသော မဆိုးဖို့ကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေရုံးမက ရှေ့ယစ်ကလည်း မပေါက်ဗြို့နှင့် အလွန်ရင်နီး ချစ်ခင်ဘူးသည်
မြောက်ပန်းကုန်ဘက် လက်သတ်မွေးထားဖူးသော သယားပွင့်တံ့ခိုင် စပယ်ရာလက်ဟောင်းကြီး
တစ်ဦးဖြစ်လေရာ မစွဲတာဟဲရစ် လူပါးဝနေသည်ကို မခံချင်နေသော မပေါက်ဗြို့တွင် မှာထားအလား
သင့်ကြံ့ရသည် ဆိုသလို နာရီတို့တို့နှင့် စည်းသည်နှင့် အိမ်ရှင် နှစ်ယောက်သား ပြန်ပေါင်းထုပ်တား
လိုက်ကြပြန်လေတော့သည်။

မပေါက်ဗြို့အိုးတို့တော်း ဟဲရစ်တည်းဟုသော တွေ့ဟောင်းကြီးကိုဖြတ်၍ တွေ့မြှုအသစ်တွေ့နှင့်
ခုတ်စော့မည် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ သူတွေ့သစ်ကြီးကလည်း ဆေးကောင်းတန်းလား မသိ
အကတော်မိမိရရ ကပ်လျက်ရှိလေရာ၊ မပေါက်ဗြို့အိုးတော်း ဟဲရစ်အပေါ်တွင်လည်း နှင်သာ အလေလိုက်နိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါလဲ နှင့်လိုဘဲ ဟု အားကျေမား လိုက်လုပ်ပြုလိုက်ချင်သည်။ နှင့်ထက်သာတဲ့
သူငြေးတစ်ယောက်နဲ့ နှင့်ရှေ့မှာ တွေ့လျောက်ပြုမယ်။ အိုး... ကြာတယ်၊ ဟဲရစ်လုပ်နေတာတွေ
ငါသိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပဲ ရောက်အောင်၊ ငါနဲ့ နောက်ယူခဲ့ လူကိုလဲ ဒင်းတို့ရှေ့မှာ တွေ့ပြနိုင်အောင်
ကလောဟောတယ်ကို တစ်ခါတဲ့ လိုက်သွားမယ်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး၊ စည်းသည်မှုဆိုးဖို့ကြီး ဂျွန်ဆင်အား
လေးဝါးရက်အိမ်ထဲတွင် ဝတ္ထာရားကျေဖြန့်စွာ စည်းခံပြီးနောက်၊ ချုစ်တင်ကိုလည်း အနည်းနည်းနှင့်
လူည့်တားယုံသွင်းထားခဲ့ကာ ကလောသို့ စုတွေ့လိုက်ကြရန် ပြန်ဆင်လေတော့သည်။

ထိသို့ ကလောသို့ မလိုက်ဖို့လည်း၊ ဟဲရစ်ကြီးကို ရောက်ကျသည်ထက် ကျစေခြင်းတာတစ်ကြောင်း ပါပါ ဘယ်အခါကမျှ မျက်နှာကြောမတဲ့ခဲ့ဘဲ၊ ဟဲရစ်ကို အမြဲသွေးဆောင် မျက်ဆီးနေသူဟု အယူရှိခဲ့သော ထွန်းတင်ကိုလည်း အပိုရောက်တွန်းလိုသောကြောင့် ထွန်းတင်၏ မိခင်ကြီးထံသို့ သွားကာ ထွန်းတင် သောက်တား ရမ်းကား အလေလိုက်နေပုံ၊ တလောကလည်း မိန်းမတယောက်နှင့် အပျော်သွားရာတွင် ကားမောက်ခဲ့ခဲ့ရပုံ၊ အခုလည်း မိန်းမတင်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ကလောဟောတယ်တွင် အရမ်းမဲ့ ပျော်ပါးသောက်တားနေကြောင်း၊ သားလူပျို့ကို ဤလိုကြောကြောပစ်ထားပါက ရှေ့လျောက် ထိန်းမရအောင် ပျက်စီးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့အတွက် သင့်လျော်သော မိန်းမတင်ယောက်နှင့် နေရာချထားလိုက်ပါက ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်၍ သုကို အလျင်အမြန် ပြန်လာခဲ့ရန် အရေးတဗြီးဘရေးခေါ်လျှင် ကောင်းကြောင်း စသည်များကို သွားရောက်ရုံးချေရလေရာ၊ ထွန်းတင်၏ရီးသားသော မိခင်ကြီးမှာ သားအတွက် အပြင်းအထန် စိတ်ပူလာရှာပြီး ရှေးအထက်အခါကတည်းက လူကြီးရင်း စကားစပ်ထားဖူးသော လက်ဖက်ခြောက် ပွဲတားကြီး ဦးပေါ်ယုံ၏သမီးကလေး မန်နဲ့အေးနှင့် အလျင်အမြန် ပေးတားလိုက်တော့မည်ဟု စိစဉ်ကာ သားဖြစ်သူ ထွန်းတင်ထံသို့ အရေးကြီးသော ကိစ္စရှိ၍ ပြန်လာရန် တာတစ်စောင် အမြန် ရေးထည့်လိုက်လေ၏။

ရောက်တွန်းတန်သည်ကို တွန်း၍ ရော့တန်သုကိုလည်း ရော့ဖော့ လုညွှပတ်ထားခဲ့ပြီး ဟဲရစ်ကြီးကိုလည်း ကလွှာတားချေရခေါ်ခြင်းနှာ မစွေတာရွှေန်ဆင်နှင့် တွဲပြီး ကလောမြှုံးရှိ ဟဲရစ်နှင့် ထွန်းတင်တို့ရှိသော ဟောတယ်ပေါ်သို့ တူပျော်ပျော် ရောက်လာလေသည်။ ရောက်ရောက်ခြင်းပင် ဟောတယ်အခန်းလိုက်ကြောင်း ပြောသော် မန်နေရာက အခန်းအား မရှိခေါ်ခြင်း၊ သို့ရာတွင် မစွေတာဟဲရစ်အာမည်နှင့် မစွေတာဟဲရစ် ဤဤတားသားအခန်းတစ်ခု လူမရှိကြောင်း၊ မူလုံးတားသူ မစွေတာဟဲရစ်ကို အခွင့်တောင်း၍နေလို့မူ ရနိုင်မည်ထင်ကြောင်း ပြောလျှင် မပေါ်ကြီးမှာ ရှုတ်တရက် အားရှင်းသာနှင့်...

"ဒို... မိလိုလား မစွေက်ဟဲရစ်ဆိုသူက သူများမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျူမပါဘဲ၊ ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ၊ ဒီအခန်း၊ ကျမပစွဲည်းတွေကို ကုလားတွေကို အခန်းထံသယ်လာပါစေ"

ဟုပြောသည်တွင် မန်နေရာလည်း ယခင်က မစွေတာဟဲရစ်ကြီးပြောဘူးသော စကားအတိုင်းပင် မစွေတာဟဲရစ်၏ အနီးလိုက်လာသည်ဟု သိသွားကာ ပစ္စည်းများ သယ်စေလျက်၊ အခန်းသေ့့ကိုလည်း မပေါ်ကြီး လက်သို့ အပ်လိုက်လေတော့သည်။

မပေါ်ကြီးသည် ပိမိနာမည်နှင့် ဟဲရစ်အခန်းရှားထားသည်ကို စွဲးတားမရအောင် ရှိလေ၏။ မိမိနှင့် မစွေတာရွှေန်ဆင် လာမည်ကိုများ ဟဲရစ်သိထားနှင့်၍ ယခုလို အခန်းရှားထားခြင်း ဖြစ်လေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိလိုက်လာလိုက လာနိုင်စေရန် အကယ်ပင် စေတနာရီးနှင့် ဤပင်ကာ မကျန်းမာဘူးဟု အကြောင်းပြုး အလေလိုက်ရန် လာသူဖြစ်၍ ဘယ်နည်းနှင့်မှ စေတနာရီးနှင့် ဤဤတားမည်မဟုတ်၊ အကြောင်းတစ်ခု ရှိရမည်ဟု ပိုင်ပိုင်ကြီး တွေးတော့ဖွံ့ဖြတ်လိုက်မိသည်။

လိုရင်းအချုပ်မှာလည်း ဟဲရစ်ကြီးအား ဖုတ်လေသည့် ပါးပိရှိလေတယ် မမှတ်ခဲ့ဘူးသော ဝါဒအတိုင်း၊ ဟဲရစ် အကြောင်းတစ်ခုနှင့် မိမိအမည်တပ်ပါ ဤဤတားသား အခန်းကို မိမိဝင်၍ အခန်းတား နေပြုလိုက်ရခြင်းမှာလည်း တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ဟဲရစ်အပေါ်တွင် အောင်မြင်ပြီးခြင်း တစ်ရပ်ဟု စွဲမှတ်လိုက်ကာ ဟောတယ် မန်နေရာနှင့် အစေခဲများကို အခြေမပျက်၊ ပြီးကာရယ်ကာ

စကားပြောစရာရှိသလောက် ပြောဆို၍ လိုတာရှိသမျှမှာ ကြားနေရဇ်ကာမှ စိတ်တွင်းကား ပိမိအောင်မြေနှင့်ထားရပို့ဖြစ်သည်ကို ဟဲရဲ့ကြီးအား ပြချင်လှုလေပြီ ဖြစ်တော့၏။

ဟဲရဲ့နှင့် ထွန်းတင်တို့မှာ အိပ်ရာထဲတွင် သူ့လပ်ကောင်းကြတုန်းပင် ရှိလေသည်။ ထိုအခိုက် အစိမ်းမကလေး စေ့မြေအေး လေသံနှင့် ဒေါ်ပေါ်ကြီးနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်း မစွဲတာဟဲရဲ့ ဗားထားသော အခန်းကိုပင် အဆင်သင့် ဝင်နေလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းများ ပြောလာသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား မပေါ်ကြီးလိုက်လာပဲ ထူးချွားခြင်းကို မစဉ်းစားနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေ၏။ ဟဲရဲ့မှာ ပိမိထွေရာရှိသလောက် ထွက်၍ ကြိုဆိုရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြာကြားကြိုး ပို့စွဲသေားသဲ့၊ အဝတ်အစားများလဲကာ မပေါ်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

"ဟလို... မပေါ်ကြီး ခင်ဗျား စာမပေးဘဲနဲ့ လိုက်လာသလား အို... မစွဲတာရွှေန်ဆင်လဲ ပါသကိုး" ဟု ချို့ပြု့စွာ နှစ်ခွန်းဆက်သော်လည်း မစွဲတာရွှေန်ဆင်ကသာ လက်ခွဲ နှစ်ဆက်လျက်၊ မပေါ်ကြီးကမူ "ရှုစိုးသိုးကြီး" နှင့် နှစ်ခံးစုလျက်ရှိရေး။ မစွဲတာရွှေန်ဆင်မှာ မျက်နှာပူသလားမသိ စကားရော ဖွဲ့စောလုပ်ကာ တစ်နေရာသို့ ရောင်ထွက်သွား၍ လင်မယ်သော်လည်း ကျွန်းရှုံးရှုံးသည်တွင်..."

"ဘယ့်နှစ်လဲ မပေါ်ကြီး ခင်ဗျား ကျွန်းရှုံးရှုံး စိတ်ခိုးသေးသလား"

"အေး ဆိုးတယ်ဟဲ့ ဆိုးတယ်၊ နှင့်မှာလာပြီး အကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ အလေလိုက်နေတာ ဝါမသိဘူး မှတ်သလား၊ နှင့်အဖော်ထွန်းတင်နဲ့ ဒီမှာသိပ်ပျော်နေကြတယ်ပေါ့လေ၊ နှင့်အကြောင်း ဝါသိလိုလိုက ကလဲ့စားချေမလို လိုက်လာတာ နားလည်လား၊ နှင့်က ဒီပြင်ကောင်မတွေနဲ့ ပျော်လို ဝါလ်ဒီပြင်လှနဲ့ နှင့်ရေး၊ တွေ့ခုတ်လာခဲ့တယ်၊ နှင့်ကိုကွာပြီး၊ ငါ ရွှေန်ဆင်နဲ့ ယူတော့မယ်၊ နှင့်လဲ နှင့်ပျော်ရာနဲ့နေခဲ့၊ ခွေးကောင်းကြီး သေခါနီးမှ နှစ်ကြောခွဲလိုက်ရတာ လွန်နေတာဘဲ"

"ဒိုး... မိုင်ရေး၊ မပေါ်ကြီး ကျူးပို့ အထင်မှားနေတယ်၊ ကျူးပို့ဆရာဝန်က လွှာတို့ ဒီကိုလာတယ် မစွဲတာထွန်းတင်နဲ့ ကျူးပို့နှစ်ယောက်ထဲပါ၊ ဘယ်ပိန်းမယူ မပါပါဘူး၊ ခင်ဗျားမယုံရင် ဟောတယ်က လူတွေကို မေးကြည့်ပါ"

"မလိမ်ပါနဲ့ ဟဲရဲ့ရာ နှင့်အကြောင်းတွေ ငါသိပါတယ်၊ ငါမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြေပြီးပါပြီ၊ ဝါတေားသွားနေတုန်းက အိမ်မှာ ကောင်မတစ်ကောင်ကို ခေါ်ထားပြီး၊ အားမနာပါနဲ့ နေချင်သလောက် နေပါလို ခွင့်ပြုထားတယ်၊ ဒီကောင်မရယ် ထွန်းတင်ရယ် နှင့်အိမ်မှာ ညာတိုင်း ညာတိုင်း အရက်ရိုင်းနဲ့ ထပ်းစားပွဲနဲ့ လောက်တော်ခြော အော်ခံနေတာတွေ ဝါသိတယ်၊ ငါမြှင့်တယ် အော်လို ငါပြောကြိုက်တာတွေ လုပ်နေတဲ့အတွက်၊ နှင့်ကို အခုခုက်ရှင်း ကွာဖစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် နှင့်ဆိုကို လိုက်လာတာတဲ့"

"မပေါ်ကြီး ကျူးပို့ အထင်မှားပါနဲ့၊ ကျူးပို့ဆရာဝန် လွှာတို့လာရတာပါ"

"ဒိုး... မရဘူး၊ မရဘူး၊ ကွာရမှ အေးမယ်၊ နှင့်ကိုမကွာရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ သွားပါ- သွားပါ- နှင့်လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးမှ သိန်းစားချွဲ လာမချွဲပါနဲ့ နှင့်မျက်နှာလဲ ဝါပြောကြည့်ချင်ပါဘူး"

ဟုဆိုကာ ဒေါ်နှင့်ဟန်နှင့် ဟဲရဲ့ရဲ့ ရင်ဘာတို့ တွေ့နဲ့လွှာတို့ အော်နံ့ခါးကို ရောင်းကနဲ့ ဂိတ်ထားလိုက်သည်တွင်၊ ဟဲရဲ့နှင့် မိမိနေသော အခန်းထဲလို နောက်ပြန် ဖုန်တိုင်ရက်ကြီး ရောက်လာလေ၏။ မပေါ်ကြီး၊ ထူးချွားကြိုးဟောင်းသမျှနှင့် ဟဲရဲ့ပြန်ပြန်ပြောနေသော စကားများ အစအဆုံးကြားရသော ထွန်းတင်မှာ ပါးစပ်ကိုပိတ်ခါ ရှယ်ဟောနေ၍မျှ မပြီးသေးမြို့၊ ဟဲရဲ့ တပ်လန်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်၊ အသာ ကူးနှေးဆောင်နေလိုက်ရလေ၏။ ဟဲရဲ့သည် မျက်နှာသေကလေးနှင့် ဖုန်ဖက်ပါ၍ လဲရောမှထလာကာ-

"မစွတာထွန်းတင် မပေါကြီး ကျူးပိုကို သိပ်စိတ်ဆိုပြီး ကွာတော့မယ် စွတ်လုပ်နေပြီး ကျူးတော့ ခုံကွာဘဲများ" ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ညီးညီးသူဥ္ဓာ ပြောလိုက်သောအခါး ထွန်းတင်မှာ ဟဲရဲ့အား ပောက်ရားတန်ပဲ အသငယ်ရမည်လားဟု ဖခံနိုင်ဖြစ်လာပြီး...

"ဒို့- ခင်ဗျားမိန်းပေါကြီးက ဘိုင်လာကြီးဘဲများ၊ သူကွာကော ဘာအရေးလဲ၊ ခင်ဗျားတောင် နာအေးသေးတယ် မဟုတ်လား၊ မက်စရာဆိုလိုလဲ တစ်ရွေးသားမှ မရှိဘဲနဲ့ ကွာစ်းပါစေများ၊ ကွာပါစေ" ဟု ဒေါ်နှင့်ဟောနှင့် ပြောပိရာ၊ ဟဲရဲ့မှာ ပူးပုံပန်း မျက်နှာကလေးနှင့်-

"မဟုတ်ဘူးလေ- ကျူးပြောအုံမယ် မစွတာထွန်းတင် မပေါကြီးနဲ့ ကွာရမှုကို ပူးပုံန်းလို့ မဟုတ်ဘူးများ၊ သူကို ကျူးကွာလိုက်ရင်၊ ကျူးလည်ပင်းမှာ တစ်ခါတဲ့ ကြိုးတပ်စိသလို ဖြစ်သွားမယ်၊ ဒို့- ကျူးပိုက် မိုက်ပါတယ်လေ၊ ဟာ- သူကို ကျူးကွာလို့ ဖဖြစ်ပါဘူးများ၊ ဖဖြစ်ပါဘူး" ဟု ခေါင်းကိုစုံကုတ်ခါ ညီးညီးတွားတွား ပြောရာပြန်လျှင်၊ ထွန်းတင်မှာ ရီရှင်လာသောကြောင့်-

"**၁၅**- တယ်လဲစွဲနေသကိုး ဘုရားတကာရဲ့ကဲ့၊ ကဲ့- ကွာလို့မဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကလေးလဲ ပြောအုံမှာပျော်"

"ကျူး မိုက်ခဲ့တာဘဲ မစွတာထွန်းတင်ရယ်၊ ကျူး သိပ်စိကဲ့တယ်၊ ဒီပိန်းမတို့ ယူခါစက ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ သူကို ပိုးမမြင် လေမမြင် သိပ်ချိန့်ခဲ့ပါတယ်၊ အဝက သူကို လက်ထပ်ဘို့ စိတ်မကျော်ဘဲနဲ့ နောက်တော့ သိပ်ချိတာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်- ကျူးရဲ့ အသက်ကိုပါ သူလက်ထဲ အပ်ထားချင်သလို စေတနာ ထက်သန်လာတာဘဲ၊ ဒါနဲ့ တို့တို့ပြောရရင် ကျူးပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ တိုက်တွေ၊ ဒို့ပို့တွေ၊ မြေယာတွေကစွဲ့း အပ်တို့ကလေးတစ်ရွောင်းအထိ မပေါကြီးနာမည်နဲ့ချဉ်းထားခဲ့ပါတယ်၊ ကျူး အသက်ပေါင်ထားတာလဲ သူနာမည်နဲ့၊ နီးပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ သူနဲ့ကျူးနဲ့ ဘယ်သူက ဆိုးလို့ ကွဲရကွဲရ ကွဲတော့ တူပြိုင်ထဲ ကျူးပိုင်ပြားမှ ပစိုင်တော့ဘူးလို့၊ အချင်ရှုံး ရှုံးနေတုန်းက တရာ်ပြီး ပေးပို့တယ်။ ဒို့- ဒါတွေကြောင့်ပေါ်များ၊ မစွတာထွန်းတင် ကျူးဒါလောက် အသငယ်လုပ်ပါဘူး၊ ပစ္စည်းအရရကြောင့် ဒါလောက် ဆွေးရတာပါ" ဟု ပြောကာမှ ထွန်းတင်မှာ-

"ဟာ- ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ ရောက်ကြီးဘဲ၊ ဒီပိန်းမတို့ကို ကျားမြှို့ဆွဲသလို မသေမချင်း ဆွဲထားရုံ ရှိတော့တာပေါ့၊ ခက်သများ- ခက်ထားမှ လွှန်နေရော့"

ဟု အပြစ်တင်သံနှင့် ပြီးနေပိုလေတော့သည်၊ မစွတာဟဲရဲ့မှာလည်း၊ မပေါကြီးကွာမည်ဆိုသော စကားကို နားမှ လေသံ မခံနိုင်အောင်ရှိပျော်၊ မျက်စိပျက်ပျက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မိုင်၍သာ နေရာတော့သည်။ မပေါကြီးမှာမှာကား မစွတာဂျွန်ဆင်နှင့် တယူးတွဲတွဲ အမြှေအကြည်ဆိုက်၍၍ တမင် အရွှေ့တိုက်ပြ နေလေတော့သည်။ ဂျွန်ဆင်မှာလည်း ဆေးမိသူအလား မပေါကြီးအား တမ်းတမ်းစွဲ မခွဲနိုင် မရွာရက် ဖြစ်ခါနေလေတော့၏။

"ခက်တယ်များ၊ တို့- အကောင်ကလဲ ကျူးရှိရက်သားနဲ့တောင် ဒါလောက်ကဲနေမှ မယားခိုးမျှနဲ့ ဖော်စွဲလိုက်ရင်၊ ဟာ ဒီနည်းလဲ ဟန်မကျပါဘူး၊ မပေါကြီး အပြစ်ရှိလို့ ကွဲရင်လဲ၊ ကျူးသာ ပစ္စည်းလက်ပဲဖြစ် ကျို့ရဲ့မှာဘဲ" ဟု ဟဲရဲ့က မိုင်ပုံချက်ပြောလျက် ထွန်းတင်မှာလည်း ဟဲရဲ့အတွက်နှင့် စိတ်ပျက်က အရက်ကိုမျှ မသောက်နိုင်၊ တစ်နောက်လုံးမိုင်၍၍ နေပိုလေ၏။

တော်အေးမှာ သူလုများ မိုင်ပုံထဲတွေ့၍ ကုတ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်တစ်ကြောင်း ငှုံးတို့စကားအရ မပေါကြီးနှင့်ဟဲရဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကွဲကြလျှင် ဟဲရဲ့မှာ ပစ္စည်းဆုံး၍၍ အသက်ထက်ဆုံး နှစ်နာသွားတော့မည်။ မပေါကြီးလည်း ဂျွန်ဆင်အားကိုးရှိသောကြောင့် ဟဲရဲ့အပေါ် ဤမှုလောက်

အပေါက်ဆီးနေမြင်း၊ ဖြစ်သည်တို့ကို သိသွားလေတော့သည်။ တို့ကြောင့် နောက်တစ်နောက်၏ မပေါက်းနှင့် ဂျာန်ဆင်တို့မှာ ရောက်ကျယ်နဲ့မသိ ကျလာလေ၏။

မပေါကြီးမျက်စိတ္ထု ရွှေနဆင်အနားတွင် အဗြားမိန္ဒားမတစ်ဦး ပူးတွဲပူးတွဲနှင့် အမြဲလိုက်နေသည်ဟု ထင်မြင်နေရသည်။ ရွှေနဆင်များလည်း မပေါကြီးကို ရေးကလို အရေးမလုပ်ဘဲ မျက်နာထားကြီး တခွဲသားနှင့် အမြဲတန်း သုတေသနမှုန်နေပြီး၊ ငှုံးအနီးက တွဲလိုက်နေသော ပိန္ဒားမကိုမူကား ပြုးချိုက်သော မျက်နာထားနှင့် များစွာအရေးပေး ယုယလျှက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှုပျော်၊ မပေါကြီးမှာ မကျေမနပ်နှင့် မခံမရပ်နှင့် ဖြစ်နေလေသည်။ ဒီကျေလဲ မည့်ပါဘဲကလား၊ ငါကို အင်မတန်ကြီး အရေးပေး ထားရာက ကောင်မလဲ ရောက်လာရော၊ ငါကိုခွာတာတာ လုပ်တာပဲ၊ ဒီကောင်မဟာလဲဘဲ သူမယားလား ပည်းတားလား မသိရဘူး၊ ငါချောင်းဖော်းပြီးမှာဘဲ စိတ်ကျေးကာ တစ်နေရာတွင် ရွှေနဆင်နှင့် အဆိုပါပိန္ဒားမ ပူးတွဲထိုင်နေကြရာသို့ တိတ်တဆိတ် ခြေားထောက်သွားကာ ပြောကြသော စကားများကို နားစိုက်ထောင်ပိုလျက်-

"မစွာတာရွှေနဲ့ဆင် ရှင်ဟာကျေမကို လက်ထပ်ထားပြီး ဘာပြုလို ခုလိုတစ်ယောက်တည်း
ထွက်သွားရတာလဲ၊ အိမ်က ကလေးတွေကလဲ ပါပါဘယ်သွားလဲ ဘယ်သွားလဲနဲ့ မေးကြလုပြီ၊ ကျေမလဲ
ရှင်စိတ်ရွှေပေါက်ပြီး ထွက်သွားတယ်ဆိတာ ရိပ်စိတာနဲ့ ရှင်သွားတတ်တဲ့ နေရာတွေကို
ခံးစင်းပြီးလိုက်ရှာတာဘဲ၊ အခုခုတာခါတည်း ကျေမနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဟုတ်လား ရွှေနဲ့ဆင်နော် ပြန်လိုက်ခဲ့နော်"
ဟု မိန္ဒာမဖြစ်သွားက ပြောနေပြီး ရွှေနဲ့ဆင်ကြံးကလည်း မိန္ဒာမပျို့ကို ယူယေဖက်ပွောကာ...

"လိုက်မှာပေါ့ ဒါလင်ရယ်၊ ဒါလင်လို လူလှပပ ထယ်ထယ်ချယ်ရွယ် မယားကလေးကို ကျူးမှုအလကား
ပစ်ထားရက်ပုံမလား၊ ဒါပေမဲ့ မပေါ်ကြီးမှာ သူလင်နဲ့ကျာရင် ပစ္စည်းတွေ အများကြီးပါလာမယ်ကွဲ၊ သူဆီက
ပစ္စည်းတွေကို သိုက်တူးချင်လို သူကိုနှားနေရတာပဲ၊ မင်းလိမှာရင် သူဆီကရလာသမျှ ပစ္စည်းတွေဟာ
မင်းတို့ သားအမိတတွေ စံတဲ့ဖို့ဘဲမဟုတ်ဘားကွဲ"
ဟု ငြောလျှင် မိန်းမပြုက...

"ဒေါ်ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ပစ္စည်းတွေကိုလဲ မလိုချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လင် သူများနဲ့ ချို့နေတာကိုလဲ မကြည့်နိုင်ပါဘူး၊ လာပါ ပြန်သာလိုက်ခဲ့ပါ"

ဟုပြောကာ မစွဲတာရွှေန်ဆင်ကို မရမကခံ့နေလျှင်၊ ရွှေန်ဆင်ဟာ...

"အေးပါက္ခယ် ဒါမိန့်လဲ ပြန်လိုက်ပါမယ်"

ဟု အနာက်ဆုံး အာမခံလိုက်သည်ကို ကြေးရလျှင် ခက်ထန်လှသော မပေါ်ကြီးမှာ ဝမ်းနည်း ရက်စောက်လှသည့်နှင့် မိမိအနေးကို လုခြောပိတ်ပြီး ကြိတ်ပါ ဂိုဏ်ဖော်လေသည်။

"ဒိမ္မားပြီ ဒိမ္မားပြီ နဲ့လင် ဟဲရစ်ကြီးကို ပစ်ပြီး အသစ်ရှာမယ် ကြံလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ ကျားစော်းလဲနဲ့ မတွေ့ရတယ်"

ဟု နောင်တ တရားရကာ မစွတာဟဲရစ်အား ချက်ချင်း ပြန်၍ ရော့ဖော့ပြီး ပိမိအခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်လေတော့ဖို့၏။

ခုထားသော ကျောက်ခဲ့ကြီးမှ ကျောက်ခဲလုံးများသည် လူမမြင်ရဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကာ လေထဲမှနေ၍ ဟောတယ်မှန်ပြတင်းများသို့ အဆက်မပြတ် တပြုးပြုးပေါက်နေလျှင်၊ မှန်ပြတင်းများလည်း ရွှေမြင်ကနဲ့ ရွှေမြင်ကနဲ့ ပျက်စီးကြောက့်ကုန်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်၊ ဆုပ္ပရရွတ်နေသော ရွှေနဲ့ဆင်ကြီးမှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို ရှုတ်တရက် အုံအားသင့် ကြည့်နေပါရာမှ ပိုပိုအား ဟောတယ်မနေရာ တိုင်တမ်းချက်အရာ၊ ကျောက်ခဲ့နားတွင် တစ်ယောက်ထဲ ဆုပ္ပနေခြင်းအားဖြင့် အရက်များ၏ ခဲပေါက်မှုအပြစ်နှင့် ပုလိပ်များဖမ်းယုံသွားပြီး ဂါတ်အချုပ်ခန်းထဲတွင် ခုထားခြင်းခဲရမှ သတိရလာလေတော့၏။

နောင်တရသော မပေါကြီးမှာ ဟဲရစ်၊ တွန်းတင်တို့နှင့်အတူ နောက်တစ်နေ့တွင် နေရပ်သို့ ပြန်မည်စီစဉ်နေလေသည်။ ဟဲရစ်မှာ မပေါကြီး ရှုတ်တရက် စိတ်နှုံးညှံးလာသည်ကို မတွေးတတ်အောင် ရှိနေရာမှ တွန်းတင်က စောမြေအေး လက်ချက်တွေ ဖြစ်ကြောင်း စောမြေအေး ပြောပြ၍ သိရတွောင်း၊ တိုးတိုး တစ်ဆင့်ပြန်ပြောသောအခါမှု...
"က်ဒို့ဟာ အစုစု အရေးထဲ ကျေတော့လဲ အတော်ရှာ သားဘဲ"

ဟု ရှိုးမွေးကာ ပြုးချို့ကြီး ဖြစ်လာလေ၏။ သွားခါနီး ခရီးထွက်ဆဆဲမှာပင် တွန်းတင်၏မိခင်ထံမှ ပြန်လာရန်ခံ့သော စာတစ်စောင် ရောက်လာလေ၏။ မပေါကြီးမှာ ပိုမိုလက်ချက်မှန်း သိသော်လည်း မြှုနေလေ၏။ သို့နှင့် ပိုမိုတို့ပြု့သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း၊ တွန်းတင်မှာ မိခင်ကြီး အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော မင်္ဂလာပွဲနှင့် ဘွားကနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရလေတော့၏။

"အို့- မေမေကလဲ ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ဘွားကနဲ့ လုပ်တာကိုး"

ဟုပြောမိသော်လည်း မိခင်ကြီးက...

"ငါသား ကြောင် ပျက်စီးမှာစိုးလို့ ပြုးခဲ့ မိန်းမပေးစားရတာဘဲ၊ ကဲ- ကဲ- စကားများမနေနဲ့၊ အဝတ်အားသာ လဲပေါ်တော့၊ ရောက်ရောက်ခြင်း မင်္ဂလာပွဲ စမယ်လို့ အချိန်တောင့်နေတယ်၊ ပရိသတ်တွေလဲ စုံလှပြီး" ဟုဆိုကာ ပြောပြောဆိုဆိုပင်၊ ထက်ကြပ်မကာ အဝတ်လဲဆိုင်းပြီး သတို့သမီး မန်းအေးနှင့်အတူ ပွဲထုတ်လျက်၊ မိဘနှစ်ဖက်စုံညီ လက်ထပ် ပေးစားလိုက်ကြလေ၏။ ညာနောင်းလောက်တွင် လက်ထပ်ကိုခြေား၍ ည(၈)နာရီလောက်တွင် တွန်းတင်သည် သတို့သမီးအား ပိုမိုကားနှင့် တင်ကာ၊ အိမ်သို့ခံ့စောင်ခဲ့ရနှုံး လမ်းသို့ရောက်လျှင် ကျောက်လမ်းသေးမှ မဲမောင်ကြီး တစ်ကောင်ပြီးတွက်လာပြီး ရှုတ်တရက် ကားရရှုတွင် ပစ်လဲလိုက်သောကြောင့်၊ အရှို့နှင့် မောင်းလာသော ကားမှာ ခုံကနဲ့ တစ်ပတ်ကွမ်း လိုပ့်ကာ မော်ကြားပြီးနောက် စေးရုံရောက်မှ သတိရလေတော့သည်။ သတို့သမီး မန်းအေးမှာ ကားမော်ရာတွင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးရှာလေ၏။ ဟဲရစ်နှင့် တွန်းတင်တို့မှာ စောမြေအေး လက်ချက်ဟု အတတ်သိကြလေသည်။

သို့ရတွင် တွန်းတင်မှာ စောမြေအေးအပေါ်၌ စိတ်မကွက်နိုင်ရာဘဲ မိခင်ကြီးစကားကြောင့် ဘွားကနဲ့ လက်ထပ်ပြီး၊ နာရီရိုင်းမျှသာ ပိုမိုဇီး အာမည်ခဲ့သွားရရှာသူကောလေး မန်းအေးအားလည်း အချို့စိတ်မှားမှ မဇူးပြု့ရသေးမှာ အသက်ဆုံးနှုံးသွားရှာသဖြင့်၊ သနားခွင့်ရှိသလောက် သနားနေမိရာလေတော့သည်၊ စောမြေအေးမှာ စိတ်ဆုံးသုန်းမှုနဲ့သော အသံကလေးနှင့် တွန်းတင် နားနားသို့ကပ်ခဲ့။

"ကိုကိုတင်ဟာ ဘာကောင်းသလဲ၊ လူကို ကြောင်တောင်ထားပြီး မယားယုံရက်တယ်၊ အေးကတော့ ချို့လွန်းလို့ ကိုကိုတင့် အနားက တစ်ဖတ်းမှ မစွာရက်ဘူး"

ဟု ပြောတတ်လေရာ၊ တွန်းတင်မှာလည်း သူခများဟုတ်ရှာမှာဘဲဟု စဉ်းစားမိကာ...

"ကိုကိုတင့်သဘောနဲ့ ယဉ်တာမဟုတ်ပါဘူး အေးရယ်၊ ရောက်ရောက်ခြင်း မေဇာတိက မလိမ့်တပတ်နဲ့ ဆွဲပြီး လက်ထပ်လိုက်လို ကိုကိုတင်ပြင်းရင် သူ့ခြားလဲ အရှက်ကွဲသွားမယ်၊ မေဇာလဲ မျက်နှာမျက်တော့မယ်ဆိုပြီး၊ စွဲတိမ့်တိလိုက်ရတာပါ၊ နောက်များတော့ ဝေးပါသေးတယ်၊ ကိုကိုတင် တစ်သက်မယ်လေ ဘယ်ပိန်းမကိုမှ မယ့်တော့ဘူး၊ အေးနဲ့ ဒီလိုပဲနေသွားမယ် သိလား၊ အေးဘဝကျေတ်သွားတောင် ကိုကိုတင် ဖြစ်ရာဘဝကို လိုက်တောင့်မယ်နော်"

တကယ့်အချစ်နှင့် ပြောရှာသည်တွင်မှ တော်မြေအေးမှာ ကျေနှင်းသွားရှာတော့သည်။ ဟဲရဲ့ကြီးမှာကား ချစ်သုန္ဓ်ပိုး၏ မကြောင်ရမောင့်ကိုယ် အတ်ကားကို အလကားတန်းက အမြဲကြည့်လျက် ပိုးပိုးတို့၏ အတွင်းရေး အခက်အခဲရှိတိုင်းလည်း တော်မြေအေး၏ အကူအညီနှင့် ရှိရှိကျော် နေလေတော့သတည်။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များမှာ ကာယကံရှင် အင်ဂျင်နီယာ မောင်တွန်းတင်နှင့် အက်လိပ် ကုန်စုံ စတိုးတိုက်ဆိုင် မန်နေရာ မစွဲတာဟဲရဲ့တို့ထံမှ တစ်ဆင့်ကြေားသိရသော အချစ်လိုတ်နှင့် လိပ်ပြာစင်သွားရရှာသူ တော်မြေအေး၏ အတွေ့အဖွဲ့ကလေးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါက်ရှုံး။

ဝါးရိုးပြေး

၁၉၃၉ နှစ်နတ်ရှိလတွင် ရေးသည်

"ဘိုးအန်သည် တရာ့ခံ စစ်တမ်းဖြစ်သော ဝက်ခြေကလေးထဲ၌ လက်ထိပ်သံကြီးကြီး တန်းလန်းနှင့် အစစ်ခံနေရလေ၏။ ဘိုးအန်ဖြစ်သော အမူမှာ ရိုက်မျှဖြစ်၍ အရှိက်ခံရသူမှာလည်း ဆေးရုံတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် အတော်ကြောအောင် ကုယ့်ရရှာ၏။ ရိုက်ကြောင်း သိမြင်သော သက်သေတွက်ချက်များလည်း သက်သေအားလုံးပင် တည်တည့်တ် အနိုင်အဟ ထွက်ဆို အစစ်ခံထားကြသောကြောင့် ဘိုးအန်မှာ တရာ့သူကြီး အမိန့်ချေအပ်သော ထောက်ဒက် အနည်းင့် အများကို တောင့်စားနာခံရနိုင်မှတပါး အခြားပရိတော့ပြီ။

ငြင်းချက်ထုတ်ခဲ့သမျှလည်း အလကား မတ်တင်း ဖြစ်ကုန်တော့၏။ မိမိဖက်မှ ဆွေသားမျိုးသားတို့၏ ကောင်းမှုဖြင့် အယုံခံကာ လိုက်ထောင်ရွက်ပေးသော ရှေ့နော်းလူကလေးကိုလည်း အရိပ်အစမျှ ရှာမတွေတော့ရချေ။ ရှေ့နော်မှာ အမူတားလာစက်ပင် နိုင်မည်မထင်သော်လည်း ဝင်လာသော လာသ်ကို မပယ်ကောင်းသဖြင့် နိုင်စိုး ရိုပါသည်။ နိုင်အောင် လျှောက်လဲပေးပါမည်စသော ရှေ့နော်၏ လူဗျာတစ်ရွောင်းဖြင့် ရောင်းစားလိုက်ခြင်းမျှ ဖြစ်လေရာ အမူနိုင်တာ ရှုံးတာမှာ မိမိနှင့် မဆိုင်သကဲ့သို့ နောက်ဆုံးပို့ရင်ချက် ရုရှာမည့်နှစ်တွင် မြင်၍၍၍ မမြင်ရအောင် ရှိတော့၏။

ဘိုးအန်မှာ မိမိ၏ မဟန်သောအဖြစ်ကို ရိုပ်စိသော်လည်း ထူး၍၍ စိတ်လက်မကောင်း မဖြစ်တော့ရချေ။ သားမယား ဆွေမျိုးတွေ၏ စိုးရိုပ်မှုဆွေးစိတ် မအေးမှုကြောင့် စားလာသော ရှေ့နော်ကို လက်ခံရခြင်းဖြစ်ရာ ဘိုးအန်၏ စိတ်ရင်းမှာ ထောင်ကို ခြင်ထောင်ကဲ့သို့ အမှတ်ထားပြီး မကြာခဏာလည်း ရိုက်မှုနှင်းမှ ထိုးမှ ခုတ်မှုတို့ဖြင့် ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် ပြောနေကျ ဖြစ်သောကြောင့် ယခုအကြိုး ထောင်ထဲဝင်ရန်အတွက်လည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ မျက်နှာမည်းခဲ့သဲ ရိုခဲ့ရာ ထိုနော်အဖို့မှုကား စိရင်ချက်ကို နားထောင်ရန် တောင့်စားရင်း မယားဖြစ်သူ မယ်အိုကို တစ်ချက်ထောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် အတော်ကြီး မကော်မန်ပဲ ဖြစ်ပို့လေ၏။

ဘိုးအန်မှာ မယ်အိုနှင့် အကြောင်းပါပြီး ထောင်ကျခဲ့သည် အကြိုးပေါင်း သုံးခါရှိလေ၏။ ပထမအကြိုးမှာ ရိုက်မှုနှင့် ထောင်ဒက် တစ်လကျခဲ့ရ၏။ ခုတ်ယအကြိုး ရွာသားတစ်ယောက်ကို ပေးရှုံးကျိုးအောင် လက်သီးနှင့် ထိုးမှုဖြင့် ထောင်ဒက်တစ်လ ခံပြီး တတိယအကြိုးလည်း ထန်းရည်မှုးပြီး စားခုတ်မှု တစ်ချဖြစ်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် မှုးနေ၍၍ စားခုတ်ခံရသူမှာလည်း ဒက်ရာမှာ အပရိကျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ထောင်ဒက်နှစ်လမျှ ကျခဲ့ရ၏။ ယခုအကြိုးမှာ အဲ့ဝိုင်းမှ ရန်စဖြင့် ပဲပဲနာနာကလေး ချုပိုက်စိသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ပြုစုက်ပောင်းကလေးတွေ များနေသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အာမခံမရဘဲ ယခုခိုင်ချက်ရုမည် နော်အထိ ချုပ်ထားသော ရက်ပေါင်းမှာ သုံးလကျော်ကျော် လေးလန်းပါးမျှ ရှိခဲ့၏။

မယားဖြစ်သူမယ်အိုမှာ ယခင်အပါတွေက ဘိုးအန်အမှုဖြစ်တိုင်း မျက်ရည်ကလေး တစိုင်းစိုင်းနှင့် လင်ဆိုးမယား တော်အား ဆိုသလို လင့်အတွက် ရတာက်မအေး ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် ရှိတတ်ခဲ့ရာ ဘိုးအန်ထောင်ကျသွားသော အပါများတွင်လည်း တစိုင်းတရို့နှင့် ကျန်ရိုရာမြှုဖြစ်၏။ ယခုကား ဘိုးအန်ကို ချုပ်ထားပြီး အမှတ်စေးနေသော အတော်အတွင်းမှာ အစလောက်ကမှ ရှုံးယခင်နည်းတူ ပုံဆွေးသောက

ရောက်သော အမှုအရာကို မယ်အီထဲမှာ တွေ့ရှိရသေ်လည်း အမှုစိရင်ချက် မရုပ် တလက္ခာ်လောက်ဆီမှ အစပြုလျက် မယ်အီအား မျက်နှာမှာ ပရိယာယ် မာယာနောသလို အတွင်းသဘော အနည်းငယ် ဖြောင်းကြောင်း ကောင်းစွာ ရိုင်မိခဲ့လေ၏။

မျက်စိုးဝင် ဆံတစ်ပင်တင်း ရှစ်ခြင်းမယားဟု ဆိုထားသည့်အတိုင်း ဘိုးအန်မှာ ဖိမိဘယ်မျှ ဆိုးတေလာသူ ဖြစ်စေကာမှ မယ်အီမှာ ဖိမိအဘို့ အလွန်တရာ သစ္စာစောင့်သိခဲ့သော မယားဟု ကောင်းစွာ ယုံကြည်ချစ်ခင်လာသူ ဖြစ်သည့်အားပေါ်စွာ ယခုကဲ့သို့ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် နေရလျက် မသက်သာမည့် စီရင်ချက်ကို င့်ဆိုင်းနေသည့်အတွင်း ဤကဲ့သို့ သက္ကာယနမက်ငွှယ်ဖြစ်သော အရိပ်လက္ခဏာတွေကို တွေ့ပြုရသောအခါ အသဲစပ်ကို ပြတ်တွန် ညျှပ်သလို ပခံမရပ်နိုင် ရှိတော့၏။ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် မရှိတင်ကဲ ကြည့်ရသည့်မှာလည်း အခါပေါင်းများလှုလေတော့၏။ သူရြော ငါပြောနှင့် လူမောင်နှင့် မယ်အီတို့အကြောင်း ကြားရသည့်မှာလည်း နားမရမ်းသာနိုင်ရာ ရက်စက်လောခြင်း၊ မယ်အီ ငါကို လုပ်ရက်လောခြင်းဟု ရင်တွင်းမှာ စူလောင်နေပြီးကျော် လူမောင်ကိုလည်း အကျိုးလိုပောင် ရုပဆောင်၍ ဖိမိမယားကို အခြားကြာခိုရမည်ဟားဟု အစိမ်းပါးတားလိုတော့၏။ သို့နှင့်လည်း ဖိမိမှာ မဂ္ဂတ်မလပ် လက်ထိပ်ကြီး တန်းလန်းခပ်ထားသောကြောင့် ဒေါသစိတ်ကို ချေကြိတ် နိုင်နှင့်၍သာ နေရရှာတော့၏။

ထိနေကား နောက်ဆုံးစိရင်ချက်ရုပည့်နေ့ ဖြစ်လေ၏။ ဘိုးအန်မှာ ဝက်ခြားကလေးထဲမှာ စုရပ်လျက် စီရင်ချက်ကို နာခံနေသောအခါ မယ်အီမှာ သနပ်ခဲးကလေး မူပူးနှင့် လူမောင်နှင့်အတူ လာရောက်နားထောင်၏။ ဘိုးအန်စိတ်မှာ တရားသူကြီး ဖတ်ပြသော စီရင်ချက်ကို မကြား၊ မယ်အီနှင့် လူမောင်ကို မန်သွင်းသော ကျားကြီးကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်နေလေ၏။ ထိအတွင်း တရားသူကြီးက ဘိုးအန်အား အလုပ်ကြပ်နှင့် ထောင်ဒက် တစ်နှစ်နှင့်ခြောက်လဟု အမိန့်ချလိုက်လေသည်။

မယ်အီနှင့် လူမောင်လည်း ဘိုးအန်နေသော ဝက်ခြားအနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။ မယ်အီက ညီးထုတ်သော မျက်နှာနှင့်...

"ကိုဘိုးအန် ကျေမအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ရှင်စိတ်ချမ်းသာအောင် နေနော်"

"ဟေး... သူငယ်ချင်း ဘိုးအန် မင့်အတွက် ငါစိတ်မကောင်းဘူးကြား၊ ငါလဲ ဘယ်လောက် အကျိုးထောင်နေသလဲဆိုတာ မယ်အီကိုသာ ဖေးပါတော့၊ မင့်အမှုအတွက်နဲ့ ဟိုပြေးရနဲ့ နားရတယ် မရှိဘူး။ ဒီအထဲ မင်းကုသိုလ်ပဲလော်။ တစ်နှစ်ခွဲဆိုတော့ အတော်ကြာမှာပဲ့။ မယ်အီကလေးလဲ သနားစရာပဲကြား။ မင်းမရှိတွေနဲ့ ငါလဲ မယ်အီကို ကြည့်ရှုတော့နောက်ပါပယ်"

ဟုပြောပြန်၏။ ဘိုးအန်၏စိတ်မှာ ထိစဉ်အခါက သက်သာရာမရသည့်အပြင် မယ်အီနှင့် လူမောင် နှစ်ယောက်လုံးက ချွဲနိမ့်မြတ်က်လုသော လုံသွားကြီးများနှင့် အသဲကြားကို ထိုးဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ အခဲရခက်လှ၏။ ထိုးကြောင့် ငါးတို့မျက်နှာကို ပြေးပြေးကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး အံကြိတ်လျက် ရှတ်တရာက် မျက်နှာကြွေ့ပဲစ်လိုက်ခါ ခေါင်းကြီးငှဲ့၍ ပုလိုပ်နောက်မှ စိက်စိက်နှင့် ပိုက်စိက်နှင့် ပို့သွားဆုံး၍ နေလေ၏။

ဘိုးအန်ကား ထောင်ထဲတွင်နေရာက မယ်အီတို့အား မကျေမန်နှင့် တွေးမိတိုင်း ဒေါ်ပွဲလျက်ရှိ၏။ ထောင်ထဲတွင် ဆင်းခြော်ငြင်စွာ နေရသောလည်း ဖိမိအဖို့ ရောက်ဖူးပေါက်ဖူးပြီဖြစ်သောကြောင့် ထူး၍ ဆင်းရော့တော့မည်မဟုတ်စေကာမှာ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မယားအရေးကြောင့် ဒေါသသွေးဆုံး၍ နေလေ၏။

မိမိသာ လွတ်လပ်စွာ ရှိပါမှ ယခုအချင့်အထိ မယ်အဲရော လူမောင်ပါ လူပြည်မှ စန္ဒာကြရမည် ဖြစ်၏ မိမိတွင် အချုပ်အနောင်နှင့် ထောင်ကျနေစဉ်ဖြစ်၍သာ သင်းတို့သက်သာသည်ဟု တဖို့တောက်တောက် ပြီးလျက်ရှိလေ၏။

ဘိုးအန်မှာ လောကြီးနှင့် အုတ်နံတစ်ခုမျှ ဗြားသောအရပ်တွင်ရှိသောလည်း မြောက်ဝန်ရှုံးစန်းသို့ ရောက်ရှိနေသူအလား ကမ္မာဌားနှင့် အဆက်အပြတ်ကြီး ပြတ်၍နေခဲ့သောကြောင့် အပြင်အပမှ မည်သည့်သတင်းကိုမှ မရသဖြင့် မယ်အဲ ဘယ်သို့ ရှိသည်ကို မသိရ။ ဘိုးအန်၏ စိတ်ထင်မှာ မယ်အဲနှင့် လူမောင်တို့ စိတ်တဆိတ် ပြိုတွယ်နေကြပြီး ရပ်ရွာကမှ လူမောင်အား မယ်အဲကို သူဇော်ကောင်း စိတ်ထားနှင့် ကြည့်ရေတွင်ရောက်နေသည်ဟု ထင်ကြမည်၊ သင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ငါကို ငတ်တုတ်ထားလျက် ပတ်မတော်မှာ ဖောက်လွှာဖောက်ပြန် ပြနေကြတော့မည်ဟု အမြဲတွေးပြီး အသဲဓေ့ေးနေပါ၏။

ထောင်ကျခဲ့သည်မှာ ပြောက်လကျော်မျှ ကြာလာ၏။ အပြင်သတင်းကို အလျဉ်းမကြားရှု မိမိစိတ်ထင်နှင့်သာ ဒေါသဖြစ်နေရရှာ၏။ သို့နှင့် နောက်များမကြာမိပင် ရွာက လူည်းသမား တုတ်ပေါ်တောာအရက်ချက်မျှနှင့် ထောင်ကျလာသောကြောင့် အားရဝ်မီးသာ ရွာက သတင်းလေးများ ဆီး၍ မေးရတော့သည်။

တုတ်ပေါ်လည်း...

"ပြောရမှာ မင်းကို သနားတယ်ကွား။ ဒါပေမဲ့ မင်းက မေးလှတော့လည်း မနေသာဘူး။ ပြောရတော့မှာပဲ၊ မင်းမယား မယ်အဲတော့ကွား မင်းထောင်ကျလို့ ရှုရို့ပိုးကာလေးလောက် ရှုံးမယ် ထင်တယ်။ လူမောင်နဲ့ အထင်ခံကြီးကို ညားပစ်လိုက်ကြပြီး။ ဟိုကောင်ကလဲ အကျိုးဆောင် အကျိုးဆောင်နဲ့ လတ်စသုတ်တော့ ဒီယုန်မြှင့်လို့ ဒီချုပ်တွင်ကြတာကိုးလို့ ခုမှ အားလုံးသိကြရတယ် ဘိုးအန်ရယ်။ မင်းလဲ စိတ်မဆိုနဲ့တော့ မိန်းမပေါ်ပါတယ်ကွား။ ဘာနှော့ပြောစရာရှိလဲ"

ဟု ပြောလည်းပြော တရားလည်း ချုနေသောကြောင့် သတင်းပြောကြားသူ စိတ်ကျောပ်ဝေရန် မပူရပ်ဖော်၍။

"ပါလည်း အဲဒီလိုဖြစ်လို့မယ်ဆိုတာ ထင်ပြီးသားပါကွား။ စိတ်မဆိုးပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရပောက်မှ ဘိုးအန်မှာ မိမိ ထင်ကြားထက်ရှိ၍ ဆိုးဝါးနေသေးသော သတင်းကို ကြားရသဖြင့် မျှက်စိများ ပြောဝေမျှနောက်သွားကာ အယုတ်တော့ နှစ်ယောက်အား ယခုချက်ချင်း သွား၍ သတ်လိုက်ချင်တော့၏။

နို့က ဆိုးတောတော ပိုက်တိုက်တိုက် ထောင်နှင့် အိမ်ကို ရေအိုးနှင့် ရေမှုတ်သဖွယ် ကူးကလန် ကူးကလန် လုပ်ထားခဲ့သော ဘိုးအန်မှာ နာလည်း နာ ရှုက်လည်း ရှုက်နှင့် ဒေါသမီးဝေးကို ကမ်းကုန် ထွက်လျက် ရှိတော့၏။ တစ်ယောက်ထဲ နေရတိုင်း ဒေါသဖြစ်ပါ လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး နှုတ်ချိုးကြီး ပြတ်လှအောင် ကိုကိုမိ၏။

"ငါကို မလောက်လေး မလောက်တားဆိုပြီး တောက်တဲ့ လူမောင် သိကြရေပေါ့ကွား။ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမယုတ်လဲ ကိုပြုတ်အောင် ဖြတ်လိုက်မယ်"

ဟု အဲတာကိုကိုက်နှင့် ရတ်ချည်းပြောပြီး ရှုက်ရှုက်စက်စက်ကြီး စိရင်ပစ်လိုက်ချင်၏။ ကောကလေးဖြစ်ဖြစ် ထွက်ရလျက် ထွက်သတ်လိုက်ချင်၏။ မိမိလွှာတို့ရန်မှာ တစ်နှစ်မျှ လိုသေး၏။ မိမိဒေါသကား

အပြင်တိုက်နေသောကြောင့် တစ်နှစ်တောင့်ရမည့်အရေး တစ်ကဗ္ဗာလောက် လိုသေးသည် ထင်မိပြီး၊ မခံမရပ်နိုင်ကြီး ဖြစ်သွားကာ ထောင်ထဲမှ လစ်ပြေးချင်လာလေ၏။ သို့နှစ် ဒေါသစိတ်မှာ တစ်နောက်ခြား ထိုးဆွဲ၍သာ နေခဲ့၍ ဘိုးအန်မှာ လူမောင်နှင့် မယ်အိုကို မသတ်ရ မနေနိုင် လက်တွေယားနေတော့၏။ ပိုမို၏ ချစ်မယားကို ဘုံတစ်ထူး ယူရပါမည်လား ဟု တက္ကာနှင့် ယဉ်ပွားသော ဒေါသစီးသည် အတောက်ကြီး တောက်ခဲခြင်းဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဘိုးအန်သည် ထောင်အပြင်ထွက်၍ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသော တစ်နေ့၌ ဘာရာကို ရိုက်၍ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ပြောခဲ့လေ၏။

ဘိုးအန်၏ စိတ်ကောမှာ လူမောင်နှင့် မယ်ဒိုကို မသတ်ရမခြင်း အပုံတပ်း လောဆောနေခဲ့ရ
ရိစိသံတွေ တည်ညံနှင့် နောက်လိုက်လာသော ပုလိပ်များ ထောင်ပြာတာများကို ကြိုးကြိုးစားစား
လုတ်မြောက်အောင် ဖြောက်ရင်းပင် ပို့ရောင်ရင်းပင် ပို့နေရင်းဖြစ်သော ဆိပ်ပေါက်ရွာကလေးသို့
အပြောရောက်ခဲ့လေ၏။

ဘိုးအန်ရောက်သောအချိန်မှာ ဉာဏ်နေဝင် ဆည်းစာအချိန်ဖြစ်၍ ပိုပိုတောင်ဝတ် ထောင်တားကြီးနှင့်လည်း လျှပ်စီမံပို့ဆောင်ရွက် ရုံတွင်ရှုံး ပုန်းလျှို့နေရင်း လက်ထိပ်သံကွင်းများကို ကျောက်ခဲနိုင် ရိုက်ချီးလျက် လည်ပင်းက နံပါတ်ကွင်းနှင့် သင်တိုင်းပေါက် ထောင်အကျိုတို့ကိုလည်း ရျှော်မှာ ချုတ်ထားပြီး ပါလာရင်း ပိတ်ဖျင်နံပါတ်ပိုင်းကလေးများသာ စည်း၍ မီးထွန်းချိန်တွင် ရွာထဲသို့ ခ်ောက်သုတေသနတ် ဝင်ခဲ့လေ၏။ မိမိပိုင် လေးပောင်စိုက် မော်တိုင်ထူးသော တဲ့ကလေး၏ နောက်ဖေးအဖိုကလေး အောက်သို့ ရောက်ခဲ၏။

ထိအဖိကလေးက ပါးထရဲ့ကြားမှာ ထိုးထားသော ဖိမိ၏လက်သုံးတော် ဓားမနစ်စင်းသည် လက်ရာခြေရာမပျက် အဖောင်တလက်လက်နှင့် အရှင်သင်ဖြစ်သူ ဘိုးဒန်ကို လက်ယပ်ခေါ်ကြလေရာ မူလကပင် အကြံနှင့် ရောက်လာသော ဘိုးဒန်သည် ထရဲ့က ဓားမနစ်လက်ကို လျင်မြန်စွာ နှုတ်ယဉ်ယျက် ဓားမနစ်လက်ကို ဝဲတစ်ဖက် ယာတစ်ဖက် ကိုင်ပြီး အိမ်တစ်ကိုမြတ်ပုံ မောင်ခိုကာ တဲရော့ဆီသို့ တကုတ်ကုတ် ချောင်း၍ လာခဲ့လေ၏။

အကြောင်းပသိသာ လူမောင်နှင့် ယယ်အိတ္ထိမှာ ညားခါဝလင်မယားတို့ မွေတာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ခရာတာတာ ပြုဗျာ၏ နဲလုံးလေခွေ သဘောတွေ၏ နေကြသည်ကို မြင်ပြီး ငင်းတို့အနီးတွင်လည်း
အိပ်နီးချင်း အအောက်းနှစ်ယောက်နှင့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်၊ ပဲပဲရွယ်ရွယ် သူငယ်တစ်ယောက် ပေါင်း
အေားလှ လေးဝါးယောက် စိုင်းဖွဲ့လျက် မီးခွက်ကို အလယ်ကထားပြီ ထန်းလျက်ခဲ့ အမြည်းနှင့်
လအက်လျော်ကြမ်း စည်းပိမ်းသောက်လျက် နိုက်၏။ ထိုဓက၌ ဘုံးအန်၏ လက်ရှာလက်ထဲက ဓားမသည်
လူမောင်၏ ခေါင်းကို အန်းသီးခွဲသလို တစ်ချက်တည်း ခွဲချုပ်ကိုသောကြောင့် မရောင်သာ ဖတိမ်းသာသဲ
ရုံးပေါ်ရန် သွေးပွဲကိုပွဲကိုနှင့် လဲလေ၏။ ယယ်အိတ္ထိမှာ အမယ်လေး ကိုလူမောင်ဟု အော်ပြီး ဘုံးအန်ကိုမြင်မှ
တွေတွေကြီး အုံအားသင့်လျက် ရှိတော့မှု၏

"ကိုဘိုးအန် ကိုဘိုးအန် အမယ်လေး ရှုမြို့သာပေးပါ"

ဟု တောင်းပန်သောအသံမှာ မဆုံးသေးမိ မယ်အိမှာ လည်ပင်း တိတိရိရိ ပြတ်ပြီး သွေးအိုင်ထဲတွင် ဖျပ်ဖျပ်လှုံးလိုပ့်နေလေ၏။ လျှင်မြန်တိတောင်းလှသော အချိန်ကလေးတွင် ဖြစ်ပွားသော အရေးကြောင့်၊ ခိုင်းထိုင်နေသူများလည်း ပထားကြောင်ကြည့်နေဖိရာမှ ဘိုးအန်လက်က သွေးခဲ့မားကြီးကို ပြရပြီး....

"ဘိုးအန် ဘိုးအန်"

ဟု တောင်းပန်သလိုလို ယောင်ရမ်းဟစ်အော်ပြီး လွတ်ရာ ထွက်ပြောကြလေ၏။ ထိုခက္ကာ ရွာကလေး
တစ်ခုလုံး တရားရုံးခုပုဂ္ဂက်၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားလေ၏။

"ဘိုးအန် ဘိုးအန်... တောင်ထဲကထွက်လာပြီး လူမောင်နဲ့ မယ်အိုကို သတ်သွားတယ်"

ဟူသော သတင်းမှာ တခက္ကာချင်း အထိတိတလန့် ပျုံနှံသွားလေ၏။ သူကြီးလည်း မောင်းတီး၍ လူရုပီး
ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူ ထောင်ပြီး ဘိုးအန်အား စိုင်းဖမ်းရန် တပ်ချိလာ၏။ ဘိုးအန်လည်း...

"မဆိုင်သူ မကပ်နဲ့ ခေါင်းပြတ်မယ်"

ဟု စားဝင့်ကြိုးဝါးကာ တော်ထဲသို့ ဦးတည်လျက် ထွက်ပြောကြလေတော့၏။ တဲအတွင်းရှိ လူမောင်နှင့်
မယ်အိုတို့ကို သွားကြည့်ကြသောအခါ ရန်ညီးပြီးကြီးနှင့် အကြိုင်ပေါင်း ဖြောက်မြားစွာ နောက်ထပ်
ခုတ်ထပ်ထားသော စားအက်ရာများနှင့် ဦးနောက်ထွက် ပိုက်ပေါက်နေသော လူမောင်၏ အလောင်းနှင့်
လည်ပင်းတိတိရိရိ ပြတ်နေသော မယ်အိုတို့အလောင်းကို တွေ့ရသောကြောင့် တစ်ရွာလုံး သနားစုတ်သပ်၍
မဆုံးရှုံးကြလေ၏။ တရားကလည်း...

"သူမယား ခိုးတဲ့ကောင် သေတာတောင် နည်းသေးတယ်... လင်ငယ်နေတဲ့ မိန်းမလဲ
ဒီလိုဘေးဆိုးမျိုးနဲ့ တွေ့မှ ကောင်းတယ်။ ဘယ့်နယ်တော် လင်က ထောင်ထဲနေရရှာတဲ့အနိုင်မှာ မယားက
ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လင်ငယ် ယုပစ်လိုက်တာ ကောင်းရော့မလား။ မတရားလို့ ဘုရားပြတာ"

ဟု ပြောကြလျက် အရှိုးကလည်း မယ်အိုဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ကာ...

"ဒီလိုဖြစ်တာ မယ်အိုလဲ အဆိုးမဆိုသာဘူး။ သူခဲမြား စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့နဲ့ လင်လုပ်တဲ့
အကောင်ကလဲ ထောင်ထဲက ထွက်ရတယ် မရှိတော့ ဖြစ်ပိုဖြစ်ရာဆိုတာလို အားကိုးရာမဲ့ လူမောင်နဲ့
တွေ့တော့ ယူလိုက်တာပဲ။ ခုမတော့ ဒီကောင်မလေး ကဲဆိုရာတော့ပေါ့လေး။ လူမောင်ကလဲ သနားလို့
ကြည့်ရှုတော့ရောက်ရာက သနားလွန်းလို့ တကဗ္ဗာကျွန်း ဖြစ်သွားရောတာပါ"

ဟု ဘုရားတကာပိုင်း၊ ကော်ငါးအမပိုင်းနှင့် လှုငယ်လှုလတ်ပိုင်းတို့တွင် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အမျိုးမျိုး
အထွေထွေ ပြဿနာဖြော်ရှုံးကြတဲ့လေ၏။

ရွာသားများလက်မှ လွတ်ထွက်သွားသော ရာဇဝတ်ကောင်ကိုမှုကား နောက်တစ်နဲ့ ပုလိပ်များနှင့်
တော်နှင့်ရာကြလေ၏။ ဘိုးအန်မှာ ထောင်ပြီးဖြစ်နေရတွင် ရက်စက်သော လူသတ်မှတ်းကို
ကျူးလွန်တိမ်းရောင်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်အရာရှိများမှာ မနေမနား ကြီးစား၍ လိုက်နေရလေ၏။
ဘိုးအန် ရောင်ပုန်းနေသော တော်အတွင်းသို့ ခြေရာချင်းထပ်အောင် ရှာဖွေနေရသည့်တိုင်အောင်
အထက်အရာရှိကြီးများကလည်း ဤမှာ ကြီးလေးသော ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူ ထောင်ပြီးအား အပုံတြင်
လက်ရဖမ်းသီးရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားရာက ဓမ္မငွေ့ဝါးရာနှင့်ပင် လူပုံစံပေး၍ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး
အနဲ့အပြား ကြိုးကြာထားပြန်သောကြောင့် လက်အောက် ရာဇဝတ်အမှတ်များမှာ နော်မနား
ရှေ့ကထက် ကြီးစားရလေသာတည်း။

ဘိုးအန် ဝေးဝေး မပြေားဘူး။ ရွာနားက တော်မှာပဲ ရှိသည်ဟူသော သတင်းမှာ
အနဲ့ထွက်လာလေ၏။ ပုလိပ်များလည်း တော်နှင့်အား ရှာဖွေနေကြရာက ကြံးသတင်းကို
ကြားရသောအခါ မခနိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။ သတင်းကြားသူကို မရအာရ ပိုက်စိုင်တိုက်၍
လိုက်လုပ်စမ်းသောအခါ ရွာမှ ယာလုပ်ထပ်းခုတ် ထွက်ကြသူများထံမှ တော်ပိုင်တွင် ဘိုးအန် ပို့စွဲ
ဖြတ်ပြေားသည်ကို တစ်ကိုယ်လှုပ် နှစ်ကြိုင်သုံးကြိုင်မှု တွေ့မြင်လာကြကြောင်း အစစ်ချက်ရလေ၏။
ထိုကြောင့် အထူးဝေါးရားနှင့် ရောက်လာသော ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘိုးကွန်းမှာ ပို့စွဲလို့ ဤမှာရှာဖွေနေပါလျက်

မတွေ ဖမ်းရမလားဟု ရှားရှားရှား ဒေါပွကာ လက်အောက်အမှုထင်း ပုလိပ်များနှင့် ရွာသားများကိုပါ ဆင့်ခေါ်ပြီး တော်းတရောက်သို့ ဖက်ရှုက်ပြောက်မျှမကျွန် မြေလျှန်၍ ရှာကြပြန်လေ၏။ သို့သော်လည်း ဘိုးအန်၏ အပိုပ်အစမျှ ပတွေရရာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘိုးကွန်းကလည်း လုံးလမဂ္ဂျုံပဲ တော်းမျှက်မည်းတွင် မရမနေ ရှာဖွေ၍ နေတော့၏။ အစာပြတ် ရောတ်နှင့် မရပ်မနား ရှာဖွေလာကြပါသော်လည်း လေးငါးရက် ခါးရှုံးသည့်တိုင် မထူးခြားခဲ့သောကြောင့် စိတ်အားလုံးကဲ့ကာ ဆိပ်ပေါက်ရွာသို့ တစ်လျှည့် ပြန်လာခဲ့ကြပြန်လေ၏။ ရွာသို့ ရောက်လျှပ်ပင် ရွာကလူများမှာ ဌာနအုပ်နှင့် သူကြီးထံသို့ အုယားအားယား ပြေးလာကြပြီး...

"သူကြီးမင်း... သူကြီးမင်း... ဘိုးအန်ကို ဖမ်းလို့ မဖို့ဘူးလား။ ဘိုးအန်က ဒီရွာထဲ ရောက်နေတာကလား"

ဟု ဆီးပြောကြသောကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်ရော သူကြီးပါ ဖိမ့်တို့မောဟိုက်စွာ ရှာခဲ့ရသည်ကို သက်ပြင်းချ လိုက်ကြလေ၏။

"ဘယ်မလဲကျ၊ ဒီအကောင်ရွာထလာတယ် ဟုတ်လား။ မင်းတို့က ဘာလို့ ဖမ်းမထားကြသလဲ။ မင်းတို့က ဒီဝရ်းပြေးကို လက်ခံထားကြတယ်ပေါ့လေ"

ဟု ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘိုးကွန်းက ပုလိပ်ပိုပို ရွာသားတွေကို ကြိမ်းလေ၏။ ရွာသားများမှာ အကျိုးလိုလို ပြောင်ရောလေ၏။ ပတ်ထပ်းတွေဆိုသလို ပြောသည့်အတွက် အခက်ကြုံရတော့မလို ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ပဲစွာစွာ ရွာသားတစ်ဦးက...

"ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘာလို့ လက်ခံရမှာလဲပျ။ လက်မခံထားလို့ ဖမ်းပေးရမှာကလဲ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ လက်နက်ဆိုလို့ နှစ်ဘက်ချွဲနှင့်မှ မရှိတဲ့ဟာ။ ဘယ်နယ်လုပ် ဖမ်းမလဲ။ ဘိုးအန်လက်ထဲမှာ သွေးစေး နှိမ့်ရဲ့တွေ ပြောက်နေတဲ့ ဓားကြီးကိုင်လျက် မြင်ရတယ်ပျ။ သူမျက်နှာကြီးကလဲ အဲဟုံယာက မယ်အောင်တို့ကို ရှုတ်သတ်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုးကြီး အတိုင်းပဲ။ ဒီရွာထဲမှာ ဘယ်သူကိုများ သတ်ဦးမလဲလို့ မပြောတတ်ဘူး"

ဟု ပြောပြောပြောပြော ပြောလေ၏။

"ဟေး နေပါဦးး မင်းတို့ ဘယ်လိုမြင်ရသလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ မြင်ရတာလဲ"

"မယ်အောင်တို့ တဲ့ကလေး ရှေ့မှာပဲပျ။ လရောင်အောက်မှာ ဓားမကြီးတယ်မနဲ့ ခေါက်တွေ့ခေါက်ပြန် ပျောက်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့လဲ အာဝေးကသာ ရောင်ကြည့်စုံတာ၊ လူမြင်ရင် မြင်တဲ့လု လိုက်ရှုတ်မှာ စိုးရသေးတယ်"

"အခု ရှိသေးသလား"

"ဘယ်သိမလဲပျ။ သူအိမ်နား မကပ်စုံဘဲ"

"နေ့ခင်းတော့ အိမ်ရှေ့ထွက်တာ မမြင်ရဘူးလား"

"နေ့တော့ မမြင်ရဘူး။ ညမှ မြင်ရတယ်။ သိပ်ရဲတဲ့လူပျ။ ဒီလူဟာ ထောင်ကလဲ ထွက်ပြေးနိုင် ပုလိပ်တွေ ဒါလောက် လိုက်နေတာ သိလျက်နဲ့များ ဒီလို ရဲ့ကြီး လာ့စုံတာ အုံသပ္ပါ။ ကျော်တော့ မဟုတ်မှုပွဲရော၊ ဒီလူမှာ စွမ်းတာ တစ်ခုတော့ ရှိပြုထင်တယ်။ မစွမ်းဘဲနဲ့ ဒီလောက် အတင့်မရဲ့ဘူး"

"ဟုတ်တယ် သူကြီးမင်းရဲ့၊ ဟိုတရောက သာစည်နယ်ပဲတော့ရွာက စံလို့ လူသားမျိုးထင်တယ်။ သူကို ပုလိပ်တွေ လိုက်နေမှန်း သိလျက်နဲ့ ဒီနားတာစိုက်က ဘယ်မှ မပြေးပဲ နေရာမကဘူး ကြည့်ပါဦးး ပုလိပ်တွေက တောန်းရှာတုန်း သူက ရွာထလာပြီး လူယောင်ပြတယ်။ ပုလိပ်တွေ ရွာထရှိတဲ့အခါတော့လဲ

တောထဲက ရိပ်စန္ဒ လူမြင်အောင်ပြတယ်။ လက်ကတားမကြီးလ ဘယ်တော့မှ မချာဘူးတဲ့။ သိပ်စွမ်းနေတဲ့ လူပဲ"

ဟု ဖြောကြရေ ရာဇဝတ်အပ် ကိုဘိုးကွန်းမှာ ပုလိပ်တွေ အများနှင့် လာဖမ်းသူဖြစ်ပါလျက် ဝရမ်းပြေး ဘိုးအန် ဤအောင် ကြော်လေးများမှာ မခံနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

"ဟေ့... ဒီနေ့ကြည့်ကြရွယ်။ မြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခုံလာပြောလုညွှေကြ အိမ်ကို ပုလိပ်စိုင်းပြီး ဖို့ရင် မင်းအကောင်ခံနိုင်မလား"

ဟု ကြိုးဝါးကာ ရွာသားများအား အရိပ်အဆင်တောင့်ကြည့်ခြင်း ပိုမိုဝိုက်ကား အတော်အတော်ပင် ထုတ်ပြတ်လာသည့် အားလုံးစွာ ရွာက ခန့်ခွဲရရှိသော ဆန်၊ ဆီ၊ ငရာတိ၊ ကြော်သွန်တို့ဖြင့် ကြော်လေးပါးကောင်ကို တပည့်ပုလိပ်များ ချက်ပြတ်နေကြသည်ကို ထန်းရည်ကလေး တမ်းမြန်နှင့် သူကြီးအိမ်ရှေ့၊ ကွပ်ပျော်လေးမှ ထိုင်၍ တောင့်နေလေ၏။ အခိုင်လည်း မီးချက်ထွန်းသာသာ ရှိလာ၏။ ဆာလောင်မှတ်သိပ်ခြင်းကလည်း ပြင်းထန်လာရကား..."

"ဟေ့ကောင်တွေ ချက်လို့ မဖြီးသေးဘူးဟားကျ... ဆာလျှပြု ထမင်းမြန်မြန် ပြင်ပါတော့ကွဲ" ဟု အိမ်ရှေ့၊ ဆီမှ အော်ဟန်လိုက်သောကြောင့် ဟင်းအိုးအနီးတွင် ကြော်ခြေထောက်ရှိုးနှင့် ထန်းရည်ခါးကို မြည်းနေကြသော ပုလိပ်အမှုထမ်းကလေးများသည် ပုံမှန်ပုံမှန် ထမင်းပွဲပြုပြီး ဆရာအနီးသို့ ယူလာကြလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်းသည် အလွန်အမင်း ဆာလောင်၍ ဝါးဟောင်နေရာတွင် အငွောတထောင်းထောင်းနှင့် ပြင်လာသော ထမင်းပွဲရုံကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ခြင်းကြီးမက ကျေနပ်သွားလေ၏။ အငွောတထောင်းထောင်းနှင့် ဟောင်းထောင်းဆန်ကို ချက်ထားသော ထမင်းမှာ သင်းပျော်မွေးကြိုင်သော အနီးကို ပျုံ့နှင့်ဝေါ်ပြီးလျှင် ဆန်းဝါဝါနှင့် တောလိုက်ဘာသာဖြစ်သလို ချက်ထားသော ကြော်သား ဟင်းကလေးမှာလည်း ဖွေးကြိုင်လှသော ရန်းထောင်းထောင်းဖြင့် နာခေါင်းကို ထိပေြုပေါ်လေ၏။ ကြော်မြစ်ကြော်သဲတွေကိုလည်း ပန်းကန်ကြီးတစ်ချပ်နှင့် သီးခြားကြော်ထည့်ထားလျက် ပြုတဲ့သီးပို့နှင့် ကြော်သွန်ကို သံပုရာရည်ညှစ်ထားသော ချပ်တနီးကလေးကလည်း ဖွေးချင်တိုင်း ဖွေးနေတော့၏။

အားရပါးရ လျေးတော့မည်ဟု ထန်းရည်အိုးကို ဖယ်ကာ ဂလုပ်ပန်းကန်တွင် လက်ဆေးပြီး ထမင်းပွဲထဲသို့ လက်စိုက်စိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာသားတစ်ယောက်သည် သုတေသနီးသုတေသနာနှင့် အပြေးရောက်လာသောကြောင့် သူကြီးအိမ်သားများ ပုလိပ်များနှင့် ကိုဘိုးကွန်းပါ အဲအားသင့်ခြင်းဖြင့် ကြောင်တက်တက်ကြီး စိုင်ကြည့်နေကြရတော့၏။ ပြီးလာသူလည်း ကိုဘိုးကွန်းအနီးသို့ ကပ်ခါ..."

"ဆရာ... ဆရာ၊ ဟိုမှာ စံး... အဲလေ ယောင်လို့ ဘိုးအန်... ဘိုးအန် ရောက်နေပြီ ဆရာရဲ့။ တဲ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ကြီးရပ်လို့ လက်ကလဲ စားကြီးနဲ့ပဲ"

ဟု မောဟိုက်ပင်ပန်း ကမန်းကတန်း ပြောလေရာ တစ်အိမ်သားလုံး ထိတ်ခန္ဓာ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း ကိုဘိုးကွန်းမှာမှာကား ထမင်းတားရန်ကိုမျှ သတိမရတော့ဘဲ ဆတ်ခန္ဓာ ပြောက်လုံးပြီးကို ဆွဲနှုတ်ကာ..."

"ဟေ့... ဘယ်မပဲကွာ... လာ... သွားကြမယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ အားပုံး စားလွှတ်တွေ ခွဲတိုကိုရဲ့ကြော် ဟိုရောက်ရင် ပဲလုမ်းလုမ်းကနေပြီး မင်းတို့လက်ချင်းဆက်ပြီး တစ်ခါတဲ့ စိုင်းထားကြော်ပေါ် သွားမယ်"

ဟု ဆိုဆိုပြောပြော ဒေါ်ရောဟောရော ကသောကမြား ထွက်ခဲ့ရာ ပုလိပ်အမှုထမ်းတွေလည်း ထမင်းပွဲကြီး တန်းလန်းမျှ မသိမ်းနိုင်ကြတော့ပဲ ကိုဘိုးကွန်းနောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြရလေ၏။ သူကြီးမှာလည်း

မဇနသာသဖြင့် ရွာသားများကို စုရေး ခေါ်ယူကာ ကိုဘိုးကွန်းသွားရာသို့ ကုညီရန် လိုက်ပါလာကြောပြန်သဖြင့် အိမ်တွင် လူရှင်းသွားလေ၏။ သူကြီးကတော်နှင့် ကလေးများမှာလည်း စားမည့်တာန်းလန်း ထမင်းပွဲကြီးကို မသိမ်းရသေးဘဲ ပြန်လာလျှင် အဆင်သင့်စားရန် ပြင်ထားသော အိမ်ရှေ့ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပင် သံကော်အုပ်ဆောင်း အုပ်ထားလိုက်ရလျက် မိမိတို့ မိသားတစ်စုံမှာ နောက်ထပ် အိမ်ပြင်လည်း မထွက်တော့ပဲ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်၍ အထိတ်တလန်ဖြင့် သွားကြသလို ကိုယ်စိုက်ယိုယ် ဖြင်သဖြင့် အိမ်တွင်းမှာပင် တံ့ခါးကို လုံခြုံစွာပိတ်ပြီး၊ ဘိုးဒန်ကို ဖမ်းဆီး၍ မိပြုဆိုသော သတင်းကို နားစွင့်နေကြရတော့သည်။

သူကြီးကတော်လည်း အတန်ကြာ ပြိုဝင်စွာ နားစွင့်နေရာမှ ရွာလယ်ဆီက ဒီန်းခနဲ့ ဒီန်းခနဲ့ သေနတ်သံ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ကြားလိုက်ရသာဖြင့် တော်နှင့်ဝရ်များပြီးကြီး ဘိုးဒန်ကို ပိုလေပြီဟု အသင့်အတင့် စိတ်အေးသွားပိုလေ၏။ ထိုနောက် တစ်ခက်မှုကြာသောအခါ ထမင်းပွဲ ပြင်ထားသော အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ဆီမှ ပန်းကန်သံ ဒွန်းသံတွေ ကြားရသာဖြင့် ရာဇ်ဝတ်အုပ် ကိုဘိုးကွန်းတို့ ပြန်လာကြပြီအထင်နှင့် အိမ်တံ့ခါးပေါက်သို့ ကုပ္ပါယ်သွား လာကြည့်ပိုလောအခါ သူကြီးကတော်နှင့် အိမ်သားတစ်စုံမှ နိုက် ပုနေအောင် ကြောက်ကြရာတွင် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ထမင်းပွဲမှာ ကိုဘိုးကွန်းတို့ မဟုတ်ဘဲ ဝါးရပ်းပြီးဘိုးဒန်ဖြစ်နေလျက် ကိုဘိုးကွန်းတို့စားရန် အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းပွဲကြီးကို ဂိုင်စိုးပိုင်နှင့် အခန့်စား ထိုင်စားနေရာမှာ စားပြီးသော ဒွန်းများ ပန်းကန်များကိုပင် ရှိုးရှိုးရောင်းရောင်း မြည်အောင် ပေါက်ချလွှင့်ပစ်နှင့် လုပ်ချင်သလို မလေးမခနဲ့ လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဘိုးဒန်၏ မျက်နှာကြီးမှာလည်း လွန်စွာကြပ်းတပ်းခက်ထန်လျက် လက်တစ်ဖက်က စားကြီးကိုလည်းမချာ တင်းကြပ်မြှုပ်စွာ ဓမ္မ်ကိုင်ထားသည်တို့ကို တွေ့ရပြီး၊ အကျိုးတိုးလုံးအောက်ပိုင်းတွင် နံပါယ်ကလေးမျှ ဖုံးထားသော ဘိုးဒန်၏ ကိုယ်ကြီးမှာလဲ ယခင်ကထက် ကြီးမားထွားကျိုင်းနေသည်ကို တွေ့ဖြင့်ရလေ၏။

သူကြီးကတော်နှင့် အိမ်သားများမှာ ပုလိပ်တွေ စားလုံတို့နှင့် စိုင်းအဖမ်းခံရသူ တော်နှင့် ဝရ်များပြီးကြီး ဘိုးဒန်၏ ရေရှင့်ပုံကို အသည်းဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ကြောက်ချွဲလျက် အိမ်ထဲသို့ ရှတ်တရက် ဝင်မလာနိုင်ရန် တံ့ခါးကို အမြန်ပိတ်ပြီး ကြိတ်ပြုနေရရာလေ၏။ ဘိုးဒန်ကား ပုလိပ်တွေ စားမည့် ထမင်းပွဲကို ပိုက်ပြုတိုက်သန်း အဝန်ပြီး ပန်းကန်ခွွဲက်ယောက်တွေ တန်ကောက်ပေါက်ခွွဲကာ ရွာပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေတော့၏။

သူကြီးကတော်နှင့် အိမ်သားများလည်း ကြောက်ချွဲပြိုင်သက်စွာ ကြည့်နေကြ၍ အတန်ကြာမှ သူကြီးနှင့် ရာဇ်ဝတ်အုပ်တို့ လူစုံ ဆုဆောင်းသံ ဆဲဆိုမာန်းမဲကာ ရောက်လာကြလေသည်။ သူကြီးကတော်လည်း သူကြီးနှင့် ကိုဘိုးကွန်းတို့ဆီသို့ အူယားအေးယား ပြီးထွက်လာ၏။ ရာဇ်ဝတ်အုပ်နှင့် သူကြီးတို့မှာ မကျေမချမ်း တဗြိုင်တောက်တောက် ရော်တုနေကြလေ၏။

"လွတ်သွားတာ နာသဗျာ သူကြီးရယ်"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ရာဇ်ဝတ်အုပ်မင်းရယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပုလိပ်တွေ လက်ချင်းဆက်ပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်ကြီး စိုင်းမိပါလျက်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ သိပ်အခံရခက်တာပဲဖျား"

"ပိုင်းမိတာထက် သူကြီးနဲ့ ကျွန်းတော်နဲ့ ဒီကောင်တဲ့ထ ဝင်ပြီးပြီးချင်း လိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ တဲ့ထောင့်ကြားမှာ စားကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဒီကောင်ကို ကျူပ်က ပိတ်နေလို့ ဓောက်လုံးပြီးနဲ့ တေ့ချိတ်ပြီး လက်နိပ်တတ်မိုး ထိုးကြည့်တော့လဲ ထူးအမ်းအမ်း ဖော်သွေ်သွေ် မျက်နှာကြီးမှာ အသီတွေ့ဝေးပြီး

ပါးမြိုင်းမှတ်ဆိတ်တွေကလဲ ဝက်မွေးလို ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ဖြစ်ပ်စပ်ကြီး ကျော်ကို လုမ်းကြည့်နေတာပဲ။ သူ့လက်ထဲက ဘေးကြီးကို ချုပ်စ်းတာ မချုတာနဲ့ အောင်ထွက်ပြီး သေနတ်ကို နှစ်ချက်တော့ပြီး မောင်းဖြတ်ချလိုက်တာ ကျော်အထင်တော့ အုတွေ ထုတ်ခြင်းပေါက်ထွက်ပြီး သေပြီ ထင်လိုက်တာ၊ ခွေးသား အတော်ခံနိုင်ရည် ရှိတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဘူး၊ ကျော်မျက်နှာကို သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ပစ်တိုက်ပြီး ရှိုးခနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတာပဲ။ ဒီကောင် သေနတ်များ ပိုးလေသလား မသိဘူးဘူး၊ ထူးတော့ အတော်ထူးတာပဲ"

"ကျွန်းတော်တော့ သေနတ်ပိုးရုံတင်မကာဘူး ကိုယ်ပျောက်အတာတ်ပါ တတ်တယ်ထင်တာပဲ။ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့ ဒီကောင် တဲ့ထဲက ထွက်ပြီးလာတော့ တဲ့ပြင်မှာလဲ တဲ့ကို ပုလိုင်တွေကရော ရွာသားပါ လက်ချုင်းဆက်ပြီး စိုင်းထားတယ်ဘူး။ ဒီလောက် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း စိုင်းထားတဲ့အထဲ ရှာလို့မရအောင် လွတ်ထွက်သွားတာ၊ ဒီကောင် ကိုယ်ပျောက်မတတ်ရင် ငါက်မို့ပုံးမလား၊ နဂါးမို့ မြော်လျှိုးသွားနိုင်သလား။ စဉ်းစားကြည့်စပ်း ရာဇ်တ်ပင်းရဲ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအကောင် သေနတ်ပိုး ဘေးပိုးနဲ့ ကိုယ်ပျောက်အတာတ် ရှိရမယ့် တကဗုပ်လှုစွမ်းကောင်းကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလောက်တောင် ရဲပေတာပေါ့များ"

"သူကြီးပြောသလိုလဲ တွေးနိုင်တာပဲဘူး။ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ ထူးအမ်းအမ်း စပ်ဖြူဖြူ မျက်နှာကြီးကို မြင်ပြီး ကြက်သီးထသလိုလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလို အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ တော့ပုန်း ဝါးရဲးပြီး ဖော်ရတာ သိပ်ခက်တာပဲဘူး။ သာစည်နယ်မှာ ပေါ်ဘူးတဲ့ စံလို အကောင်မျိုးနဲ့ တွေတာပဲ။ ဖြစ်ပုံချင်းကလဲ စံနဲ့ ပေါ်ဆင်ဆင်။ မယားလင်ငယ်ယူလို့ ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား။ ကဲဗျာ ဒါတွေ ထားပါ၏း၊ ဒီနေ့ပမို့လဲ တစ်နေ့နေ့တော့ မိအောင်ဖော်ရမှာပဲများ။ ဒါကြောင့် ကျျပ်လဲ ထမင်းတားမဲ့ တန်းလန်းကြီးက ထပြီးရတာ ခုမှ ဆာရမှန်း ပြန်သတိရရှိတယ်ဘူး။ ထမင်းစားလိုက်ကြိုးစိုး"

ဟုပြောကာ ကိုဘိုးကွန်းသည် အခွဲချည်းသက်သက် ပြောင်းဆန်များကိုလုပ်နေသော ထမင်းစားပွဲနားဘုံး ရောက်သွားလေသည်။

"ဟောရာ... ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ပြောကုန်ပကော"

ဟု အုံသုန်မြောသော မျက်နှာနှင့် ပြောလေ၏။ သူကြီးမှာလည်း အားတုံးအားနာကြိုးဖြစ်ကာ...

"ဟင်း... ဟုတ်ပါရဲ့ ဟု့... မလေး ထမင်းပွဲကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ညည်းတို့ကလဲ အိမ်မှာ နေရိုပြီးတော့ ဘာမှပုန်းမကြည့်ပဲကိုး"

ဟု မြည်တွေ့နွေ့တော်ကိုတီးလေ၏။ သူကြီးကတော်လည်း တုန်တုန်ရိုးကြီးနှင့်...

"အမယ်လေး မောင်ရင် ကျော်ကို အပြစ်တင်မတေပါနဲ့ပြီး။ ထမင်းပွဲကြီးကို ရာဇ်တ်အုပ်မင်းတို့ ပြန်လာတော့ စားရအောင်လို့ ကျော်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ အုပ်ဆိုင်းထားပါတယ် တော်"

"ဟု့... မလေးရ အုပ်ဆိုင်းထားရင် ခုမြှင့်ရတာက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲလို့ ထမင်းတွေ ဓားယက်သလို ပြောင်နေပြီး ဒါတွေ ဘယ်သလား။ ထမင်းတွေ ရွှေနှင့်တွေ့နွေ့တော်တွေက ဘယ်လိုအောင်မြှင့်တော်တွေက ဒီလော်ပြီး ရှိသမျှဟာတွေ အကုန်ပွဲတော်တည်သွားရဲ့ မကသေးဘူး ဇွန်းတွေ ပန်းကန်တွေကို လွှာ့ပုံပို့ပေါက်ပစ်နဲ့ ဘေးနဲ့ခုတ်မှာ စိုးလို့ မပြော့လုံးဘူး။ တံ့ခါးလုံးအောင် ဂိတ်ပြီး အပေါက်ကလေးက ကြိုတိကြည့်နေရတယ်။ တော်တို့ ပြန်မလာခင်လေးတင်ပဲ ပြန်ထွက်သွားတာ"

ဟု အငော်အထော်စုံစွာနှင့် ထမင်းပွဲ ကြောင်လုံးသွားကြောင်း၊ ပါးစပ်အစိရင်ခံစာ တင်လေတော့၏။

ကိုဘိုးကွန်းမှာ မိမိကို ပဟာမခန့် အရှုံးလုပ်သွားသော ဝါးရုံးပြေးဘိုးအန်အား မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါ်ပြန်နေလေ၏။ မအောင် နှုန်းလည်း ရာရာမရှိအောင် ဆဲရေးရေးရွှေတ်လျက် အရှက်ပြု ကြီးဝါးမှာ နှုန်းများလည်း ပုလိပ်အမှုထမ်းတို့ကား ဝါးရုံးပြေး ဘိုးအန်၏ ရွှေမ်းပုံကို ဆတ်ဆတ်တူန်အောင် ကြောက်လန့်နေကြလေ၏။

"ဒေဝါရီမြို့တွင် အမြန် ပေါ်လာတဲ့ မျှတစ်ယောက်ကို ဖမ်းလို မရနိုင်ပါဘူးကျာ။ သေနတ်နဲ့ ကပ်ပစ်တာမှ မသေတဲ့နောက် ဘယ်နယ်လုပ်ဖမ်းမလဲ။ အရင်တုန်းက စံနာမည်ကြီးမဲ့သာ ကြိုးနေတာ ဘိုးအန်လို တစ်ခါမှ အနားကပ်ပြီး သေနတ်ပြောင်း အဖြတ်မခံရသေးဘူးကျာ။ ဒါကမှ တကယ့်လှုစွမ်းတောင်း။"
ဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိုတ်ပြောသူက ပြော၍ အချို့ကလည်း...

"အလကားပါကျာ ဒိဇိုင်က စွမ်းတာ မဟုတ်ပေဘူး။ လာဖမ်းတဲ့ ပုလိပ်တွေက အသုံးမကျတဲ့ ဟာတွေနဲ့ သူတို့ဟာသူတို့ လန်နေတာပါ။ သေသေချာချာ ဖမ်းတဲ့နောက် မိဂုန်းလို့မှ မရှိဘူး" ဟု ပြောသောအပါ အခြားက...

"အမယ်လေး... ဒီက ဘယ့်နယ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဟိုက ကိုယ်ပျောက်တတ်တယ သေနတ်ဘဲ ပါးတယ်။ ဒီလောက် အစွမ်းကောင်းတဲ့ လူစိတာ သူအကြောင်းကျပ်ရေတောင် ပြောမဖြစ်ဘူး။ ဟိုက နားကျပ်ရတယ်တဲ့ ကြားသွားလို ငင်ဗျားကို လာသတ်မှ လှနေမယ်" ဟု စိုးဝိုင်စွာ သတိပေးသွား ပေးနှင့် အတော်ကလေး ပါးဝပ်အလုပ်များနေကြ၏

ဘိုးအန်၏ သတင်းကား တစ်နေ့တွေ့မြား ကြီးလာတော့၏။ သတင်းကြီးခြင်းကြောင့်ပင် ဘိုးအန်၏ အစွမ်းများကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့် သတင်းကျယ်ပွားလေ၏။ ဆိပ်ပေါက်ရွာက မယားနဲ့ လင်ငယ်ကို ထောင်ထဲက တိတိတိတိတွေ့ပြီးလာပြီး သတ်ပစ်တဲ့ တော့ပုန်း ဝါးရုပ်းပြီး ဘိုးအန်ဆိတာ အင်မတန် လူစွမ်းကောင်းသတဲ့။ ပုလိပ်တွေ တပ်နဲ့ စိုင်းထားတာတောင် ကိုယ်ဖျောက်ပြီးသတဲ့။ ရာအဝတ်အုပ်စို့ ပြင်ထားတဲ့ ထမင်းတာပွဲကြီးကို ပြောင်အောင် ဝင်စားသွားသေးသတဲ့။ ဆိပ်ပေါက်ရွာမှာ သူကို ဖမ်းရအောင် စတဲ့ချေနေတာ သိလျက်နဲ့ ရွာထဲ ညတိုင်းဝင်လာသတဲ့။ တော့ထဲမှာ ဟင်းရွှေကို စာင်းရောင်းလာတဲ့ လူတွေ့လ နိုင်ခန့် နိုင်ခန့် အမြဲ တွေ့လိုက်တာပဲတဲ့။ ဘယ်လောက် ရုသာလ သတ္တိနည်းတဲ့ အကောင်သာဆိုရင်၊ ပုလိပ်နဲ့ ဝေးရာသို့ ပြီးမှာပေါ်ဟုသော ကျိုးတေသတင်းတွေ ရွှေဝေလျှောက်ရှိလေ၏။

အခါးကလည်း ဘိုးဒန်၏ အစွမ်းသတ္တိကို ခီးမွမ်းသည့်အပြင် ဘိုးဒန်မှာ ရွာသားများကို ယနေ့ထက်တိုင်အောင် ရန်မရှာခဲ့သေးပဲ တောထဲတွင် ရိပ်ခနဲ တွေ့ရသူများကိုလည်း အနည်ငယ်မျှ ရန်မမှုသဖြင့် ပုလိပ်မှတစ်ပါး ဘိုးဒန်ကို မိအောင် ဖမ်းဆီးရန် မကြိုးတဲ့ကြပေ။ အခါးမှာ ဘိုးဒန်၏အစွမ်းကို ခီးမွမ်းရာမှ တစ်စတစ်စ ဘိုးဒန်အား မေတ္တာတိမ်းညွတ်သွားကြပါး ဘိုးဒန်ကသာ တော်ပုန်းလူဆိုး အသင်းကြီး ဖွဲ့စည်းမည်ဆိုပါက ထိုသွားတို့မှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပါဝင်ကြမည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေကြလေ၏။

ပုလိပ်များကို ဖြောင်ထားကာ ဘိုးဒန်၏ အစွမ်းကောင်းပုံကို ချီးမှုမ်းကြ၏။ ကိုဘိုးကွန်း အမျှုးရှိသော အထူးပုလိပ်ဝတ္ထားနှင့် ရောက်လာကြသူ ပုလိပ်အရာရှိများမှာ ပခံချည့်ပခံသာ မျက်နှာပွဲ၊ နေကြသည့်အပြင် ယခုထက်တိုင် ပါးရမ်းပြီး ဘိုးဒန်ကို တွေ့ရလျက် ပမိရပါမည်လားဟု အထက်လျက်းများ၏ ဆုပ္ပါကိုမ်းမောင်း ထွေချေလွှာ အတောင်းခံရလေ၏။

အကြီးအကဲပျေသူ ရာဇဝတ်အပ် ကိုဘိုးကွန်းမှာ တရားခံကို ဖမ်းမမိ၊ အထက်လျက်ပြေး၏
အပြစ်တင်ခြင်းကိုလည်း မခံပဲနဲ့ မလွန်သာ မလွပ်သာအောင် ဖြစ်ရလေတော့၏။
အထက်အရာရှိများထံသို့လည်း ယခင်က တော့ပုန်းစံအဲကဲ့သို့ သတင်းကြီး၍ အစွမ်းကောင်းလှသော
တရားခံဖြစ်ပါကြောင်း၊ သို့အတွက် ရှစ်တရက် မပိန့်နဲ့ သေနတ်များမှ သိသိလွတ်သွားရကြောင်းများနဲ့
ဘိုးအန်အား ပဲသံသံကလေး အစိရင်ခံစာရေးပြီး စစ်ပုလိပ်အကုအညီများကို နောက်ထပ်ပေးရန်
တောင်းခံလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်း၏ အစိရင်ခံစာအရ စစ်ပုလိပ်များလည်း မကြာမိ ထပ်၍ ရောက်လာကြေးလေ၏။
ဤအခါတွင် ကိုဘိုးကွန်းမှာ မနေသာတော့ချေ။ မမိဂျင် ပိုမိုဖျင်းညွှေရာ ကျချေတော့မည်။ ကိုရောက်သော
ဘိုးအန်ကို အသေစုရ အရှင်ရရ အဓမ္မဒေသကြော်း နောင်ရှိနိုင်ကြုံ၍ ဖမ်းတော့မည်ဟု
လက်သီးလက်ဟန်းတန်းကာ စစ်ပုလိပ်နဲ့ အမှုထမ်း ပုလိပ်တို့အား ဘိုးအန်လာတတ်သော အိမ်ကို
တစ်ခါတွင်း နော်မဟု ပိုင်းထားတော့၏။ ဘိုးအန်ကား ရွာထဲသို့ မပေါ်လာတော့ချေ။ ရွာပြင်တော်ပေါ်မှ
မကြာခေါ် ကိုယ်တိုင်လာ၍ ပြကြောင်း ကြားရပြန်၏။

သူကြီးအိမ်မှ ဟန်းထွေ၍ ရွာသားတွေကို စာချို့ပြီး မင်းတို့အားလုံး ရွာထဲကို လုဝင်လှထွက်
တော့ကြည့်ရမယ်။ ငါတို့ ပုလိပ်ဖက်က တော့ထဲမှာ တော့နင်းရှာနေတွန်းကို ဟိုကောင်ရွာထဲဝင်လာတယ်
ကြားရင် မင်းတို့တာဝန်ပဲ။ မင်းတို့ မရရအောင် ဖမ်းထားရမယ် ဟုဆိုကာ ကိုဘိုးကွန်းတို့ ပုလိပ်တပ်မှာ
လက်နက်ရှိကွားအပြည့်အစုံနဲ့ တော့နင်းကြေးလေ၏။ ရွာတွင်ကား သူကြီးနဲ့ ရွာသားများမှာ ဘိုးအန်အတွက်
တေားကြပ်နဲ့ကြပ် တာဝန်ကြီးကျေလာသဖြင့် ရွာဝတွင် အလှည့်ကျ တော့ဆိုင်းနေရတော့၏။ ငါးတို့မှာ
ပုလိပ်တစ်မျိုး ကြောက်ရ ဘိုးအန်ကို တစ်မျိုးကြောက်ရနဲ့ ဆူးကြားသီးတဲ့ ဓားလို့ မလွန်သာ
မလွပ်သာအောင် ရှိရှာကြ၏။ ဘိုးအန်လာလျှင် ဖမ်းလည်း မဖမ်းစုံ၊ ပိုအောင်လည်း မဖမ်းနိုင်၊ မဖမ်းဘဲ
ထိုင်ကြည့်နေပြန်လျှင်လည်း ပုလိပ်တော်မင်းများက ဝါးရေးပြီး ကူညီအားပေးမှုနဲ့
အရေးယူပြန်လိုးတော့မည်။ ငါတို့မှာ ဘယ်ဆီကဗျာ မသက်သာပါကလား၊ နေ့ခေါ်းလယ်လုပ်
ယာလုပ်သွားရလို့ ပင်ပန်းတာတစ်မျိုး၊ ညည်အော်အပန်းကလေးမှ မဖြေရာ၊ ဘိုးအန်တော်ရာသည်။ မဖမ်းပြန်
ပုလိပ်ကလက်ထိုင်ခတ်မှာ ကြောက်ရတာ တစ်မျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုး စိတ်ရှုပ်နေရာကြရာ နောက်စုံးမှာ
သက်သာရအရဆုံးသော နည်းဖြစ်သည် ဘိုးအန်မလာပါစေနဲ့များ ဟူသော ဆုကိုသာ
တောင်းနေမိကြလေတော့၏။

အများ၏ ဆုတောင်းပင်ပြည့်လေသလား မသိ။ ဘိုးအန်ကား ရာဇဝတ်အပ် ကိုဘိုးကွန်းတို့
တော့နင်းထွက်သွားသော နေ့ကျပြီး ရွာသို့လည်းမလာ၊ ရွာပြင်တော်ပေါ်မှာလည်း မတွေ့ဖြစ်နေသာဖြင့်
ကြာသော ရွာသူ့ရွာသားများမှာ တော့ထဲတွင် ဘိုးအန်နဲ့ ပုလိပ်တပ်တို့ မည်သို့မည်ပုံများ ဖြစ်နေကြသလဲဟု
အမြေားစွင့်၍ နေကြရင်း ရွာတွင်းရွာပြင်မှာလည်း သူကြီး၏ အာကာအရ အလှည့်ကျ ကင်းတော်၍
နေကြရလေတော့သတ္တုံး။

ကိုဘိုးကွန်းမှာ နောက်ပါ စစ်ပုလိပ် အမှုထမ်းပုလိပ် မြောက်မြားစွာနဲ့ ဘိုးအန်ကို တော့နင်းရှာခဲ့ရာ
တစ်ရက်နှစ်ရက် ကျူးလာသည့်တိုင်အောင် ဘယ်သို့သော အစအနုပ္ပါယရအောင် ရှိခဲ့လေ၏။ သို့နဲ့
သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင်ကား ခါတိုင်းကဲ့သိုပင် သေနတ်များ ချိန်ရွှေယ်လျက် စစ်တက်သကဲ့သို့
ခြေသံကြားရအောင် တဖည်းဖြည်း ရောင်းကာ ချုံကြုံချုံကြားမှ တိတ်ဆီတွေ လာခဲ့ကြစဉ်

ကိုဘိုးကွန်းသည် ရှေ့မှထီးကြံနေသော ရေစပ်သဲချောင်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖိမ်လျှေားအား ချုံကြိုချုံကြားတွင် ဝပ်နေစေပြီး...

"ဟေ့... ကောင်တွေ ရှုံးကိုကြည့်နေကြ၊ ဒီချောင်းကလေးထဲကို ဟိုကောင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ရေးသောက်လိပ်မယ်ထင်တယ်။ မြင်လိုရှုရင် မင်းတို့တစ်တွေ တစ်ခါတဲ့သာ ချိန်ပြီးပဲ့ပဲ့လေ့။ အသေရအောင် ဖမ်းရမယ်။ ညှာမနေနိုင်တော့ဘူး။ တို့လဲ တော့တော်ထဲ အောငတ်ဘာဝတ်နဲ့ ခုက္ခာဖြစ်လုပြီ။ ရှုံးလမိုးကျေဟရင် ငါက်ဖျား ဖျားလာမှာ ကြောက်ရတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ့။ မြင်တာနဲ့ တစ်ချက်ထဲသာ တင်ကြပေါ်တော့?"

ဟု တိုးတက်တိုင် ကြတဲ့မှာကာ တစိတာတန်းကြီး အသင့်ချောင်းမြောင်းနေကြလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်းနှင့်တက္က ပုလိပ်အမှုထေးများလည်း သေနတ်တွေကို အသင့်ပြင်ကာ အတန်ကြာရောင်း၍ နေကြလေ၏။ ထမ်းအိုးတစ်လုံးချက်ခန့်ရှိလျှင် ဘိုးအန်မှာ ကိုဘိုးကွန်းထင်သည့်အတိုင်း ရောင်းစကေလေး တစ်ဖက်မှ ပေါ်၍လာလေ၏။ အဆိုနိုကား နေဝင်ရိုးရှိ ဖြစ်လေရာ အနောက်တောင်မှ နေစွယ်ကလေးသည် ဘိုးအန်ထွက်ပေါ်လာသောနေရာဘို့ တည့်တည့်မတ်မတူ ရှိနိုင်ထိုးသက္ကဘို့ ရှိလေရာ တော်ပဲမှ ရောင်းထဲဘို့ ဆင်းလာနေသော ဘိုးအန်မှာ ရွာထဲတွင် တွေ့ရသက္ကဘို့သို့ပင် ပင်အကျိုးတုံးလုံး နံပါတ်ဖျင် ဒုးဖုးရဲဆီးတားလျက် လက်တစ်ဖက်မှ ဓားရည်ကြီးကို ဆွဲကိုင်ပြီး ကြီးမားထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်းလာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်းကား သားကောင်ကို တွေ့မြင်ရသော တော့မှဆိုးပဲ၊ သူ၏မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် အရောင်တွေ ထွက်လာလေ၏။ မိမိ၏ ပယာရှိ သေနတ်ကိုင် စစ်ပါလိပ်တို့အာ လှည့်၍ အချက်ပေးလိုက်ကာ မိမိ၏ ပါးချက်ထွက် ရှင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျကျနာနီနှင့်ပြီး တစ်ပြီးတည်း ရှေ့နောက်ဆက်ကာ တနိုင်းနိုင်းနှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထွက်သွားလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်း၏ အထင်ကား ကြုံမျှသော သေနတ်ချက်ပေါင်းများစွာ တစ်ပြီးတည်း ပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မဖုန်သည့် သေနတ်က မဖုန်ဘူးထားလိုက်၍၊ သုံးမျက်နာမှာ ပယာညွှပ်၍ ပစ်လိုက်သော သေနတ်များမှ တရှုံးတဝ်ကုန်ရှုံးပင် ဘိုးအန် ပုံရက်လဲနေပြီး သေနတ်ချက်တွေမှာလည်း မရှင်းကန်းထိသွားလိုက် တစ်ကိုယ်လုံး သေနတ်ချက်တွေက ကောကျနေလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ဘိုးအန်ကို သေနတ်မီးများအကြားမှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ လုပ်းကြည့်လိုက်သောအပါ မိမိအထင်နှင့်မျက်မြင်မှာ အလွန်ကွာနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အဲသွင်းကြီးမက အဲလျက် ရှတ်တရက် ကြက်သေနနေမိလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်းမြင်ရပုံများ ဘိုးအန်သည် သေနတ်မုန်သလိုနှင့် ရှေ့ကို အားယားထိုးကျသွားရာမှ ရှတ်တရက် လူးလဲထကာ မိမိလာလမ်းသို့ မြန်ဝင်ပြီးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"හ... වයිතයිල් ගුෂ්පිගාලා:"

ဟုယောင်အောင်လိုက်ပြီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း...

"ဟာ ပြောပေတဲ့ မှန်သွားတယ် ဆရာ၊ ဒီကောင် ကြာကြာမပြောနိုင်ဘူး လိုက်ရင်မယ် လိုက်ရအောင် ဆရာ"

ကိုဘိုးကွန်းနှင့် ပုလိပ်များလည်း ရောင်းတစ်ဖက်ရှိ စစ်တပ်ကို လမ်းကြောင်းခွဲ၍ ပိုက်စိပ်တိုက်သလို လိုက်ကျသော်လည်း ဘိုးအန်မှာ အစပျောက်သွားပြန်လေ၏၊ ကိုဘိုးကွန်းလည်း

လက်မတင်ကလေး လွတ်ထွက်သွားသောကြောင့် ဒေါပ္ပကီးပုကာ ရှေ့သို့သာ စိတ်ဆောင်ပြီ
အလောတကြီး လိုက်လေ၏။ လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနှင့်ပင် တိုဘိုးကွန်းနှင့် စစ်ပုလိပ်များမှာ လူစုကွဲမှန်းမသိ
ကဲ့လာပြီ အားလုံးပင် တစ်ယောက် တာ့ခြားစီ ဖြစ်လာကြလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်းကား မိမိနောက်မှ ပုလိပ်များပါသည်ထင်ကာ ရှေ့သို့သာ အာရုံစိုက်ပြီး သေနတ်ကြီး မောင်းတင်၍ လိုက်ရောင်းနေ၏။ ဟိုချုပ်ထဲမှာ ရှိမလေား ဒီသစ်ပင်ကျယ်မှာ ပုန်းနေမလေားဟု မျက်စိနှင့်နားကို များစွာ အလုပ်ပေးထားလေသည်။ သို့နှင့် အနည်းငယ် ဆက်လက်၍ လာခဲ့ပြန်ရာမှ ရှေ့က မိုးနဲ့ပုတ်တစ်ခုတွင် တလျှပ်လွှပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကိုဘိုးကွန်းမှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရွှေးမသား ဒီချုပ်ထဲက ဘယ်ပြီးနိုင်မလဲ။ အသေပေါ်ကွာဟု တစ်ယောက်တည်း ကြိမ်းဝါလျက် သေနတ်မောင်းကို ဖြတ်တော့မည်အပြောတွင် ချုပ်မှ လွှားခနဲ့ ခန်ထွက်လာသော ရှုံးနှစ်ကောင်ကို မြင်ရမှ ဟင်ခနဲ့ အားလျော့သွားလေ၏။ အချိန်ကား နေလုံးလုံး မဝင်သေးသဖြင့် ကွဲပြားစွာ မြင်နိုင်သေး၍ ခုန်လွှားပြုးသွားသော ရှုံးကေလေးကို ငေးကြည့်နေပါစဉ် ကိုဘိုးကွန်းမှာ မိမိနောက်ကျောကို အေးစက်သော လက်ကြီးတစ်ခုဖြင့် ပုန်းခနဲ့ အရိုက်အခံလိုက်ရသဖြင့် နောက်သို့ ချာကနဲ့ လှည့်ကြည့်သောအခါ ဝက်မွေးပမာ ထိုးထိုးတောင်ထောင် ထွက်နေသော မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွဲယ်အများနှင့် အသားသို့သို့ အောသွေ့သွေ့မျက်နှာကြီးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ အခြားသားနှင့် သွားကြီးဖြူပြီး ပရှင့်ပရဲ ရယ်ပြနေသော တော့ပုန်းဝါရမ်းပြုးကြီး ဘုံးအန်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်းများ တောထဲသို့ ကျားပစ်ရန်လာသူ ကျားနှင့်နီးကပ်စွာ ရင်ဆိုင်လာ၍ တွေ့ရဘိအလား ရှစ်တရက်အားဖြင့် ကြောက်ခူးများ တုန်နေသက္ကဲသို့ ကြက်သေသေနေလေ၏။ ဘိုးအန်၏ မျက်နှာတိုးမှာ ဆန်ကောတမျှ ကြီးမားပွဲရောင်းလာသည် ထင်ရှုံး ကိုယ်ကြီးမှာလည်း သာမန်လှထက် တဆလောက် ကြီးမားထွားကျိုးလျက် လက်တစ်ဖက်က မချေတပ်းကိုင်ထားသော ဗားကြီးမှာလည်း သွေးစေးတွေ နှင့်ရေနေသက္ကဲသို့ ထင်ရှုံး လက်ထဲက သေနတ်ကိုပင် သတိမရ ဘိုးအန် ငါ့ကို ဘယ့်နှုတ်များ လုပ်မလိုပါလိမ့်ဟု နလုံးသားသိမ့်သိမ့် တုန်နေလေ၏။

ဘိုးအန်၏ မျက်နှာကြီးမှာ မချိပ်ဆန္ဒနှင့် ဒေါသဖြစ်ရာမှ ကြီးကြီးတားတား ရယ်ရပုံကြီးမျိုးကို မြင်ရပြီး ပိမိအနားသို့ ငှင်၏ မျက်နှာကြီးနဲ့မျိန်းပေါ် နဲ့ကပ်လာသည့်အတွက် တိုဘိုးကွန်းမှာ ရတ်တရဂ် ခေါင်းကြီးပြီး ကြက်သီးတွေ ဖုန်းခန်းထလာရာမှ လက်က သေနတ်ကို သတိရပြီး တိုန်တုန်ရိုရို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ကြိုးနှင့် ဟောင်းကို နိုပ်ချုပ်ကိုပိဿာည်တွင် ဒိန်းပိုန်းဟိန်းဆိုသော အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး ဘိုးအန်လည်း လန့်ဖျုပ်သွားသလို ခုန်ပေါက်ကာ ချုံကြလေးတစ်ခုနောက်၌ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

ကိုဘိုးကွန်းမှာလည်း ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်ကျန်ရပ်လေ၏။ မိမိနောက်တွင် အဖော်တစ်ယောက်မျှ မပါပဲ တောထဲ၌ ဘိုးအန်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ်တွေရသောအခါ အဘယ်မျှကြောက်လန့်သွားမိသည်ကို သတိရ၏။ တို့ဘိုးကွန်း၏ သေနတ်သံကြောင့် မနီးမဝေးတွင် တစ်ယောက်တက္ခာစီ သံသမ်မဲရှာဖွေနေသော ပုလိပ်တွေလည်း နဲ့ရာမှ စုပြုးလာကြ၏။

"ဆရာ... ဆရာ... ဘယ်မလဲ မိပြုလား"

ဟု စိုင်းမေးမှ ကိုဘိုးကွန်းမှာ တွေတွေကြီး ရပ်နေရာက သတိဝင်လာလေ၏။ တပည့်တွေကိုမြင်မှ ကပျာကယာ ကူးနှံဆယ်ကာ...

"ဟိုကောင်... ဟိုကောင် ငါတွေလို့ ပစ်လိုက်တာ ခုပဲ ဟိုဘက်ထွက်ပြေးတယ်ဟူ?"

ဟုပြောလိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှ...

"အမယ်လေးလုံး မိုင်း... မိုင်း"

ဟု အော်သံဇား သေနတ်သံပါ ပေါ်ထွက်လာပြန်၍ အားလုံး အသံကြားရာသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။

စစ်ပုလိပ်တစ်ယောက်မှာ သေနတ်ကြီးကိုင်လျက် တုန်တုန်ရှိရှိကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေရသဖြင့် ကိုဘိုးကွန်း ခေါင်းဆောင်ကာ...

"ဟေ့ကောင် ဘာတုံး ဘာဖြစ်တာတုံး"

ဟု စိုင်းမေးမှ ပုလိပ်လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှပ်နေရာမှ သတိရလာပြီး...

"အမယ် ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ လာတွေနေတယ်။ ဇားကြီးကိုင်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြီးစီးကြီး ကြည့်နေလိုက်တာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ပဲ သေနတ်ဟောင်းဖြတ်လိုက်တာ ဘိုးအန်တော့ ဟောပိုဘက် စွပ်ပြေးလေရဲ့ ဆရာ"

ဟု ခေါ်ဝေးကြီးက ပြေးလာသူအလား၊ ဟောဟဲလိုက်ကာ ကတိုက်ကရိုက်ကြီး ပြောလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်းလည်း ပိမိဖြစ်ပုံနှင့် ကိုယ်ချင်းစာမိုးလေ၏။

ထိုခက္ခာ တစ်ဖက်ဆီမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သောအသံတစ်ခုတိ ကြားပြန်ရာ ကိုဘိုးကွန်းတို့ လူစုလည်း အသံလာရာသို့ ပြေးကြပ်၍၏။ စစ်ပုလိပ်တစ်ယောက်မှာ ရိုင်အယ်သေနတ်ကြီးကိုင်လျက် ပက်လက်လန်ကာ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် တက်နေလေ၏။ ရောက်လာသူတို့ စိုင်းနိပ်ကြမှ သတိရလာလေ၏။

"ဟေ့ကောင်... သေနတ်ကြီးကိုင်ပြီး ဘယ့်နှပ်ဖြစ်နေရတာလဲ"

ဟု ခွဲထူးကွဲပေါ်မေးကြမှ စစ်ပုလိပ်မှာ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသော ရင်ကိုစိုက်ကာ...

"အမယ်လေး၊ ဘိုးအန်ဆရာရဲ့၊ ဘိုးအန်၊ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်လာတွေတယ်။ သူကိုယ်ကြီးက ဓည်းမည်းကြီး မှုက်နာကြီးက ပြုပြုကြီး"

ဟု ပြောနေစဉ် စကားမဆုံးမိ တစ်ဖက်ဆီမှ စူးရှုကျော်လောင်သော အော်သံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ရာ ကိုဘိုးကွန်းတို့မှာ အသံလာရာသို့ ပြေးကြပ်ပြန်လေ၏။

သေနတ်ကြီးကိုင်လျက်က နတ်ကျေသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို တွေရသည်။

"ဟေ့... ဘာလဲ"

ဟု မေးပြန်ရာ...

"မြှေမြှေကြီးဆရာ မြှေမြှေကြီး၊ ကျွန်တော်အနား ဝါးခန်ဆို လာလှန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သေနတ်ကြီးကိုင်လျက်က ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်သွားတာပဲ ဘာလဲမသိဘူး ဆရာရဲ့"

ဟု လိုက်လိုက်လွှဲလွှဲကြီး ပြောလေ၏။ ထိုခက္ခာ ခွဲနေသော ပုလိပ်များလည်း အားလုံးစိမိကြ၏။ ကိုဘိုးကွန်းနှင့် ပုလိပ်များမှာ ဘိုးအန်အရှုံးလုပ်သမျှ ခံနေရသဖြင့် မခံခိုပခံသာလည်းဖြစ်ရှု ဖော်မပိနိုင် သေနတ်နှင့် မထိနိုင်၍လည်း အက်ကြပြီး၊ ဤမျှအစွမ်းကောင်းနေသူနှင့် ဖက်ပြုပိုင်ရန်မှာလည်း

တဖော်းဖော်း ကြက်သီးမွှေးညွှန်းများ ထလောက်အောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရှုံးလာလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကိုဘိုးကွန်းများ ဟန်မပျက်ပေါ် လက်နက်ဂုဏ် စုံလည်း တန်းအားတက်ကာ...

"တောက်... ဒီကောင် သိပ်က်ရဲတာပဲကျား၊ တို့အနားများ အမြဲရှစ်နေတာပဲ။ ကဲ... ကဲ... လာကျာ ဒီအကောင် ဘာမို့လဲ၊ တစ်နေ့တော့ မိရမှာပဲ။ လာလိုက်ကြေးစို့"

ဟု ကြေးဝါးကာ လိုက်ရန်ပြင်လိုက်လေ၏။ တပည့်များလည်း ကိုယ်စိကြောက်နေကြရာမှ ဆရာကဲ့သို့ပင် ဟန်တပြင်ပြင်နှင့် ရောယောင်ကြကာ...

"လိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာ၊ ဘယ်ဘက်ကို လိုက်မလဲ၊ ဟိုကောင် ပြေးတာ ဘယ်ဘက်ပြေးတုန်း ဆရာရဲ့။"

ဟု ဖေးနေစဉ်...

တစ်ဖက်များ ဟိုဟိုဟို အသံကွဲကြီးနှင့် လျှောင်ရှိရိုက်သံကြားရှုံး အသံလာရာဘက်သို့ လူညွှန်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ နံပါယ်ပိုင်းကို ဝတ်ထားသော ဘိုးအန်လည်း ကိုင်ထားသော ဓားမကြီးကို မြှောက်ကာမြှောက်ကာ ပြလျက် သူ ဒီမှာရှိသည်ဆိုသော အထိမ်းအမှတ် ပြနေလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်းနှင့် ပုလိပ်တို့သည် ဟော ဟိုများ ဟုဆိုကာ သေနတ်တွေနှင့် ချိန်ကာ တအိန်းဒိန်း ပစ်ရင်း လိုက်လာသော နောက်က ပုလိပ်များအား မကြားခကဗျည်ကာ လက်ယပ်ခေါ်သလို သရော်သလိုနှင့် လုပ်၍ သွားလေရာ ကိုဘိုးကွန်းများ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါပြ၍ သေနတ်ခလုပ်ကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ရင်း ရှုံးချုံးမှ ခေါင်းတယ်၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ကုန်း၊ ကျော်း၊ ခလုတ်၊ သစ်စုတ်၊ ဓားညွှန်းများကို တုံးတိုက်တိုက် တိုင်တိုက်တိုက်သော့နှင့် အရောသောပါး လိုက်လာခဲ့ရာ တောာနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာပြီး ထိအခိုန်တွင် နေလည်း လုံးလုံးဝင်သော် မမြင်မကန်း အမောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းလာလေရာ ဘိုးအန်ကိုလည်း လုံးလုံးသား မျက်ခြည်ပြုတ်သွားလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်းတို့များ ထိအခါမှပင် မောမှန်းပန်းမန်း သိကြပြီး လွယ်ထားသော ဗုံးထဲက ရေများသောက်ကာ မြေပေါ်ဖော်ထိုင်၍ အမောင်ကို လင်းစေခြင်းတာ သစ်ကိုင်းခြောက်များ စုံပုံပြီး မီးဖိုကြီးတစ်ခု ဖိုကြလေ၏။

မီးအလင်းရောင်ကြောင့် မိမိတို့ရောက်နေသော တော်ကြီးများ အမိကရ သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားကြောင့် သိရလေ၏။ မီးဖိုကြီးမှာလည်း သစ်ခြောက်မြောက်များ အရှိန်ကြောင့် မီးတော်က်ကြီးများများ လူတစ်ရပ်တော်များ မြင့်မားပြီး မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်စိုက်မှာပင် လင်းတိန်နေတော့၏။ ထိခက္ခာ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကာ...

"ဟော... ဟော ဟိုများ ဟိုများ လာပြန်ပြီ"

ဟု ပြောသဖြင့် ကိုဘိုးကွန်းနှင့် လူအများလည်း ပြရာသို့ ကြည့်ကြရာ မနီးမဝေး မီးရောင်အလင်း၌ ဓားကြီးကိုင်ကာ ပြုးစိစိ မျက်နှာကြီးနှင့် ရပ်ကြည့်နေသော ဘိုးအန်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင်ပြန်လေ၏။

"ဟော ပစ်ကြကာ တည်းတည့်တဲ့ဟော (ဝမ်း၊ တူး၊ သရီး)"

ဟု ကိုဘိုးကွန်းက ခေါင်းတည်ကာ သေနတ်တွေ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မောင်းဖြတ်လိုက်ရာ တစ်တော်လုံး ဟန်းသွားလေ၏။ ဘိုးအန်ကား သေနတ်မှထွေက်လာသော မီးဖိုးများနှင့် ရောတွေးကာ ဘယ်ဆီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ကိုဘိုးကွန်းများ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လာလေ၏။

"ဒီအကောင်ဟာ တကယ်ပဲ သေနတ်ပြီးနေပါပြီကွာ၊ ဒီလိုဘာ ဖမ်းနေရင် တစ်သက်လုံး မိမာ မဟုတ်ဘူး၊ စာတ်ငွေပါတဲ့ ယမ်းတောင့်နှုပ်ဖမ်းရင်တော့ ရချင်ရမလား မသိပါဘူးကွာ"

ဟု ညည်းမိရာတော့၏။

ထိုခက်၌ မီးပုံကြီးထဲသို့ မြော်ဗိုင်ခဲကြီးတစ်လုံး အုံခန် ကျေလာလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်းလည်း ခဲလာရာသို့ မျန်ကာ တစ်ချက်ပစ်လိုက်ပြန်ရာ နောက်ထပ် မြော်ဗိုင်ခဲနှစ်လုံး ကျူးပြန်၏။ သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ပြန်ရာ နောက်ထပ် မြော်ဗိုင်ခဲလေးလုံး ကျေလာ၏။ သို့နှစ် တစ်ချိထက်တစ်ချို့ တစ်ဆ တစ်ဆ တိုး၍ ကျေလာရ တဗ္ဗန်းဟန်း တောက်နေသော မီးပုံကြီးမှာ မြော်ဗိုင်ခဲတို့ ဖုံးဂျွမ်းမိ၍ မီးရောင်ပျောက်ကျယ် ဖော်ပို့နှုန်း မြော်ဗိုးကျေသွားလေ၏။ မီးရောင် မိတ်ဘွားသောအခါးမှုကား မြော်ဗိုင်ခဲမှား ကျေမလာတော့သဖြင့် အတော် သက်သာဝရာ ရသွားလေ၏။ မီးကို ထပ်ထည့်မည်ကြံ့ရာ တရှုံးက မြော်ဗိုင်ခဲတွေ ကျေလာမှာ စိုးရိုးသည့်အတွက် မြော်ထဲမှာပင် ထိုညာအဖို့ ရှုတောင့်နှင့်လျှော် အိပ်ကြရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

အားလုံးအညောင်းပြု လုပ်ကြသောအခါ လေအေးကာလေးကလည်း တည့်သုံး တဖြူမြို့
တိုက်လာလေ၏။ လေအေးထဲမှာ အလွန်ဆိုးဝါး ပုပ်ဟောင်လှသော လူသေကောင် ပုပ်နှုန်းသို့
အနဲ့ဆိုးကြီးတစ်ခု ပါလာလေရာ ကိုဘိုးကွန်းတို့ လူစုမှာ အသက်မရှုံးပြန်အောင် ပုပ်ဟောင်
နံတော်ခြင်းကြောင့် တင့်ခဲ့ရေး ဖြစ်နေကြသောကြောင့် မည်သူမှု အိပ်မပျော်နိုင်ကြတော့ပေါ့ အချိန်တား
ကြောလေ ကြောလေ ညည်နက်၍ လာလေ၏။ တောသံတောင်သံမှား ဟိန်းလာဖြီး တောတန်းတောင်တန်းတွင်
မိတ်ငါးနေထိုင်ကြကုန်သော သတ္တုဝါကြီးထံတို့၏ ဟိန်းဟောက်ညည်းညှာသံတွေလည်း ရုည်းလာလေ၏။
ကျားဟိန်းသံ၊ သစ်ကြော်သံ၊ ဝက်ဝံအော်သံတွေ တစ်ချက်တစ်ချက် အိပ်ပျက်သလို ညံ့လိုက်လျက်
တစ်ခါတရဲ့လည်း တောကျိုး တောင်ကိုတွေ လန်ဖြန်ပြီးကြသော အသက်ကို ကြေားရရာ၊ ကိုဘိုးကွန်းတို့ လူစုမှာ
လူတွေမှားပါလျက် အသက်ရှုံးမှားအောင် ကြောက်အားပို့ပြီးကြလေ၏။

ထိုခက်၌ပင် ငါးတို့နှင့် မလုပ်းမကမ်းနေရာဆီမှ တောခွေးအတွေ ဝါးနည်းကြော်ကွဲ့စွာ အုံကြသော
အသံတွေ ပေါ်လာလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်းလည်း အရပ်လေးမျက်နှာ မြော်တိုက်ထဲသို့ လုည်းကြည်းပို့ပြန်ရာ
ပို့ပို့တို့ နေရာ၏ လက်ဝါဘက် မြော်ထဲတွင် မီးခဲတုံးနံပြော်လှသော မျက်လုံးအစုံကာလေးတွေ
မြောက်မြားစွာကို တွေ့ရေလေ၏။ မြင်ရသော မျက်လုံးနံပြော်ကာလေးတွေမှာ အားလုံး အထက်သို့
ဖော်ကြည့်ကြလျက် လုပ်လုပ်ယူက်ယူက် အုံနေကြခြင်းဖြင့် ထိုသတ္တုဝါတွေမှာ တောခွေးတွေ
ဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။

"ဟေ့... ဟေ့... လက်နှုပ်စာတ်မီးနှဲ ထိုးကြည့်ကြစ်း၊ ဟောဟို တောခွေးတွေဟာ အပေါ်
မော်ကြည့်ကြတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဘာရှိသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ မီးနှဲ ထိုးကြည့်ကြစ်း"
ဟု အမိန့်ပေး၍ အပေါ်သို့ စာတ်မီးထိုးကြည့်ကြရာ သစ်ကိုင်းမှ တွဲလွှဲခွဲကျနေသော အြိမြို့ခွဲ
အရာဝဏ္ဏကြီးတစ်ခု လေထဲတွင် တနဲ့တွဲ တအိအိ လျှပ်ရားနေသည်ကို အောက်က တောခွေးမှား
မြော်ကြည့်ကာ အုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

တောခွေးမှားလည်း စာတ်မီးရောင်ကြောင့် လန်ကာ ထွက်ပြီးကြလေ၏။

"ဟေ့... ဘာကြီးတုန်းကျားသေသာချာချာ မီးထိုးကြည့်ကြစ်းပါ"

ဟု ကိုဘိုးကွန်းက ပြော၍ လက်နှုပ်စာတ်မီးလေးဝါးခု စုပ်၍ ထိုးကြည့်ကြပ်၏။

"ဟာ... လူကြီးပဲ ဆရာ၊ ကြီးကြီးတန်းလန်းနဲ့ ကြီးဆွဲချသေနေတာပဲ ဟာ... ယောင်ဖော်ဖော်တာကြီးကလဲ မြင်မကောင်းပါလား၊ ခြေထောက်ကြီးတွေများ ဆင်ခြေထောက်ကျလို့ ဟယ်... အရေတွေရော တစ်ကိုစက်ကျလို့ လောက်တွေကလဲ တဖ္တားဖ္တားနဲ့ တော့တော့ ပုပ်စော်နံတာ ဒါကြီးက နံတာကိုး ဆရာရဲ့။"

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကြောက်ချွဲ့အံ့သွာ ပြောကြလေ၏။ ကိုဘိုးကွန်းလည်း ရှင်လက္ခဏာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး...

"ဟေ့... လက်ကားကြီးလ ဆုံးထားရက်ပါကလား၊ ဝတ်ထားတာကလဲ နံယ်ပိုင်း၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဒီလောက်မြင့်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး ခေါင်ဖားကြီးကနေ ကြီးဆွဲချရပါလိမ့်။ အို... ငါအခုံမှ သတိရတယ်။ ဘိုးအန်နဲ့ မတူလားဟေ့၊ မျက်နှာကို သေသေချာချာ မီးထိုးပြောစမ်း။"

ဟုဆိုရာ မီးများ မျက်နှာဆီသို့ စု၍ ထိုးကြရာ ဖောယောင်ဖောင်းပွဲနေသော ဘိုးအန်၏ မျက်နှာကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ဤတွင်မှ အားလုံး ဘိုးအန်လုံးသတ်တွက်ပြု၍ တော့ပုန်းလုပ်ရင်း ကြီးဆွဲချသေဆုံးကြောင်း ရိပ်မိကာ ပိမိတို့ တွေ့ရသော ဘိုးအန်မှာ စွဲလမ်းသော ဇော်ကြောင့် အယုတိမ်း၍ အစိမ်းသေ တဖ္တားရေအဖြစ်နှင့် ကိုယ်ရေကိုပဲ ပြုမှ ချောက်လုန်းနေကြောင်း ကောင်းစွာ အရည်လည်ကြတော့ရလေ၏။ ရာဇ်တ်အုပ် ကိုဘိုးကွန်းအား အထက်အထိုးရများထံသို့ ဘိုးအန် သေဆုံးနေကြောင်း၊ ရွာတွင်တွေ့ရသော ဘိုးအန်မှာ နာနာဘာဝဖြစ်ကြောင်း မှန်တိုင်း အစစ်ချောင်း အထက်အရာရှိတွေက တဖ္တားရေ ယုံချင်မှုယုံမည်။ သည်တော့ ဓမ္မဇူလုံရ နာမည်ကောင်းလဲရအောင် ဘိုးအန်ကို ပိမိတို့ အစွမ်းနှင့် အသေရအောင် ဖမ်းချေရသည်ဟု အစိရင်ခံရန်နှင့် အလောင်းပုံစံကို ဆေးရုံသို့ ယူလာရန် အကြံရလေ၏။

တပည့်များနှင့် တိုင်ပင်ကာ ပုပ်ပွဲနံတော်လုသော အလောင်းကြီးကို သယ်ယူသွားရန် ဉာဏ်ပေးပို့ ကြီးဆွဲချထားသော ကြီးကို သေနတ်နှင့်ချိန်၍ ပစ်လိုက်ရာ အလောင်းကြီးမှာ ကြီးပြတ်ပြီး ဘုံးခနဲကျလာလေ၏။ အလောင်းကြီးသည် ပြောပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှုတ်တရက် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထလာသော လိုက်သံပါသော အသံကြီးတစ်မျိုးနှင့် ဟစ်အော်ပြီး လက်ကားယား ခြေကားယားကြီးနှင့် ကိုဘိုးကွန်းနောက်သို့ လိုက်လေရာ ကိုဘိုးကွန်းနှင့် ပုလိပ်သားတွေလည်း တစ်ခါမှ မကြံဖူးသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကြီး တွေ့ရသောကြောင့် ထယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ကြကာ ဖော်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြီးခဲ့ကြလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်းမှာ အကြီးအမျှုးဖြစ်သော်လည်း အကြောက်ဆုံးဖြစ်၍ ရှေ့ဆုံးက ပြု့ခဲ့သော်လည်း ထပ်ကြပ်လိုက်ပါလာသော အလောင်းကြီးကို မရောင်သာပဲ ခလုပ်တိုက်လဲရာက ကုန်း၍ ထနေရာသည်တွင် နောက်မှ ကျွန်းရှုံးခဲ့ပြီး အလောင်းကောင်ကြီး ပိမိကိုယ်ပေါ်သို့ ခွစ်းမိသည့် အချိန်ကစ၍ သတိမရဘဲ မေ့မြောသွားလေရာ နောက်တစ်နေ့ နောင်းပုံး ပုလိပ်များ တောာန်းရာမှ မေ့မြောပြီး အလောင်းကြီးနှင့်အတူ လဲနေသည်ကို တွေ့ကြရတော့သဖြင့် အလောင်းရော လုပ် မြို့ဌာနသို့ သယ်ပိုးလာပြီး ဖြစ်သမျှကို အစအဆုံး ပုလိပ်အမှုထမ်းများက အစိရင်ခံကြရလေ၏။

ကိုဘိုးကွန်းကား ဆရာဝန်များ ကုသပေးခြင်းဖြင့် သတိရရာသော်လည်း သည်းခြေပျက်ကာ အရားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားရရှာလေ၏။ သားမယားနှင့် ပိဘဆွဲပျိုးများမှာ တစ်ဆရာမကောင်း၊ တစ်ဆရာပြောင်းဆိုသလို ဝင့်ဟောင်းဖြင့် ကြော ဝင့်သစ်ဖြင့် ပြောပါပော်သော စိတ်ထားနှင့်

ကြီးစားကုသကြရာ သုံးလေးနှစ် ရာသီရိသော်လည်း သက်သာသည် မရှိပဲ ကိုဘိုးကွန်းများ သေနတ်ပစ်ပဲ၊ အလောင်းကောင်ကြီး လိုက်လာပုံတွေကို ရော့တိမြည်တမ်းကာသာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရှာလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကံအားလော်စွာ ကျွန်တော်၏ ဆရာကြီးနှင့် သူတို့၏ ရင်နှီးသော ပိတ်ခွေများ တွေသွားကြရာက အစပြုလျက် ဘုရားကျ၊ သမားကျ၊ သမာဓိကျ၊ အထက်လမ်းကုနည်းဖြင့် ကုစားခဲ့ရာ ယခုအခါ ကိုဘိုးကွန်းများ ကောင်းစွာ ပျောက်ကောင်းချမ်းသာသွားရှာဖြီး သူတော်သူမြတ်အဖြစ်နှင့် ဘဝခရီးကို ရန်းစတု့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အစိုးရအလုပ်ကိုလည်း ပြန်ဝေးခြင်း မပြု၊ သားမယားကိုလည်း လျှစ်လှုံးရှုလျက် ဉာဏ်ဝင်ရောင်တွင် ရဟန်းအသွင်နှင့် ကမ္မတန်းဝင်လျက် ရှိရှာလေတော့သတည်း။

လူနှိုကလေး

၁၉၃၉ ခ ဇန်နဝါရီလတွင် ရေးသည်

အုပ်အုပ်ဖိုင်းများ ဆိုင်းဆိုင်းညီညြို့ဖြစ်သော သရက်ပင်အုပ်ကြီးတို့အလယ်၌ ရှေးတိုက်ပျက်ကြီး တစ်ခုမှာ ရေဝကြီးမြို့နှင့် မနီးမဝေး ရှေးခေတ်ကောင်းစဉ်က ဆောက်လုပ်ကိုးကွယ်ကြသော ကျောင်းတိုက်ဟောင်း၊ ကျောင်းတိုက်ပျက်တို့နှင့် မလုပ်းမကမ်းတွင် ရှိလေရာ၊ ငါး၏ အခြား ပတ်ဝန်းကျင်များမှာကား နားတားကျက်နှင့် လက်ပျက်ယာတော့ တော့ကျန်း စင်တန်း သစ်ထုတ်နှင့် ချုပ်တပ်းများစွာတို့သာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုတိုက်ပျက်ကြီးမှာ ရှေးခေတ်ပင်ဆိုရသော်လည်း မည်သည့်အခါဆိုက ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ရှိလေ၏။ တိုက်ကြီးမှာ လေးပုံသုံးပုံလောက်သော နေရာများမှာ ပြုကျနေသောကြောင့် အဂ်တော့ အကျိုးအပွဲနှင့် အုပ်ပုံကြီးများဖြင့် ပြီးလေ၏။

အုတ်ပြားကြီးတစ်ချပ်တစ်ချပ်မှာ လွန်စွာကြီးမား၍ ကျောက်သားကဲ့သို့ မာကျောလျက်ရှိလေရာ အခန်းတွင်းမှ မျက်နှာကျက်များမှ ကျိုးပဲပျက်စီးနေသည်နှင့်တူသော အပိုင်းအစတို့တွင် ချယ်လှယ် မွမ်းမဲထားသော ပန်းပါ၊ ပန်းပြောက်၊ ယိုးဒယားပန်းခက်နှင့် ဆင်စွမ်းဝန်းယှက်တို့မှာ ရှေးအခါက လက်မှုပညာဘက်တွင် မည်မျှ အထက်တန်းကျခဲ့သည်ကို အထူးထောက်ခဲ့ ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရှုလေ၏။ အပျက်အစီးများကလည်း ကျောက်စာအကွားရာမှတ်အသားကလည်း ဖရို့သဖြင့် မည်သည့်ခေတ်က မည်သူဆောက်လုပ်ခဲ့သော အဆောက်အအီးမှန်းလည်း မသိရဲ လူနေသော နေအိပ် အဆောက်အအီးပင်လော့၊ ဘုန်းကြီးရဟန်းအတွက် သက်သက် ဆောက်လုပ်သော အုတ်ကျောင်း ပျက်ကြီးပင်လောဟုလည်း တွေးတော်၍မရ၊ အထင်အားဖြင့်ကား ငါးတိုက်ပျက်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျောင်းပျက် ရပ်ပျက်များ အခံရှိနေသောကြောင့် လူနေအဆောက်အအီးမဟုတ်။ ကျောင်းသော် လည်းကောင်း၊ အပ်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟုသာ အတွေးနှင့်ထင်မှတ်ရတော့လေ၏။

လူသုနှင့်လည်းဝေး သစ်ပင်အုပ်ကြီးတို့ဖြင့်လည်း လွမ်းမိုး ကာရံထားသောကြောင့် ထိုတိုက်ပျက်ကြီး အတွင်းမှာ မောင်ညီအုပ်ဆိုင်း စွတ်စိတိုင်းမိုင်းလျက်၊ မှတ်ခြင်ယင်ဖြတ်တို့ဖြင့် ပြည့်လျမ်း၍ နေလေသတည်း။ အများအားဖြင့်လည်း ထိုတိုက်ပျက်ကြီးမှာ သူရချောက်တတ်သည်ဟု ကျော်စေသတင်း ထင်ရှားခြင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ငါးအနီးအပါးတွင် လူသုတော်စုံတော်ယောက် လာရောက်ခြင်း နည်းပါးလေ၏။ မြို့ကလူများ အပြောကား နားကျောင်းသားကလေးများနှင့် ရွှေမှ ဟင်းရွက်ရှုံးထင်းခွေထွက်လာသော သူများ တိုက်ပျက်ကြီးအနီးအပါးသို့ တစ်ယောက်ချင်း မဇတ်တစ်ဖြတ်သန်းသွားမိပါက တစ်ခါတာရုံ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တောင်ဒေးထောက်၍ စကြောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ တစ်ခါတာလည်း ကျော်ကြီးထမ်း၍ လမ်းလျှောက်နေသော ဖီးသူတော်ကြီးကို မြင်ရကာ၊ တစ်ခါတာရုံလည်း ခေါင်းမြို့ခြုံလားမကြီးလိုလို တွေ့ရပျက် တစ်ခါတာရုံလည်း လက်ဝတ်လက်စား ပုတီးနားဆွေးင်း အစုအလင်ဖြင့် ယဉ်ကျေးလှပသော ပိန်းမပျို့တစ်ဦးကို မြင်ရကြောင်း၊ တစ်ခါတာရုံမှာလည်း မြင့်မြင့်မဲမဲအကောင်ကြီးတွေ အမွေးစုတ်စုတ် ဘီလူးရပ်ကြီးမျိုးတွေ အရိုးချောက် ကမ္မဏာန်းရပ်ပေါက်သော သူတွေဝါကောင်ကြီးမျိုးတွေ စသည်တို့ကို တွေ့ရသောအခါ အချို့မှာ လန့်ကာလာတတ်ကြ၍ အချို့ကား လန့်ဖျားလန်နာနှင့်ပင် ခနာကြွှေရာလေ၏။

ထိုကြောင့် ကျိုတိက်ပျက်ကြီးတွင် ဉာဏ်တောင့်နှင့် သူရဲတစ္ဆေအထွေထွေသော နာနာဘာဝတို့၏
ပျော်မျှုံးနေတိုင်ရာ ပို့ယာကြောင့် သိုက်ဆရာအသီးသီးတို့လည်း
မကြာခက်လာရောက်ကာ ဉာဏ်တောင့်နှင့် သိုက်အကြောင်းကို စုစုပေါင်းတတ်ကြလေ၏။ သို့သော် ထိုနေရာတွင်
အဘယ် သိုက်၊ အဘယ် ဉာဏ်တောင့်၊ အဘယ်သို့သော သူရဲတစ္ဆေတို့က အကြီးအကဲ အထူးသူရဲ
နေသည်ဟု၍ကား မည်သူမျှ အတတ်မပြောနိုင်ကြပေး

တစ်ခါတရုံလည်း ရွာနီးပါးချင်းမှ ထိုတိက်ပျက်ကြီး အနီးအနားတွင် နွားကျောင်း၊ ဆိတ်ကျောင်း
ထွက်လာသည်များအနက်မှာ အချို့နွားများ ဆိတ်များသည် အပိုပ်အာဝါသနှင့် ပြည်စုံ၍ မြှက်ရောက်းရာ
ထိုတိက်ပျက်အတွင်းသို့ နယ်ကျွဲ့၍ ဝင်ပိုချေက ထိုဝင်သူ၍ နွားနှင့်ဆိတ်တို့မှာ ပြန်၍ ထွက်လာသည်မရှိ။
မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်နေသည်ဟုလည်း ကြည့်ရှုမမြင်၊ ဝင်ပိုသမျှ မထွက်လာပဲ
တိုက်ပျက်ကြီးထဲတွင် ခန္ဓာခံ၍ သေပွဲဝင်ရရှာသည်သာ များလေသတတ်း။

ဘိုးတော်မှာ အမည်နှင့်လိုက်အောင် ပေတော်းသွမ်၍ ရွာတွင် ပံ့ရမ်းရမ်းနေခဲ့သူတစ်ယောက်
ဖြစ်လေ၏။ အမြေအားဖြင့်လည်း ပင်ကျေရည်နှင့် ပျော်မျှုံးကာ ရွာတွင်ရှိသော ကြက်ဝက်တို့ကို
ညည်အခိုင်များတွင် တစ်အိမ်တစ်လုပ်း နိုးရှုက်ကာ ချက်ပြုတ်စုတ်က်လျက် ပင်ကျေရည်နှင့်
ပြည်းနေကျဖြစ်ရာ အနီးခံရသော ကြက်ရှင် ဝက်ရှင်တို့မှာ ဘိုးတော်မျိုး သိရှိရှိပိုကြသော်လည်း
ငါး၏မိုက်ရှိရှင်းရမ်းကားခြင်းများကို ကြောက်လန်းသာဖြင့် မည်သူမျှ မမေးခံ့၊ မပြောခံ့၊ တရှုံ့ခံ့။
ကြိုတိမိုတ်၍သာ ခံကြရာမြှုဖြစ်လေသတည်း။

တစ်ခါတရုံလည်း နွားများ ကျွေများပင် အရှင်လတ်လတ် နိုးယဉ်ကာ ရွာပြင်တော်စပ်၍ သတို့ဖြတ်
စားသောက်လေ့ရှိ၏။ ငါး၏နောက်ပါ အပေါင်းအသင်းများမှာလည်း ဝိုးဝေအောင် စားသောက်ရာသုဖြင့်
ဘိုးတော်နောက်မှ တကောက်ကောက် အပြပါကြသောကြောင့် ညည်အခိုင်ပဲတွင် ရွာတွေ၍ ငါး၏
အပေါင်းအသင်းများမှာ ဆူပူသောင်းကျွေးမှုးခန်းဖွင့်၍သာ နေပြုဖြစ်လေ၏။ ထိုကြောင့် ရွာသူရွာသားများမှာ
ရွာတွင်းမှာ ပျောက်လျှင် ဘိုးတော်လက်ချက်ဟု ထင်ကြ၍ ရွာပြင်တွင် ပျောက်က တိုက်ပျက်ကြီးမှ
သူရဲတစ္ဆေတို့ လက်ချက်ဟုသာ တထန်ခု ထင်မှတ်ကြရလေ၏။ ရွာတွင်းမှ လူတို့မှာ ညာအခါးသော
ဘိုးတော်၏ ရန်ကို ကြောက်ကြသာဖြင့် နွားပိုင်ရှင်၊ ကြက်၊ ငါက်၊ တိရဇ္ဇာနိုင်ရှင်တို့မှာ ကြေသော်
မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်၍ နွားခြုံတို့မှာ တစ်ညုလုံး မီးမိုလျက် လူလဲနှင့် ဟော့ရောက်အိပ်စက်ကြရလေ၏။

ရွာပြင်စားကျေက်တွင် ကြောင်းလုန်ထားသော နွား၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ ငါက်များကိုလည်း
တိုက်ပျက်နားသို့ မရောက်အောင် ကွင်းမရှုံးနိုင်သူမျှ ကွင်းမရှုံးကြက်ကုန်၏။ ထိုကြောင့် တြာသော်
ဘိုးတော်တို့လုပ်ရှုံးမှုန်းမသိ ပိတ်ခဲ့ကြ၍ အသောက်သမား လူမိုက်လူတော်များမှာ
မသောက်မတဲးမရှုံး လောက်ကြီးကို ပြီးငွေတတ်ကြကုန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဘိုးတော်တို့မှာ ရွာတွင်းမှ
စီးပွားလမ်းမဖြောင့်၍ ရွာပြင်ဘို့ ထွက်ကြပ်နှင့်လေ၏။ နာမည်ကြီးသော တိုက်ပျက်ကြီးကို အဖို့သဟဲပြု၍
နိုးရှုက်တို့ရှုက်ရန် အကြံပြုကာ တိုင်ပင်ထားကြလေ၏။

"မျိုး၊ ကိုဘိုးတော်... ဒီတိုက်ပျက်ကြီးထဲ သွားစတဲ့ချေတာက ဟုတ်ပါရဲ့၊ အေဒီတိုက်ပျက်ကြီးကလဲ
တစ္ဆေသူရဲ သိပ်ကြမ်းတာ ဆရာရဲ့၊ အဲဒါ ဘယ့်နယ်လဲ၊ ကျေပိတို့ကို သူရဲတွေက ကတုံးပေါ်
ထိပ်ကြက်နေမယ်ဆိုရင် ရောက်ကျကုန်တော့မှာပဲ"

ဘိုးတေမှာ လူမိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ တစ္ဆေးသူရဲစာသော နာနာဘာဝတို့ကိုလည်း မလေးမတား ပမာမထားသူဖြစ်လေရာ အကြောက်အလန်ကလည်း လုံးလုံးကြီး မရှိသကဲ့သို့ ရွာတွင် လူသေလျှင် အလောင်းကိုင်မည့် စဏ္ဍာလမရာရည် ဘိုးတေပင် ကဖော်ဘိုး အနည်းငယ်ရလျှင် လုပ်ပေါ်ရှိ၏။ နည်းနည်းပါးပါး ပို့ပေးလျှင် တွင်းတူးမြေမြှုပ်သည်တိုင်အောင် ဆောင်ရွက်၏။ ရေတွင်းထဲ လူကျသေ၍ ဆယ်သူမရှိလျှင်လည်း ငှုံးပင် အဓယဉ်၍ အလန်နှစ်ဆယ် အစိတ်ရှိသော ရေတွင်းထဲသို့ ကြိုးနှင့်ဆင်း၍ လူသေကို ကုန်းပေါ်ရောက် မေဆာက်ပွဲပွဲတင်တတ်လျက် ကြိုးဆွဲချေသောသော အလောင်းများကိုလည်း မည်သူမျှ ကြိုးဖြတ်မည့်သူမရှိလျှင် ဘိုးတေ ကဖော်များများ သောက်ရမြှုဖြစ်လေ၏။

တစ်ခါတရဲ ရွာတွင် ကာလဝမ်းနှင့် ပုလိပ်ရောဂါကြောင့် လူသေလျှင်လည်း အခြားလူတွေမှာ ကြောက်ရွှေ့တွက်ပြီးရောင်တိုးကြပောက်မှု ဘိုးတေက ဆိုးပေနေသည့်အတိုင်း မကြောက်မရှိ၊ နောက်မတွေ့နဲ့ အခကောင်းကောင်းယူ၍ လူသေကို သရီးရောက်အောင် ပို့ပေးလေ့ရှိသူဖြစ်ရကား...

"တိုက်ပျက်ကြိုးက တစ္ဆေးသူရဲလောက်တော့ အပျော့ပေါ့ တာပည့်ရာ၊ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ကြ၊ ဟိုမှာ အင်မတန် ချောင်ကောင်းသက္က တစ္ဆေးသူရဲကြမ်းတယ်ဆိုလို ဘယ်ပုလိပ်မှလဲ လာဖမ်းပုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ပျက်ထဲမှာ အဲဒိုင်ခံမယ်ကျာ၊ တောာရက်တွေချက်ပြီး တဝါးသောက်မယ်ကျာ၊ နွားတွေ၊ ဆိုတ်တွေ နိုးပြီး ချက်စားမယ်ကျာ၊ တို့ဘာကုပ်လုပ် နွားပျောက်ရင် တို့ကိုထင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ပျက်ထဲက သူရဲခွဲတယ်ထင်မှာပဲ။ ကဲ ပြောနေကြာတယ် လာကြကျာ သွားမယ်"

ဟုဆိုကာ ဘိုးတေသည် ငှုံးခိုးနောက်တော်ပါ ဘိုးစုံ၊ ဘိုးနှာ၊ သာစံ၊ အောင်ကျော်၊ ငွော၊ ငညာ၊ စဇော လူတေတာပည့်အပေါင်းတို့နှင့် ရွာပြင်တော်ဝပ်မှာ တိုင်ပင်ရာမှ တိုက်ပျက်ကြိုးဆိုသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပေါ်သတည်။

နွေးကြောင်တော်ကြိုးပင် ဖြစ်လင့်ကတဲ့ တိုက်ပျက်ကြိုးမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်အပ်ကြိုးတို့ အုပ်ဆိုင်း ညီမြှိုင်းနေသောကြောင့်၊ တိုက်တွင်းတွင် အလင်းရောင်ကောင်းစွာ မဝင် မိုးတိုးမောင်တော် ဖြစ်၍ နေရာတွင် အပြင်မှ သရက်ပင်အပ်ကြိုးကို လေသိမ့်လှပ်ရားလိုက်သောအခါ တရာတ်ရတ် တသုံးသဲ့ သစ်ကိုင်းကြိုးချင်း ကြိုးတဲ့ မဲ့အောင်ရှု၍ အပင်အောက်က သစ်ချက်အောင်များမှာလည်း တဖောက်ဖောက် တရာရာ့ လေခွဲတိုင်း လှပ်ရားလျက် တချက်ချက် တရာရာ့အောင်ရောက် အသံတို့ကြောင့် လူတေတာစ်သုံးတို့မှာ နာမည်ကြိုးသော တို့တိုက်ကြိုးအတွင်းသို့ ဝင်ကတည်းက စိမ့်ခနဲ့စိမ့်လျက် ကြက်သီးမွှေးညှင်း တာဖျင်းဖျင်း ထ၍ နေကြပေါ်၏။

"ဟေ့ သာစံ၊ ဟောဒီဇိုင်းမှာ နေရာက အမိုးလဲရှိတယ်။ အကာလဲ လုံခြုံတယ်၊ တို့အိပ်ဖို့ နေရာလုပ်ရအောင် အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲတွေ ဖယ်ပြီးလှဲထား ဟောဟိုဘာက်တော်ထဲက မောင်ပဲနေတဲ့ နေရာကိုလဲ အုတ်ကျိုးတွေ သယ်ပစ်ကြ၊ အရောက်ရှုက်ဖို့ နေရာအဖြစ် အသုံးပြုမယ်။ ဟောဟို အပေါ်ထပ်ကလေးလဲ ပြုလဲဆဲဆဲတစ်ပိုင်းကျွန်နေတာ အောက်က ဆင့်တွေ အနိုင်ကြိုးပဲ။ ငါတို့ မဲ့ချို့ နေရာပေါ့ကျား။ ဒါမဲ အဝေးက လူစိမ့်းဝင်လာရင် အခန်းသင့်မြောင်နိုင်မှာ၊ အောင်ကျော်နဲ့ ငွော၊ ငညာနဲ့ သာစံက ရွာထဲလယ်ပြီး မဲချို့ လူဆွဲယ်၊ ဘိုးစုံနဲ့ ဘိုးနှာက ကဖော်ဖောက်ဖို့ အိုးတွေ၊ ခွက်တွေရှာ၊ ငညာနဲ့ သာစံက

နေရာထိုင်ခင်းတွက်လုပ်၊ တွေတ်နဲ့ မူးက စွာတို့ ဆိတ်တို့ အနီးအပါးလာရင် ရွှေ့ငွေ့ဖြစ်း၊ ဘက္ကာများနဲ့ ထိတို့လဲ သောင်းရွာက ဝဘေးကြီးကို ဖဲချို့လုပ်ပါလို့ သွားပြော"

ဝသော အော်ဒါအမိန့်များကို ဘိုးတော်နှင့်မှ မနားမနေ ပြောသဖြင့် တပည့်များလည်း အမိန့်အတိုင်း လွှာသွား၊ ရှင်းသွားရင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း စီမံသွားပို့၊ ရွာပြန်သွားပြန်နှင့် လုပ်ကိုင်တော်ခွဲကြလေ၏။

ထိုသို့ရှိပေါ် ဘိုးတော်နှင့် တပည့်တစ်စုတို့လည်း တိုက်ပျက်ကြီး၏ ထောင့်ကြီးထောင့်ကြားသို့ ရောက်ကြတိုင်း အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲများကို ဖယ်ရှားကြည့်ကြရာ ဆိတ်ရိုး စွားရိုးစသော အရိုးစုံ အရိုးပုံ၊ ခေါင်းခွဲများ တို့ရထွန်အရေခွဲများကို တွေ့ရလျှင် ဘိုးတော်လည်း ထိုအရိုးစုံများကို လှန်လောက်ည့်ရှုကာ...

"ဟေ့... ဒါတွေဟာ တို့ရွာက စွားတော်များ ပျောက်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စွားတွေ၊ ဆိတ်တွေရဲ့ အရိုးတွေနဲ့ တူသက္ကာ။ တို့တော့ ဒီနေရာမိမိတာ အားကြီး နေရာကျေတာပဲ၊ ဘယ်ကျွေတော်များ ပြုမခေါင်းရောက် ဆိုတဲ့ စကားလုံး ဒီနေရာခါပြီး စွားတွေ၊ ဆိတ်တွေ နီးချင်တိုင်း နီးသမျှ တိုက်ပျက်ကြီးက သူရဲတဇ္ဈိုံတွေရဲ့ ခေါင်းကျေမှာပဲ"

ဘိုးနာ။ "ဒါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်းတော်တို့ ဒီမှာအမြဲ နေကြမှာလား၊ ဉာဏ်မှာလား ဆရာရဲ့၊ ဉာမှာနေလို ရှိရင် ပိုးထွန်းစရာလည်း မရှိဘူး"

တော်။ "နေဆို နေရော ဉာရော နေမှာပေါ့ကွား၊ ဒါပေမဲ့ ဉာလူခြေတိတ်ချိန်ကဗျာပြီး၊ လူအားလုံး ဒီမှာ စုစုပေါင်း၊ နေ့နေ့ကျေတော့ တရာ့က ဒီမှာနေ၊ တရာ့က ဟန်မပျက် တစ်လှည့်စီ ရွာမှာမျက်နှာပြုကြ၊ ဒီတိုက်ပျက်ကြီးကို ငါတို့လူစု သွားလာနေကြမှန်း ဘယ်သူမှ မရှိပို့စေနဲ့"

ဘိုးစုံ။ "ဟောဟိုမှာ တွေတ်နဲ့ မူးက ဆိတ်တစ်ကောင် ခွဲလာကြပြီ ဆရာရော၊ ဟန်ကျေတာပဲ၊ ဒီနော်သူ ဒီမှာ ကျွန်းတော်တို့ အသင်းက ကလပ်ဖွင့်ပွဲ ကျင်းပေါ်အောင်၊ ဂဇ် ဆယ့်တိုးပူလင်းလောက်သာ လိုတော့တယ်"

ကျော်။ "မလိုနဲ့တော့ ဆရာ၊ ဟိုမှာ... ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ အောင်ကျော်နဲ့ သာစုံ ပူလင်းတွေ ဖွေလို့ ဒီနော်တော့ ပျော်ပွဲကြီး ကြပြီ"

ထိုညာအဖွဲ့ ဘိုးတော်တို့လူစုမှာ တိုက်ပျက်ကြီးတွင် ထင်းမီးစုပုံစုလှယ်က တောာအရေက်ကို ခွက်လှုံးသောက်ကြကာ နေ့လယ်က ဘုန်းလာသော ဆိတ်နှစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ဖုတ်က်ငြှုံး အရက်နှင့် မြည်းရင်း၊ ပျော်ပွဲကြီး ကျင်းပေါ်ကြလေသာတည်း။

လူတစ်စုမှာ သောက်ရင်းတော်ရင်း တမျှင်းမျှင်း မူးရစ်စ ပြုလာကြရာ၊ သူရဲကြမ်းသည်စိုးသော တိုက်ကြီးမှာလည်း ဂျီးဂျီးရောက်ရောက် အသံကလေးများကိုမ မကြားရသေးပေါ်၊ ထို့ကြောင့် ဘိုးတော်တို့လူစုမှာ နေခင်းက စိမ့်၍ ကြောက်မိသည်ကိုပင် ပြန်၍ ရှက်မိသလိုလို ရှိကြလေ၏။

"ဟေ့ သူရဲကြမ်းတဲ့ တိုက်ပျက်ကြီးဟာ တို့လာတော့ ဘာသံမှာကြား တုတ်တုတ်မျှ မလုပ်ပို့ကြပါကဲလား၊ ပို့ပို့... ဒါနဲ့များ ရွာကလွှဲနွားတွေက ဒီနေရာကို သေမင်းပြည်လောက် ကြောက်နေကြတာ အုံပါရဲ့ကွား"

ဟု ဘိုးစုံက စျေးပြောလိုက်လျှင် ဘက္ကာများလည်း ဆိတ်သားကင်ကို တစ်ဖက်က ကိုက်၍ ဂဇ်ထည့်ထားသော အနီးမှုတ်ပဲကို တစ်ဖက်ကကိုင်လျှက်...

"ဒါတောင်းတယ် ဆရာ၊ သူတို့ ဒီနေရာကို ကြောက်လေလေ၊ ကျွန်တော်တို့ တော်ပေါက်ချောင်လေလေပဲ"

ဟု ပြောရာ အမြားသူများကလည်း တော်သောက်သောက် ပျော်စွဲဗွာ ထောက်ခံကြလေ၏။

ထိုအချိန်ကား ညာ စ နာရီ အချိန်ခန်းမျှ ရိုလေရာ တိုက်ပျက်ကြီးမှာလည်း မောင်နှင့်မဲ့ သစ်ပင်အုပ်ကြီးတို့မှာလည်း လေသံကြောင့် တယဲသဲ တဖ္တာသူရတို့ ပျော်မြှုံးနေဘိသက္ကာသို့ ရိုလေ၏။ ထိုထားသော မီးဖို့မှာ ဘိုးတော်တို့လူစုစု၏ အလယ်တွင် မိန့်တစ်ချက် လင်းတစ်ခါနှင့် ရှိသောကြောင့် ကိုယ့်လူအရှင်းချင်းပင် ထင်လင်းစွာ မဖြင့်ရပဲ ရှိလေ၏။ ထိုအတွင်း၌ မူးသူများ၊ စုံသူများ၊ ပုံသူများ၊ ကျော်စိုက်တို့ ဖြစ်နေကြစဉ်၊ တိုက်ပျက်ကြီး၏ အလယ်ဝဟိုဆီမှ ရှိမ့်ခနဲ့ သိမ့်ခနဲ့ မီးချျားသံပမာ ပြင်းထန်သော အသံကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

လူတော်တစ်ရွေ့လည်း ရတ်တရဂ် လျှောင်လှပ်သက္ကာသို့ ထင်၍ မူးယစ်ရာမှ သတိရပိုး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြုံတည်းစွာ ဖက်ထားကြလေ၏။ တိုက်ကြီးမှာ ပစက်လွှာသလို ဟိုမှတိမှ လုပ်ရားလျက် နံရွှေ့တွင်ရှိသော အုတ်ကျိုးအုတ်ပျက်တို့မှာ တဖြတ်ဖြတ် တဖြတ်ဖြတ် ပြုတ်ပျက်ပြီကျလျက်ရှိရာ ဘိုးတော့မှာ ထိတ်ထိတ်ပျော်ပျော်နှင့်...

"ဟေ့... ဟေ့ကောင်တွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖက်ပြီး မီးဖို့နားကပ်နေကြနော် လျှောင်လှပ်တာကွာ အပေါ်က အုတ်ခဲတွေ မင်းတို့ခေါင်းပေါ် စင်ကျလို့ အနာတာဖြစ်ပိုးမယ်" ဟု ပြောကာ မီးဖို့နားတွင် ပြားပြားဝပ်ကာ နေကြလေ၏။

တစ်ခေါ်မျှကြောသော ပြုပိသက်တိတ်ဆီတိသွား၏။ ရှိုးရှိုးရှိမ့်ရှိမ့်လည်း မလုပ်ရား၊ အုတ်ပြားလည်း ပြုပျော်တော့ပေါ်။ ဘိုးတော်တို့လည်း ခေါင်းထောင်ကြပြန်ပြီး အာပေါင်အာရင်းကျယ်ကျယ်နှင့် ဆက်ပြောဆို ပြုးခဲ့သောက်တားကြပြန်လေ၏။

ထိုအနိက် တိုက်ပျက်ကြီးအတွင်းသို့ အလွန်မြင့်သော အရပ်မှ လေးလံသော အရာတစ်ခု ကျလာသက္ကာသို့ ရှုန်းခနဲ့ ကျသံကြီးတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် အားလုံးပင် နားထိုက်ထောင်နေကြရာ ဟိုဟိ ဆိုသော အသံနက်ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာလေ၏။

ဘိုးတော်တို့လှုတစ်သိုက်လည်း အဲ့အားကြီးသင့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ကြက်သေသေနေကြလေ၏။ ထိုအနိက် ပြင်းထန်သော ခြေသံကြီးနှင့် နင်းကျောက်နေသော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် အားလုံးပင် အသံကြားရာဆီသို့ လုညွှားကြည့်ကြရာ အရပ်တစ်တောင်လောက်သာ ရှိသော လူနှီးကလေးတစ်ယောက် စည်ဗိုင်းလောက်ရှိသော တစ်ဗုတ်ကြီးတစ်ခုကို ထမ်းကာ တစ်တောင်သာသာ ရှိသော ခြေဖိုးကြီးဖြင့် နင်းခါနင်းခါ မီးဖို့အနီးတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့ဖြင့်ကြရလေ၏။

လူနှီးကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဟသံပြေားက္ကာသို့ ရှုရွှေ့တွေ့နိမ်းလျက် လူမျက်နှာလောက်ရှိသော မျက်နှာမှာ မျက်လုံးပြောလေးမှာ သပိတ်ရောင်တူမျှ မဲနက်လှလေ၏။ အကောင်အထည်က သေးငယ်လှသော လည်း ခြေသံကြီးမှာ သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ ပြင်းထန်လှပေ၏။

"ဆရာ... ဆရာ ဟိုမှာ လူနိကလေး တင်းပါတ်ကြီးထမ်းလို့ လမ်းလျောက်နေလိုက်တာ အမယ်လေး ခြေထောက်ကြီးကလဲ နာ်းတာကြီး မဟုတ်ပါလား"

ထိအနိက် လူနိကလေးသည် ပြင်းသထက် ပြင်းပြင်းကြီး လမ်းလျှောက်လာရာမှ ရှိတန်ကာ လက်တစ်ဖက်က တစ်စုတစ်ယောက်သောသူတို့ကို လက်ယပ်ခံသလို ဒေါပါပါ ခေါ်လိုက်သောအပါ ကျောက်ဘိလျှေးရုပ်ကြီးတွေလို အစွယ်ပြုပြုး ပိုက်ပုန်ကားဖော်သွပ်သွပ် မဲမကောင်ကြီးတွေ လူနိကလေးအနီးသို့ ဒုးတုပ်ကာ ပေါ်လာကြလေ၏။ လူနိကလေးသည် ထိမဲမဲသတ္တဝါကြီးတွေအား တစ်စုတစ်ခု စောင်းဟန်နှင့် ညန်ပြလိုက်ရာ မဲမဲသတ္တဝါကြီးတွေမှာ ရှိသော့ ခေါင်းသိတ်လျက် ထွက်ချာပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

လူနိဂုလ်လေးကား အကြီးအကဲဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ကြောက်ပြောက်နှင့် ကြည့်ရှု နောက်လေ၏
ဘိုးတော်မှာမျက်း လုပိက်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ အတော်မိုက်ရွေးရ သတ္တိရှိသူလည်း ဖြစ်၍
မကြောက်သေးသော်လည်း တပည့်များမှာမျက်း အမှုးမှာ အကြောက်ပြောင့် ပျောက်ပြောသွားကြလေပြီ။
အခြင်းချင်း လက်တို့ကာ...

"ဟောတွေ နေရာမကျဘူးဟော ပြောမယ့်၊ လူနှစ်ကလေးဟာ တစ်တောင်လောက်သာ ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပါဝါများသလဲ လက်ထက် တင်းပါတဲ့ကြီးကလုအဆမတန် တွေးပါကလား။ သွားမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဟိုပေါ်ကောင်ကြီးတွေ တို့ခံလောက်ဖို့ လွှာတိုင်တယ်ထင်တာပဲ"

ဟု တိုးတိတ်တိတ် လက်ကုတ်ပြေနေကြရာ ဘိုးမောင်ညီး တပည့်တွေ ဟန်ပျော်နေသည်ကို အကဲမရရှိ၏...

"ဟောကောင်တွေ ဘာကြိတ်ပြေနေတာလ သူရဲ့ကြောက်လို့ ပြေးပေါက်ရှာတရီးတိုးရားတားတော့ မလုပ်ကြနဲ့ကျ၊ သူရဲထက်ဝါက မင်းတို့က် အရင်လို့မှာ" ဟု သာကိုထောင်ရှုပြုလိုက်သဖြင့် တပည့်များလည်း ကြောက်ကြောက်နင့် ပြားပြားဝပ်နေကြလေ၏။

လူနိုက်လေးလည်း တင်းပုတ်ကြီးထော်းရင်း သွက်သွက်ကြီး ခေါက်တုံးခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်လေအုံ ဘိုးတော်လည်း လူနိုက်လေး၏ မနိုးမခန့်လုပ်ပုဂ္ဂို ဒေါပွဲ၍ လာကာ ဝါလု သင်းလို
လျှောက်ပါသောကောဟု ကြိမ်းဝါးကာ အားကျေမစ် တဲးလွယ်ကို ထော်ပြီး ပိုးဖိုးအနီးတွင် ခေါက်တုံးခေါက်ပြန်
သွက်သွက်ကြီး လမ်းလျှောက်လေအုံ။ သို့နှင့် ပိုးဖိုး၏တစ်ဖက်က လူနိုက်လေးနှင့် အခြားတစ်ဖက်က
ဘိုးတော်ဘိုးလည်း မရပ်မဇန် လမ်းပြိုင်လျှောက်နေရာ လူနိုက်လေးလည်း ဘိုးတော်ကို တောင်း၍မျှမကြည့်
ကူးနော်ကြီးရင် ခက်ထန်လှသော မျက်နှာထားကြီးနှင့် သွက်သွက်ကြီး လျှောက်သထက်
လျှောက်၍နော်လေအုံ။ ဘိုးတော်လည်း လူနိုက်လေးကို မျက်တောင်မခတ်ပဲ စိတ်ကြည့်ရင်း၊ ရှင်းမြန်လျင်
မြန်သလောက်၊ ရှင်းက နေးလျင် နေးသလို လိုက်၍ လျှောက်လေအုံ။

လူနိကလေးလည်း မိမိကို ဖြောင်ပျော်သိသကဲ့သို့ ရှိနေ၍ ဒေါသခက်ထန်လာကာ ခြေကို
ပြင်းပြင်းနှင်း၍ လျောက်ပြန်လေ၏။ ဘိုးတေလည်း လူနိကလေးကဲ့သို့ပင် ခြေကို ပံ့ပြင်းပြင်း
နှင်းလျောက်ပြန်ရာ လူနိကလေးမှာ မစ်ချင်သလို ဆတ်ခနဲ့ ခုန်လိုက်ရာ နှစ်တောင်လောက် ပြောက်သွားပြီး
ပြန်ကျေလာလျက် ဆက်လက် လျောက်မြဲ လျောက်ပြန်၏။ ဘိုးတေလည်း တစ်ချက်ခုန်လိုက်ပြန်ပြီး ဆက်၍
လျောက်လေ၏။

လူနိကလေးမှာ ဒေါသနှင့် ယခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာပြီးလျှင် ငါးတွင် ထမ်းထားသော တင်းပုတ်ကြီးအား မြေပေါ်သို့ တအားကြွေ့၍ ရိုက်လိုက်ရာ ဖိုးကြီးပစ်သကဲ့သို့ အလွန်ပြင်းထန်သော အသံကြီးနှင့် မြည်ဟီးသွားပြီး မြေကြီးနှင့် တင်းပုတ်ကြီးကို ရိုက်ခတ်မိသောနေရာတွင်လည်း ဖိုးတောက်မီးလျှော့ပော ဝင်းဝင်းဝါဝါရောင်တွေ ထွက်လာလျက် ရှတ်တရက် ထိအရောင်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဘိုးတောလည်း လူနိကလေးအား စွဲစွဲကြည့်လျက် အနီးရှိ အုတ်ခဲကြီးတစ်ခုကို ကုန်းတောက်ကာ မြေပေါ်သို့ ကြွေ့ပေါ်ကြပြလေ၏။ လူနိကလေးလည်း ဒေါသဂျွန်ကဲလာလျက် မျက်နှာကြီးကို ရုံးတွေ့နှင့်ရင်းပါးစပ်မှုလည်း ဘာကိုပြောသည်မသိ ဘိုးတောက် စွဲစွဲကြည့်၍ ပွဲပွဲလိုပ်ရာမှ လက်က တင်းပုတ်ကြီးကို ဘေးသို့ ပစ်ချုလိုက်ပြီး လက်ခမောင်းခတ်လိုက်ရာ ဖြောင်းခနဲ့ ဖြောင်းခနဲ့လိုက်သံပါသော အသံကြီး ဖြစ်လာလေ၏။ ဘိုးတောလည်း စားကိုပစ်ချုလိုက်ပြီး ခါးတောင်းမြောင်လှအောင် ကျိုက်ခဲ့ ရှတ်ခနဲ့ လက်ခမောင်း ပြန်၍ ခတ်လေ၏။

ဤတွင်မှ လူနိကလေးလည်း လာခဲ့ဟုခေါ်သလို ဘိုးတောက် ခေါင်းညီတ်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဘိုးတောလည်း ရဲရင့်စွာနှင့် နှင့်လာခဲ့ဟု သူ့ဘက်ကို လက်ပြ၍ ခေါ်ပြန်ရာ လူနိကလေးလည်း စွဲစွဲခွဲနှင့် ဒေါသနှင့် ဘိုးတောရှိရာသို့ ပြေးလာလေ၏။ ဘိုးတောလည်း လူနိကလေးပြေးလာသည်ကို ပြေးကြော်ရာ၊ နှစ်ဦးရင်ဆိုင် ရပ်မိကြလေ၏။ ဆိုင်မိလျှင် လူနိကလေး၏ အရပ်မှာ ဘိုးတော်၏ အူးနားတွင်သာ ရှိသွားဖြင့် ဘိုးတော့မှာ ငါးကို င့်၍ ကြည့်ရလေ၏။

ထိအနိက် လူနိကလေးသည် ဘိုးတောက် မေ့ကြည့်ပြီး မိမိက ထိနေသည်ကို အားမလိုသလို ဖြေကိုခြေနှင့် ဆောင့်လိုက်ရာ လူနိကလေးမှာ တဖြည့်ဖြည်း မြင့်တက်လာပြီး ထန်းပင်လောက် နှီးနှီး လူတြိုးဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ဘိုးတော်၏ တပည့်များကား နိုက်နိုက်တုန်အောင် ကြောက်လှပြီး ဘိုးတော်း ကြောက်စိတ်ထက် ဒေါသစိတ်က ပြင်းထန်နေသောကြောင့် အံကိုခဲ့၍ ထိလှနိုက်း ခြေထောက်ဆီသို့ စားကိုကောက်ကာ တအားကြွေ့၍ အချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်လေ၏။ အူးအထက်သို့ စားချက်ကျေသွားသောအဲ လေကို ခုတ်ရသလို အကြောင်းမထုံးသော်လည်း ခြေမျက်စိနှင့် ခြေဖိုးပေါ်သို့ စားချက်ကျေသည့်အခါတို့တွင် ကျောက်တုံးကို ခုတ်ရသလို တခုတ်ခုတ် မြည်လျက် မျက်နှာကြီးမှာ မဲ့ခွက်ပိန်ရှုံး၍ သွားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဘိုးတောလည်း စားကို အဆက်မပြတ် ခုတ်နေရာ လူနိကြီးလည်း တဖြည့်ဖြည်း ထိလာပြန်ကာ ဘိုးတောနှင့် အလုံးတွေ အရပ်တွေ ပြစ်လာလေ၏။ ဘိုးတောလည်း အရပ်မြှင့်ရာမှ နိမ့်လာသော လူနိကလေးကို စော့အုံအားသင့်ကာ ငေးကြည့်နေဖို့စဉ် လူနိကလေးလည်း ဘိုးတော်၏ လက်ထဲက စားကို ခွဲလျပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ နာမ်းဝင်၍ လုံးလေ၏။ ဘိုးတောလည်း မကြောက်သည့်အပြင် ရိုချင်၍လာကာ လူနိကလေးအား အလိုက်သလို နာမ်းလုံးလျက် နေရလေ၏။ တစ်ခါတရုံး ပူးလျက် တစ်ခါတရုံး ခွာလျက် တစ်ခါတရုံး အောက်ရောက် တစ်ခါတရုံး အပေါ်ရောက်နှင့် နေကြရာ လူနိကလေးမှာ အတန်ကြာလျှင် ပူး၍လုံးလျက်ပေါ်ရာမှ ခွာလိုက်ပြီး လက်သီးနှင့် တစ်ခါတရုံး အောက်ချက် ပြေးဝင်၍ နှက်လေ၏။ ဘိုးတောလည်း ထိနည်းအတိုင်း လက်သီးနှင့်ခံ၍ တွယ်ရလေ၏။

လူနိကလေး၏ လက်သီးနှင့်လုံးမှာ ဘိုးတော်၏ ရင်ဘတ်ကို တဗုံးဗုံး ထိုးမိလျက်ရှိရာမှ လက်သီးများမှာ တစ်ဆိပ်မျှ ရှိရာက တစ်စတ်စ ကြီး၍ကြီး၍ လာကာ နောက်ဆုံးတွင်

ကိုယ်ကိုယ်ထည်က တို့၏ မကြီးသော်လည်း လက်သီးဆပ်ကြီးမှာ တင်းတောင်းပော ကြီးထွားလာရကာ၊ ဘိုးတောက် ထိုးမိသောအခါများတွင် အွတ်ခန့် အွတ်ခန့် မြည်ကာ နောက်သို့ ပက်လက်လန် ကျေသွားလေ၏။ ဘိုးတော် ပက်လက်လန်ကျေသော်လည်း လူနှိုက်လေးမှာ မပြီးသေး၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘိုးတော်၏ ရှပ်အကျိုးလည်ပင်းကို ဆွဲကိုင်ထွေမပေးကာ ဆက်လက်ထိုးပြန်လေ၏။ ဘိုးတော်လည်း ထိုးရပြန်လေ၏။ ဘိုးတော်၏ တပည့်တို့မှာကား နာမ်းသတ်ပွဲကြည့်ရသလို ဖြစ်နေကာ ကြောက်ရမှာကို သတိမရပဲ နာမ်းပွဲ ကြည့်ရသလို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကာ ကြည့်၍ နေမိကြလေ၏။

"ကိုဘိုးတော်... ဆရာကွဲ... လုပ်လိုက်... ဝမ်းစမိုး"

စသော အားပေးသံများနှင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးသံများမှာ ဆူည့်၍ နေလေ၏။ ထိုးအတွင်းမှာပင် တစ်ဖက်သော မောင်ထဲတွင် ဂုဏ်တွေပဲတဲ့ မကောင်းဆိုးသတ္တုပါကြီးတွေမှာ လူတွေကဲ့သို့ ဘိုးတော်နှင့် လူနှိုက်လေးတို့ နာမ်းပွဲကို သံသံမဲ့ ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

လူနှိုက်လေးနှင့် ဘိုးတော်တို့လည်း စွဲသန်သန်နှင့် သူတစ်ပြန် ဝါတစ်ပြန် သတ်လျက်ရှိကြရာ ဘိုးတော်မှာ ဖတ်ဖတ်မော၍ နေလေပြီး လူနှိုက်လေးကား မမောသည့်အပြင် သွာက်သွာက်ကြီးပင် အဆက်ပြေတ် ထိုးလျက်ရှိလေ၏။ ဘိုးတော်လည်း ဟောခြင်းတိုးမက ဟောလျှော့ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်လျှင်လည်းနိုင် မနိုင်လျှင်လည်း ရုံးဟု အားအင်ရှိသမျှနှင့် ကျူးချုံထိုးရာ လူနှိုက်လေးထိုင်ရှိ ထောက်ပြုးထုပ်သွားနှင့် အသားပို့ နှိမ်မောက်မောက်ကလေးမှာ ဘိုးတော်၏ လက်သီးချက်နှင့် ရှတ်တရရ် ပြုတ်ကျေသွားလေ၏။ ထိုတွင်မှ လူနှိုက်လေးလည်း အထိုးကို ရှတ်တရရ် ရုပ်ကာ ကျေသွားသော ဦးထုပ်သွားနှင့် အသားနှိမ်အထွက်ကလေးကို လွှဲစင်ကျေရာသို့ ပြေးကောက်ကာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

ဘိုးတော်လည်း ဤတွင်မှ ရပ်နားခွင့်ရကာ တပည့်များထံမှ ကဇ်ရည်တစ်ခွက် တောင်းသောက်ပြီး ဆိတ်သားကင်ကို မြည်းရင်း အမောဖြေလေ၏။

"ဟေ့... တပည့်ရေး ဟိုဝတီလေး ပြေးပြီကွဲ။ မင်းတို့ ဘာမှ မကြောက်နဲ့တော့၊ ဒီတို့ကိုပျက်ကြီးထဲမှာ တို့တစ်တွေ အနောင့်အယုက်မရှိ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး စံမြန်းရတော့မယ်။ နက်ဖြန်ကာ ဒီထက် ပျော်ရမယ်ကဲ့ ကဇ်ဝှေ့အိုးနဲ့ တစ်လုံးတစ်လုံးဖောက်ပြီး နဲ့တိုင်း သောက်မယ်။ ထမင်းမလိုဘူးကွဲ။ ဆိတ်တို့ နားတို့ နေတိုင်း မြည်းနေရမှာပါ" ဟုပြောကာ ကျွန်းသော ကဇ်များနှင့် ပျော်ပါးသောက်တားလျက် ထိုညာအတွက် အပျော်ရွှေ့ကြီးပျော်ရွှေ့ရင်း နှုန်းမပျို့ကလေးခဲ့လေ၏။

ဘိုးတော်တို့လည်း နောက်နဲ့ နေမွန်းလွှဲချိန်လောက်မှ အိပ်ရာက နှီးကြေလေ၏။ သာယာကြည့်လင်သော ဘုရားရှိနိုးသံကလေးမှာ တို့ကိုပျက်ကြီးအတွင်း မည်သည့်နေရာက ပေါ်လာသည်မသိရေး တောင်ကလိုလို ပြောက်ကလိုလို အတွင်းကလိုလို ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် ဘိုးတော်အမျှေးရှိသော လူတစ်စုံမှာ ကြားရသော နေရာများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ကြည့်ကြရာ ပထမ့် မည်သူကိုမှာ မမြင်ရသော်လည်း နောက်ဆုံး တို့ကိုထောင့်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သောအခါ အလွန်လှပသော ဓမ္မားမပျို့ကလေးတစ်ယောက် ပုတီးလက်လောက် နှဲသာပန်းမန် လိမ်းကျေချုပ်လယ်ကာ

အလွန်သာယာသော အသံကလေးနှင့် ဘုရားရှိခိုးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘိုးတေတို့မှာ အုံအိမ္ပါး ဟော၍
ကည့်နေကြစဉ် မိန်းမပျို့ကလည်း ပဲပြီးပြီးကလေး တစ်ချက်တစ်ချက် ပြန်ကြည့်သဖြင့် ဘိုးတော့
အတော်သဘောကျလာကာ...

"ဟော... တပည့်တို့ရာ... ဒီတစ်ခါမှ နေရာကျတာပဲဟော... ဥစ္စာတောင့်မ ချောချောကလေး တွေ့ပြီး
ဉာဏ် လူလည်း ကြိုက်ရအောင် ကဲ... ပြောနေကြာရော့မယ် ဝါလိုက်ဖော်မယ်ဟော..."

ဟုဆုံးကာ ခါးတောင်းကို ဖြောင်နေအောင် ကျိုက်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှုံးသို့ ဆန့်တန်း၍
လိုက်ဖော်လေ၏။ ဥစ္စာတောင့်မကလေးလည်း ဖော်လိုက်တိုင်း ပျောက်ချည် ပေါ်ချည်နှင့် ပရီးပရုံ
နှီးဆွဲသလို ရှိခဲ့ရာ ဘိုးတော်လည်း မချင့်မရော်တိုင်း လိုက်၍လိုက်၍ ဖော်ရသည်မှာ တဲ့ဟဲ ဟော၍ နေလေ၌း
နောက်ဆုံးတွင်...

"တပည့်တို့ လာကြဟော၊ ဒီတစ်ယောက်ထဲ မနိုင်ဘူး၊ အားလုံးလက်ချင်းဆက်၌း စိုင်းဖော်ရအောင်"
ဟုဆုံး၍ ဘိုးစုံတို့ ဘိုးနတို့စသော လူတေတစ်စုံတို့မှာ ဥစ္စာတောင့်ကို အတင်းစိုင်း၍ ဖော်ကြရာ
ရှုံးနည်းတူစွာပင် ပျောက်ချည် ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသည်နှင့် လူတစ်စုံလုံး ချွေးတလုံးလုံးနှင့်
ဟောနေကြလေ၏။

ထိုအနိုက် အလယ်မှ ဥစ္စာတောင့်မလေးမှာ ပြုစတုံး အမိခံတော့မလိုလို ဖြစ်နေစဉ် တင်းပုတ်ကြီးရင်
လူနှီးကလေးလည်း တင်းပုတ်ကြီးထပ်းလျက် ပေါ်လာ၌း ဥစ္စာတောင့်မလေးအား ခက်ထန်လှသော
မျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဥစ္စာတောင့်မလေးမှာ ထိကရန်းပင် လူတို့သလို ရှိရှိကလေး
ခေါင်းင့်ကျေသွားလေ၏။ လူနှီးကလေးလည်း သွားဆိုသော အထိပ်းအမှတ်နှင့် တစ်နေရာသို့ လက်ညွှုး
အွန်ပြုလိုက်သည်တွင် မိန်းမပျို့နှင့်တာကွ လူနှီးကလေးပါ ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ ဘိုးတေတို့မှာလည်း
အုံအားသင့်ကာ ကျွန်ုရ်လေတော့သတည်။

ဘိုးတေတို့လည်း ထိုနေမှတ်၍ တိုက်ပျက်တွင် အကြောက်အလန်မဖက် အပျောက်သက်သက်နှင့်
နေ့စဉ်နေ့စုံတိုင်း အရက်ချက်ခြင်း၊ ကက်စိုင်းအိုင်းထောင်ခြင်း၊ စွား၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ ဝက်တို့ကို
ခိုးဝှက်သတ်ဖြတ် စားသောက်ခြင်းဖြင့် နေခဲ့ကြရာ အခြားလူများထက် ဘိုးတော့မှာ ညာအခါများတွင် ယခင်
လူနှီးကလေးနှင့် နာမ်းသတ်ပွဲ ကျင်းပနေရ၍ တပည့်များကဲ့သို့ အားရအောင် ပျော်ရွင်သောက်စားခိုန်မရပဲ
ရှိလေ၏။ တပည့်များမှာလည်း ညာစဉ်ညာတိုင်း နာမ်းသတ်ပွဲကို တွေ့မြင်ဖန်များသောကြာင့် ရှိရှိနေကာ
ဂရိစိုက်၍ ပြောည့်တော့ဘဲ မိမိတို့ဘာသာ သောက်စားပျော်မြှုံး၍သာ နေလေကြ၏။

ဘိုးတော်လည်း ညာစဉ် နာမ်းလုံးရဖန် များသဖြင့် ဤဤဤဤပြုပြုလာကာ တစ်ခါတစ်ခါ မိမိက
ရောင်နေပါသော်လည်း လူနှီးကလေးက အတင်းလိုက်ခွဲတတ်သဖြင့် မထိုးချင်ပဲနှင့် ဇွတ်ကြ၍
ပြန်ထိုးပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေသို့ ဘိုးတော်လည်း လတ်ဆတ်သော အသားက်င်တို့ကို ဂဇ်နှင့်မြည်းကာ
မြန်ယုက်စွာ သောက်စားတော့မည်ပြုနေစဉ် လူနှီးကလေးလည်း နာမ်းလုံးခိုန်ကြ၍ ဘိုးတေရှုရာသို့
ရောက်လာကာ၊ လက်ခမောင်းခတ်၍ ပြောလေ၏။ ဘိုးတော်လည်း စည်းစိမ်နှင့် သောက်မည်စားမည်
ပြင်နေဆဲဖြစ်၍...

"ဟောကောင်... မင်းတပည့်ရှုပ်တယ်ကွား၊ သွား မအားဘူး၊ ဒီမှာ သောက်ကြမလို့"

ဟု ပြောပြောဆိုခို ကဇ်ချက်ကို မေ့ချလိုက်ကာ အသားကင်ကို အားရပါးရ ကိုက်စား၍ နေလေ၏။ လူနှီးကလေးကလည်း မရမက အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်နေလေ၏။ ဘိုးတေလည်း စိတ်မရည်သဖြင့်...

"ဟေ့... မလာဘူးကွား၊ မင်းတယ်ရှုပ်တဲ့ ထိုပဲ၊ လာဦး လာဦး ငါ့ကို နာမ်းလုံးစေချင်ရင် တောင့်ဦး... ငါသောက်ဦးမယ်"

ဟုဆိုသောကြောင့် လူနှီးကလေးလည်း အေးဆေးစွာ ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်၍ ဘိုးတေ သောက်စားနေသည်ကို တောင့်စားကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဘိုးတေလည်း...

"ဟားဟားဟား ဒိုလိုမှုပေါ့ကွာ၊ ရော့ ရော့ ဒိုတစ်ချက်ကုန်အောင် မေ့ချလိုက်"

ဟုဆိုကာ ဂဇ်ချက်ကို အတင်းထိုးပေးရင်း ပေးပေးတိုက်တိုက် စွတ်အတင်းတိုက်လေရာ လူနှီးကလေးလည်း ရှုတ်ခနဲ့သောက်ချလိုက်ကာ မျက်နှာကြီး ရှုံးမဲ့သွားလေ၏။ ဘိုးတေလည်း အမဲသားကင်တစ်ခုကို ထိုးပေးပြန်၏။ လူနှီးကလေးလည်း အားပါးတရ ကြိုတ်ပြန်၏။ ဘိုးတေ၏ တပည့်များက အားရပါးရ ရယ်မောကာ...

"ဟာ... တို့ဆရာကတော့ လုပ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူရဲ့လား တစ္ဆေးလား ဘာကောင်လဲ၊ ဒါတော် အတ်သွင်းလိုက်ပြန်ပြီ။ ဟို... ဥစ္စတောင့်ရောရောကလေးဟာ သူမဖို့ထင်တယ်။ အကောင်ကလေးက ပယ်ပေါ်မယ့် အတော်ပါဝါတွားပုံပဲ၊ တိုက်ကြီးထဲ သူ့ပိုလ်လုပ်နေတဲ့ ငန်ထင်ပါရဲ့။ ဆရာကလဲ ငါတို့အပေါ် ပိုလ်ပဲ၊ တယ်နေရာကျား"

ဟုပြောကာ ရယ်မောနေကြလေ၏။

ထိုအတွင်း လူနှီးကလေးလည်း ဂဇ်နှင့် အသားကင်ကို ခံတွင်းတွေ့သိအလား၊ နောက်ထပ် သောက်လိုစားလိုသော အမှုအရာနှင့် ကြည့်ကာကြည့်ကာ နှုတ်ခေါ်ပါးနား ပြင်၍နေပြန်သဖြင့် ဘိုးတေလည်း သဘောကြီးကျကာ...

"ဟား... ဟား... မောင်ကျွန် တစ်တို့ ဆိုတဲ့အထဲကပါလား၊ ကဲ ကဲ စားစား မိတ်ဆွေ သဘောရှိ ဂဇ်တွေ့လည်း ဟိုဘက်က စဉ်အိုးကြီးနဲ့ အပြည့်ရှိလေရဲ့၊ လုပ်ပါ"

ဟုပြောကာ သားကင်လုပ်ပန်းနှင့် ဂဇ်အိုးကြီးကို လူနှီးကလေးအနီးသို့ ထိုးပေးလေ၏။ လူနှီးကလေးလည်း ဝိုးသာအားရ အံစွဲအောင် စားကာသောက်ကာ နေလေရာ ဘိုးတေတို့ ဆရာတာပည့်များလည်း လူနှီးကလေးနှင့်အတူ သောက်စားပေါ်ပါး၍ နေကြလေသာတည်း။ တစ်ခကုနှုံကြာလျှင် လူနှီးကလေးနှင့်တာကွဲ ဘိုးတေတို့ လူတစ်စုလည်း လူမှန်းမသိမှုးယဉ်ကာ တုံးလုံးပက်လက် လဲ၍ အိပ်ပျော်သွားကြလေသာတည်း။

ဘိုးတေမှာ ဂဇ်ဝါရင့်နေသော လုတစ်ဦးဖြစ်၍ လူမှန်းမသိအောင် အမှုးလွှန်သူပင် ဖြစ်လင့်ကတား သူများထက် ဦးစွာ အမှုးပြု၍ သတိရကာ နီးလာလေ၏။ မိမိတာပည့်များ သတိမရသေး၊ တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်ကာ အံဖတ် အော့ဖတ်တွေ အလွှာလွှာနှင့် အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် မိမိအနီးတွင် အိပ်မောကျနေသော လူနှီးကလေးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဘိုးတေမှာ ညျိုးက အဖြစ်အပျက်ကို သတိရမှု လူနှီးကလေးမှာ ဂဇ်အမှုးလွှန်နေကြောင်း သိရလေ၏။

ပေါင်းသင်းမိ၍ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အတန်ကြာသော်လည်း နောင်းအခါများတွင် စောင့်စောင့်စောင့် ဖြစ်ပေါ်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အခွင့်သင့်တုန်း နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်မည်ဟု အနားသို့တို့၍ ကြည့်ရာ

လူနိကလေးမှာ အရပ်ကလေးတစ်တောင်လောက်မျှသာ ရှိစသ်လည်း ခြေထောက်ကြီးတစ်ခုတစ်ရုံမှာ လူကောင်ကလေးနှင့် အဆမတန် နစ်ပြန်လောက် ကြီးချွဲနေသည်ကို တွေ့လျက် ဖောင်းစိုးသော မျက်နှာတိုး မဲနက်ပြုအာသော ပါးစပ်ပြကြီးနှင့်တကွ ပွဲပေါင်းမှုကြုံတိတောင်းလှသော နာခေါင်းကြီးနှင့် နီးရောက် အသားအရေကြီးများမှာလည်း ဟသားပြဒါးအရောင်တွက်လျက် ကြမ်းတမ်းထုထ မွေးညှင်းကြော်နှင့် ရှိလေရာ ဘိုးတောလည်း လက်အားဖြင့်မနေနိုင်တော့ပဲ လူနိကလေး၏ အသားပေါ်သို့ လက်ညှိုးနှင့် ထိုးကြည့်ရာ အသားမှာ လူများ၏ အသားစိုင်ကဲ့သို့ နေ့နားညွှန်းပေါ်ပေါ်ပေါ်ပေါ်ပေါ် မရှိပဲ အတွေအားဖြင့် လွန်စွာ ကြမ်းတမ်းလျက် ပိန်းနွှေးသို့ လက်နှင့်သုံးသပ်ကြည့်ရာတဲ့သို့ မွေးညှင်းပေါက် ကြော်ကြီးတွေ့မှာ ရွှေးညွှန်းသူ့ကို လွန်စွာ ကြမ်းကြုံတိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သိုး... ဘိုးတောလက်ညှိုးနှင့် တောင်ထိုး မြောက်ထိုး ထိုးစမ်းကြည့်နေသည်အတွင်း လူနိကလေးမှာ ဆတ်ခနဲ ထံ၌ထိုင်ပြီး မျက်နှာကြမ်းကြီးနှင့် ဘိုးတောကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြီးခနဲ ထိုင်ရာမှထပ်ပြီး အယီးအပိုင်နှင့် ထိုးသွားရင်း ဖြတ်ခနဲ ပေါ်ကွယ်သွားလေသတည်။

ဘိုးတောလည်း လူနိကလေး ပေါ်ကွယ်သွားပြီးနောက် တပည့်များဘက်သို့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ အကြီးအင်ယ အရှုယ်အလတ် စသည်ဖြင့် အဆင်းသူ့ကြောန်အမျိုးမျိုးနှင့် နာနာဘာဝကောင် အမျိုးမျိုးတို့မှာ ဂဇ်လိုက်အိုးကြီးနှင့် သားက်ထည့်ထားသော လင်ပန်းကြီးကို အလယ်က ထားလျက် အလုအယက် စိုင်းဖွဲ့ကာ သောက်နေကြလျက် တရာ့မဲ့မဲ့နက်နက် အကောင်တွေမှာလည်း အိပ်ဟောကျနေသော လူတစ်စု အနီးတွင်ရှိသော အံဖတ်များကို ပြန်ရောပ်ရော ကောက်ယူကာ လွှေးတားသောက်လျက် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ငါးဝါးကား ဘိုးတောကို မမြင်ပေါ် ဘိုးတောလည်း ရောင်းတစ်ခုက် ဟန့်ကာ မိမိတပည့်များကို အော်၍ လိုက်လုံနဲ့လိုက်လေရာတွင်မှ မဲ့သွေးဝါကြီးတွေ့လည်း တားသောက်နေသော အရာများကို ပစ်ထားကာ ရှတ်တာရက် ပေါ်ကွယ်သွားကြလေ၏။

သို့သော် ထိုနောက်အပြောကာ လူနိကလေးနှင့်တကွ နာနာဘာဝတစ်စုတို့မှာ ဂဇ်နှင့် သားက်အမြည်းကို အများကြီး လူ့လည်၍ နေကြသည်နှင့် ဘိုးတောတိုးအဖို့မှာ မလောက်အောင် ရှိလေ၏။ ပိမိတို့ တားဖိုးသောက်ထို့ ပြင်ဆင်ထားလျှင် ပင်းသားတစ်စုတို့ ရေးတိုးစွာဝင်၍ ကြိုတ်ကြသဖြင့် ဘိုးတောတို့ လူစုမှာ မလောက်မင့် ဖြစ်၍ နေကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် တားစေရာများကို ပို့ပို့ရှိမှု လုပ်ရလေ၏။ နှေ့ဝါးနောတို့ လူတစ်စုနှင့် တားစွေ့ သူရဲ့ နာနာဘာဝတို့မှာ သောက်ဖော်တားဖက် ဖြစ်လာခဲ့ကြရာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မကြောက်ကြတော့ပဲ ရောင့်၍ နေကြလေ၏။ ညည်အခါတိုင်း သောက်တားမှုးယမ်းပြီးကြလျှင် ဆိုသွားရေး ကသွက်၊ မဲ့ချေသွားရေးနှင့် နေခဲ့ကြရာ နာနာဘာဝတို့မှာလည်း ထိုနည်းကို အတုလိုက်ကာ အရိုးကောင် ကမ္မားကြောန်းရုပ်သူ့ကြောန်တို့နှင့် တာလွှဲပုပ် တာချွဲ ကသွက် တီးသွားတို့ လူတို့နည်းအတိုင်း အတုနိုး၍ မဲ့ရှိက်သွားရှိက် ကတ်ဆွဲသွားဆွဲ အနဲ့ဖြစ်နေကြလေ၏။

ရွာနီးရွေ့စပ်ရွာများတွင်လည်း တစ်နွေးတွေးဗြား နွားပေါက်၊ ဓာတ်ပေါက်၊ ဝက်ပေါက်၊ ကြော်ပေါက် များပြားလာရာ တိုက်ပျက်ကြီးလောက်ချက်ဟူ၍ ရိုပ်မိလာရုံမျှမက ဘိုးတောတို့ လူစုလည်း ရွာထဲတွင် ယခင်ကလို ရွှေချေမှု မရှိကြသဖြင့် ဘယ်အရပ်တွင် တားကျက်ကျလေသနည်းဟု ငါးဝါးကား အသွားအလာက် ရောင်းပေါင်း၍ အော်အကဲကြည့်ကြရာ တိုက်ပျက်ကြီးသို့ အမှတ်တပဲ ရုပ်ဖျက်သွားကြသည်ကို တွေ့ရလေသောကြောင့် တားချွဲအမျိုးမျိုးနှင့် လူတောက်ပိုးတို့ နိအောင်းသည့် အဆိုပါ

တိုက်ပျက်ကြီးကို ရေးကထက် ကြောက်ချုံကြကာ၊ အနီးအပါးသို့ပင် စွားကောင်း မလာ့ခြုံကြတော့ပဲ ရှိလေသတည်း။

ထို့ကြောင့် ကြာသော ဘိုးတေတို့မှာ အစားအသောက် ရှားပါဝ ပြုလာကြရာ နာနာဘာဝတိုက ဝင်စားပြန်သည်တွင် ပို၍ မလောက်မင့် မဝတဝ ဖြစ်၍နေကြသဖြင့် ဘိုးတေလည်း တပည့်များကို ကြိုးပါးဟန်ပါကာ....

"ဟေ့... မင်းတို့ ကြိုးစားရာကြိုးကျား၊ ဒီအနီးအနားများ မရရင် ရွာနားဘာနားသွားပြီး ပြောင်သာဆွဲခြုံကြဟေ့"

ဟု၍လည်းကောင်း လူနိုက်လေးအားလည်း....

"ဟေ့... မင်းတို့ တတွေကလည်း တို့ရှာတားတာသာ ခွဲစားနေ၊ မင်းတို့လဲ ကူညီပြီး ရှာပေးကြိုးကွဲ" ဟု၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ဆူပူကြိုးဟောင်းလေ၏။ နာနာဘာဝတို့လည်း ပိုမိုတို့ အစွမ်းအလောက် ရှာဖွေပေးကြလေရာ စားစရာ ကြက်ဝက်များ အဆက်မပြတ် ပုပ်နေလေ၏။ သို့သော ရွာသူရွာသားတို့လည်း ကျွဲ့ စွား၊ ဆိတ်၊ ဝက် ပျောက်ရှုပါများသောအခါ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရိုလာကြ၍ ကြာသော ပုလိပ်တို့ကို အကြောင်းကြားသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ရွာသားနှင့် ပုလိပ်တို့က တိုက်ပျက်ကြီးထဲတို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြရန် ရောက်လာ၏။

သို့ရာတွင် နာနာဘာဝတို့က ခုခံပြောက်လုန်ကာကွယ်ကြသဖြင့် ပုလိပ်နှင့် ရွာသားတို့မှာ ဘိုးတေတို့ လူစုံကို မတွေ့ရပဲ၊ တဇ္ဈားသူရဲတို့ ပြောက်လုန်ခြင်းခံ၍၍ ဖြစ်ခါသာ ပြန်သွားကြရလေ၏။ နောက်များ မကြာမိအခါတို့ကား ရွာသူရွာသားတို့၏ လွှဲလကြောင့် စွား၊ ဆိတ်၊ ဝက်၊ ကြက်များ မရနိုင်ကြရာ အခြားနေရာမှ မရလျှင် တိုက်ပျက်ကြီး၊ အနီးအနားတွင်ရှိသော သစ်ပင်ပါးပင်တို့တွင် မှုပိုနေထိုင်ကြသော ကျိုး၊ ငါ်၊ တို့ရဇ္ဈာန်တို့ပါ ပြတ်ပြတ်ပြန်လေ၏။

သို့... နောက်ဆုံးတွင် လုံးလုံး စားစရာမရသည့် အချိန်တို့င်အောင် ရောက်ခဲ့ရာ၊ ဘိုးတေတို့မှာ ရွာသို့ပြန်၍ ထမင်းရှာဖွေစားသောက်နိုင်သော်လည်း လူနိုက်လေးတို့တစ်ခုတွင်ကား လူသားမဟုတ်၍ မတော်နိုင်သောကြောင့် အဆက်အခဲ ကြုံနေကြလေ၏။ ဘိုးတေတို့ စတ်သွင်းထားသဖြင့် အသောက်အစားကိုလည်း လူ့လည်၍နေကြရာ နောက်ဆုံးတွင် မရ အသာက ရှုံး ဆိုသောနည်းဖြင့် ဘိုးတေတို့ လူစုံကိုပင် ပြန်၍ အမဲဖမ်းကာ တစ်နှစ်တစ်ယောက် ပုန်မှန်စား၍၍ လာကြပြန်လေ၏။

ဘိုးတေတို့ကား ထိုအကြောင်းကို မရိုပ်မိကြသေး၊ အပေါင်းအသင်းတို့မှာကား တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးမှန်းမသိ လျော့၍ လာကြလေ၏။ လူမစုံသဖြင့် မရှိသောလူများ၏ နေရပ်သို့ လိုက်လဲစုံဝါးပြန်ရာ၌လည်း မလာကြရောင်းဖြင့်သာ ပြောကြလျက်ရှိ၍ အရပ်တစ်ပါးသို့ ထွက်စွာသွားကြသည် ဟုသော အထင်နှင့်သာ နေခဲ့ကြလေ၏။ သို့သော ကျွန်းသော လူစုံထဲကပင် တစ်ညာတစ်ယောက်ကျွဲ့ လျော့၍ လျော့၍ လာကြပြန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဘိုးတေ၊ ဘိုးစုံ၊ ဘိုးနတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် စုံပေါင်း သုံးယောက်သာ ကြွင်းကျွန်းရေးလေ၏။

လူလျော့ကတော်းက စျေးလည်း ဘိုးတေတို့မှာ နာနာဘာဝကောင်တွေနှင့် မတွေ့ရတော့ပဲ တစ်ခါတာရဲ့ လူနိုက်လေးနှင့်သာ ရှိုးခနဲ့ရိုပ်စနဲ့ မြင်ရှုံးမြင်ရသည့်အခါ်နှင့်လည်း လူနိုက်လေးများ ဘိုးတေတို့ကို

ရှေ့ကလောက် မရောနောပဲ မျက်နှာဆိုးကြီးဖြင့်သာ တွေ့ရ၏ ဘိုးတေတိမှာ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်လာလေ၏။

သို့နှင့် ထိုညာအဖို့တွင် သုံးယောက်သား သောက်စားယစ်ဝါး အိပ်ကြရာ နံနက်လင်းလျှင် ဘိုးနကို ရှာမတွေတော့ရေး။ ဘိုးတေနှင့် ဘိုးစုလည်း ဘိုးနကို လိုက်ရာကြလေ၏။ သုံးယောက်သား ယူဉ်၍ အိပ်နေရာတွင် ဘိုးနေရာသာက်တွင် သွေးခွန်းသွေးကွက်လိုလို မြင်ရသဖြင့် သာ၍စိုးရို့လာကာ သေချာစွာ ထပ်မပို့မ်းကြည့်ရာ၊ မြေပေါ်တွင် ဒရုတ်တိုက်၍ ဆွဲယူသွားသော အကြောင်းရာကြီးတစ်ခု ထင်နေသည်ကို တွေ့ရပါန်၍ ထိုအရာအတိုင်း လိုက်ကြပြန်သည်တွင် အုတ်တိုက်ပျက်ကြီး၏ တစ်ခုသော အခန်းဝတွင် ဓမ္မရာပြတ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရှေ့ရှိတဲ့ခါးကို တွန်းသော်လည်း မရပဲ ဂွန်စွာနိုင်မြှုပ်နေသည်ကို တွေ့လေ၏။

"ဟေး... ဘိုးစုရေး ဘိုးနတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိမှာပဲ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရအောင် ဇွတ်ဖွင့်ကြည့်မယ်ကွာ"
ဟု ပြောကာ တဲ့ခါးကို ထုရှိက်၍ ဖွင့်ကြပ်နေ၏။

ထိုအခါတွင် တဲ့ခါးပွဲပဲ တဲ့ခါးတွင်းမှ မျက်နှာဆိုးဆိုးကြီးများနှင့် ထွက်လာသော လူနိကလေးနှင့် ရသေ့ကြီးတစ်ယောက်၊ ဘိုးသူတော်ဝဝကြီး တစ်ယောက်၊ ဓံတို့နှင့် ဘီလူးရုပ်ပေါက်နေသော ထပ်မောက်ထိုး ရင်လျားထားသည့် မျက်ထောင့်နှင့် ပိန်းမကြီးတစ်ယောက်တို့မှ နှုတ်ခပ်း၊ ပါးစပ်တို့တွင် သွေးစ သွေးနဲ့မှား ပေကျံလျက် ဘိုးတေနှင့် ဘိုးစုတို့ကို မျက်တောင်းခဲ့၍ ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘိုးတေတို့မှာ သက္ကမက်းဖြစ်ကာ..."

"ဟေး... ဘိုးစု ငါတော့ ဒီကောင်တွေကို တယ်မသက္ကာချင်ဘူး၊ တူတူချင်း တားနေပြီထင်တယ်၊ အတတ်သိရအောင် ဒီသူမင်းနဲ့ပါ အိပ်ရှင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရောင်းကြစိုး၊ ကဲ... ပြောနေကြာတယ်ကွာ၊ ရွာပြန်ပြီး ဗားရည်ကောင်းကောင်း နှစ်လက်လောက် ရှာချေရအောင်"

ဟု ဆိုကာ ပြန်လာကြပြီး ဗားရည်ကြီးနှစ်လက်ကို တစ်နေ့လုံး ထက်စွာ သွေး၍ နေကြလေ၏။ ရွာရှုတစ်ခုံ၊ လူများက မေးသောအခါလည်း ဘိုးတေကာ...
"ဒီနေ့သော တိုက်ပျက်ကြီးမှာ သူရဲ့တွေကို ဗားပွဲကျင်းပမလို့"

ဟု ပြန်ပြောသောကြောင့် ကြားရသွားမှားမှာ...

"တို့ဘိုးတေကြီးကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် မိုက်လဲ မိုက်ပါပေရဲ့."
ဟု တို့တိုးပြောကာ နေကြလေသတည်း။

ညာက်သို့ ရောက်လေ၏။ ဘိုးတေနှင့် ဘိုးစုတို့လည်း အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကုမ္ပဏီမပျက် တိုက်ပျက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြကာ ဂဇ်ခွက်နှင့် ကြက်ကြော်ကို နှစ်ယောက်သား သောက်စားရင်း ညည်နက်လာသည်နှင့် ပါးတစ်ဖို့ ဖိုကာ ထိုအနီးမှာ နှစ်ယောက်ယူဉ်၍ အိပ်ကြလေ၏။ ကျောအောက်တွင် ဗားရည်ကို ထားလျက် မျက်လုံးကို မိုတ်ကာ အိပ်ရှင်ပြု၍ နေကြလေ၏။ ဘိုးတေကား ဖွဲ့ကြီးသူဖြစ်၍ အိပ်ရှင်လျက်ပင် အောင့်အင်းကာ နာနာသာဝတို့အလာကို ရောင်းရန် ဇွတ်ပေကာ မအိပ်ပဲ နေလေ၏။

ဘိုးစုကား အိပ်ရှင်ပြုနေရာမှ တကယ်အိပ်ပေါက်သွားလေ၏။ ထိုအနိက် ချိုးချိုးချွတ်ခွတ် အသံကြားသဖြင့် ဘိုးတေလည်း မျက်လုံးကို မေး၍ ကြည့်လိုက်ရာ တင်းပုတ်ထမ်းသော လူနိကလေးနှင့်

ရသုကြီး၊ ဘိုးသူတော်၊ ထမိဇော်ထိုးရင်လျားနှင့် ခေါင်းမွှေးစုတ်ဖွာ မိန့်မကြီးတို့ ဘိုးစုအနီးသို့ ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဘိုးတော်ည်း ဘိုးစုကို အိပ်ချင်ပြုနေသည်ဟု၍ ထင်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် မတော်တဆ အိပ်ပျော်နေသလားဟု သတိပေးဦးမည် ပြုသော်လည်း မပေးသာ။

မိမိက စကားပြောလိုက်လျှင် လူနှစ်ကလေးတို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြတော့မည် မဟုတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ဘိုးစုလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် အိပ်ချင်ပြု၍ ကြည့်နေသည်ဟုပင် ထင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း မြတ်ည့်နေရာ မကြာခင်ပင် ဘိုးစုခေါင်းရင်းဘက်မှ ရပ်နေသော လူနှစ်ကလေးလည်း ထမ်းထားသော တစ်းပုတ်ကြီးနှင့် ဘိုးစုခေါင်းကို ထူလိုက်ရာ လုံးနေသော ခေါင်းသည် အကောက်မျွဲ့ကြမ်းလျက် အပြားချပ်ကြီး ဖြစ်သွားကာ သွေးများလည်း ဖြာဖြာကျဆင်းလာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဘိုးတော်ည်း ထိတ်ထိတ်ပြောပြာနှင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး စားရည်နစ်လက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆွဲကိုင်ကာ လူနှစ်ကလေးသို့ တအားလုံး၍ ခုတ်ပိုင်းလေ၏။ သို့သော နာနာဘဝတန်းကြောင့် အကောင်အထည်ကို မထိ လေကိုသာ ခုတ်ပိုင်းမိလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအနိက်တွင် ဆွဲသူကို မမြင်ရပဲ ဘိုးစု၏အလောင်းကြီးမှာ ဒရ္တ်တိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသာဖြင့် လူနှစ်ကလေးတို့ တစ်းသိုက်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်နှင့် အလောင်းကြီး ရွှေ့သွားသည့် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ယမန်နွောက တွေ့ရသော အခန်းတံ့ခါးကြီးအနီးသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ အလောင်းကြီး တံ့ခါးဝတ္ထု ရောက်လျှင် တံ့ခါးကြီးမှာ အလိုလိုပွင့်လာကာ ဘိုးစု၏ အလောင်းကြီးလည်း အတွင်းသို့ ဒရ္တ်တိုက်ဝင်လာရာ ဘိုးတော်ည်း စားကို မြှုပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် စွဲတ်အတင်းဝင်၍ လိုက်သွားလေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ဘိုးတော့မှာ စားကိုဆုပ်လျက် သွေးပျက်လုခွမန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခန်းကြီးကား တိုက်ပျက်ကြီးထဲရှိ တစွေသူရဲ့ နာနာဘဝအပေါင်းတို့၏ ပျော်ပါးသောတ်စား ခွဲ့ပြု့ရာ ဟောတယ်ကြီးသမ္မတ ဂွန်စွာလည်း ကျယ်ဝန်းလှပေ၏။ ထိုမျှကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးတွင် များစွာသော လူသေအလောင်းတို့ဖြင့် ပည့်နက်လျက်ရှိရှိပြီးလျှင် ထိုလှသေတို့လည်း အချို့မှာ လောလောလတ်လတ် သေပြီးစဖြစ်၍ အလောင်းတိုင်းတို့၏ ရင်ဘတ်တွင်ကား ထက်လှစွာသော လက်သည်းတို့ဖြင့် ကုတ်ဆွဲပြောက်ထားသကဲ့သို့ ပေါက်ပြ ရုတ်ပြတ်ကာ အုအသတိမှာ ဖုံးဖြတ်ပျက် သွေးသံတရာနဲ့နှင့် ရှိသည်ကို တွေ့ရလျက် အလောင်းများမှာလည်း မိမိတံ့ခါးအသင်းသားများသာ ဖြစ်လျက် သေသူတို့၏ မျက်နှာမှာလည်း မရှုမလှသေရသည့်အလား အသက်ထွက်နေကြပုံကို မြင်ရသောအခါး သတ္တိကောင်းလှသော ဘိုးတော်ပောင်လျှင် အသံတုန် အုတုန် ဖြစ်၍လာလေ၏။

ထိုအနိက်၌ ယခုပင် ဆွဲယူလာသော ဘိုးစု၏အလောင်းအနီး၌ လူနှစ်ကလေးနှင့် ရသုကြီး ဘိုးသူတော်၊ ထမိဇော်ထိုး မိန့်မကြီးတို့ ပေါ်လာကြပြီး ဘိုးစု၏ ဝါးစိုက်ကို မျက်တော်နဲ့ သူရဲ့မကြီးက ထက်လှသော လက်သံကြီးဖြင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်ရာ ပြီကနဲ့ ပေါက်ပြသွားပြီး အုအသနှင့် သွေးများ ပွဲက်ပွဲတွက်ကျလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် လူနှစ်ကလေးနှင့်တာကွ ရသော ဘိုးသူတော်တို့ပါ အုအသတွေ့ကို အလှအယက် ကိုက်ဆွဲစားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ပြန်ရာ ဘိုးတော့မှာလည်း ထိတ်လန်ခြင်းကြီး ထိတ်လန်ကာ ချာခနဲ နောက်သို့ လူညှိ၍ ပြောခဲ့လေ၏။ တံ့ခါးအနီးသို့ မရောက်ပိုင် နောက်က လူနှစ်ကလေး တင်းပုတ်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်လာပြီး တံ့ခါးကြီးလည်း ဂို့န်းခနဲ ပိတ်သွားလေ၏။ ဘိုးတော်ည်း

ဤတွင်မှ အလန်ကြီး လန့်သွားကာ တံခါးကို ဓားနှင့်ကလန်၍ ဖွင့်လေ၏။ နောက်ကလည်း လူနှစ်ကလေးမှ လိုက်လာပြီး ပိန်းမကြီးကလည်း ရည်ရွယ်သော လက်သည်းကြီးနှင့် လုမ်းကာလုမ်းကာ ခြစ်ကုတ် ဆွဲခေါ်လေ၏။

ဘိုးတေလည်း လန်လန်နှင့် ဇွတ်ကန်၍ ရန်းရင်း အသံကျုန်နင်းအော်လေ၏။ သို့နှင့် အော်သူအော် ဆွဲသူဆွဲနှင့် ဘိုးတေ၏ ကျော်တစ်စုလုံး သွေးတရာ့နှင့် အမဲဖျက်ထားသလို ရှိလေတော့၏။ နောက်က ဆွဲသူများကလည်း ကြမ်းသထက်ကြမ်း၍ ရမ်းသထက်ရမ်းကာ ဘိုးတေအား ပေါင်ကိုဆွဲ ခေါင်းကိုလှုနှင့် နောက်ရာ ဘိုးတေလည်း ကြံ့ရာမရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တစ်သာက်လုံး မိုက်စီးတေလာခဲ့သော လုပင်ဖြစ်လင့်ကတား ဆလုတ်ထိမှ အမိတဟုသော စကားပေး ဘုရား ဘုရားဟု တလိုက်မိသည်တွင် ရှုံးက ဂိတ်ထားသော တံခါးလည်း ရှုတ်တရာ့ ပွင့်သွားလေ၏။ ဘိုးတေလည်း တရှုံးထိုး ပြေး၍ ထွက်လာလေ၏။ နောက်က လူနှစ်ကလေးတို့တစ်စုလည်း ညာသံပေးကာ တသဲသဲ ရှုည့်လျက် လိုက်လာကြလေ၏။ ဘိုးတေလည်း ရွာဆီသို့ ရှုံးရှုကာ အပြေးကြီး ပြေးခဲ့လေ၏။

လိုက်လာကြသော နာနာဘာဝတို့အနက်မှ လူနှစ်ကလေးလည်း ရှုံးက ခေါင်းတည်လျက် ပါလာလေ၏။ ဘိုးတေလည်း တဟဲဟဲနှင့် မနားပဲ ပြေးခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ရွာတံခါးသို့ ပြေးဝင်မိသည်နှင့် တပြီးနက် လူနှစ်ကလေးလည်း တင်းပုတ်ကြီးနှင့် လုမ်း၍ နှက်လိုက်လေရာ ဘိုးတေလည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အမယ်လေးဖျော့ တစ်စွဲနှင့်တည်း အော်ကာ ရွာထဲသို့ အဝင်တွင် သွင်သွင်လည်အောင် လကျသွားလေသတည်း။

နှုန်းလင်းလျှင်ကား ရွာသူရွာသားတို့မှာ ဘိုးတေ သတိမရပဲ ရွာထဲတွင် လဲနေသည်ကို တွေ့ကြ၍ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ကြားကာ တစ်ရွာလုံးရွာလုံးလာကြပြီး တရှုံးကလည်း ယခင်နောက ဘိုးတေ စားသွေးရင်း ပြောသည့် စကားကို သွား၍ သတိရကြသဖြင့် တိုက်ပျက်ကြီးနားက နာနာဘာဝတို့ လက်ချက်ပင်ဟု သိရှိကြသောကြောင့် ပယောဂဆရာတစ်ဦးဦးကို ပင့်ရန် စုစုပေါင်းကြလေ၏။

ထိုအခါ မြို့အုပ်မင်းအိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်လျက် ပယောဂဆရာတစ်ဦး အထူးနာမည်ထွက်နေသော ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရင် ဆရာကြီးကို ရွာသူကြီးကိုယ်တိုင် လာရှုံးပင့်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးဟပည့်ပို့ပို့ သေးအိတ်ကို ထမ်းကာ ဆရာကြီးသွားရာ နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါကြောင်း။

ရွာသို့ရောက်လျှင် လူသေကဲသို့ မေ့ပြောနေသော ဘိုးတေဆိုသောသူကို တွေ့၍ ဆရာကြီးလည်း ကုတ္ထုံးနည်းအတိုင်း ပရိတ် ရေပန်း လက်ဖွဲ့ အင်းဆိုင် စသည်များနှင့် ကုတ္ထုံးလေရာ မကြား သတိရရှုံးလေသော၏။

ဆရာကြီးလည်း ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသားများ တောင်းပန်ခြင်းကြောင့် တိုက်ပျက်ကြီးက လူနှစ်ကလေး၏ အားဖြစ်စွာဘိုးကို စုစုပေါင်းဖော်မြန်းပေရာ နာနာဘာဝတို့လည်း ဘိုးတေကို ပူးဝင်လျက် ရှုံးအထက်ကျော်အခါက ထိုတိုက်ပျက်ကြောင်းကြီးတွင် ထွက်ရပ်လမ်းကို အထူးလိုက်စား၍ ဖိတ်စုနှင့် အိုးရတ် ထိုးနေသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးသည် တုပည့်ရသောကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကုတ္ထုံးအဖြစ်နှင့် ထားရှုံးသော ဘိုးသူကြီးတစ်ယောက်နှင့် နေထိုင်ကြပ်စဉ် ထိုကျောင်းတိုက်ကြီးကို လူသာ ကျောင်းအမသုဒ္ဓာတော်ကြီးလည်း သူဇူးကြီးဆုံးပြီးနောက် လုဆိုးစားပြတို့ ရန်ကို ကြောက်လန်သည်။

တစ်ကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးရဟန်းအနီးတွင် ညုသံသိတင်း စောင့်သုံး၍နေလိုသည်က တစ်ကြောင်းများကြောင့် အစိုးတန် ခွဲခွဲ ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် တစ်ပါတည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခွဲပျောင်းလာပြီး ကျောင်းကြီးအောက်တွင် နေထိုင်ကြောင်း ဘုန်းကြီးလည်း နေ့မီးမစဲ အဆိုရတ်ကို တရာ့ရှုတိုး၍ နေခဲ့ရာတွင် သူငွေးကတော်ကြီးလည်း ခွဲဖြစ် ငွေဖြစ်နည်းကို အလိုရှိသဖြင့် ဘုန်းကြီးအလိုရှိသော ခွဲခွဲပစ္စည်းများပါ ထောက်ပုံရင်း နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ ဘုန်းကြီးမှာလည်း မိမိကိုယ်ကို စိုးလိုလို ဖော်ရှုလိုလို အထင်ကြီး၍ နေခဲ့ကြပါ၍ တစ်နေ့သောအခါ လေကြီးမီးကြီးပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းရာမှ မိုးသားတိမ်တောင်တို့မှာ ဖြေခန်း ဖြတ်ခန်း ဝင်းပြောင်တောက်လင်းလျက် မိုးချိန်းသံများ မခဲ့အောင် ထော်ချွန်းမြှုပ်ဟိုးကာ မဲနက်သော တိမ်တောင်တိမ်ခဲအတွင်းမှ မိုးကြီးတိုး ဂွတ်ခန်းပစ်ခဲ ပစ်ချုလိုက်ပြီး အဆိုပါ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အာတ်ကျောင်းကြီးမှာ မိုးကြီးလက်နက်ကြောင့် ရုတ်တရက် ပျက်စီးပြုကျွေားရာ အယူသနသော ဘုန်းကြီးနှင့်တကွ ရသေ့ ဘိုးသူတော်တို့လည်း သူ့ကြီးတွေဖြစ်ကြကာ သူငွေးကတော်ကြီးမှာကား မိမိပစ္စည်းကို ခွဲလမ်းသူဖြစ်သဖြင့် ထိနေရာများပင် ဥစ္စာတော့မကြီးဖြစ်၍ နေပြီးလျင် လူနှစ်ကော်၏ အုပ်ချုပ်ခြင်းကို လက်ခံကာ ထိနေရာ၌ များစွာသော နာနာဘာဝ တဇ္ဇာသုရှဲအပေါင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆိုးသွမ်းလာသည်ဟု သိရှုရပေါ်၏။

ဘိုးတော်လည်း ဆရာကြီးကယ်ဆယ်သဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီးနောက် ရှေးကလို ဆိုးသွမ်းဟော့ရပ်းမှုကို မပြုပါဟု အာမဝန်တာ စံ၍ ဘုရားတွင် သွားပန်ပြီး ယနေ့တိုင် ဝါးပါးသီလက် ခါးဝတ်ပုံဆိုးကု့သို့ ခွဲမြောနေသည်ဟု သိရှုရပေါ်၏။

သရဲက္ခာ

၁၉၃၉ ခ ဖြေလတွင်ရေးသည်

ယခု ဖော်ပြုလတွေ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းနှင့် ရှမ်းနယ်ပိုင်တွင် တည်ရှိသော လူသီများ၏ ထင်ရှားသည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် ဖြစ်ပျက်သော အကြောင်းအတွေ့ဖွံ့ဖြိုးတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ကာယက်ရှင်များအတွက် ငါ့ကွက်သောသဘောနှင့် မြို့ချာအမည် နေရပ်တို့ကို သင့်ပေါ်သလို လွှဲပြောင်းရေးသားလိုက်ပါသည်။ သို့အတွက် စာဖတ်သုတိသည် ယခုအဖြစ်အပျက်ပါ မြို့ချာနှင့် အမည်နေရပ်တို့ကို အမှန်ဟု စွဲမှတ်ယူခြင်း မဖြစ်စေလိုပါကြောင်း။

အလွန်တရာ ပဲမောင်လျက် မိုးတရောက်ဖျောက်ကျေနေသော ညာသန်းခေါင်အချိန်ဖြစ်၍ လောကတတ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကမ္မားပျက်ပြီးစ အခါက္ခာသို့ အလွန်တရာ တိတ်ဆိတ်ပြောက်ကပ်လျက် ရှိရောင်၏ ကြယ်ရောင် လရောင်ဟူ၍ကား အလျှင်းမရှိ၊ တိတ်ဆိတ်၍ အမောင်တိုက်အတိသာ ဖုံးဂွေးလျက်ရှိသော်လည်း ကန်ပက်လက် သရီးပိုင်းတွင်းမှ အသံကြီးတစ်ခုမှာ ပ်ဖြည့်ဖြည်း ပ်ဖြည့်မှန်နှင့် တုစ်ဝါတ် လိုက်သံပေါက်ခါ ပေါ်လာတိုင်း ကြားရသုတိတွင် ခေါင်းနာမ်းကြီး၍ ကြက်သီးတဖြင့်ဖြင့် ထောက်ပေါ်၏။

ထောက်ကြီးနှင့် ဘိုးပျော့မှာ ခါးတောင်းပြောင်လှအောင် ကျိုက်လျက် ပေါက်ပြားတစ်လက်စီနှင့် ပူဇေားသော မြေပုံကို ဖော်ရင်း ဟောမောရှိတိုင်း သေးတွင် ရုထားသော ကဇ်ပူလင်းကို ယူ၍ ဟောပြီး မြေပုံကြီးကို တူးဖော်နေကြရာ မြေပုံမှာ မိုးနားထားသော မြေစေးမြေကပ်များ ဖြစ်သောကြောင့် ပုံင်းတွေးကပ်ကာ ရှတ်တရာက် တူးရာတွင် လွယ်က္ခားမပြီးမြောက်ပဲ ရှိရောင်၏။ ထောက်သီးသည် တစ်ချက်တစ်ချက် လင်းလိုက်သော လျှပ်ရောင်တွင် မြေပုံကို အကဲခတ်ရာ တူးလိုက်တိုင်း တုစ်ဝါတ် လိုက်သံ ပေါ်လာသော်လည်း လိုအပ်သောနေရာသို့ မရောက်နိုင်သေးကြောင့် သိရှိရောင်၏။ မိုးအေးအေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ပင်ပန်းကြီးစွာ တူးဆွဲနေရသော အရှိန်ကြောင့် အကျိုးမရှိသော ထောက်သီးနှင့် ဘိုးပျော့တို့၏ ကျော့ခွဲကြီးတို့တွင် ခွေးပေါက်ခွေးသီးတွေ စိစ္စလျက်ရှိရောင်၏။ မြေစိုင်ခဲတို့ကို လေးငါးဆယ်ချက် ဆက်၍ တူးပြန်ပြီးနောက် ဘိုးပျော့မှာ ပင်ပန်းလာဟန်နှင့် လက်မှ ပေါက်ပြားကိုလွှတ်ပြီး ကဇ်ပူလင်းများအနီးသို့ လာထိုင်ပြီး ပုံစိုးရာတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော အမေားကြောင်တို့ကို ကုန်း၍ နှိုက်ကာ အံ့စွဲတောင်တွင် တင်၍ ကိုက်လောင်း၏ ငါးတို့နှစ်ယောက်၏ ရုပ်ဟန်အမှာအရာမှာ ကမ္မားပေါ်တွင် ကြောက်ခြင်းသည် အဘယ်နည်းဟုသော မေးခွန်းကို အမြေမေးနေသော မျက်နှာထားပျီး ရှိကြောင်း၏။ ကန်ပက်လက်သရီးပိုင်းကား အခြားမြို့ချာသရီးပိုင်းများထက် နာမည်ကြီးသော သရီးပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီးလျှင့် အချိန်ကဗျာလည်း သန်းခေါင် မိုးမောင်ကဗျာလည်း ကျေလျက် အစုစု တက်၍နေသော မြေပုံမှတ်တိုင်တို့ အလယ်တွင် သောက်တဲ့ဖွယ် ကဇ်ပူလင်းနှင့် အမေားကြောင်းကို တည်ခင်းလျက် သောက်တဲ့ပွဲ ကျောင်းပျော့နေကြသော လူနှစ်ဦး၏ သတ္တိတဲးကို ရီးကျူးဖွယ် ဖြစ်ရောင်း။

"နှင့်မေကလွှား ခုတောင်မပေါ် သေးသူး"

ဟုဆိုလျက် ကဇ်ပူလင်းကို လက်လှမ်းလိုက်ပြန်ရာ ထောက်သီးကဗျာလည်း ငါးနည်းတူ လက်မှ ပေါက်ပြားကိုလွှတ်ပြီး ကဇ်ပူလင်းများအနီးသို့ လာထိုင်ပြီး ပုံစိုးရာတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော အမေားကြောင်တို့ကို ကုန်း၍ နှိုက်ကာ အံ့စွဲတောင်တွင် တင်၍ ကိုက်လောင်း၏ ငါးတို့နှစ်ယောက်၏ ရုပ်ဟန်အမှာအရာမှာ ကမ္မားပေါ်တွင် ကြောက်ခြင်းသည် အဘယ်နည်းဟုသော မေးခွန်းကို အမြေမေးနေသော မျက်နှာထားပျီး ရှိကြောင်း၏။ ကန်ပက်လက်သရီးပိုင်းကား အခြားမြို့ချာသရီးပိုင်းများထက် နာမည်ကြီးသော သရီးပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီးလျှင့် အချိန်ကဗျာလည်း သန်းခေါင် မိုးမောင်ကဗျာလည်း ကျေလျက် အစုစု တက်၍နေသော မြေပုံမှတ်တိုင်တို့ အလယ်တွင် သောက်တဲ့ဖွယ် ကဇ်ပူလင်းနှင့် အမေားကြောင်းကို တည်ခင်းလျက် သောက်တဲ့ပွဲ ကျောင်းပျော့နေကြသော လူနှစ်ဦး၏ သတ္တိတဲးကို ရီးကျူးဖွယ် ဖြစ်ရောင်း။

"ငါ့လခွေး... ဒီတွင်းက တယ်နက်သကိုးကွာ"

ဟု ဘိုးမျှောက ပုလင်းတစ်ခါးမျှောက်ပြီး အမဲကြော်ကိုက်ရင်း ပြောလေ၏။ ထောက်းကား အမဲသားကြော် ပလုပ်ပြန်နှင့်ပင် ဂဇ်ပုလင်းကို မေ့လိုက်ပြန်လျက်...

"မိုးမျှောလိုက်တာကို... မြေကန္ဒာပြီး စေးသွားတော့ တူးရတာ ကြာတာပေါ့"

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ငှင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ သောက်တားကာနေကြသော်လည်း မောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဲကွဲ့စွာ ဖမ်းပေါ်ရ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်လက်လိုက်မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိပ်စန်း မြင်လိုက်ကြရာဝယ် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြောင်း သိရလေ၏။ သို့သော် ဘိုးမျှောနှင့် ထောက်းတို့နှစ်ယောက်သား လက်နှိုက်တားနေသော အမဲတုံးကြော်များတွင် ဘိုးမျှောနှင့် ထောက်းတို့၏ လက်များသာမက ထန်းဆောင်ကြောကဲ့သို့ ပေါ်ပေါ်ထောင်နေသော အမွှေးခုံးများ ပါရှိသည် လက်ကြီးတွေကို အမဲကြော်နှိုက်ရာတွင် ဖကြာခကာ ထိမိနိုက်မိကြလေ၏။

ဘိုးမျှောကား ပပ်စွာစွာနှင့်...

"အော်မှ မအော်ပေးတွေ သောက်တားကလေးရှိ ဒင်းတို့လက်တွေချည်းပဲ ရှုပ်လို့ သွားကွာ... သွားတော်ကြာတော့"

ဟု ဆိုဆိုပြောပြော အဆိုပါ အမွှေးပေါ်ပေါ်နှင့် လက်ကြမ်းကြီးများကို တွန်းထိုးပုတ်ခတ် ပစ်လိုက်လေ၏။

ထောက်းကလည်း အနည်းငယ် ယစ်သံနှင့်...

"ဟော... ခွေးမသားတွေ နှင်းတို့ဟာ အရပ်ရပ်က ကျောင်းတကာ သောက်တားရှိရာ စုရုံးစုရုံးဆိုတာလိုပဲကွာ၊ ဒါလောက်ဆို တော်ရောပေါ့ ငါတို့ တားရတယ်ပဲ မရှိတူး"

ဟု ညီးညီးတွေတွေ ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခိုက် လျှပ်စီးတစ်ချက် လင်းလိုက်ရာ ဘိုးမျှောနှင့် ထောက်းတို့ ဂဇ်ပုလင်းမှာ နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပဲ မဲ့နှစ်တုတ်လာထိုင်နေသော အကောင်ကြီး နှစ်ကောင် သုံးကောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

(ထောက်း) "အော်မှ... ကိုယ်တော်မြတ်တို့က လာလာချဉ်သေး၊ ဟော တော်ကြကွာ ဝါတို့အလုပ်မပြီးသေးသူး၊ နောက်တစ်ခါး မောရင်သောက်ရှိုးမယ်၊ မင်းတို့က ဘာမှုလဲ သောက်သုံးမကျပဲနဲ့"

(ဘိုးမျှော) "အိုး... ဘယ်ရာလဲကွာ၊ တို့ဟာ ညာပြီးလားတဲ့ကောင်တွေ၊ တို့အလုပ်ပဲ ကုလုပ်ရမယ်ဆရာ ရိုးတိုးယားတားလုပ်ရင် နှင်တို့တော့ ဆရာကြီးကြိုပ်နဲ့ ယူနိုင်မှာ"

မဲ့နှစ်တုတ်ကောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပါးခဲကဲ့သို့ ဝင်းထိန်သော မျက်လုံးပိုင်းစက်စက်ကြီးတွေသည် ရီအြဖြ မေ့ကြည်းပြီး ဘိုးမျှောတို့အား ခေါင်းကြီး တငြိမ်ပြိုလုပ်ပြကာ အမဲကြော်တုံးကို မျက်နှာရူးတိုက်၍ နှိုက်ကြပ်နေ၏။ ဘိုးမျှောသည် အမဲတုံးများကို သိမ်းကြုံးယဉ်လိုက်ကာ မဲ့ကောင်ကြီး သုံးကောင်ကို တစ်ဆုပ်စီ ဝေလျက် ကျွန်းသောနှစ်ခုကို ထောက်းတစ်ဝါး၊ မိမိတစ်ဝါး ခါးပုံစွဲတွင် ဝေထည့်ရင်း..."

"ကိုင်း... ကိုယ်တို့ ကြာရင် ကုန်တော့မယ် ရော့၊ ဒါတွေတားပြီး တို့အလုပ်လာကြကြကွာ"

ဟု ဆိုကာ အသောက်ကို အပြီးသတ်ကြပြီး၊ ပြောပုံကို ဆက်ကာ တုံးကြလေ၏။

ဤအကြိုမ်ကား ဘိုးမျှောနှင့် ထောက်းတို့ တူးသော ပြောပုံကိုခဲများကို မဲ့ကောင်ကြီး သုံးကောင်က တွင်းနှုတ်ခိုးမှ ထိုင်ကာ ယက်ဖယ်ပေးကြသောကြောင့် များမကြာဖိုပင် ပျော်ခေါင်းကြီးပေါ်လာလေ၏။

ငုတ်တုတ်မဲတဲနှင့် သူခဲ့ကြီးသုံးကောင်မှာ ထိုင်ရာကထူးပြီး လက်ကျွဲ့များကို ခါပစ်နေလေ၏။ ဘိုးပျော်နှင့် ဝေတာကြီးမှာ အဆိုပါ သူခဲ့ကြီးသုံးကောင်အား အဂွန်ရင်းနှီးသော သုဝယ်ချင်းများကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

(ဘိုးပျော်) "က... ခေါင်းတော့ ပေါ်လာပြီ၊ ဟေ့... ငတော်ကြီး အပေါ်တင်ကုန်း..."

(ကြီး) "ငါ့လဒေး... တိုနှစ်ယောက်ထဲ မနိုင်ဘူးဟာ။ ငန်း ငန်းတို့ကို ကူးခိုင်းဦးမှ ပြီးတော့ တွင်းကိုလဲ အခြေမပျက် ပြန်စိုးရည်းမှာ ရှိသေးတယ်"

(ဘိုးပျော်) "ဟေ့ကောင်တွေ လာ လာ လာ... လူလည်လုပ်ပြီး ပြန်မသွားကြနဲ့ဗီး၊ ခေါင်းကို အပေါ်တင်ရအောင်"

သူရဲသုံးကောင်လည်း တွင်းထဲမှ ခေါင်းကို လက်တံရုည်ကြီးများဖြင့် ဆွဲတင်ပေးကြရ ပျော်ခေါင်းမှာ တွင်းပေါ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ဘိုးပျော်ကာ မိုက်ကြေးခဲ့ရန် ကြံတုန်းပင် စောတောက အမဲကြော ဝေစေးလိုက်ရသည်ကို မကျေမန်ပ် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်...

"ဟေ့ကောင်တွေ ဆရာတိပါရောက်အောင် ကုထပ်းပို့ကြေးကျ၊ တိုနှစ်ယောက်ထဲ မနိုင်ဘူး" ဟု ဆိုပြန်သည်နှင့် သူရဲသုံးကောင်မှာ ဘိုးပျော်တို့ထက် အကုံး၊ အပေါက်၊ အရပ်အောင်း နှစ်ဆသုံးဆ ထွေးနေသော မဲမဲခေါက်တဲ့ အာမွေးပေါ်ပေါ် အကောင်ကြီးများ ဖြစ်ရကား ဘိုးပျော်၊ ငတော်ကြီးမှာ အရပ်ချင်း မဖိုသည့်အတွက်ပင် ခေါင်းထပ်း သက်သာလာခဲ့ကြ၏။

ဘိုးပျော်၊ ငတော်ကြီးတို့မှာ သချိုင်းမြေ လူသေအလောင်းများ သူရဲသူသက်များနှင့် မိမိတို့ ရှုက်ကျေးဇူးကြောင့် အထူးယဉ်ပါးနေသူများဖြစ်၍ သူရဲသုံးကောင်အား ခေါင်းတက်နာမ်းတက်နှင့် အမြဲလက်ပွဲးတော်းတိုး ဖြစ်လာကြသည့် အားစလုပ်စွာ ငန်းကြီးဆိုသော သူရဲမှာ နိုက်ကျင်ကျင် အသေးအရောင်ကြောင့် ငါ့တို့ မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သူရဲများကာလည်း လူတစ်ပိုင်း သူရဲတစ်ပိုင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ငတော်ကြီးနှင့် ဘိုးပျော်တို့အပေါ်တွင် မိမိတို့ အထွေးဆောက် ယခုကဲ့သို့ ညွှန်အချိန်များတွင် အမြဲထင်စေ ဖြင့်စေလျက် လက်ရောတပြစ်း လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ကြသော အိမ်သူ့အိမ်သားများကဲ့သို့ အရောရော အထွေးဆောက် အရောင်းအောင် ဖော်ပြုသူ့အလား ခေါင်းထဲမှ တင်းကြပ်စွာ ကြပ်စီးထားသည့်တိုင်အောင် အလောင်းကောင်ကြီးမှာ တက္ကန်းကုန်းနှင့် ရှုန်းထလျက် ကြပ်စီးထားသည့် အနောင်အဖွဲ့များကို တဖျက်ဖျစ် ည်စ်၍ ဖြတ်ခါ သေချာစွာ တုတ်နောင်ထားသော မြောက်ကြီးများကို ရန်းဖြတ်ထွက်ပြီး ပျော်ခေါင်းမှ အဖုံးကြီးကို ဖွင့်ကိုင်ကာ အခေါင်းထဲတွင် ရှုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဖြီးစိုးစ်ပိုင်းပြောင်စီး ပျော်နာကြီးနှင့် ပါလာလေ၏။

ယင်းသို့ ညွှန်နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် နောင်းအချိန်က ပြော့မြှုပ်သီးပြီးထားသော အစိမ်းသေ မသာလောင်း၏ ခေါင်းတလားကြီးကို ကန်ပက်လက် သချိုင်းမှ လူနှစ်ယောက်နှင့် သူရဲများ ပူးပေါင်းထူးဖော်ကာ ထမ်းလာကြဆုံး ခေါင်းထဲမှ ပါလာသော အစိမ်းသေ မသာလောင်းမှာလည်း သာမကော သမကော ဂေါကော ဂေါကောဆိုသော စကားအတိုင်း အပြင်မှ ဆောင်ကြည့်လာသော သူရဲများအား မိတ်ဆက်သောာနှင့် အရောတစ် ပြုတိအလား ခေါင်းထဲမှ တင်းကြပ်စွာ ကြပ်စီးထားသည့်တိုင်အောင် အလောင်းကောင်ကြီးမှာ တက္ကန်းကုန်းနှင့် ရှုန်းထလျက် ကြပ်စီးထားသည့် အနောင်အဖွဲ့များကို တဖျက်ဖျစ် ည်စ်၍ ဖြတ်ခါ သေချာစွာ တုတ်နောင်ထားသော မြောက်ကြီးများကို ရန်းဖြတ်ထွက်ပြီး ပျော်ခေါင်းမှ အဖုံးကြီးကို ဖွင့်ကိုင်ကာ အခေါင်းထဲတွင် ရှုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဖြီးစိုးစ်ပိုင်းပြောင်စီး ပျော်နာကြီးနှင့် ပါလာလေ၏။

မှတ်ဝင်သော အလောင်းကောင်ကြီးမှာ လူသတ်၍သေသေ အစိမ်းမသာဖြစ်ရာတွင် လည်ပင်းတွင် တဲ့တဲ့မျှသာ ကျွန်းအောင် ခုတ်ထားသော ဓားဒက်ရာကြီးကြောင့်လည်း ဂေါယာ်စီးသကဲ့သို့ ပျော်ခေါင်းထဲမှ

ငတ်တုတ်ထိုင်လျက်နှင့် တလူပဲလျပ်ပါလာရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါ ဦးခေါင်းကြီးမှာ ဓားအက်ရာအတိုင်း နောက်သို့ လုန်ချို့ အရေပြားတဲ့ကလေးနှင့် တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်သွားတတ်ရာ အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ကိုင်ထားသော ပျော်ခေါင်းဖူးပေါ် ကန်လန်းတင်လိုက်လျက် လက်နစ်ဖက်နှင့် တွဲတွဲကနေသည့် ဦးခေါင်းကြီးကို လည်တိုင်ပေါ် ပြန်ယူတင်ထားပြီး နေသားတကျ ပြုပြင်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ပျော်ခေါင်းကြီးကို ထမ်းလာသူ ငန်း ငန်းကော်၊ ငန္ဒားစသော သူရဲများကို ထိကပါး ရိုကပါး ကျိုးသားသည့်သဘောနှင့် ခေါင်းပျော်ဖူးကြီးနှင့် ထိခါ ရိုက်လာပြန်သောအခါမျကား ရည်လားသော လက်ကြီးများနှင့် ပြန်လှန်တွန်းထိုးလိုက်ကြသောကြောင့် အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ခေါင်းထဲတွင် ပက်လက်လှန်ကျသွားသည့်အခါသွား၍ ဖင်ထိုင်လျက်လဲသည့်အခါ လဲနှင့် အပြန်ပြန် ဖြစ်လာကြလေ၏။

မောင်မဲသော သန်းလွှာအချိန် ထိသံကြား တောင်ထိပဲတွင် မိုးကလေးမိုတ်တုတ်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။ တောင်အောက်တွင် နှက်တောက်သော ရေကန်ကြီးတစ်ခုလည်း ရှိ၍ ထိရေကန်မှာ တစ်နစ်တစ်ကြိုင် နှစ်ကြိုင် အမြှေဂျားသည်ဟု ကျော်လေသတင်းဖြစ်လျက် နာမည်ပျက်သောကြောင့် မည်သူမျှ ထိကန်နားသို့ မက်ပဲတိုကြပေါ်။ ရွားနီးပါးချင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ အမြှေ့မြှေ့ အပေါ်မှသော်လည်းကောင်း အတားခံရပါများ၍ လုံးလုံးလျားလျား သပိတ်မောက်ထားခြင်းခံရသော ကန်တိုး ဖြစ်လေ၏။ ထိကန်မှာ လူများ ကွင်းရောင်ကြသဖြင့် ရေချို့၊ ရေခံပဲမရှိ ကန်ဘောင်ရှိုးကိုမျှ ရောက်လုံးပဲပင် မရှိတော့၍ လူမဲတားရရင် ညျဉ်အခါ ကန်ထဲမှာ ဝါးသော အသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာတတ်ပေ၏။

လူကိုမဟားရသော ရေသောက်ဆင်းလာသော ကျွဲ့ နွား၊ တိရဇ္ဇာန်များကို စားပြန်ရာ ကြာသော ကျွဲ့ နွား၊ တိရဇ္ဇာန်တို့ပါ ထိကန်ကြီးကို ကွင်းရောင်ကဗြိုင်၏။ ထိကန်ကို နာမည်ကြီး၍ လူအများက သေတွင်းကန်ဟု ခေါ်ကြပြီး သူရဲ တွေ့ဖော်တိုးကြမ်းလှသည်ဟု အထူးနာမည်ကြီးသော ထိသံကြား တောင်ခြေတွင် တည်ရှိသော အဆိုပါ သချိုင်းနှင့် ကန်တို့မှာ သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်ဆိုသလို သုံးပွင့်ဆိုင် နာမည်ကြီးနေခြင်းကြောင့် ခရီးသွားပင် အထူးရောင်ကြိုးကာ လွန်စွာအရေးဖြစ်းပဲ ထိအနီးအပါးမှ နော်ခင်း နော်လည်များမှာပင် ဖြတ်သွားသူ မရှိသလောက် ရှားပါးလေ၏။

မြို့မမည် ရွာမက စည်ကားလှသော ဥျောင်ဝန်းမြို့ကလေး (လွှဲပြောင်းထားသော အမည်ဖြစ်ပါသည်)ရှိ လူများမှာ အဆိုပါ ထိသံကြားတောင်ကြီးကို မိမိတို့မြို့ပေါ် နော်အခါ မျှော်ကြည့်လျှင် မိုင်းမိုင်းညီညီ မြင်ရပါသော်လည်း ညျဉ်အချိန်များမှာ တောင်ကြီးရှိရာသာက်သို့ မျက်နှာရဲ့လှည့်ဝံသူ နည်းလှပေ၏။ အချို့၊ ရေဆေးတင်ထားသော ကာလသား လူပေ လူတေ တစ်စွဲက တစ်ခါက အလောင်းအတားနှင့် ကြည်ကြဖူးသဖြင့် ထိသံကြားတောင်ကြီးပေါ်မှ ညာအခါ မိုးကလေး မိုတ်တုတ်လင်းနေတတ်သည်ဟု သိကြရ၏။

သို့သော် ထိတောင်ကြီးမှာ သူရဲ တွေ့နှင့် နတ်ရဲသစ်ပင်တွေ့ရှိနေသောကြောင့် အလွန်လျှင် ကြမ်းတမ်းလှ၍ ထိတောင်ပေါ်တွင် မည်သူမျှ နေထိုင်ဝံမည် မဟုတ်သည့်အပြင် ဤသို့ မြင်ရသော မိုးရောင်ကလေးမှာလည်း မိမိုးချည်တစ်ခါ၊ ပြာချည်တစ်လှည့်၊ ရော်တောက် နှီမြန်းသည့်အခါ နှီမြန်းသွားကာ အမျိုးမျိုး အဖြောဖြာ ဖြောင်းလဲနေတတ်သည်ကို တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ထိုးမှာ လူနော်းမဟုတ်ပဲ နတ်ရဲများ၏ နတ်းပေါက်ဟု အယူရှိကာ ရဲခဲမှ မကြည်ဝံကြ ရှိလေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ထိသံကြားတောင်တိုက်နှင့် သေတွင်းကန်၊ ကန်ပက်လက်သချိုင်းတို့ အနီးအပါးသို့ ညျဉ်အချိန်မဆိုထားသိ နော်အချိန်များတွင်

ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့သူ မရှိရာ၊ ဘိုးပျော်နှင့် ငတေကြီးတို့၏ အလုပ်မှာ အပြင်လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မဖြင့်ပဲ သူရဲ့သူဘက်တွေနှင့်သာ လွယ်ကူစွာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်လာကြရပေ၏။

သို့နှင့် ငတေကြီးနှင့် ဘိုးပျော်တို့က ရှေ့မှ မီးတုတ်နှင့် လမ်းပြ၍ နောက်မှ ငနါး ငန်္ဂုံတို့ တစ်စုက တလူပ်လူပ် တရှုက်ရှုက်နှင့် ဖုတ်သက်ဝင်လိုက်လာသော အလောင်းကောင်ကြီးကို ပျော်ခေါင်းကြီးနှင့်တင်၍ ထမ်းကာ အမောင်ထုကို ထွင်းဖောက်လျက် ကန်ပက်လက် သချိုင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ချုံနှစ်ပိတ်ပေါင်းတို့နှင့် အတိပြီးသော ငိုသံကြားတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ အလောင်းကောင်ကြီးနှင့်အတူ တက်လာကြလေ၏။ မီးတုတ်ကြီးမှ မီးတာဖွားဖွားနှင့် မောင်တိုက်ထဲမှ ရွှေကာဇွဲကာ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လျားလာပြီး ပျော်ခေါင်းကြီး ထမ်းရသော သူရဲ့များက နောက်မှလိုက်လျက် တောင်ခါးပန်းမှ ဖြတ်သန်း၍ တက်လာကြလေ၏။ တောင်ခုလပ်ရှိ တစ်ဖက်သော မျက်နှာတာတွင်ကား အမင်းလာတို့ဖြင့် တန်ဆောင်အပ်သော တစ်ဖက်ရပ်တဲ့တစ်ခု ရှိလေ၏။ ထိုတဲ့ အမိုးအကာဟူသူ့တို့မှာ ခေါင်းတလား ပျော်ချပ်များနှင့်သာ ပြီးလေ၏။

အသီးသီးသော လူသောတို့၏ အခေါင်းခွဲနှင့် အရှိုးများမှာ တဲ့အို့၏ မျက်နှာတာတွင် မြင်မကောင်းအောင် အမဲရှိုးလောင်သော ဂိုဏ္ဍာတောင်တူး အစုလိုက် အပြုံလိုက် တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။ တဲ့အို့တွင်းမှ တဝ်းဝင်းလက်နေသော မီးရောင်ကား ချားရဟတ်ကဲ့သို့ အဆက်မပြတ်အောင် တဖြည်းဖြည်း လုညွှေ့လည့်နေသော ဆန်ကောတစ်ခုပေါ်တွင် ဦးခေါင်းခွဲ ငှေ့ ခုကို ပက်လက်လှန်တင်ထားပြီး ခေါင်းခွဲထဲတွင် လက်ပံ့ပိုက်းအင်းတစ်ခုခဲ့ ထည့်လျက် နက်ကြော်ကြော်းတပ်း၍ နှုတ်ခေါ်းတွဲတွဲ သူရဲရပ်ပေါ်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်က ဗြိတ္တဖွေနှင့် လက်သီးဆုပ်ကို နှုတ်ခေါ်းက်ကာ ရွှေ့လိုပြီး လက်ဟန်နှင့် ခေါင်းခွဲရှိုးထဲသို့ မန်းမှတ်ထည့်လိုက်သည့်ခက္ခာ ချားရာလည့်နေသော ခေါင်းခွဲတို့မှာ အပို့ရောင်း၊ အပြားရောင်း၊ ရေ့ရေ့တောက် အနီးရောင်း စသည်ဖြင့် ခေါင်းခွဲတစ်ခုလှပ် အသွေးရောင် တစ်ဖုံးပါး မီးတောက်များ ဟန်းခန်းဟန်းခန်း ထံ့ြုံးတောက်လျက် ရှိလေတော့၏။

မန်းမှတ်နေသော လူကြီးမှာ ထိုအရောင်များကို များစွာ စိတ်တိုင်းမကျသေးသကဲ့သို့ ထပ်မံမန်းမှတ်လျက်ရှိရပ်၏၊ ဘိုးပျော်တို့လူစုံ မီးတုတ်ကြီးနှင့် တဲ့တွင်းသို့ ဝင်လာကြပြီး ဝန်တို့ကဲလည်း ထမ်းလာသော အလောင်းခေါင်းကြီးကို အဆိုပါ လူကြီးအနီးတွင် ချားရာ ဆရာ့အမိန့်ကို နာခံနေသော တပည့်များအလား တဲ့နှုံးတွင် က်ကာ လက်ကဲပေးတွေ နောက်ပစ်၍ ပြီးသက်စွာ ရပ်ကြည့်နေကြလေ၏။ ခေါင်းတစ်လုံးထဲမှ ထိုးထိုးတောင်တောင် ငတ်တုတ်ထိုင်လျက်ကြီးနှင့် လိုက်ပါလာသော အစိမ်းသော အလောင်းကြီးမှ သူရဲ ငနါး ငန်္ဂုံတို့နည်းတဲ့ မလှပ်မယ်ကို ပြီးသက်စွာ ဆရာ့မျက်နှာက တော့ြုံးနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဆရာကြီးကား မန်းမှတ်နေရာမှ တာပည့်များကို တောင်းခဲ့ကြည့်တာ...

"ငတေကြီးတို့ ရောက်ကြပလားဟေး၊ ဒီအလောင်းကောင် ပါမှာတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လူလဲ များလာကြည့်းမယ်"

ဟု ကြောက်စရာ အသီးသီးနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

(ငတေကြီး) "ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ် လူများနိုင်ပါဘူး။ သူ့လည်ပင်းမှာ စားရာကြီး အထင်အရှားပါတယ်"

(ဆရာတိ) "အေး... အေး မမှားရင် ကြိုက်ပြီ၊ ငါက ဒီအကောင့်ကို အင်မတန် အလိုရှိနေတာ၊ ဘာပြုလိုလဲဆိုတော့ ဒီကောင်က ရှင်နေတုန်းက အင်မတန် ဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့ အကောင် လူကို ငါးခါတိတိ သတ်မှုးတယ်။ သုံးခါက သက်သေမရှိလို့ တရားသေကျတ်တယ်။ တစ်ခါက ထောင်ခုနှစ်ကျဖူးတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ခါတော့ ကြိုးပိန့်ကျရာက အယူခံတာနဲ့ တစ်သက်တစ်ကျနှစ်း ကျသွားတာ အောင်ဘာလေနဲ့ ပြန်လှတ်လိုက်တဲ့အကောင်။ ဓားလပြီးတယ်၊ အမတော့ ရှိသလိုလိုတောင် ပြောကြတယ်။ ဒီလိုအကောင်မျိုးကို တာပည့်လုပ်ရမှာ ငါမှာ ပိုပြီး တန်းခိုးရှိမယ်ကျ။ ဒါကြောင့်ပေါ့ ဒီကောင်မသောခင်ထက ငါရွေးချယ်ထားတာ၊ နှီပြီး ရိုးရိုးမမာမကျနဲ့ဖြစ်ပြီး သေတာလဲ ငါမကြိုက်ဘူး၊ အမှန်ပြောရရင်ဟေး ရိုးရိုးသောရင် ဒီအကောင် ဘယ်လောက်လုတုန်းက သွေးစွမ်းပေတဲ့ ငါယုသုံးလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါပယောဂလဲ ပါတယ်ဟေး၊ သူရဲငန္ဒားကို သူနောက် အမြဲလိုက်နိုင်းပြီး ကြုံယူရတာကွဲ"

(ဘိုးဇူး) "သို့... ဒီကောင်သေတာ ဆရာပယောက ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့တော့ ထန်းရည်စိုင်မှာ ဘိုးဝန်ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ မူးပြီးစကားများလို့ ဘိုးဝန်က ဓားနဲ့တစ်ချက်ခုတ်လိုက်တာ မျက်မြင်ပဲ ဆရာ"

(ဆရာ) "အေး... ဘိုးဝန်ဓားနဲ့ ထုခုတ်ပဲတာ ငန္ဒားကြောင့်ပေါ့၊ ဘိုးဝန်ဆိုတဲ့အကောင်က အင်မတန် သတ္တိနည်းတဲ့ အကောင် ပိန်းမရှာလိုပဲ သူစိတ်အတိုင်းဆုံး သံတိုင်လို တကျနဲ့ပြန်လုပ်ကိုကို မော်လိုတောင် မကြည့်ရဘူးကွဲ"

(ဘိုးဇူး) "ဒါနဲ့များ ဘာကြောင့် ကျနဲ့ပြန်သံတိုင်ကို လည်ပင်းတဲ့တဲ့ကလေး ကျွန်အောင် ခုတ်သတ်ပါလိမ့်စွာ"

(ဆရာ) "ငါပြောပြီကောကွဲ ငါတာပည့် သူရဲငန္ဒားက သံတိုင်သွားရာနောက် လွှတ်ထားတော့ သံတိုင်နဲ့ ဘိုးဝန်ရှိဖြစ်ကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ငန္ဒားက ဘိုးဝန်ကိုစီးပြီး ဓားနဲ့ကောက်အခုတ်နိုင်းလိုက်တာပဲ သံတိုင်ကလည်း ဘိုးဝန် ဒီလောက်သတ္တိရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပဲပေါ့ပေါ့နော်လိုက်တော့ မရခံနိုင်ပဲ တိစန္ဒ လည်ပင်းပြတ်ခံရတာပေါ့ တာပည့်ရ"

ဤတွင်မှ ဘိုးဇူးနှင့် ငတော်းတို့လည်း မိမိတို့၏ ကဲ့ခေါ်ဒါယကာ အောက်လမ်းဆရာ ဦးညီတုတ်၏ ယုတ်ဟည်ညွှေ့ အောက်လမ်းသမားပို့ ဝက်ဗျာက်ဖက်၍ သုတေသနးအား ရက်စက်ပုံကို အလုံးခုံ သိတော့၏။ သို့သော် ဘိုးဇူးနှင့် ငတော်းတို့မှာ မိမိတို့၏ ကဲ့ခေါ်ဒါယကာ ဆရာရင်း တာပည့်ရင်း အတွင်းကျကျ အကျိုးဆောင်နေကြရသော တာပည့်များဖြစ်သည့် အားလုံးတာ မတရားတာကို မတော့ ပဲအေးစေအေးပင် ပြို့နေကြလေ၏။

ဦးညီတုတ်လည်း ခေါင်းတလားထဲမှ သံတိုင်၏ အလောင်းကို စေ့စွဲကြည့်ကာ များစွာ ကြောန်သော အမှာအရာနှင့် ခေါင်းကို အသာအသာ ပြို့လျက်ရှိနေပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတရာ မန်းမှတ် အပိမ့်ပြန်ပေးရာ ငတ်တုတ်ထိုင်လျက်ရှိသော သံတိုင်၏ အလောင်းက ခေါင်းကြိုးတဆတ်ဆတ် ပြို့ပြုပြီး ပါးစပ်ကြိုးကိုပြု၍ မျက်လုံးကား မျက်ဖြူဆိုက်လျက်နှင့် မျက်တောင်မစတ် ပျူးကြောင်ကြောင်ကြိုးကြည့်နေလေ၏။ အောက်လမ်းဆရာ ဦးညီတုတ်လည်း သွားဖုံးမဲကြိုးကို ဖော်၍ ပြုးပြန်၏။ မျက်နှာတွင်ကား အတော်အားရကျနှုန်းနေသော အမှတ်လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်နေလေ၏။

"နေရာကြပြီဟေး... ဒီလို မှတ်ကြောက်အတင်ခံရတဲ့ တာပည့် တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး"

"ငါးကြိုးဟာ သူအလောင်းလာတုန်းက တော်လျပြီး ထင်ထားတာ... ခုလို့ အစမ်းသပ်ခံတဲ့နေရာမှာ သံတိုင်လို့ ပြုးပြုးရှိနဲ့ ခေါင်းပြို့မဲ့ရဲဘူး။ ငါအပိမ့်ပြန်လိုက်ရင်ပဲ ငါမဲ့မဲ့ မျက်နှာမျက်သွားပြီး ပဲအင်အင် ခေါင်းညီပုံတယ်။ ငန်ကိုနဲ့ ငန္ဒားတို့တုန်းကတော့ ဘာမှာပြောနဲ့ ကြောက်ဟစ်ငါးကြတယ်။ ဒါတောင် ဒင်းတို့လဲ

လူတုန်းက သွေးနည်းကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု သံတိုင်က ထူးပါပေတယ်။ တော်တယ်၊ တော်တယ်၊ ဒီလို တပည့်ဖျိုးရမ ဆရာလဲ သူရဲအာကာရင် ဖြစ်ရမှာကိုး တပည့်တို့ရဲ့။ ဒီလို ထက်မြေကဲတဲ့ တပည့်ဖျိုး နိုင်းရတော့ ရှေ့လျှောက်လို့ ဆရာအစွမ်းသတ္တိတွေ အကျိုးခံစားမကုန်သလောက် တိုးပွားပေတော့မယ်။ က... က သံတိုင် ဒီနေ့ကစဉ် ငါကို ဆရာရင်း အရှင်သခင်ရင်းဖြစ်တဲ့အတိုင်း အထူးရှိသောလေးတားရမယ်၊ ဝါနိုင်းတဲ့အလုပ်ကို မဆုတ်မန် လုပ်ရမယ်။

ငါကဗဲ မောင်မင်းကို တပည့်ရင်းတစ်ဦးလို့ သဘောထားပြီး ငါဆိုမှာရှိကြပြီးဖြစ်တဲ့ ငန်တို့ ငန်ကို ငွေားတို့ထက် မောင်မင်းကို ပို၍ အရေးပေးပြီး ကျေးမွှေးထားမယ်။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ပျော်ပျော်သာနေ ဟောဒီက ဘိုးပျော့နဲ့ ငတော်းတို့ဟာလဲ ဆရာရဲ့ တပည့် မိုက်ခဲ့၊ ငါရဲ့တပည့်ဖြစ်တဲ့ ငန်ဟာ ပိုးထိပြီး သေခဲ့တယ်။ ငန်ကတော့ ရော်စီးပါ သေခဲ့တယ်။ ငွေားကတော့ ထန်းသမားမို့ ထန်းပင်ပေါ်က လိမ့်ကြပြီး သေခဲ့တယ်။ ငါတပည့် သံတိုင်ကတော့ လူသတ်လို့ သေတယ်။ မင်းတို့အားလုံး ဂုဏ်မငယ်ကြပါဘူး။ ဒါစေပဲမဲ့ သံတိုင်က သတ္တိသာတယ်ဟေ့၊ ကိုင်း... လာ လာ ငါတပည့်"

ဟု အက်ကွဲနက်ကြောသော အသံကြီးနှင့် ပြောရင်း သံတိုင်အလောင်းမှ တဲ့တဲ့နောက် ခေါင်းကို ဖြတ်ယူလိုက်လျက် ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ထားပြီး ကိုယ်ပိုင်းကြီးကိုမှ ငန်တို့သူရဲတစ်စုံကို ဓမ္မလားအဖြစ် ပေးလိုက်သောအခါ ငန်း ငန်ကို၊ ငွေားစသော သူရဲတစ်စုံမှာ ခေါင်းမပါသော အလောင်းကြီးကို ပျော်ခေါင်းထဲမှ အချက်တိုက် ဆွဲသွားပြီး တဲ့အိုအပြင်မှ အရိုးပုံအနီးတွင် ပျော်ပွဲသာင်ပော မြန်ယျက်စွာ ကိုက်ဝါးစားသောက်နောက်လော်၏။

ဦးညီတုတ်သည် သံတိုင်၏ ခေါင်းကို မြတ်နီးစွာ ပိုက်ထားရာမှ...

"ကဲဟေ့... ဘိုးပျော့တို့ ဒီပျော်ပြားတွေ နေရာတကျ တဲ့အမိုးပေါ်တင်ပြီး မင်းတို့ အိမ်ပြန်နှင့်ကြတော့ ရော့ ရော့... ဂဇ်ဖိုး ယူသွားကြာ သိပ်လဲ မူးမနေနဲ့လို့ တော်တော်ကြာ ဖိုးလောင်းတော့မယ်။ ဆရာဒီမှ သံတိုင်အတွက် စီရင်စရာကလေးတွေ ရှိသေးလို့ နေရာလို့မယ်။ အကယ်၍ အရေးကြီးတဲ့ လုမဟာသယ်များ လာခေါ်လို့ရှိရင် ငါကိစ္စရှိလို့ တစ်စွာသွားတယ်၊ နက်ဖြန်မှ ပြန်လာလိမ့်မယ် ပြော... ကြားလား။ က... ရော့ ပိုက်ဆုံး၊ အိမ်တဲ့ခါးလဲ ဟောင်းလောင်းကြီးထားပြီး အိမ်ပနေကာနဲ့လို့နော်၊ အိမ်ချင်ရင် တဲ့ခါးလုံလုံ ပိတ်ပြီးမှ အိမ် ဟုတ်လား။"

ဟု တပည့်များကို မှာကြားပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး သံတိုင်၏ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို သွားနည်းအတိုင်း စိပ်ပြပြင်၍ ခုံခုံချုပ်နေသော ဆန်ကာအလယ်တည့်တည့်တွင်ချုပြုး မန်းမှတ်နေရာ သံတိုင်၏ ခေါင်းကြီးမှ အသားတွေသည် တစ်စွဲ တစ်စွဲ အရည်ပျော်၍ ချော်ရည် ချော်မြှုပ်တို့ကဲ့သို့ ပြီးပြီးပြောင်ပြောင်နှင့် ဦးဆင်းသွားကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းစွာရှိုး မြှေ့ဖြော်ကြီးသာ ကျွန်းရှင်လေတော့၏။

ညောင်ဝန်ဖြူးကလေးကား ပိုးရထားလမ်း၊ သဘောလမ်းရှိသော မြို့မဟုတ်ပဲ အနည်းငယ် ရောင်ကျသည့်တိုင်အောင် မြို့ကလေးမှာ ရှုမ်းကုန်နှင့် သဘော့ကုန်ဖလှယ်ရာ ဌာနကလေးတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် ကုန်းလမ်းဖြင့် မော်တော်ကား၊ စွားလှည်းများ ဥဒုပ္ပါ သွားလာဝင်ထွက်လျက်ရှိရှိ၏။

နေအိမ်တိုက်တာများ အထူးစည်ကား၍ ဥစ္စာပစ္စည်း ရုပ်းသာကြော်ဝသူများလည်း အတော်ပေါ်များသော မြို့ကလေး ဖြစ်လော်။ အဆိုပါ ရုပ်းသာကြော်ဝသူတို့မှာ အများအားဖြင့် မြေပိုင် ယာပိုင်၊ လယ်ပိုင်ရှင်တွေနှင့် ဘိုးစဉ်သောင်ဆက်က စုဆောင်းသိမ့်းထားသော မြေပိုင်

ပစ္စည်းအမွှုပုံကြီးပေါ်တွင် အစဉ်အတိုင်း တက်ထိုင်၍ ငွေတိုးကြေားတိုးများနှင့် အေးအေးကုတ်ကုတ် ထိုင်စားပြီး အကြွားအဝါ ဂုဏ်တုရက်ဖြိုင်လည်း အထူးကုန်းကြသူများ ဖြစ်လေ၏။

ဤမျှရိုးသားအေးချမ်းစွာ နေထိုင်သူများနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုမြို့ကလေးမှာ အမြတ်း ငြိမ်းချမ်းသာယာခဲ့သည်။ မြို့ဆင်ခြော့အရပ်ရှိ ပျော်ထောင်သွေ့နှင့် တလိုင်းအိမ်ကလေးတစ်ခုအတွက် မြို့၏ ကျက်သရေကို အထူးညွှားနှင့် နေစေသည်ကိုကား မည်သူမျှ သတိမထားပါက ဖြစ်လေ၏။

ပိန္ဒာဆရာ ဦးသို့တုတ်မှာ ပထဝါ၊ တေဘေး၊ အာပါ၊ ဝါယောတိုကို လိုင်လိုင်ရွှေတ်၍ ဆေးကျမ်းကို အလွတ်ရအောင် ကျက်ကာ လာလာသမျှ သူနာ၊ ပင့်လာသမျှ သူနာတို့အား ဖော်ပိတ္ထားသော ဆေးများကို ငါ်ပျော်သူးပါလင်းများနှင့် ထည့်ကာ စာတမ်းအမျိုးမျိုး ထိုးကပ်လျက် လေးထပ်ရှိသော ဘို့ရိုင်မြင့်တစ်ခုနှင့် သားနားစွာ တစ်ထားပြီး ခြော့ခုန်မှန်ယူလျက် လက်သပ်မွေးထားသော ဆေးပညာသင် အမည်တစ်ထားသော တပည့်ဖြစ်သူ ဘိုးပျော်နှင့် ဝေါးကြီးတို့အား ဂဇ်နှီး လိုင်လိုင်ပေးထားသူ ဖြစ်လေ၏။

စင်စစ် ဦးသို့တုတ်မှာ ယုတ်မာညစ်ညမ်းလျသော သူရဲအာကာရှင် အောက်လမ်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း မြို့ပေါ်တွင် ပိမိအတွက် လုအပေါင်း၊ မခက်ခေါ်ခြင်း၊ တစ်ကြောင်း၊ ငှါး၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အစစာရာရာ ဂွယ်ကုစွာ ဖြစ်မြောက်နိုင်စေရန် တစ်ကြောင်း၊ ပိန္ဒာဆရာဟူသော အမည်ကို ယူထား၍ အရေးတာကြီး လုပ်စရာရှိသော ညာများတွင်တား တစ်မြို့လုံးက ကျောစိမ့်အောင် ကြောက်ထားသော ခိုသံကြားတောင်ပေါ်ဝယ် မဖွယ်သော အမှုကို ဂွယ်လပ်ချောင်ခိုစွာ ပြုမှုနောက်လျက် ရှိခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။

အထူးသဖြင့် ထိုမြို့လေးရှိ ပစ္စည်းရှင် သမီးပျို့ကလေးများမှာ ပိန်းမလှုလေးတွေ များလျက် ငှါးတို့မှာ ရှိသားသော ပိဘများမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာကြသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် အိမ်ရှေ့လမ်းမကိုမျှ လမ်းထွက်၍ မပလျာက်စုံသော အိမ်တွင်းပုန်းမ အရှိုးခံမကလေးတွေ အော်မပါရှာသူကလေးတွေ ဖြစ်နေပြီးလျှင် မည်သည့်အဖိုးအရွယ်ကလေးမှ လျှော်ပေါ်လော်လိုသည့် မျက်နှာထား အမှုအရာမရှိပါ၊ ပိဘအောင်ဘွားတို့နှင့် လိမ္မာဝိပြားစွာ နေထိုင်တတ်ကြသူများဖြစ်ရာ ငှါးတို့အား မြင်ချင်တွေရှင်သော မြို့ရှိကာလသားများမှာ ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော အခါကြီး ရက်ကြီးဖြစ်သည့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၊ သိတင်းကျော်လပြည့်နေ့၊ တန်ဆောင်တိုင်လပြည့်နေ့၊ စသည်သုပ္ပသူများတွင် ကျောင်းကန်ဘုရား၊ ရော် တန်ဆောင်းများတွင် ပိဘသားချင်းတစ်စုံ စုံရှုံးလာရောက်ကာ ဥပုသံသိတင်း ဆောက်တည်တတ်ကြသည်ကို လိုက်ကြည့်မသာလျှင် မြင်ရတာတ်လေ၏။

ထိုသို့သော အခါကြီးတွင်ကား တစ်နှစ်လုံး အိမ်တွင်းပုန်းကြခြင်းဖြင့် ဝါဝင်းသော အသားအကောကလေးများနှင့် မပြုမပြင် နှစ်ယုံးသော ပင်ကိုယ်ချေ ပိန်းမပျို့ကလေးတွေကို တော့တော့တင်တင် တွေ့ပြင်ရသူ လုပိုကာလသားတို့မှာ အခွဲကြီးခွဲသွားရှာကြကာ တချို့မှာလည်း ပိဘချင်းအကြောင်းသင့်လျက် သားသမီးချင်း လက်ဆက်ပေးသည်ကို ခံရ၍ အချို့မှာလည်း ပိဘချင်းအကြောင်း မည်ညွှတ်၍ သမီးပျို့ကလေးများကို အောင်သွယ် အလုံများနှင့် ဓာတ်ရှာကြတော့သည်။

သို့ရာတွင် နှီးသားလိမ္မာသူ ပိန်းမပျိုကလေးတွေသာ များရကား မိဘမျက်ကွယ်တွင် ချစ်သူရှာခြင်း၊ ချစ်သူကို မိဘမသိပဲ လက်ခံဆက်သွယ်မှုမှာ မပျိုကောင်းသော ကံဝါးပါးကို ကျူးလွန်ရမည်ထက် ရှုက်ကြောက်ထိတ်လန့်နေရာကြောက်နှင့် အောင်သွယ်ဒလ်တို့မှာ တပ်လန်၍သာ သွားရလေရာ တချို့ကာလသားများမှာ မိဘချင်းလည်း စောင်မရ ကိုယ်တိုင်ကြီးတားရန်လည်း အချက်မရ အောင်သွယ်များနှင့် ကြံ့၍လည်း အကွက်မလယ်ကြုံပဲ စွဲလန်းသည့်အာရုံကာလည်း အတော်မသတ်နိုင်အောင် ရှစ်ပတ်ချုပ်ချယ်ခြင်း ခံနေရရှာသဖြင့် အကြံ့အစည်း အမျိုးမျိုးထုတ်ကာ ကြီးတားရာကြောတွင် အချို့နှိုက်နှိုက်ချုတ်ချွတ် စုစုပေါင်းတတ်သော ကာလသားများမှာ မိန္ဒာဆရာ ဦးညိုတုတ်အား ပိယဆေးအတွက် အစွမ်းအစ ထွက်လိုထွက်ဖြား စုစုပေါင်းသုမ္ပါ၍ကြံ့၍ ဦးညိုတုတ်ကာလည်း ဝင်လာသော လာသုကို မဟယ်လိုသဖြင့် မိမိ၏ အောက်လမ်းပညာနှင့် စိမ့်ထားသော ပိယဆေးများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်သိပ်တိုး ပေးသောကြောင့် အချို့ကာလသားများမှာ အကယ်ပင် ဆေးအစွမ်းပြု၍ ရာသူရသွားကြသည့်တွင် တစ်စတစ်စနှင့် အကြံ့ကုန် လက်ပမ်းကျနေသော ကာလသားများ ရပ်ကွက်တွင် ဦးညိုတုတ်ပိယဆေး တန်ဖိုးထက်မြှက်ပုဂ္ဂိုလ် ကြော်ဖြားမကမ်းရပဲ နာမည်ကြီးလျက် ရှိရကား ချစ်သူအတွက်နှင့် အကြံ့ခက်သော လုပ်လုပ်သွယ်တိုင်း ဆရာကြီးဦးညိုတုတ်ကို ကြည်ညိုဇာ လာရောက်ဆည်းကပ်၍ မပြတ်အောင် ပုဂ္ဂိုလ်ပသလျက် ရှိကြရလေ၏။

သို့ ဆေးနှင့် ဝါးနှင့် ကု၍ ချစ်သူနှင့်နီးရအောင် ကြံ့ဆောင်ကြသော်လည်း အများအားဖြင့် အလယ်အလတ်တန်းတား ပိန်းမပျိုကလေးများကိုသာ အဆက်အသွယ် အသွားအလာ လွယ်ကူသောကြောင့် ကြံ့စည်ခွင့် အချက်ချွမ်းသွားကြသော်လည်း အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သော်လည်း အထက်တန်းကျသည့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတို့၏ သမီးပီး အရောအလုကလေးများ အတွက်မူ မည်သူမှ မတိုးနိုင် မကြံ့နိုင်နှင့် လက်မိုင်ချရလျက် မိဘချင်း ကြောနပ်မှုသာ ရသော ဓမ္မတာကဲ့သို့ ရှိခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျောက်အခါမှစ၍ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ထိ ပိန္ဒြေမြို့မှာ ကြောနိုင်မြိုင်ကြရာသော အိမ်တွင်းပုန်း အပျိုးသမီး အပျိုးအရွယ်ထဲတွင် နာမည်အကြီးဆုံး၊ ရပ်အချောဆုံး ပစ္စည်အပေါ်ဆုံး ပိန်းကလေးအချို့မှာ မည်သည့်ကပ်မျိုး ဆိုက်ရှာကြသည့်မသို့ အချို့မှာ အိမ်တွင်းက အိမ်ပြင်မထွက်ရရှုသာမက အပြင်ကဝင်လာသူတို့နှင့် အဆက်အသွယ်မရှိပဲ အရှက်တကဲ့ အကျိုးနည်း အစေမဖော်နိုင်ပဲ သားသမီးမေ့ဗြာရှုပြီး အချို့မှာလည်း မိမိကိုယ်ကိုပင် စွန့်ပစ်ကာ အသက်ကို အရှက်နှင့် လသွားကြရာ၏။

ယင်းသို့ ကြောနိုင် အပျိုးကလေးများ၏ မကြားခံမနာသာ အဖြစ်ပျိုးမှာ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရသည်ဟု မည်သူမှ အတတ်မဆိုနိုင် ကာယက်ရှင် ပိန်းမပျိုးကလေးများမှာလည်း မိမိတို့အဖြစ်ကို မိမိတို့ပင် မသို့ မိဘလုပ်သူတို့က ရှိက်မောင်း၊ ပုတ်မောင်း၍ ပေးလည်း မပြောနိုင်၊ ရော့ရော့မော့မော့ ပေး၍လည်း မဖြစ်နိုင်၊ လိုင်လိုင်ကြီးသာ နိုက်ကြော်လျက် အချို့မှာ အသက်ကိုပင် စွန့်ရှာသည့် အပြောဆုံး အရောက်ခံကြသလောက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မည်သူနှင့် ကျူးလွန်မိကြသည်ဟု ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခြင်း မပြနိုင်ကြသည်က ကံတ္ထအကျိုးပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြရတော့၏။

ကလေးမများက လျှပ်ပေါ်လော်လို၍ ဖြစ်ရသည်ဟု ထင်ရန်လည်း တစ်ခက်၊ မည်သူမည်ဝန့်
ကျွဲ့လျှန်မိပါသည်ဟု မေးမရကြသည်က တစ်ခက်နှင့် ဤထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များမှာ မြို့ကလေး
အေးရှုံးခဲ့သည်နှင့်အမျှ ရစရာမရှိအောင် ဖြစ်နေကြရတော့၏။

"ဟေ့... ဘိုးမျှေးတို့ ဉာက ငါအိမ်ကို ဘယ်သူလာလဲဟေ့..."

ဟု နှစ်ခါးနေထုန်းများလောက်ရှိမှ ရောက်လာသော ဦးညီတုတ်က မေးလေ၏။ ဘိုးမျှေးနှင့်
ထောက်းတို့ကား ပဲပြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်လျက် ရှိ၏။

"သွေ့... ဆရာပြန်လာပြီ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မျှော်နေကြတယ်။ လာ
ဆရာ... ဟောဒီမှာ ပဲပြော်ပန်းကန်ကလေး ဦးဦးများများ ဆရာတေးဗို့ ခွဲထားတယ်"

တုတ်။ "အေး... အေး တေးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘယ်သူများ လာမေးတုန်းဟေ့..."

မျှော့။ "တော်းလျေတွေတော့ မလာပါဘူးဆရာ၊ ထွန်းမောင်တို့တဲ့ ဆရာကြီးမရှိသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့
စိတ်ပျက်ပြန်သွားလေရဲ့။"

တုတ်။ "ဒီကောင်ကလေးလဲ ငါကို သိပ်ကပ်နေတယ်။ ငွေတွေ ကန်တော့တာလဲ များလှပြီ။
သူကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကလဲ သူကို ပြန်ပြီး ကြိုက်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေတဲ့ နစ်ဦးနစ်ဖက်
မိဘတွေ သဘောမမျှလို့ နိုးရာလိုက်ပါ ခံ့တာ မရဘူးတဲ့၊ ကောင်မလေးက အတော်
ခေါင်းမာနေတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ငါကို လာကပ်နေတာကလား။"

ဟု ပြောကာ ပဲပြော်တစ်စွန်းတေးရင်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပါးစပ်နားတွေ့လေ၏။

တော်။ "သွေ့... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကောင်ကလေးလက်ထဲမှာလဲ ငွေစွဲဗျာဗွေ့တွေ တာထပ်ကြီးကိုင်လို့..."

တုတ်။ "ဟင် ဟုတ်လား၊ အေးလကွာ ကောင်ကလေးလဲ အတော်စွဲနေတယ်။ ဆရာကို ငွေပေးပေါင်းလဲ
များလှပြီ။ ကောင်ကလေး မိဘများက အတော်ပစ္စည်းပါတယ်"

မျှော့။ "ဒါနဲ့များ ကောင်မလေး မိဘများက ဘာကြောင့် သဘောမတူရတာလဲ ဆရာ"

တုတ်။ "သိပါဘူးကွာ၊ အာရင်တုန်းက လူကြီးချင်း မြေယာတစ်ခုအတွက်နဲ့ စေားများကြဆို ထင်ပေါ့။
ဒါပေတဲ့ ကောင်ကလေးနဲ့ ကောင်မလေးကတော့ မေတ္တာမပျက်ဘူး။"

မျှော့။ "ဒါဖြင့် လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာရယ်"

တုတ်။ "အေး လုပ်ပေးနို့ပါပဲ ဒါထင် ကောင်မလေးဟာ ဒီမြို့ပေါ်မှာဖြင့် အလုဆိုး အချောစိုးလို့
ထွန်းမောင်က ဆိုတယ်။ သူရည်းတေးဗို့ ပြောသလားတော့ မသိဘူး၊ ပါလည်း ပြောဖိုးသေးဘူး၊
တကယ်လို့သာ သူပြောသလို အချောစိုး အလုဆိုးဆိုရင် ဒါ ထွန်းမောင်အတွက် လုပ်မပေးလိုဘူး။"

မျှော့။ "ဘာပြုလိုတုန်း ဆရာရဲ့"

တုတ်။ "မင်းတို့လဲ ဆရာအကြောင်း သိကြသားနဲ့ကွုယ်"

မျှော့။ "ကောင်ကလေးငွေတွေလဲ ဆရာရတာ မနည်းဘူးဆိုး ဒီလိုဖြင့်..."

တုတ်။ "အေးလကွာ ဒါပေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူတို့ပြောသလောက် မလုပ်လဲ ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး။
တကယ်လို့ လုနေရင်သာ... ဒါပေတဲ့ကွာ ဒါအလိုပြည့်ရင် ထွန်းမောင်လက် ပြန်ပေးလိုက်ရဲ့ပေါ့"

ကိုး။ "ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒါမှ ကောင်ကလေးအလိုလဲ ပြည့်၊ ဆရာအလိုလဲ ပြည့်။ နစ်ဦးနစ်ဖက်
အကျိုးရှိမယ်"

တုတ်။ "အေးလေကာ ကြည့်လုပ်တာပေါ့။ ဟော... ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း ထွန်းမောင်ကလေး လာနေပြီ အသာနေကြာ အင်း တယ်ခြေလုပ်းသွက်ပါကလား ဘာများ အရေးကြီးလာသလဲ မပြောတတ်ဘူး"

ထိုအနိက်တွင် အသားဖြူဖြုံး မျက်လုံးကောင်းကောင်း နာတံပေါ်ပေါ် ရင်အပ်တားကား အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် သူငယ်တစ်ယောက် ဦးညီတုတ်အိမ်ထဲသို့ အရေးကြီး သုတ်ပြာနှင့် ဝင်လာလေ၏။

ထွန်းမောင်။ "ဆရာ ကျွန်တော် ဉာဏ်လေးသေးတယ် မရှိဘူးဆိုလို့"

တုတ်။ "အေး ဆရာရဲပဲ ရောက်သက္ကာ မင်း ပျာမီးပျာယာပဲ ဘာများ အရေးကြီးလာသလဲဟဲ့"

မောင်။ "ကြီးတယ် ဆရာ ဒါကြောင့် ပြေးလာတာပဲ"

တုတ်။ "ဆိုစမ်းပါ့ပြီး"

မောင်။ "မလုပ်တို့ အဖေအာမေများက ဝါဆိုးများ ရှင်ပြုပစ္စားခဲ့ လုပ်စို့ မြို့တက်ပြီး ပရိက္ခရာကုန်တွေ သွားဝယ်ကြတယ်။ မနေ့က သွားကြတယ် ဆရာရဲ့၊ အီမာ မလုပ်နဲ့ အဖော်ပိန်းမကြီး တစ်ယောက်သာ ကျွန်ရှင်တယ်။ အင်မတန် အခွင့်သာနေတာပဲ"

တုတ်။ "ဒါဖြင့် မင်း ကောင်မလေး ခေါ်ပြေးပါတော့လားလို့"

မောင်။ "ခေါ်လိုက်တာမှ ဆရာရယ်၊ သူနဲ့တွေ့တိုင်း ခေါ်တာပဲ။ စာနဲ့ရေးခေါ်တော်တွေ့တော် ထည့်လို့တောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး။ သူကိုက ဘယ်လို့များ ခေါင်းမာမှန်း မသိဘူး။ သူတို့မျိုးရှိုးမှာ နိုးရာလိုက်စုံးသူ မရှိဘူးတဲ့။ သူလောက်တက်မှ အမျိုးဂိုက်မပျောက်ပါရတေနဲ့တဲ့။ ဒါမျိုးတွေနဲ့ချည်းခုခံနေတာပဲ"

တုတ်။ "တကယ်မချစ်လို့ ထင်ပါရဲ့ကွာ"

မောင်။ "ချစ်ပါတယ် ဆရာ ချစ်လိုက်တာမှ တုန်နေတာပဲ။ သူချစ်တာ ကျွန်တော်သိတယ်ဆရာရဲ့၊ နိုးရာမလိုက်လို့ မချစ်ဘူး မထင်ပါနဲ့တဲ့ မရှိဘာ ကိုထွန်းမောင်ကလွှာပြီး ဒီတစ်သက်မှာ ဘယ်သူအချစ်မှ လက်မခံဘူး။ မိဘသော်မတူရင် မိဘတစ်သက် ထိုင်တောင့်ပါမယ်။ ဘယ်အချွဲယ်ကျုမ္မ ပေါင်းရပေါင်းရ တောင့်ပါမယ်။ နိုးရာကိုတော့ မလိုပါရတေနဲ့လို့ ပြောနေတော့ ခက်တယ်ဆရာရဲ့။ သူတစ်သက်လုံး တောင့်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်က မတောင့်နိုင်ဘူးဖြုံး။ အတင်းအဓမ္မခွဲခြားရာလဲ သူက အိမ်က အိမ်ပြင်မထွက်တော့ မခက်ဘူးလား ဆရာ။ ဒါကြောင့် ဆရာကို အားကိုးတာပဲ။ ဆရာရဲ့ အေးအစွမ်းနဲ့ မလုပ် ကျွန်တော်သိ အလိုကို လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ဆရာကို နောက်ထပ် ငွေတစ်ထောင် ကန်တော့ပါ့မယ်။ အခုလဲ ငွေဝါးရာ ပါပါတယ် ဆရာ ကြည့်စမ်းပါ့ပြီး"

ဦးညီတုတ်သည် မျက်မောင်ကြီးကုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေး မှတ်ဆိတ်မွေးတို့ကို သပ်ရင်း စဉ်းတားလျက်ရှိလေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ကိုထွန်းမောင်လက်မှ ငွေစွဲဗျားကို မျက်စိရောက်သွားလျက် တစ်ချက်တစ်ချက် ပြီးစီးခဲ့သော မိမိအကြံးအစည်းများနှင့် မိမိအောင်သေအောင်သား တားခဲ့ရှုံးသည်များကို ပြန်လည်ပြုးတားနေပြီး။ တစ်ခါးတစ်ခါးလည်း ငန်း ငန်းကို ငန်းတို့နှင့် နောက်ဆုံးမွေးသည့် ရေ့တော်တာပည့် သံတိုင်တို့ အစွမ်းများကို သွား၍ သတိရလျက် ရှိလေ၏။ အထူးသုဖြင့်ကား သူရဲ့ သံတိုင်အား မိမိတာပည့်များအနက်မှ အစွမ်းအထက်ဆုံးဟု ယူဆထားသည်အတွက် တစ်ပွဲတစ်လမ်း ပွဲဦးစမ်းစေရကောင်းမလားဟု စိတ်ကူးနှင့် သေားချု၍နေလေ၏။ ထွန်းမောင်ကား မလုပ်မယ့်က ပြိုမ်းသက်စွာ စဉ်းတားနေသော ဆရာဦးညီတုတ်ကို ကြည့်ကာ အားမလု့ အားမရ ဖြစ်နေရာလေ၏။

"ဘယ့်နယ်တွန်းဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာအပြင် အားကိုစရာ မမြင်ဘူး။ ဆရာကို အင်မတန် အားထားနေရပါတယ်။ တလိတ် ကျွန်တော်ကို သနားသဖြင့် ကုသိပါဆရာရယ်။ ဆရာကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ အခု ငွေဝါးရာတ်မက နောက် ကန်တော့မယ့် ငွေတစ်ထောင် ဆရာကို ဉာဏ်တစ်ခါတည်း ပုံဖြီး ကန်တော့ပါမယ်။ ဒါနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ နောက် ဆရာလိုတယ်ဆိုရင် ဘာမဆို ကျွန်တော် တာဝန်ယူဖြီး မြည့်စွမ်းပေးပါမယ်"

ဟု ရေတ်သလို အထပ်ထပ် ပြောလေ၏။ ဦးညီတုတ်မှာ အင်းမလှပ် အဲမလှပ် တွေဝေမြှု တွေဝေနေရာမှ ဖွံ့ဖြိုးဟန်ကို ခံပါတည်တယ် လှည့်ကြော်ကာ...

"အေး ဆရာလဲ ဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲကွဲ"

"ဒါဖြင့် ခံမြန်မြန်ကလေး ကျေးဇူးပြုပါဆရာရယ်။ သူမိဘများ မရှိတုန်း ကြံရမှ အစာချိုးရောက်မယ် ဆရာရဲ့။"

"အေးလက္ခလ မင့်အလို ပြည့်ပါမယ်။ သို့သော် ဆရာမှာ တပည့်တွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့လုပ်ပေးမှ ဒီကိုစွဲ အောင်မြင်မှာကွဲ"

"ဟောဒီ ကိုဘိုးပျော့တို့ ကိုငွေကြီးတို့လား ဆရာ၊ ဒါ သူတို့အတွက်လ ကျွန်တော် ကျေးဇူးသိမှာပေါ့ဆရာရဲ့။ ကိုဘိုးပျော့နဲ့ ကိုငွေကြီးလဲ ငွေတစ်ရာစီ ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်"

ဘိုးပျော့နှင့် ငွေတော်ကိုတို့မှာ ငွေတစ်ရာဟူသောအသံသည် မျက်လုံးတွင် အရောင်တွေ တောင်းဝင်းဖြေ၍ လာလေ၏။ ဦးညီတုတ်ကား အင်းမလှပ် အဲမလှပ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရူးစိုက်ရင်း...

"ဒီကောင် နှစ်ကောင်တွင် မကဘူး။ မင်းမြင်နိုင်တဲ့ ငါရဲ့ တပည့်က လေးဝါးပောက် ရှိသေးတယ်ကွဲ။ သူတို့ကမှ ကောင်မလေးကို ဆရာဆီ ရောက်အောင် ခေါ်လာနိုင်မယ်။ ဘိုးပျော့နဲ့ ငွေတော်ကိုတို့ကတော့ ကောင်မလေး လာတုန်း လမ်းမှာ အနောင့်အယုက်တွေရင် ကာကွယ်စိုး မလှပ်းက မပေါ်လေသည် လိုက်ဖို့ပဲ"

"ဟာ... ဒါဖြင့် ဆရာသဘာကျသလိုသာ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ၊ အားမနာပါနဲ့"

"အေး... ဒီလိုရှိတယ်ကွဲ၊ မင်းပြောတဲ့ ငွေများကိုလဲ ဒီနေ့သနေယူခဲ့ ဆရာရဲ့ တပည့်များအတွက် ကျေးမွေးထားရတဲ့ တစ်နှစ်စာဝရိတ်လဲ မင်းကခံရလိုပုံမယ်။ အဲဒီအတွက်ကတော့ များများမဟုတ်ပါဘူးကွာ တစ်နှစ်လုံးအတွက် လေးဝါးရောက်ရာလောက်ဆို တော်ပါပြီ။"

"ဒါ ဒီလောက်များ စောစောက ပြောရော ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်မှန့်ဖိုးအတွက် အသွားက ပေးထားတဲ့ ဓမ္မားတွေကို ရောင်းထားတာ ငွေသုံးထောင်ကော် ကိုယ်ပိုင်ရှိပါတယ်။ မိဘပစ္စည်း မထိပ်ရနိုင်ပါတယ်"

"နှုံဖြီး ဒါတင် မကသေးဘူး။ ဆရာအတွက် မင်းက ကတိခံရမယ်။ ငွေရေးကြေးရေး မဟုတ်ဘူးကွဲ တော်းကိုစွဲလေ၊ ဆရာလိုတာ တစ်ခုခုကို ကြည့်ဖြော့စွဲ ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။ အဲဒီကတိကို ထားနိုင်မလား။"

"ဟာ ဒါကလေးများ ခက်တာလိုက်လို့ ဆရာရယ်။ ဆယ်ခါ ကတိခံနိုင်တယ်။ စိတ်ချုပါ"

"မဟုတ်သေးဘူးကွဲ အခုလွှာယ်လွှာယ် ကတိခံပေါ်မယ့် နောင်ခါ ခဲ့ယဉ်းယဉ်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်သေးတယ်။ မင်းစိတ်ကို နိုင်ရဲ့လား။"

"နိုင်ပါတယ် ဆရာရယ်။ ဆရာလိုတယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သဘောတူ ကြည့်ဖြော့စွဲ ထောင်ချွဲက်ပေးပါမယ်။"

"အေး... အေး ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ မင့်ကောင်မလေးကို ဒီနေ့ ခေါ်ချင်သလား။"

"အမယ်လေး ကျေးဇူးပါပဲ င်္ဂား၊ မြန်မြန်နေရာကျေလေ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလေပါပဲ။ ဒီနေ့ရရင် ဒီနေ့ တစ်ခါတဲ့ ဝေးရာခေါ်ပြေးမှာပဲ ဆရာရဲ့။"

"က က... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ ဒီကနေ့သူနေ မင်းရုံခံးလာခဲ့ နိုင်းပြီး ပါန့်အတွတ် နေဝင်ရိတာရော အချိန်ကို ငိုသံကြားတောင်ပေါ်လာခဲ့"

"င်္ဂား ငိုသံကြားတောင် အမယ်လေး၊ ဒီတောင်ပေါ် ဘာကိစ္စ သွားမှာတုန်း ဆရာရယ်။ ဒီတောင်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ တြေားနေရာဆုံး မကောင်းဘူးလား ဆရာရယ်"

"မင်း မသိပါဘူးကျား၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ငါ့တေပည့်သူရဲတွေနဲ့ ပါနေတဲ့ ဒါမိကလေးတစ်ခုလဲ ရှိတယ်။ မင်းကိစ္စတွေကို ဟိုသွားလုပ်မှ အောင်မှာ၊ ဒါနဲ့ မင်းကြောက်သလား။"

"ဟာ ကျွန်တော် ဒါလောက် သွေးမနည်းပါဘူး။ သို့ပေသိ အင်မတန် လူပြောများတဲ့ တောင်ဆိုတော့ သေးအန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ထက် မလုပ်အတွက် ခက်ပြုနေမလားလို့။"

"အောင်လေးကျား စုထဲက စိုးရိမ်တတ်လုပ်ပေကော့၊ ကဲကဲ ဆရာပြောမယ်ကဲ့့ အဲဒီတောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ နာနာဘာဝ တဖွေသူရဲတွေဟာ ဆရာရဲ့၊ တပည့်တွေချည်းပဲကျား၊ ဆရာက မချောက်မလုန်ကြနဲ့ လို တားထားရင် ချွတ်ချွတ်သံမှ မကြားရပါဘူး။"

"သို့... ဒီတောင်ပေါ်က နာနာဘာဝတွေကို ဆရာနိုင်တယ်ဆိုပါတော့။ ဒါဖြင့် ဆရာ အဲဒီတောင်ပေါ် တစ်ညာညာ တစ်ခါတစ်ခါမြှင့်ရတဲ့ ပါးမိမ်း၊ ပါးနီး၊ ပါးဝါတွေဟာကကော ဘာတုန်းဆရာရဲ့၊ စိန်းကဝေတွေ တောက်စားတာလဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ နတ်မီးပေါက်လို့ တရှုံးကပြောကြတယ်။ အဲဒါလဲ ဆရာရဲ့ နတ်တပည့်တွေလား။"

"အေးလေကျား ဆိုပါတော့။ ဒီငိုသံကြားတောင် တစ်တောင်လုံးအပေါ်မှာ ဆရာက အာကာရှင်ပဲဟော့။ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ နောက်ဆုံးကျား မင်းကောင်မလောက် အဝေးခေါ်ပြေးလဲ သူ့မိဘများ လိုက်ရှာလို့ တစ်နေ့ပြန်တွေမှာ ဒီတောင်ပေါ်မှာသာ အေးအေးနေကြရင် ဘယ်သူမှုလဲ လိုက်မရှာခဲ့ဘူး။ တကာယ်လို့ လာရာတောင် ငါ့တေပည့်သူရဲတွေကို ချောက်လုန်လွှတ်စေမှာပဲ။ ဆရာအလုံးခံ ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်ကျား၊ ဒီတောင်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှု မလာဝံအောင် ငါ့တေပည့်သူရဲကြီးများနှင့် တောင်ပေါ်မှာ နိုင်ရှိ၍ နာနာဘာဝများကို ပေါင်းပြီး အချောက်အလုန်နိုင်းထားတာပဲ။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ကန်ပတ်လန်သရီးမှာရှိတဲ့ သူရဲတဖွေတွေကိုလဲ ငါ့တေပည့်သူရဲတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ဓမ္မည့်သောင်းကျိုးများစေတယ်။ သေတွင်းကန်ကို တောင့်တဲ့ သူရဲကြီးအများရှိတဲ့ တဖွေသူရဲတွေကို အဆက်အသွယ်ထားပြီး ကန်ထဲဆင်းသမျှလုံကို စားစေတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီတိုက်မှာ အထူးကုန်ကြောက်များနေတာပဲ။ ပထာမမှုလ ရေးတုန်းက ငိုသံကြားတောင်မှာ နတ်ရဲကြုံးတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေတဲ့ ကာလကြောတော့ မကြုံးပါဘူး။ လူတွေသာ ရေးကနာမည်ကြီးဖူးတာနဲ့ လန်နေကြတာ အာရုံလ ဒီနတ်သူရဲ မရှိဘူး။ သူ့တေပည့်တဖွေ သူရဲအနည်းငယ်လောက်သာ ကျွန်ပါတယ်။ ဆရာရဲ့ တပည့်သူရဲတွေကို ဒီတောင်မှာ နေရာထိုင်ချင်းချထားလို့ ခုဗ္ဗာပြန်ပြီး သောင်းကျိုးလာတာပါ။ မင်းတို့ပြီးက လူတွေကတော့ ရေးကအတိုင်း ဆိုးလာတယ်ထင်တယ်။ စင်စစ်မဟုတ်ဘူး။ ဆရာတေပည့်တွေရောက်မှ ပိုဆိုးလာတာပဲ။ အဲဒါလို ဖွင့်ပြောတော့ သိရောမဟုတ်လား။ မင်းကိုယုံလို့ ပြောတာနော်။ ဘယ်လိုမှ မပေါက်ကြားစေနဲ့ အကယ်၍ ပေါက်ကြားရင် မင်းလဲ အသက်ရှင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး။"

ထွန်းမောင်မှာ ဆရာတို့ကို တစိမ့်စိမ့်ကြောက်လာ၏။ ဝါကျပေါင်းများပြီ ထင်တယ်။ ဒါတိုးမျိုးဟာ ဆုပ်လဲရဲး တားလဲရဲးဆိုသလို အပေါင်းခက်တဲ့ ဟာတိုးမျိုးပဲ။ သူပြောတာတွေဟာ တကယ်လား လုပ်ကတ်လား ဟုတ်သလောက်လဲ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်လဲ ဝါကြောက်အောင် (အပို ဖ်ခေါင်းကျယ်) သဘောနဲ့ ဖြေားနေတာလား။ ဟယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဝါက အလိုရှိလို့ သူကိုကပ်ရမှ သူမှိမ်ကြေးခွဲတာတော့ ခံရမှာပဲဟု အောက်မောက်။

"ကျွန်းတော့အတွက် ခိုတ်ချပါ ဆရာရယ်"

ဟု အာမခံလိုက်ရလေ၏။

"အေး ဒါဖြင့် မင်းစကားအတိုင်း ယူစရာရှိတာ အပြည့်အစုံယူပြီး ဉာဏ်လာခဲ့တော့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ထွန်းမောင်မှာ ချို့ရည်းစား မလုပ်ကလေးနှင့် အမြန်နီးစပ်လိုခြင်းဖြင့် မည်သည့်ကေးမှ မတွေးမမျှော်နိုင်တော့ပဲ ဦးညီတုတ်ကို ချေရင့်စွာ အာမခံ၍ ပြန်ခဲ့လေသတည်း။

ထိုနောက်း အထူးမောင်မိုက်၍ လရောင် လျှိုးကင်းမဲ့လျက် ရှိလေ၏။ လက္ဗယ် အဖိတ်နှောဖြစ်လေရာ တည်းလုံးအဖို့ အလင်းရောင်ကို မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ချေ။ ထွန်းမောင်သည် နေဝါယာ အချိန်ကပင် ဆရာတိုးနှင့်အတူ ဗိုလ်ကြေးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဘိုးပျော်နှင့် ငွေတာကြေးတို့ကား ထွန်းမောင်ပေးထားသော မိုက်ကြေးများနှင့် မြို့ခွန်ရှိ ဂဇ်လိုင်တွင် အမြည်းမြိုင်မြိုင်နှင့် အူးနှင့် ကျို့နှင့်၏။ ငြင်းတို့အလုပ်ကား ညျှော်လှုခြေတိတ်မှ အခါရသောကြောင့် အချိန်ကာလကို ဗုံးလင့်ရင်း အာခေါင်တွင်းသို့ ဂဇ်တစ်ပုလင်းပြီး တစ်ပုလင်း လောင်းထည့်နေကြလေ၏။

ထွန်းမောင်မှာ ဆရာတိုးညီတုတ်နှင့်အတူ ဗိုလ်ကြေးတောင်ပေါ်တွင် ဦးညီတုတ်၏ အလုပ်ဌာနဖြစ်သော ယာယိုစံတဲ့နှုန်းကလေးကို ကြည့်လျက် တစ်ချက်တစ်ချက် နာခေါင်းရှုံး၍ နေပိုလေ၏။ မလုပ်းမကမ်းမှ လူရှိုးအစုအပုံကြေးများကို လည်းကောင်း၊ ပျော်ခေါင်းတလားတို့ဖြင့် ပြီးသော တဲ့အိုကလေးကို လည်းကောင်း အပြန်ပြန်ကြည့်ကာ ဦးညီတုတ်ကို တဖြည့်ဗြို့ဗြို့ စုံရှာစက်ဆုပ်ပိုလေ၏။ နေဝါယာရှိုးရှိနှင့်အတူ မြို့ခွန်ရှိုးရှိနှင့် ပြုပြန်ရှိုးရှိနှင့် အကောင်အထည်သွော်နှုန်းများကို မကြာခား မြင်ခြင်းဖြင့် မည်မျှသွော်ကောင်းသော်လည်း ခေါင်းနာမ်းကြီး၍ ကြိုက်သိုးများ တဖြန်းဖျိန်းထလျက် ရှိသောကြောင့် လိုလိုမယ်မယ် ယူလာသော ခါးကြားမှ စားမြှောင်ကို မကြာမကြာ အားကိုးအားထားအဖြစ်နှင့် စိုးသပ်မိတော့၏။

ဦးညီတုတ်လည်း စကြာလည်းသလို လည်နေသော စကောတဲ့ ခေါင်းခွံများကို စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာထားကြီးဖြင့် မနားမနေ မန်းမှုတ်၍ နေလေရာ ခေါင်းခွံအမျိုးမျိုးထဲမှ ပိုးစိုး၊ ပိုးနိုး၊ ပိုးဝါတွေလည်း ဖြာခဲ့ ဖြာခဲ့ အဆက်မပြတ် တောက်လောင်နေလေ၏။ တောကလေး ပတ်ဝန်းကျင်တစိုက်ကား ငြင်းပိုးရောင်များကြောင့် အလင်းရောင်အတန်ယ်ရလျက်ရှိ၏။ ထွန်းမောင်လည်း မန်းမဝေးမှ ထိုင်ကာ ဦးညီတုတ်လုပ်သမျှကို ကြည့်ရင်း မြို့ပေါ်မှ ဉာဏ် မြင်ရသော ပိုးရောင်များအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

"ကြော်... လက်စသတ်တော့ ပိုးရောင်ဟာ ဒီကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ အတတ်ပဲကိုး"

ဟု တိုးတိုးရော်တို့မျှင် ကြိမ်းရောင်တို့မှာ ဦးညီတုတ် အလုပ်လုပ်သောအခါတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်မိလေ၏။ သိန့် အချိန်ကား တစ်စတ်စ ကုန်ခဲ့လေ၏။ ဦးညီတုတ်လည်း မန်းမှတ်ခြင်းအလုပ်ကို ကြော်ပြုသောမျက်နှာဖြင့် ရပ်စကာ ထိုင်ရာမှ ထဲပြီး ထွန်းမောင်အနီးသို့ လာခဲ့လေ၏။

"က မောင်ထွန်းမောင် မင်းသတ္တိအတော်ရှိပုံရတယ်။ ငါတာပည့်တွေကို ကြည့်မလား"

ဟု ပြောတုံးတုံး မျက်နှာထားကြီးနှင့် မေးလေ၏။ ထွန်းမောင်မှာ မကြည့်ပါဘူးဟု မဆိုချင်သောကြောင့်...

"မြို့နိုင်ပြုရင်တော့ ကြည့်ချင်ပါရဲ့၊ ဆရာ၊ ချောက်လုန်နေရင်တော့ ကျွန်တော်လဲ ဒေါသခံကြီးကြီးရယ်"

"ဟားဟား နာနာဘာဝကို ဒေါသကြီးနေလို့ အလကားပေါ့ကွဲ့၊ ကဲလေ ရိုးရိုးပဲ ပြတာပေါ့ မချောက်မလုန်စေရပါဘူး"

ဟု ဆိုကာ တစ်ဖန် တဖက်သို့ မျက်နှာမှုလျက်...

"ကဲဟေ့ ငန်တို့ ငန်က်တို့ ဝန္တားတို့ လာကြ ငါအနားရပ်နေကြစမ်း၊ ဟောဒီက ငါတာပည့်ကလေးကို မင်းတို့ပုံ ပြုလိုက်စမ်း"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထွန်းမောင်၏ မျက်စိတွင် ကြီးမားထွားကြိုင်းသော ဆင်ရေတမျှ ကြမ်းထုလုသော ကိုယ်ကြီးတွေန့် စိကာ ရပ်နေကြသည့် သူရဲနိုး သူရဲနှင့် သူရဲဝန္တား ချို့စစ်ဖက်ပေါ်သော သူရဲများကို ပြတ်သားစွာ မြှင့်ရလေ၏။ ထွန်းမောင်မှာ ခဲ့ကြောက်ကြီးဖြစ်ရာမှ ကုန်မပျက် ကြည့်နေရတော်၏။

"က က မင်းတို့ သံတိုင်နဲ့ အတူလိုက်သွား ကူညီစရာရှိရင် ကူညီခဲ့"

ဟု ဆိုသည်တွင် သူရဲသုံးကောင် ဖုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ဦးညီတုတ်လည်း သံတိုင်ကို ခေါ်ပြန်၏။ သူရဲသံတိုင်မှာ ယခင်သူရဲသုံးကောင်ထက် ရက်စက်ကြပ်းကြော်ပုံရ၏။ ထက်မြှုပ်ပုံလည်း ရ၏။ အလုံးအထည်လည်း ကြီး၏။ ထုထဲကြပ်းတမ်းသော အရေပေါ်တွင် ငပါငပါထောင်၍ နေသော အမွှေးများမှာ ချွှမ်းမြေသော အပ်ကြီးများကို စိုက်ထားသိအလား အရောင်တလက်လက် ရှိတော့၏။ ခေါင်းမှာလည်း အပ်သွားကြီးတွေကဲ့သို့ အချွှမ်းအတက်ထောင်သော အမွှေးများအလယ်တွင် တွတ်တွတ်နဲ့သော အသားပို အာမောက်ကြီးတစ်ခုပါလျက် မျက်နှာကြီးမှာ အသုယ်ဖော် မြှင့်းခေါင်းသော်လည်း နှုတ်သီးကြီးမှာ စုငပါငပါနှင့် လွှာသွားကဲ့သို့ အစွယ်များနှင့်တကွေသော သွားကြီးများအပြင် ပြေးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးမှာ လေးထောင့်စိုင်းကြီးဖြစ်၍ အမိမ်းနေရာင်တွင် ရဲရဲတောက် မျက်ဆံကလေးမှာ ကြာကြာမကြည့်နိုင် စုံရှုလှုလေ၏။

ထွန်းမောင်ကား သံတိုင်ကို ကြာကြာ မကြည့်ရော်တော့သလောက် ဖြစ်လေ၏။ ကြောက်စိတ်လုံးလုံး ရှိသည် မဟုတ်သော်လည်း မြှင့်ရချက် ဆိုးဝါး၍ အဆင်မပြုလှသော သတ္တဝါကို ကြာကြာကြည့်မြှင့်လိုစိတ် မရှိဖြစ်မိ၏။ ဦးညီတုတ်သည် သံတိုင်အား ခန်းသွားအောင်မြှင့်သော အသံကြီးနှင့် မလှုပိုဒ်မိကို လမ်းညွှန်ကာ မလှုရှိရှိ လိပ်ပြောရော လူပါ ခေါ်လာရန် အမိန့်တော်ပြန်လေ၏။ သံတိုင်လည်း ခေါင်းညွှန်ကာ ဝန်ခံလေ၏။ ဦးညီတုတ်က...

"က သွားတော့ မလှုရှိ ရေကြည့်တစ်ပေါ် မစင်ရအောင် ငါထံ အရောက်ထောင်ကြည့်ခဲ့ရမယ်၊ ငန်တို့ တစ်စုကိုလဲ မင်းနဲ့အတူ ခေါ်သွား၊ ငါလှုနှစ်ပေောက်ကလဲ နောက်နားက လိုက်ပြီး တောင့်ရောက်လိမ့်မယ်၊ က သွားတော့"

ဟု နောက်ထပ်ပြောလိုက်ပြီးနောက် သံတိုင်လည်း ပျောက်သွားလေ၏။

အရှင် ညျဉ်နက်လာလေပြီ၊ ထွန်းမောင်သည် မိမိလက်ပတ်နာရီကို လက်နိပ်စာတ်မီးရောင်နှင့် ထိုးကြည့်ရာ ဆယ့်နှစ်နာရီခဲ့နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးညီတုတ်နှင့် ထွန်းမောင်တို့လည်း တဲ့အိုရေးမောင်ထဲသို့ ရုံးရိုက်ကြည့်ကာ မလုရီကို မျှော်တောင့်လျက်ရှိလေ၏။ ထွန်းမောင်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား မလုရီလာလျှင် ဤတောင်ပေါ်တွင် နေသင့် မနေသင့် စဉ်းစားလျက်ရှိရာ နာနာဘာဝသူရဲ့တာဖွေတွေ့ကြား၌ မလုရီကို မထားလိုသော စိတ်များကြောင့် ဆရာတီးညီတုတ်ကို တော်ဒောင်ကြည့်ပြောကာ တော်သင့်ရာသို့ ခေါ်သွားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလေ၏။

"ဟေး အိပ်ချင်ပြီလားကွဲ"

"ဟာ ဘာ အိပ်ချင်မလဲ ဆရာ ကော်ပဲပဲ"

"လာလုပါပြီကွဲ ဟေး ဟေး ပြောရင်းဆိုရင်း မောင်ထဲက တလုပ်လျှပ်ဟာ ဘာလဲ"

ထွန်းမောင်သည် ဆရာတီးညီတုတ်ပြရဆိုသို့ လက်နိပ်စာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ် အဆင်းသူ့နှင့်ရှိသော သူရဲ့သိတိုင်သည် သတိအလျင်းမရ အိပ်မွေချခဲ့ရသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော မလုရီကလေးအား လက်ယပ်ခါ ယပ်ခြား စွဲညီးခေါ်ဆောင်လာနေသည်ကို တွေ့ရလျက် မလုရီ၏ နောက်နားများမှ ဘိုးဖျော်နှင့် ငတော်ကြီးတို့ ပြီးစွဲသက်စွာ လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လက်နိပ်စာတ်မီးရောင်မှာ အလျားလိုက် ထိုးကြည့်သွား ရှေ့ဆက်နောက်ဆက် လာနေကြသော အချင်းအရာစုစုံ အလုံးစုံ မြင်ရပြီးလျှင် စိတ်ညီးခဲ့ရသူပဲမှ မျက်စိစိုးတို့တိုးတက်ပြီး ကပ်လျှပ်စွဲ လိုက်ပါလာရှာသော မလုရီကလေးများ နှစ်က လူရာတွင် ယဉ်စစ်သနားစရာ အသွင်ကေး ဆောင်နေရာတော့၏။

အစက သာမည်ဟုသာ ထင်ခွဲသော ဦးညီတုတ်မှာ သူရဲ့သိတိုင်နောက်မှ သတိကင်းစွာ လိုက်ပါလာရှာသော မလုရီကို မြင်လိုက်ရသည် တခက်ခါ မိမိစိတ်အာရုံးကို ပြင်းပြတုန်လျှပ်စွဲချောက်ချားစေတော့၏။ မူလကပင် မကောင်းမှုကို အားမနာတမ်းပြုခဲ့သော သူယုတ်ဟကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုမြို့ကလေးတွင် မိမိတွေ့မြင် ဆက်ဆံရှုးသော မိန်းမပျို့ကလေးများထက် အဆပေါင်းများစွာ သာနေသူ မလုရီကလေးကို အတွေ့နောက်ကျလေမြင်းဟု စိတ်တွင်းက ညည်းညာလိုက်ပိုး အနီးတွင် ဇော်ကိုသွေ့နှင့် မျှော်လင့်နေရာသော ထွန်းမောင်ကိုပင် သတိမရပဲ လောဘကြားစွဲ၍ နေတော့၏။

"ဆရာ ဆရာ မလုရီပါလာပြီဆရာ၊ ဟန်ကျတာပဲ ဆရာတော်းရွှေးကြီးပါပေတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ခေါ်လို့မရတာ ဆရာအစွမ်းကြောင့် အလွယ်တက္ကပါလာတာပဲ ဆရာရယ်"

ဟု ထွန်းမောင်က အားရောင်းသာပြောလိုက်မှ ဦးညီတုတ်သတိရပြီး တာမာန်ယစ်သော ခွေးကြီးအလား ထွန်းမောင်ကို မျက်နှာထားကြောင့် စိုက်ကြည့်လေတော့၏။ ထွန်းမောင်မှာ ရတ်တာရက် မူပြောင်းလာသော ဆရာကြီးကို အုံသွင်းနည်းစွာ ကြည့်လျက်...

"ဆရာ"

ဟု တုန်လျှပ်သော အသံနှင့် ခေါ်လိုက်ပို့ ဦးညီတုတ်တွင် သတိရပြီး မိမိမျက်နှာထားကြောင့် အနိုင်နိုင်ပြင်လိုက်ကာ...

"ဟေ့ မင်းပြိုပြိုမန် ဟိုက စိုးလိုပြာတဲ့ လူတွေးလာနေရတာ သွားခေါ်လိုက်မယ် ထိလိုက် ကိုင်လိုက်မယ်ဆိုရင် လိပ်ပြာဟာ လန်းပြီး ပြန်မဝင်တော့ဘူး။ အဲဒီလို လိပ်ပြာပြန်မဝင်ရင် သေရော၊ မင်း ငါအမိန့်မရပဲ ဘာမှမပြောနဲ့ ဒီနေရာကလဲ မရွှေ့နဲ့။ ငါစကားနားပထောင်ရင် မင်း ရည်းတား သေလိမ့်မယ်"

ဟု စ်တည်တည် အသံကြီးနှင့်ပြောရင်း မျက်လုံးများမှာ မလုရထုမှ မခွာပဲ စိုက်ကြည့်နေလေ၍ ထွန်းဟောင်ကား မလျှပ်စုတော့ပြီး ဦးညီတုတ်စကားကို အထူးယုံစား၍ ဖိမိ မတော်တဆ မှားယွင်းသွားပါက မလှုရိကလေး အသက်ဆုံးရမည်ကို မခံနိုင်ရှာသောကြောင့် အရှပ်ပော မလျှပ်စုပဲ ပြုပဲနေရရှာတော့၏။

သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း လာနေသော မလှုရိမှာ တဲ့အိုနှင့် နီးသည်ထက် နီးလာလေ၏။ ဦးညီတုတ် မျက်လုံးများလည်း သားကောင်ကို မြင်သော ကျားရှင်းကြီးအလား အရောင်များ ဝင်းဝင်းတောက်လျက် ရှိတော့၏။ ထွန်းဟောင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါလည်း ပိမိပြီးလုံးတွင် ပိနေကြောင်းသိ၍ အားတက်ကာ...

"ဟေ့... ဟောင် ဆရာပြောတာ သတိထား။ သူငယ်မကို မင်း ဘာမှ သွားမပြောနဲ့ သတိမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာကိုယ်တိုင် သူလိပ်ပြောကို ပြန်သွင်းပေးရမယ်။ လိပ်ပြာသွင်းပြီးမှ မင်းရည်းတား မင်းခေါ်ပေတော့ နားလည်လား။ အဲ... အခု ဆရာ သူကို ဟောဒီနောက်က အခန်းထဲသွင်းပြီး (၃) ရက်လုံးလုံး လိပ်ပြာသွင်းရမယ်။ မင်းအပြုံးကတော့နေ"

ဟု ပြောရ ထွန်းဟောင်မှာ ဘာမှမပြောသာ၊ ဒါရိုက်တာ စိစဉ်သွေ့ ဖြစ်နေရှာ၏။ အဝက လိပ်ပြာသွင်းထိ အကြောင်းများ ပိမိမသိ။ ဆရာကလည်း မပြော၊ မလှုရိကလေးပါလာလျှင် ပါလာခြင်း အတူတွေ့၍ အချစ်ပွဲခံမည်သာဟု ကြိုးသေပါက တွက်ထားမိရာတွင် ယခုကဲ့သို့ အရေးထဲရောက်မှ ဆရာအကန်အကွက် ခံရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် မိတ်စေနဲ့ ဖြစ်ရရှာ၏။ သို့သော ကြုံအရေးကား ချစ်သူ၏ သေရေး ရှင်ရေး ဖြစ်လေရာ ထွန်းဟောင်တွင် တစ်မြေမဝင်နိုင် ငေးစိုင်၍သာ နေရရှာတော့၏။

"လိပ်ပြာသွင်းတာ သုံးရက်ကြောမယ်။ သုံးရက်မစေ့ခင် မခေါ်ရ မပြောရ မထိရ မကိုင်ရဘူး။ အဲဒီဝည်းမတော့နိုင်ရင် ကောင်မလေး အသက်မရှင်ဘူး။ အသက်ရှင်သည့်တိုင်အောင် ရှုံးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတတ်တယ် သိရဲ့လား။ သူကို အတွင်းခန်းမှာ သုံးရက် ပိတ်လောင်ထားပြီး အခန်းထဲကို ဆရာတ်ယောက်ထဲ ဝင်ပြီး လိပ်ပြာသွင်းမယ်။ အဲ... သုံးရက်စွဲလို့ အပြုံးထွက်လာတဲ့အခါ ကောင်မလေးဟာ မင်း လူ လုံးလုံးဖြစ်မယ်။ သူကို ခေါ်လာရမလားလို့ ဓမ္မလားပူလားလဲ မလုပ်တော့ဘူး။ မင်းက သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ပဲ၊ ဒီတော့ သုံးရက်မစေ့ခင် မင်းက ဟောဒီအပြုံးကြောက်မှာ ဟောင့်နေ့ တော်ကြည့်နေရရှာတော့၏။"

ထွန်းဟောင်မှာ ဆင်ခြေမတ်နိုင် ကဲတ်ဆရာစီပဲသွေ့ ပြုပဲနေရှာ၏။ စိတ်ထဲတွင် ဆရာကြိုး၏ မျက်နှာထားကို များစွာ မသက်ဘဲလှုချေ။ သို့နှင့်လည်း သူလေကိုခုပ်တွင် ရေအသွင်ဆိုသလို သူပြုပြုမှုသလို ခံရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ပေါ်အောင့်အောင့်ပောင် ကြိုတ်ခံပြီး ပိမိကိုယ်ကိုပိမိ အပြုံးတင်၍ နေရှာပြီး ဆရာကြိုးလုပ်သမျှကို မတုန်မလျှပ် ကျောက်ရှုပ်ပော ထိုင်ကြည့်နေရရှာတော့၏။

ဦးညီတုတ်သည် တဲ့အိုအတွင်းသို့ ရောက်လာသော မလှုရိအား အခန်းငယ်ထဲသို့ ညီးယူခေါ်သွားပြီး တဲ့ခါးပိတ်လိုက်လေ၏။ သူရဲ့သံတိုင် အမျှေးရှိသော ငန်း၊ ငန်းကိုစာသည်တို့မှာ အခန်းဝတ္ထ် ငှုံးတို့၏ အတွေ့သောကြိုးကို ထင်ရှားပြုလျက် စောင့်ရောက်နေကြလေ၏။ ဘိုးပျော်နှင့် ငွောကြီးတို့ကား

ထွန်းမောင်အနားတွင် စကားဖောင်လှအောင် ပြောနေကြ၏။ ထွန်းမောင်လည်း စိတ်တထုတုနှင့်ပင် ဟန်မပျက်နေရင်း တစ်ခါလည်း ဘိုးပျော့တို့ မျက်နှာကဲကို မသိမသာ အကဲခတ်လေ၏။

ဘိုးပျော့နှင့် ငတော်းတို့မှာ ဂဇ်တန်နီးအတွက် လျှောအထူးသွက်၍ နေကြပြီး ဆရာကြီးအခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စန်း ပေးပေါ်ပြောသည်ကို ထွန်းမောင်မြင်လိုက်မိရာ ဖိမိမသက္ကာမှုကို ပို၍ စိုင်မှာစေတော့၏။ ဝိမိကတယ်၊ ဒါ ဆင်ဆော့မိတယ်။ အခု ဝိတေားတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် ပါဟာ နွားဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ။ ငါလောက် ရှုက်စရာကောင်းတဲ့လှ ကဗျာမှာရှိပြီးပလား။ ဝိတေားတဲ့အတိုင်းများ မှန်နေရင် ဝိမခံဘူးဟု စိတ်ကူးနှင့် ကြိမ်းဝါးနေမိလေ၏။

ဤတွင်မျှမက ဘိုးပျော့နှင့် ငတော်းတို့မှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွန်းမောင်အား သရော်ပြောင်လျှောင်သော မျက်နှာထားနှင့် မထိလေးစား ကြည့်တတ်ကြပြီး၊ အခန်းဝေါ်တွင် တော့နေသော ငန်တို့ တစ်စုတ်သို့လည်း ဂဇ်သံပါပါနှင့်...

"ဟေ့ကောင်တွေ နှင့်တို့ အပေါက်တော့လားကျ"

ဟု လည်းကောင်း၊

"ဟေ့ သံတိုင်း မင်းက ဆရာကြီး အားကျပြီး သရေယိုနေသလားကျ"

ဟု လည်းကောင်း အနောင့်အသွားမလွှတ်သော အများမသည့် စကားများကို ဆက်ကာဆက်ကာ ကြားရသောအခါ ထွန်းမောင်မှာ ဟုတ်ပါပြီ ဝိထင်သလိုပါပဲ ဒီအကောင်ကြီးဟာ အောက်လမ်းဆရာဝိပါ ယုတ်မာရိုက်ရိုင်းတာပဲ၊ မလှရို မလှရို မင်းကလေး ဝိမိကတာနဲ့ ရောတိမ်နစ်ရှာပြီ ထင်ရှုဟု အသဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျည်းနေမိရှာ၏။

အချစ်သွေးသည် ထိုင်သို့ ရောက်ပြီး ကြောက်ချွဲ့စိတ်လည်း မရှိတော့ပြီး ခါးကြားထဲက စားကို ဆွဲပို၏။

"ဟေ့ ဒါဘာလဲ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကို နွားလုပ်ကြတာလား"

ဟု ခုနစ်သံနှင့် ထ၍ ပွဲက်လိုက်မိ၏။ ဘိုးပျော့နှင့် ငတော်းမှာ အုံအားသင့်လျက်...

"ဘာလဲ မောင်ထွန်းမောင် ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဟု ပျားများသလဲ မေးရာ...

"ဘာ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခင်များတို့လုပ်တာ ဘာသောကာလဲ"

ဟု ထပ်ဆူပြန်၏။

တခေါ်ကြာသော် ဦးညီတုတ်ထွက်လာလေ၏။ မျက်နှာကား ခပ်ပြောင်ပြောင် ထားလျက်...

"ခုနစ်က ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟေ့။ ဒီလိုဆိုရင် ကောင်မလေး ခုကွဲဖြစ်လိမ့်မယ်"

ဟု မျက်နှာထားနှင့်ပြောရာ ထွန်းမောင်ကား ဦးညီတုတ်ကို မှန်ကုတ်အောက်သိုးသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

ဦးညီတုတ်သည် ထွန်းမောင်အား အမိုးယိုယ်ပါသော ပြီးခြင်းဖြင့် ပြီးကြည့်လိုက်ကာ...

"မောင်ထွန်းမောင် အခု ဆရာလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေဟာ မင်းအတွက် လုပ်နေရတာ ဖြစ်တယ်။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ စိတ်ရှိင်းတွေကို ထုတ်ပစ်လိုက် စိတ်ကောင်းကောင်းထားနေ၊ ပြီးတော့ စော့ကောက ဆရာအပေါ်မှာ မင်းထားတဲ့ ကတိများကိုလဲ စဉ်းစား၊ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ဆရာတားရှိတယ်ကွဲ"

ဟုပြောလျှင် ထွန်းမောင်သည် ပြီမခံနိုင်သည့်အဆုံး၌ ခံပြောမည်အပြုတွင် ဦးညီစုတ်က လက်ဝါနှင့်ကာ၍ တစ်စုတစ်ရာ မန်းမှတ်လိုက်သည်တွင် ထွန်းမောင်မှာ ရှတ်တရက် သတိလမ်းပြီး နစ်မြောသွားလေ၏။

ထွန်းမောင်၏ ထက်သန်စိတ်တော်၍ ဖောကပ်လျက်ရှိသော စိဉ်ဥပုံသည် သံတိုင်၊ ငန်း၊ ငန်းကြေားစသော သူရဲတို့၏ စိဉ်ဥပုံများနှင့် ပြေားသန်းလိုက်တန်း ကဗျားနေရသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ တခါတရု မိမိကို ထွက်ပေါက်ပေါ်အောင် စိုင်းထားလိုက် တခါတရု မိမိကောက်လွတ်ထွက်ပြေားလာသည်ကို အမိအရ လိုက်ဖမ်းကြနှင့် ပြေားရလွှားရ၍ အမောက်းဗျား မောနေကြောင်း သိရလေ၏။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ကား အချိန်ပေါင်းမည်မျှမည်မျှ ရက်ပေါင်းမည်မျှမည်မျှ ကြာသည်မသိ။ ထွန်းမောင်မှာ အိပ်ရာမှ နီးလာသလို ဘွားခနဲ လန်း၍ နီးလာပြီးလျှင် မိမိအား စိုးရိမ်စွာ ပွဲပိုက်ထားသော မလုပ်ကလေးကိုပါ တွေ့ရသဖြင့် ကဗျားတရာ ထတိုင်ကာ...။

"မလုပ် မလုပ် ဘာဖြစ်ကြတဲ့လာ အခု ကျူပ်တို့ ဘယ်ရောက်လာကြသလဲ"

ဟု ပေးမိလေ၏။ မလုပ်မှာ ထွန်းမောင် သတိရဟနာသည်ကို အားရှစ်းသာ ဖြစ်ရာသည့် မျက်နှာကလေးနှင့်...။

"ကိုထွန်းမောင် သတိပြောလား၊ မရှိ စိုးရိမ်လိုက်တာ ကိုထွန်းမောင်ရယ်"

ဟု အကောင်းပကတိ နှစ်အတိုင်း ချစ်ခင်ယုယ္ခွာ ပေးရားလေ၏။ ထွန်းမောင်မှာ မိမိဆတ်တော့မိ၍ ရောတိမ်နှစ်ခဲ့ရာပြီးကို အတတ်သိ၏။ သို့သော မလုပ်ကလေးမှာ ဟိုအခါက သတိလက်လွတ် နေရာသည့်အလျောက် မိမိဘယ်ဘဝ ရောက်ခဲ့သည်ကို ယခုအခါ လုံးဝ သိရှိ သတိရဟန် မတူသဖြင့် ထွန်းမောင်၏ အသည်းနှင့်းကို သွေးစက်စတ်နှင့် ရောနွေးအဖော်ခံရသလို ဖြစ်သွားပါပြီးလျှင် အပြစ်ကင်းရာသူကလေးအား သနားမဆုံးအောင် ရှိကာ သူ၏ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက်တို့ကို မသိအောင် မိမိကသာ ဖုံးကာထားရန် တာဝန်ယူလိုက်မိတော့၏။

"မလုပ် မလုပ် သူအဖြစ်ကို သူသိရင် သူကိုယ်သူတောင် သေချင်ရာမယ်။ ဝါမပြောဘူး။ သူအဖြစ်ကို သူကိုယ်တိုင် အသက်ထက်ဆုံး မသိအောင် ဝါဖုံးစိုးရှိ၍ရှိက်ထားတော့မယ်။ ဝါမိုက်လို့ ဖြစ်ရရာတာ။ သူကလေး အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ဝါအဖြစ်ကို ဝါသာ ကြိုတ်ခံမယ်။ မလုပ်ကို သေတာပန်သက်တဆုံး ထင်းပုံပေါင်းချ ပေါင်းတော့မယ်။ ဟို ခွေးမသားကြီးတော့လားကွာ မကြေဘူး။ ဒင်းတစ်နှစ် ခွေးသော သေရရော့မယ်။ ဒင်းက အောက်လမ်းဆရာတို့ ပညာစွမ်းနဲ့ ပပြုနိုင်ပေါ်ပုံးနှင့် နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကလုံးစားချေမယ်။ ခွေးမသားကြီး သိရောပေါ့"

ဟု တစ်ယောက်ထဲ ကြိုးဝါးကာ မလုပ်ကို ဝမ်းနည်းလိုက်လဲ အသည်းနာလှသော မျက်လုံးနှင့် ပေါ်ပြီးပြီးကလေး စိုက်ကြည့်မိတော့၏။

"မရှိ မိုက် ဘယ်သူလိုက်ပို့သလဲဟင်။ ကျူပ်သတိမေ့နေတော့ကော ဘယ်လောက်ကြာပြီး"

"မသိဘူး ကိုထွန်းမောင် မရှိလဲ လူကြီးတစ်ယောက်က ကိုထွန်းမောင်ဆိုလိုက်ခဲ့လို့ လာခေါ်တာနဲ့ အိုး ဘယ်လိုများ လိုက်ချင်မှန်း မသိဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဦးကြီး အိပ်ပျော်နေတုန်း တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒီရောက်တော့ သတိရခြင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုထွန်းမောင် မေ့ပြီးလဲနေတာ တွေ့ရတာပဲ"

ထွန်းမောင်ကား နားစိက်ထောင်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ရပ်းလိုက်မိအဲ။ 'မဟုတ်ဘူး ဒီရောတ်ရောက်ချင်း ငါနဲ့တွေတာ မဟုတ်ဘူး။ မလုပ်ရှိ ဘာမှမသိရှာဘူး။ ဟို အယုတ်တာမာကောင်တိုး မတရားချင်တိုင်း' ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိအဲ။ ဒေါ်ပြုအဲ။ ပြေးသတ်လိုက်ချင်အဲ။ သို့သော မလုပ်ရှိပိုပ်မဝေရန် စိတ်ကို ချုပ်လိုက်ရအဲ။ မိမိတစ်သက်ကား မစော့၊ မလုပ်အပေါ်တွင် အနည်းငယ်မျှ အညီးအတွက်မထား၊ မိမိကြောင့် သူခြော မတရားခံရသည်ဟု အဆမတန် သနားအဲ။ အချင်စစ် အချင်မှန်ဖြစ်၍လည်း မည်သည့်အဖြစ် ရောက်ရောက် စိတ်မဖောက်ပြားရက်တော့ချော့။

"မရှိ အခုလို အိမ်ကထွက်လာတာ သူတို့တော့ ရှာနေကြရော့မယ်။ ကျော်တိုး အဝေးပြေးရကောင်းမလား။ အရင်တုန်းကဖြင့် လိုက်ပါလိုက်ပါလို့ ခေါ်လိုက်ရတာ၊ သူက သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ"

"အို... ကိုထွန်းမောင်ကလဲ မရှိစိတ်လေ ကိုထွန်းမောင်ဆီကို သိပ်လိုက်ချင်တာပဲ၊ အရင်က ခေါင်းမာခဲ့တာတွေကို သတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီ၊ မရှိစိတ်ကို မရှိမနိုင်ဘူး။ ကိုထွန်းမောင် မရှိကို ဆေးနဲ့ပါးနဲ့များ ပြေးစားထားသလား"

"ကျယ် မရှိကလဲ ကြံ့ကြံ့စည်းစည်း အဲဒါသိလား ဆေးကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ မေတ္တာကြောင့် မေတ္တာကြောင့်၊ ကိုထွန်းမောင်က ဖေတ္တာဓာတ်နဲ့ ညီ့ခေါ်လို့ တစ်သက်နီးရှာမလိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ခါတဲ့ မနေ့နိုင် မထိုင်နိုင် ပြေးလာခဲ့တယ် မဟုတ်လားကဲ့"

ဟု ဟန်မယ်က ပြောရသောလည်း ထွန်းမောင်၏ ရင်ထဲတွင် ဆူဗုက်နေတော့အဲ။ 'ငါ မတရားဘူး သူတို့မျိုးရုံးရှုက်ကို တောင့်ထိန်းပြီး လူကဲ့ရဲ့ မခံရအောင် နေရှာတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါ မတရား သွေးဆောင် ခေါ်ယူမိတယ်။ ငါ မတရား ပြုမိလို့လဲ ငါများ ယောက်ရှားတကာတို့ မခံနိုင်တဲ့ ဒုက္ခအခက်အခဲ့ရှိုးကို ရင်ဆိုင်တွေပြီး ခံလိုက်ရပြီး မရှိလဲ ငါကြောင့်...' ဟု စဉ်းစားကာ မိမိမိုက်ပြစ်ကို မိမိတစ်သက် ခေါင်းငွေ့ခဲ့ရန် သိန့်ကြာ့နဲ့လိုက်မိတော့အဲ။ သို့သော မိမိ ထိုသို့ ပြုမှုရခြင်းမှာ ချစ်လွန်းလှသဖြင့် ပြင်းထန်သော အချို့အစိတ်ကို မခံမပို့နိုင်သည့်အပြင် မိဘချင်းလည်း တစ်သက် စွေစ်လို့မရှာ မလုပ်ကာလည်း တစ်သက်နီးရှာ မလုပ်ကိုဟု နေသောကြောင့် ကြံ့ရှာမရသဖြင့် ညာက်ကျော်ခြင်းမဆ ဖြစ်သည်ကို မိမိတစ်ဦးသာ အသိခုံးဖြစ်တော့အဲ။

"ကဲ မရှိ သွားကြပို့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မတတ်ဘူး"

"အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ နောက် ဘယ်သွားမှာလဲ ကိုထွန်းမောင်"

"ဒီက နိုင်သံကြားတောင်ခြေရင်းမှာပဲ ကျော်တိုးအိမ်ကိုပဲ သွားကြပါစို့"

"ဟင် ရှုက်စရာကြီး တော်းကိုသွားပါ။ ဒီနားလဲ ကြာကြာမနေနဲ့ မရှိ ကြောက်တယ်"

"အို ခုံးပေါ်တော့ မထုံးပါဘူး မရှိရယ်။ လာပါ ဒီမိရောက်တော့ အခန်းအောင်းနေတာပေါ့"

ဟု ပြောကာ မလုပ်ကို ချောမော့ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်တွင် ဖြုံ့ပြင်အရောက်မှာ ထွန်းမောင်၏ မိဘများနှင့် မလုပ်အဲ၏ မိဘများ သတ်းကြားနှင့် စုပေါင်းလိုက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေအဲ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော မိဘများလည်း ခရီးကွန်ပြီးသားဖြစ်နေသော သားနှင့် သမီးတို့အား အနောင့်အယုက် မပေးကြတော့ရှုမက ရှင်းတို့မှာ သုံးလေးရေက အရပ်ရပ် နှစ်စောင် ရှာဖွေနေရကြောင်း၊ ယနေ့မှ ဂဇ်သမား လူမှုက် တိုးပျော့က နိုင်သံကြားတောင်ခြေတွင် တွေ့မြင်ခဲ့တွောင်း ပြောမှ ခေါ်ရနဲ့ လိုက်လာကြကြောင်း။

ဤမျှ ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းသော နိုင်သံကြားတောင်ခြေသို့ သွားရပါမည်လား၊ အခြားနေရာ သွားစရာ မရှိတော့ဘူးလားဟုပင် စိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ကာ မိဘနှစ်ဖက်တို့ ကြည်ဖြော ခေါ်သွားကြသဖြင့်

ထွန်းမောင်နှင့် မလုပ်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းင့်ကာ လိုက်ပါသွားရသည်တွင် ဝါတို့ သုံးလေးရက် လိုက်၍ ရှာနေရသည်ဟုသော မိဘများစကားအရ ထွန်းမောင်မှာ ဦးညီတုတ်အပေါ်တွင် အော်အိုးကို မီးထိုးသလို ဆူဝေသွားစေလျက် လုပ်တွင်ကား ငါတွက်လာသည်မှာ ခကာတာကလေးဖြစ်ပါလျက် ဘယ်အတွက် သူတို့က သုံးလေးရက်ရှိပြီ ပြောရပါလိမ့်ဟု မအုံမလယ်ကြီးဖြစ်၍နေကာ ထပ်ခါထပ်ခါမေးတိုင်းလည်း သုံးလေးရက်ဟုသာ ဖြေကြသောကြောင့် မကြေမန်ပ်ဖြစ်နေတော့၏။

သို့နှင့် မိဘများသဘောတု ပေးစားထိုးမြားပြီးနောက် လုပ်မှာ သုံးလေးရက် အရှုပ်အထွေးကို မကြေနှင့်နိုင်သေးပဲ လင်မယား အိပ်ရာထဲတွင် အေးအေးလုလု စကားစမြဲ့လ် ပြောကြတိုင်း...

"ကိုထွန်းမောင် မရှိ အိမ်က ထွက်လာတာ ခကာလေးရယ်နော်၊ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့ ဖြန့်တွေ့ကြတာပဲ အိကို ဘယ်သူမေးမေး မရှိတို့ ထွက်ပြေးတာ သုံးလေးရက်ရှိတယ်နဲ့ ခံခြင်းနေကြတာပဲ။ ကိုထွန်းမောင်ကော် အိမ်က ထွက်လာတာ ခကာလေးပဲ မဟုတ်လား"

ဟု မေးတတ်ရာ ထွန်းမောင်မှာ ရင်ထဲတွင် ဆိုခဲ့ဖြစ်သွားလျက် ချစ်သူကလေးကို ယုယ္ဓာဖက်ပြီး...

"ဟာ ပြီးတာ ပြီးပါစေ မရှိရယ်။ ဒါတွေ့ပြန်ပြီး တွေးမနေစပ်ပါနဲ့ အဲဒီတုန်းက တိုင်လဲ သူရဲ့ချောက်ခံရလို့ လန်ပြီး မွေးနေတယ် ဆရာ၊ ဘာမှ မသိဘူး။ သူတို့ပြောတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မလား မဘေးဘူး"

ဟု အထေးညာလွှာနှင့် ပြီးလိုက်ပြီး ဦးညီတုတ်၏ မျက်နှာကြီးကိုကား တွေးမိတိုင်း အခဲမကြနိုင်အောင် ပေါ်လာတော့၏။

ထို့နောက် များမကြာမိ ဂဇ်လိုးဗျူးနှင့် ငတော်ကြီးတို့ ထွန်းမောင်နှင့် အထူးပင် အလွမ်းသင့်လျက် ထွန်းမောင် ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ကြပေးကမ်းခြင်းဖြင့် ထွန်းမောင်အား ဘုရားတစ်ရုံ ရှုတစ်လုံးကဲ့သို့ ကြည်ညီလာပြီး ငါးတို့ဆရာကြီးမှာ ဂဇ်တစ်မတ်ငါးများမှ တစ်ပါး စားလောက်သောက်လောက် မကျသောကြောင့် တစ်နောက်များ အကြည်ညီးကာ ဆရာကြီး၏ အကျင့်ယုတ်များကို သစ္စာမဲ့လုပ်ကြမှုများပါပို့ တစ်ခုမကျန် ဖောက်သည်ခဲ့တော့၏။

"ဒါလောက် ယုတ်မာတဲ့လူကြီးကို လူပြည်မှာထားလို့ မတော်သူးထင်တယ်။ သူအကြောင်းသိရက်နဲ့ ကျပ်တို့ ပြုထားရင် သူကို အားပေးရာရောက်တယ်။ သူကောင်းသားပျိုး သမီးပျို့ကလေးများကို ပန်းကောင်းအညွှန်ချိုး မတရားဖျက်ဆီးတာ များပြီး၊ ဒီအကောင်ကြီးကို လောကကြီးက ထွက်သွားအောင် လုပ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့ တစ်သက် အေးအေးထိုင်စားရအောင် လယ်တစ်ရှည်းလုပ်စိနဲ့ ငွေသား ငါးရာဝီ ပေးမယ်ဗျာ"

ဟု ထွန်းမောင်က ပြောလျှင် ဘိုးဗျူးနှင့် ငတော်ကြီးတို့မှာ...

"ဟာ လယ်ရော ငွေရော ယူချင်ပြီလားဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်ကြီးက ပညာစွမ်း အင်မတန် ထက်တယ်။ သူကို ဘယ်လိုမှ နိုင်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး"

ဟု ပြန်ပြောသောအခါမှ ထွန်းမောင်မှာ စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်...

"ဒုံး... ခက်တာလိုက်လို့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျပ်ပြောမယ် ဟောဒီနည်းလေ.... ...." ဟုဆိုကာ အနီးသို့ တိုး၍ တိုးတိုးပြောလိုက်လျှင် ဘိုးဗျူးနှင့် ငတော်ကြီးတို့လည်း ပြီးပြီးတိုး ဖြစ်သွားကြလေ၏။

သိန့် အခိုင်ကြာသောင်း၍ ရက်လပေါင်း အတော်ကုန်ဟနဲ့လေ၏။ ထွန်းမောင်သည် အိမ်အောက်တွင် ပါးပေး နှမ်းပေး၊ ငွေရေးငွေယူ လာသော အညှိသည်တစ်စုနှင့် အလုပ်ရှုပ်နောက် အိမ်အပေါ်ထပ်၌ လုရိမှာ ခလေးပုဂ္ဂက်လွှဲ၍ နေတော့၏။ မြို့ဆင်ခြော့ရပ်ရှိ ပိဇ္ဇာဆရာကြီး ဦးညီတုတ်၏ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးလည်း လောကကြီးအတွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီ။ ဆရာကြီး ဦးညီတုတ် တော့သွားသို့ ဆေးကုလိုက်ရာမှ အဆိပ်မိဂိုလို သေရှာပြီဟုသော သတင်းမှာ ငှါးတို့ အိမ်နီးပါးချင်းများထံတွင် စကားသံ မတိတ်သေးမီ ဂဇ်နောက် ဘုံးပျော့နှင့် ငတော်ကြီးတို့မှာ အကျွတ်တရား ၅၅၅ လုကောင်းတွေဖြစ်ပြီး ထွန်းတိုးကို ကိုယ်တိုင်စီးပျောက် တံ့ပြာကြီးတမေနနှင့် လယ်ထွန်းနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသတည်း ဟုသော ထွန်းမောင်၏ တိုင်ကြားတကို ပေါ်ဆရာမှတ်တမ်းအတွက် အကွက်သင့်သဖြင့် ထည့်သွင်းလိုက်ရပေါကြာင်း။

ဟောင်ကြီးမေတ္တာ

၁၉၄၃-ခ ဖြို့လတွင် ရေးသည်

"ဆရာရဲ၊ တဆိတ်မြန်မြန်ကလေး ကြွတော်မျပါ။ ကျွန်တော်မိန်းမ ကြာရင် သေရပါတော့မယ်။ ကယ်တော်မူပါဦး စုန်းလိုလို၊ နတ်လိုလို၊ အို... တဆိတ် မြန်မြန်ကလေးကြုပါခင်ဗျာ။ ကြာရင် သေပါတော့မယ်"

ဟု ဆင်ပြောသယ်လင်ပျောက်သလို ဒေါင်းတောက်အောင် ခေါ်နေသော ဟောင်သော်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်မှာလည်း ဘာကိုလုပ်ရမည်မသိ အလကားနေရင်း ပြောလောင်ခံနေမိလေ၏။ ဆရာကြီးက ခုံတာပည့်လိုက်သွားချေဟု ဓာတ်အမိန့်နှင့် ဓာတ်ကြိမ်လုံးကို အပ်ပြီးသည့်နောက် ရေသောက်ရမလို ဖိန်ပိုးရမလိုလို ယောင်ယောင်မှားမှားဖြစ်နေပြန်သောကြောင့် ဆရာအပင့်လာသော ဟောင်သော်လည်း ဘာမှ မပြောပဲ ကျွန်တော်ကိုခွဲခြား၏...

"မြန်မြန်လာပါ ဆရာရဲ။"

ဟု ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကားယားကားယားနှင့် ပါသွားရာ များမကြာစီ မထွေ့ရာမြို့။ တောင်ပိုင်း ဟောင်ပိုင်းအနီးရှိ မကြီးခတို့ နေအိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ အိမ်ပိုးတွင် ဆရာသမားပို့ တည်ကြည့်စွာ ထိုင်မိလျှင်ပင် မကြီးလည်း...

"ဟု... ဟောင်သော် ဆရာစိုး ဓော်ကွမ်းလက်ဖက်များ ပြင်ပါဟဲ့"

ဟု ဗို့မဲ့နှင့် ပြောကာ ကျွန်တော်အနားလာထိုင်ပြီး...

"တဆိတ် ကယ်ပါဦး ဆရာလေးရယ်။ ကျျမ်သမီး ဘာကြိုဟ်များစီးတယ် မသိပါဘူး။ ကံကတာ အထူးနှစ်လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ နဲ့ ဆရာကြီးတော့ ကြွမလာဘူးတဲ့လား ဆရာရဲ့။"

ဟု ဗို့မဲ့ တရှုံးကိုရှိက် ပြောရာ ကျွန်တော်လည်း မကြီးခ မျက်နှာမြင်ရရှုံးနှင့်ပင် လူမဟာတွင် အတော်ခုကွဲဖြစ်ပုံရကြောင်း ရိပ်ပိုကား...

"ဆရာကြီးက ကျွန်တော်သွားစိုး အမိန့်ရှိတာနှင့် လက်လာရပါတယ် ခင်ဗျာ့။"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မကြီးခများ...

"သို့... သို့ ဒါဖြင့် ဆရာလေး လူမဟာကို တဆိတ်ကြည့်ပါဦး ဆရာ၊ ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိဘူး။ လက်နှစ်ဖက်ဟာ လက်ပြန်ကြီးတုတ်ထားသလို ရင်အကော့သားနှင့် အမယ်လေး အလိုလေး တတ္ထြီး အော်နေရာတယ်။ ဘာမူလဲ မေးလို့မရဘူးရင့်။ ကျျမ်က သမီးရယ် သမီးရယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကျယ်နဲ့ မရမက မေးတဲ့အခါ အမယ်လေး မပြောပါရစေနဲ့ အမေရဲ့။ အမေကယ်နှစ်တဲ့ ကိစ္စလဲ မဟုတ်လို့ အား မလုပ်ချင်ပါနဲ့တဲ့။ ဘယ်နယ်ပြောလိုက်မှန်း မသိဘူး ဆရာ။ သူမှားလဲ မရှိမဆန့် ခံနေရရှာရက်သားနဲ့ လင်သားလုပ်တဲ့ ဟောဒိုက ကျျမ်သမက် ဟောင်သော်မေးလို့မှ မပြောပဲ ပေခံနေတယ် ဆရာလေးရဲ့။ ကျျမ်သမီး ကျွန်းကျွန်းမာမာနဲ့ရှိရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခုတော့ မျက်နှာမြင်တုန်း သွေးနသားနနဲ့ပို့ သွေးခြားတွေ့ရှိတော့တာပဲ ဆရာလေးရဲ့။"

ကျွန်တော်။	": "သို့ မျက်နှာမြင်တုန်းလား ဖြစ်ရလေ ခင်ဗျာ့"
မကြီးခ။	": "ဟုတ်ကဲ ဆရာလေးရယ် ဒီနေ့ဘာနဲ့မှ မျက်နှာမြင်ပြီးဘာ ဆယ်ရက်ရပါသေးတယ်"
ကျွန်တော်။	": "အင်း... အင်း ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်နှစ်ရက် ကြာပြုလဲ"
မကြီးခ။	": "မျက်နှာမြင်ပြီး သုံးရက်အရမှာ ကောက်ခါင်းခါ ဖြစ်လာတာပဲ ဆရာလေးရဲ့"
ကျွန်တော်။	": "နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျာ့။ ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုဘယ်သင်းဆိုတာ သိပါရစေး"
မကြီးခ။	": "လူနာကို ဝင်ကြည့်ပါ ဆရာရယ်။ ကျျမ်လဲ ရေရေလည်လည် မပြောတတ်ပါဘူး"

ကျွန်တော်။ ၁ "မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ဘယ်လိုက စလာတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ သိချင်လိုပါ" မကြီးခာ ၁ "ဒါဖြင့် ပြောပါမယ် ဆရာ၊ ဖြစ်ပုံအစက ဒီလိုပါ။ ကျေမ သမီးကလေး မအေးကြည်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ဟောဒီ ကျေမသမဂ္ဂ ဟောင်သော်နဲ့ အကြောင်းပါပါတယ်။ သူယောကုံးရှုံး အခါလယ်လောက် ရှိတော့ အခု ပျက်နာမြင်တဲ့ ပဋိသန္တရှိတာပါပဲ။ အဲဒီ ပဋိသန္တရှိတဲ့ကြားထဲမှာတော့ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ အခု ဟောဒီကလေးကို မွေးဖွားလျှိုးလို သုံးရက်ရတဲ့ ဉာဏ်တော့ ကျေမတို့လဲ မီးနေတော့ရင်း ဒီပိုပေါ်သွားကြတာကိုး ဆရာရဲ့။ နောက်ကျေမတစ်ယောက်ထဲ လန်းနှီးတော့ မအေးကြည် ဒီပိုတဲ့ခုတင်နားက တိုးတိုးတိုးတိုး စကားပြောသံလိုလို ကြားတာနဲ့ အသာ နားစိုက်ထောင်လိုက်တော့ မအေးကြည် စကားပြောနေသံမျန်း သိရလို ၆၇... သူယောကုံးနဲ့ စကားပြောကြထင်ရဲ့လို တယ်ကရမထားမိဘူး။ နောက်တော့ မအေးကြည်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ (မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဟောင်ကြီးရယ်၊ သားကလေးလဲ အင်မတနဲ့ ထော်ပါသေးတယ်တဲ့) ပြီးတော့ (ကျေမမှာ ကုသိုလ်ဒါနဆိုလိုလဲ ဟုတ်အောင် ဘာတင်ခုမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ ဉာဏ်ကြီးလဲ ဝင်ချင်ပါသေးတယ်။ ဟောဒီ သားဦးကလေးလဲ ရှင်ပြုပါရစေးး အလွန်လုံး ဂုဏ်ပိုင်ပါ) တဲ့။

နောက်တစ်ခါ ကြားရတာက (မညာပါဘူး ဟောင်ကြီးရယ်၊ ဒီပိုထောင်ပြုရက်သားနဲ့ သားသမီးသံယောဇုံကလေးက တွယ်နေတော့ ခက်တာပဲ ဟောင်ကြီးရယ်။ ချစ်တယ် ငင်တယ်ဆိုတဲ့ သံယောဇုံတရားတွေဟာ လူကို အားကြီး ခုက္ခာပေးတတ်ကြပါကလား) တဲ့ ဒါနဲ့ ကျေမလဲ မအေးကြည် ဘယ်သူနဲ့မျှား စကားပြောနေတာလဲ။ ဟောင်ကြီး ဟောင်ကြီးနဲ့လဲ ခေါ်ပါတယ်။ ဟောင်သော်ဖြင့် သူ ဒီလိုမခေါ်ဘူး။ ကိုသော် ကိုသော်နှင့်ဘာ ခေါ်နေကြအတိုင်း ခေါ်ရမယ်။ ဘယ်သူနဲ့ပြောတဲ့စကားလဲ ဟောင်များနေသားလို စဉ်းစားပြီး သူအိမ်တဲ့ အခန်းဝက ဉားကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မအေးကြည်ဟာ ဟောင်တာ မဟုတ်ပဲ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သေသေချာချာကြီး လက်ပြေခြေပြုနဲ့ စကားပြောနေတာ တွေရတယ်၊ အနားမှာတော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ဆရာရဲ့။ ဒါနဲ့ ကျေမလဲ ဆက်နားထောင်နေတာ (သီးခံလာက်စနဲ့ ဆက်ပြီး နေ့စွဲပေးပါး ဟောင်ကြီးရဲ့၊ ကျေမ ဒီသားနဲ့ ဒီလင်ကို အင်မတနဲ့မှ သံယောဇုံတွယ်နေပြီ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှ ပြုဗိုလ်ပါရမိဖြည့်ပေးရာ ရောက်အောင် ကျေမ တောင်းပန်တဲ့အတိုင်း ဂုဏ်ပြုးလဲ အနည်းငယ်ပါ။ ဒါနဲ့ ဟောင်ကြီးလဲ ကျေမအတွက် စိတ်အနောင့်အယ်က် ဖြစ်ရမှာပဲ) လို အနားက လူတစ်ယောက်ကို ဖော်ငါးဖော်ငါးဖျော်ဖျော်ကိုလဲ တော်များတွေက ရှစ်လာတော့ စိုက်ပိုင်ခါ မပြုရက်သေးလို ဓာတ္တခွင့်ပေးစွဲ တောင်းပန်တာပါ ဟောင်ကြီးရဲ့) တဲ့ ဆရာလေးရဲ့။ ကျေမလဲ ဘယ့်နယ်စကားတွေများ ပြောနေပါလိုလိုလို ဟောင်သော် ခေါ်ပြု တော်းလူတွေ နှီးပြန် နောက်တော့ မအေးကြည်ကို ကျေမတို့က ချောင်းကြည့်နေတာ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောလိုက်သလိုနဲ့ လုည်းကြည်းပြီး စကားပြော ရပ်သွားရော့ရှင်....။

ကျေမလဲ အဲဒီစကားတွေ မအေးကြည် ဘာပြုလို ပြောပါလိမ့်မလဲလို စိတ်ထဲ အော်ဝေါကြီး ဖြစ်နေမိတယ်။ အဲဒီနေကစပြီးလဲ ဉာဏ်ပိုင်း... ဉာဏ်ပိုင်း လူခြေတိတ်ရင် ဒီစကားမျိုးတွေချည်း

ပြောနေတာပဲ၊ တခါတလေ နှစ်ခုကြောင်တောင်များတောင် လူလစ်ရှင် ပြောတတ်တယ် ဆရာလေးရဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ မနေ့သာက ခါတိုင်းလို လူခြေတိတ်ခိုန်ကစ္မြို့ ကျမသမီးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ပြန်ကြီးတုတ်ထားသလို လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဟာ နောက်ကျောမှာ ယုက်နော်ပြီး အရိုက်ခံရတော့ အော်ပုံပျီးနဲ့ နာကျင်လွန်းလို ရွှေ့မဲ့အော်နေရာရှာတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလဲ ရိုက်သူကို မမြင်ရပဲနဲ့ ရိုက်နောက်တဲ့ ကြိမ်လုံးရာတွေဟာ အရှုံးအခြား ထင်ပြီးနေတာပဲ ဆရာရဲ့။ သွေးသားကလဲ နှစ်နဲ့ ခုလောက် ခုကွာခံနေရာရှာတာ သေရှာတော့မှာပဲ ဆရာရယ်။ ဘာမှာလဲ ပေးလို့မရတော့ ခက်တာပဲ။ ကျမဝိုင်းလဲ ဒက္ခာ ပယောဂအစွမ်းပဲဆိုတာ ရိုပိုလို တောင်ဟာလုပ်နဲ့ စံသွားပါပြီ။

ဒီအခြေအနေကကို လျော့တယ် မရှိပါဘူး။ စုန်းပူးတယ်ထင်လို ဆံရှုနဲ့ ဖမ်းလဲ ကြမ်းပြောင်းတာပဲ ဆရာရဲ့။ သူ့ရဲ့တဇ္ဈိုင်တယ် ထင်လို နှစ်ရှင်လဲ အော်မြေအော်တာပဲ။ မိန္ဒိုင် ဖဆိုင် ခေါ်တဲ့ ရိုးရာနတ်များ ညီးသလားလို တင်လားမြောက်လား လုပ်တာလဲ မရ။ စိတ်နောက်သွားသလားလို အေးသမား ဆရာကောင်းတွေပြဲလဲ သွေး သည်းမြော လေပြီးလို နှလုံးအိမ်များ မဖောက်ပြားဘူးတဲ့။ ဘယ်လို ဝေါ်ရားနဲ့ ခံစားရတဲ့ ဝေအနာဆိုတာ ဆရာပဲ အကဲခတ်တော်များပါတော့?"

သော်။ "ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အခုံ မကြည်တို့အမေ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တဆိတ် အကဲခတ်စင်းပါဉီး ဆရာရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုတော်တို့လဲ မကြည်ရက်သလောက်ပါပဲ။ ကဲ... ကဲ အထွေပါ ဆရာ"

ဟုဆိုကာ ရှေ့ကလမ်းပြေသောကြောင့် ကျွန်ုတော်လည်း ဆရာကြီးတာဝန်ဆွဲလိုက်သည့်အတိုင်း ဆေးအစ်ကြီးနှင့် ဆေးကြိမ်လုံးကိုယူလျက် တဖက်သော အခန်းသို့ ကူးခဲ့ရာ ဖေးမတိုင်တွယ်ထားသော ပို့မာ သုံးလေးသောက်တို့အလယ်မှ ဖော်ပုံသလို ကော့လိမ်လျုံလိုပြီးလျှင် နာကျင်သော ဒက္ခာချက်ကြောင့် အဆက်ပပြတ် အော်နေရာရှာသော မအေးကြည်ဆိုသူကို တွေ့ရလေ၏။ မအေးကြည်မှ တစ်ချက်တစ်ချက် ရိုက်နောက်လိုက်သဖြင့် နာကျင်သော ဒက္ခာရာကြောင့် ကော့လိမ်ကာဖြင့် မျက်လုံးကို စုံပိုတို့ အံကြိတ်ကာ ဟစ်အော်လျက် ရိုချေ၏။ ကျွန်ုတော်လည်း ထပ်မံ၍ သေချာစွာ ကြားသိချင်သေးသဖြင့် မောင်သော်အား ထပ်မံမေးမြန်နိုင်းနေစဉ် မအေးကြည်လည်း သည်းထန်စွာ ဟစ်အော်လျက် တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ပြန်ကြီးချည်ထားသည်နှင့်တူသော လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ ကော့ထားပြီး...

"(အေမယ်လေး) မောင်ကြီးရဲ့ နာလုပ်ပြီ။ ခုည်ထားတဲ့ကြီးကို တဆိတ်ဖြည်ပါဉီး မောင်ကြီးရဲ့။"

လို အော်ပြန်ရာ မောင်သော်လည်း မအေးကြည်၏ နောက်ပြန်ကော့လျက်ရှိသော လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ရှတ်တရာ် ရှေ့သို့ဆွဲယူလိုက်ရာ လက်နှစ်ဖက်မှ တစ်စုံတရာ့မရှိသော်လည်း ကြီးနှင့် နိုင်မော် စည်းတုတ်ထားသကဲ့သို့ မူလနေရာမှ အနည်းငယ်မှာ ဆွဲယူ၍ မရပဲ ရိုလေ၏။ မအေးကြည်မှာလည်း ဟစ်အော်ငါးညည်းရာမှာ...

"ကိုသော်ရဲ့ ကျမပိုသနားရင် အနားမလာပဲနဲ့ရင် ဝေးဝေးနေပါ။ ရှင်အနားလာရင် ကျမပြန်ပြန်သောရပါလို့မယ်"

ဟုပြောသောကြောင့် မောင်သော်မှာ အကြံ့ရခက်တာ...

"မကြည်... မကြည် သတိထားပါ။ မင်းဘာဖြစ်တယ်ဆိတာ ပြောစမ်းပါ မကြည်ရယ်။ ကျွုပ်အသက်နဲ့လဲ ကယ်စမ်းပါရခဲ့။ မင်းကို ဘယ်လိုရန်သူက နိုင်စက်နေတာလဲ။ ဖွင့်ပြောစမ်းပါ မင်းဒုက္ခရောက်နေတာ ငါ မကြည့်နိုင်ဘူးကွဲ"

ကြည်။ "အမယ်လေး ကိုသော်ရဲ့ ဝေးဝေးသွားနေစမ်းပါ။ ဒါတွေဟလာ ပေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ တူးမနဲ့ သေကွဲကွဲချင်ရင် ရှင်ဒီနားကို ခဏာခဏာက်ပါ။ တူးမ ဘာပဲပြစ်ဖြစ် လာမေးမနေနဲ့။ အကြောင်းအကျိုးတွေ ပြောချင်လျက် အပြောခက်လွန်းလိုပါ။ ကျေမှာ သစ်နှစ်အက်ကြားပေါက်တဲ့ ဝါးလို အများကြီး အနေကြော်လှပါတယ်။ (အမယ်လေး) နာလုချည်ရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ မောင်ကြီးရဲ့၊ မပြောပါဘူး။ ကိုသော် ကိုသော် ရင် တော်ရာသွားနေစမ်းပါ"

သော်။ "ကဲ ဆရာ ဒါသာကြည့်တော့၊ ဒီလိုချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ သွေးနှစ်နဲ့ သူ့တကိုယ်လုံးမှာလဲ ညီးမဲနေတဲ့ ကြိမ်လုံးရာတွေဟာ မဇာနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာ ဆရာကျော်ရှုံးတစ်သက်လုံး ဆပ်ပါမယ်။ တစိတ် မကြည် ခုံးသာအောင် ကယ်တော်မှပါ"

နဲ့ချိန်ရာမှ ရှုတ်တရက် ထခိန်ပြီး...

ကြည်။ "သယ် ဘယ်က ဆရာခေါ်လာပြန်သလဲ။ အခု ပြန်လှတ်လိုက်၊ နင်တိုးဆရာတိုက်တဲ့ ဆေးကို သောက်ပဲ့အတေးထင်သလား။ ငါများ ရိုးတီးယားတားလုပ်ရင် ပျီးပြုတော်မဟုတ်နေနိုင်။ ငါတော်ပါ နိုင်လို့ ခင်းခွဲတာ။ နင်တို့ ဘာမှ ရွှေပ်စရာမလိုဘူး"

ကျွန်တော်။ "အကို တယ်ဆိုတဲ့ စာပါကလား။ ဘယ်လိုအတေးထဲကပါလိမ့် ခင်ဗျား"

ကြည်။ "ဒေါ်မာ မင်းကလား။ ပြောင်သလိုလို ရော်သလိုလို လုပ်တာ၊ မင်းသိနိုင်ရင် ပါဘယ်လို အတေးဆိုတာ ပြောပါလားကွဲ့။ ဟေး ကိုကိုလေးရ မင်းက မနေ့တာနေ့ကမှ ဆရာကောင်းတပည့် ဖြစ်လို့ မာန်ရှင်ပြီး ငါကို စမ်းမယ်ဆိုပါတော့ကွဲ့။ ကဲကွာရော့ ဟောဒါကြီးကို ဖြည့်စမ်းပါ မင့်အစွမ်း ပါကြည့်ချင်တယ်"

ဟု ဆိုကာ မအေးကြည်သည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဘာမှုမပါသော လက်နှင့် ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်နှင့် တပြုက်နက် ကျွန်တော်၏လက်နှစ်အက်က်မှာ ရှုတ်တရက် ပြန်စွာသော်လည်း မရပဲ လွန်စွာဆိုင်ပြု၍ နေလေတော့၏။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးတပည့်အဖြစ်နှင့် ပညာရင်နှင့် သောက်စိုးခဲ့သည်မှာ ဥ လကော် ၁၀ လမျှ၊ ကြာသည့်အတွင်း ကျွန်တော်တွေခဲ့ရသူမျှတို့ အပေါ်တွင်ဖြင့် ကျွန်တော်က နိုင်နှင့်ခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်လျက် ယခု ရှုတ်တရက် အရှက်တကွဲ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်း ပြုရုံမက ကျွန်တော်ကိုပင် ပြန်၍ လက်ထိပ်စတ်ပြုပြန်ရာ အလွန်တရာ ရှုက်၍ သွားမိပေ၏။ သို့နှင့် ထိုသွားပိုကို နှစ်နှင့်မှသာ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟု စုနေသော လက်နှစ်အက်နှင့်ပင် ဆရာကြီးပေးလိုက်သော ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် နောက်ပြန်ရှိက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်၏လက်များမှာ ရေးအခါအတိုင်း လွတ်လပ်သွားလေ၏။ ထိုတွင်မှ မအေးကြည်လည်း ဟား ဟား ဟား ရှုတ်လိုက်ကာ...

"အေး အေး ဒီလိုတော့ အတော်ကြီးပဲ။ သို့သော်လဲ မင်းကို ငါမကြောက်ဘူး။ ကိုကိုလေးရာ မင်းဘာလုပ်လုပ် ပါကရှုမဖိုက်ဘူး။"

ဟုပြောလျှင် ကျွန်တော်မှာ ဤမျှ လူပါးစစ်ကားပြောလှသော နာနာဘာဝသတ္တိပါကို မခံချင်စိတ်တွေသာ တိုးများလျက် ရှိသောကြောင့် ချဉ်မန်းကွင်းနှင့် လည်ပင်းကို စွပ်ရန် ဖို့ချယ်လိုက်ရာ မအေးကြည်မှာ ချဉ်မန်းကွင်းကို အစွမ်းမခံပဲ ရန်းကန်ဖယ်ရှား၍ နေသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ရယ်မောကာ...

"ဟေ့... မင်းတကယ်စွမ်းရင် ငါချဉ်မန်းကွင်းကို ရောင်နေရသလားကဲ"

ကြည်။ "ဟေ့ မင်းကိုကြောက်လို့ ရောင်တာ မဟုတ်ဘူးကဲ။ ငါကိုယ်ကို မြင်မှာစိုးလို့ ဖယ်နေတာ မင်းပညာ တကယ်စွမ်းရင် ငါမဖယ်အောင် လုပ်စင်းပါတော့လား။"

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်တော် အနီးအနားရှိ ပိန်းမများကို ကိုင်ချုပ်ထားရန် မျက်ရိပ်ပြု၍ ငှါးတို့လည်း မအေးကြည်ကို မလျှပ်မရှားနိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ပေးသောကြောင့် ချဉ်မန်းကွင်းနှင့် အတင်းစွမ်းလိုက်ရာ မအေးကြည်မှာ ချဉ်မန်းကွင်း စွပ်မိလျက် ပြုပါသက်စွာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုတွင်မှ ကျွန်တော်က...

"က ချဉ်မန်းကွင်း စွပ်ပြီးပါပကော နင်ဘာပြောချင်သေးသလဲ"

ဟု မေးလိုက်သောအခါ မအေးကြည်လည်း နဲ့ညှိသိမ်မွေ့လှသော မျက်နာထားနှင့် ကျွန်တော်အား မသိမမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို ကြည့်လျက် လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ထားသည်နှင့် တူသော လက်နှစ်ဖက်ကို ကော့ကာ အနီးအနားရှိ ပိန်းမများကို...

"မလှတို့ မည့်နှင့် ဟိုလှက ကျေမကိုကြည့်ပြီး ဘာမေးနေတာလဲ ကျေမနဲ့လဲ ဘယ်တိန်းကမှ မသိမကျွမ်းဖူးဘူး။ ရှုံးများနေသလား သနားပါတယ်ရင်"

ဟုဆိုရာ ကျွန်တော်မှာ မအေးကြည် ရှုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပုံကို ကြည့်လျက် ဓာတ္ထ ငေးကြည်နေမိလျှင် ဟောင်သော်နှင့် မကြိုးခတို့လည်း...

"ဟဲ့ ဟဲ့... သမီး မအေးကြည် သတိရလာသလား၊ ဒီဟာ တြေားမဟုတ်ဘူး။ ညည်းကို ဆေးကုန် ပင့်ထားတဲ့ ဆရာဟဲ့။ မဟုတ်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့"

ကြည်။ "(ရိုနီးလျက်) သို့ မသိလိုပါ ဆရာ၊ အခွင့်ကွွဲတ်ပါ"

ဟု ပြောမ ကျွန်တော်တွင် ပကဗ္ဗ မအေးကြည် ဖြစ်နေပြန်သည်ကို သိရသဖြင့် ချဉ်မန်းကွင်း မစွမ်းမိခိုင် လျှင့်မြန်စွာ ရောင်တိမ်းလိုက်သော အစွေကောင်ကိုသာ များစွာအဲသိချိုးမွမ်းမိလေ၏။

"အင်း တော်တော်လည်တဲ့ အကောင်ပါကလား"

ဟု တွေးကာ ဤကဲ့သို့ ကြောရည်နေ၍ မတတ် ထိုအခွဲကို အကြပ်အတည်းပေါ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု အေဝါဒကွာမျက်ကွင်းဆေးကို ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများတွင် ကွင်းပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ ပျောက်ကြည်လိုက်သောအခါ မအေးကြည်၏ ခေါင်းရင်းသက်တွင် ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ကာ လက်ပိုက်ရပ်နေသော ယောက်ဗျားပျိုတစ်ယောက်၏ သက္ကာန်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုသူတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အတော်များမှာကား လွန်းများကြိုး ပုံဆိုးတောင်ရည် ဆီးလျက် ရွှေချည်ငွေချည်တို့ဖြင့်ပြီးသော ထိုင်မသိမ်းအကျိုးကို ဝတ်ပြီးလျှင့် ရှည်လှားမဲနောက်သော ဆံပင်များကို ဂားလားချုပြုးနောက် ရဲရဲတော်သော ရှုနိထည်ကို ခေါင်းတွင် နှစ်ဖက်မိတ်ချပော်ထားလေ၏။ အသားပေါ် နှစ်ခမ်းမွေးပေးပေါ်သဖြင့် အလွန်တရာ ကြည့်၍ ခန့်သားသလိုပို့ ရှိလေရာ ကျွန်တော်မှာ ထိုအခွေကောင်သတ္တိပါကို ကြည့်၍လှသဖြင့် မျက်စိအာရုံကျိုး နေမိလေတော့၏။

ထိုနောက်မှ ဟယ် ဒီသတ္တိပါဟာ ငါကို အတော်ပမာမခန့်လုပ်တယ်။ အခုလဲ ချဉ်မန်းကွင်းစွမ်းတာကို မမိအောင် တမင်ရောင်နေတာပဲ။ အင်း ဒါလောက်တောင် ရှိတာ ဒင်း

ဘာကောင်ဖို့လို ခံနိုင်မလဲ။ ကဲ ချဉ်မန်းကွင်းကို ပြန်ချတ်ပြီး ဒီတစ်ခါ ထပ်စပ်တော့မယ်။ တိုင်း ကိုင်း မြတ်စွာဘုရားနှင့်တက္က ရတနာမြတ်သုံးပါး၊ သိကြား၊ ပြဟွာ၊ ဝတ္ထလောကပါလာ နတ်မင်းကြီးလေးပါးနှင့်တက္က သာသနာတော်တောင့်နတ်များ၏ အမိန့်တော် အထက်ဆရာဆရာကြီးများ၏ အမိန့်၊ ငါအမိန့် ဤသူငယ်မကို အနောင့်အယုက် ပြုနေသော အစွဲရှင် အမြန်ရောက်စေဟု ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် ရိုက်၍ ခေါ်လိုက်ရာ...

ယခင်မြင်ရသော ကြိုးပုဆိုးနှင့် လူသည် ပုလောင်လှသော သဗ္ဗာန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လူပုံရှားနေပြီးလျှင် ထိခက်တွင်လည်း မူလရပ်မှ တစ်စတစ်စ ညီးကွယ်ပောက်ကာ မျက်နှာကြီးမှာ ဘားပြတ်ကြီးကဲ့သို့ ဖုစ်ထွေထလျက် ခြေကြီးလတ်ကြီးများမှာ ပုဂ္ဂတ်တို့ အဟုတ်ကို အကြည်ဆိုးသွားပြီးလျှင် ခေါင်းတွင်လည်း ဆံပင်ဟု၍ တစ်ပင်မျှမရှိ ဦးရရေပြောင်ကြီးမှာသာ အဇော်တောက်လက် ထွက်၍နေပြီးနောက် အဖွဲ့ကြပ်းကြီးတွေ ကြိုးတို့ကြတပေါက်ပေါက်နေသော ကိုယ်ကာယကြီးမှာလည်း အထတ်အတား ဝလာအချဉ်းနှီးဖြစ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထုံးမှုနှင့်တွေ့နှင့် ပက်ထားသိအလား မွှေတဲ့ပဲ ပြောမြောက်မြောက်နှင့် ကြောက်စရာ့သဗ္ဗာန်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ရပြီးလျှင် ထိအကောင်ကြီးမှာလည်း ကျွန်တော်၏ အာကာအတွင်း ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိပဲ မအေးကြည်ကိုယ်ထဲသို့ ပူးဝင်သွားသည်နှင့် တုပြုနောက် ကျွန်တော်လည်း လက်က ချဉ်မန်းကွင်းနှင့် စွပ်ချကိုက်ရလေ၏။

ထိတွင်မှ အမြင်မကောင်းလှသော ကြောက်စရာ့သဗ္ဗာန်ကြီးသည် မီးတောက်မီးလျှော့ထနေသော ချဉ်မန်းကွင်း၏ တန်ဖိုးအနိုင်ကို ကြောက်လှသဖြင့် ရုံးတွေတွန်းလိမ် အပြိုင်မနေနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

ကျွန်တော်။ ။ "ဟဲ့ သတ္တုဝါ မင်း ဘာကောင်လဲ၊ သူရဲ့လား၊ သဘက်လား၊ မင်းတကယ်မိုက်အားကိုးတဲ့ အကောင်ကိုး"

ဟဲ မေးလိုက်ရာ မအေးကြည်လည်း ထိသတ္တုဝါကြီး ပူးဝင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အံကိုက်ကာ...

"အံမာ ဟန်တွေ ပန်တွေလုပ်ပြီး မေးခွန်းထုတ်မနေပါနဲ့ ကိုယ့်လူရာ၊ မင်းကို ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလက်က ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ချဉ်မန်းကွင်းကို လန်းတာပါ"

ဟဲ ဆိုသောအပါ မကြီးခဲ့မှာ ရင်ဘတ်စည်တိုးနှင့်...

"ဟဲ့... ဟဲ့ အဂိုလေး သမီးရဲ့၊ ဘယ်နှစ်ပြောတာတုန်း ညည်းကို ဆေးကုတဲ့ ဆရာပါဆိုနေ"

ဟဲ စိုးရိုးမြွာ ပြောလေရာ...

ကျွန်တော်။ ။ "နေပါစေခင်များ၊ မအေးကြည်က ပြောရှာတာမဟုတ်ပဲ သူအစွဲကောင်က ပြောနေတာပါ"

ဟဲ ဆိုသော်လည်း မကြီးခဲ့မှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အစွဲကောင်ကို မြင်ရရှာသည် မဟုတ်သဖြင့် မအေးကြည်က ပြောသည်ထင်သဖြင့် လွန်စွာအားနာလျက် အဆက်မပြတ် ကျွန်တော်အားသာ တောင်းပန်နေရှာလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အစွဲကောင်ကြီး၏ မခန့်လေးတားပြောဆိုမှုကို များစွာချေခေါက်လှသဖြင့် ဆေးကြိမ်လုံးနှင့် အချက်ပေါင်းပြောက်များစွာ ရိုက်နှုက်မိုးရေး ပယောကောင်ကြီးလည်း အသံနှုက်ကြီးနှင့် တည်းညီး အော်ဟပ်၍သာ ခုက္ခဝဒနာကို ခံစား၍ နေလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိအကောင်ကြီး မခန့်လေးတားပြောသည်အတွက် ရှုက်ရှုက်နှင့်ရှုက်နှင့် ကြိမ်အက်ရှုက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှုက်နေပါရာတွင် သတ္တုဝါကြီးလည်း နာကျုံစွာ တည်းညီး အော်နေရာမှ တစ်စတစ်စ ဟောပိုက် ပင်ပန်းသွားသိအလား ပြိုင်သက်သွားပေတော့၏။

- ကျွန်တော်။ ။ "ဟေ့ မင်းဘာကောင်လဲ"
- မအေးကြည်။ ။ "မပြောနိုင်ဘူး"
- ကျွန်တော်။ ။ "မပြောရင် ရှိက်ရလိမ့်ညီးမယ်"
- မအေးကြည်။ ။ "ရှိက်လေ"
- ကျွန်တော်။ ။ "နာပြီးမှ ပြောရတာထက် မနာခင်မှာ ပြောရင် မကောင်းဘူးလား။ နှင့်ကိုရှိက်ရှုမကဘူး မျက်စဉ်းလဲ ခပ်ရလိမ့်မယ်"
- မအေးကြည်။ ။ "ခင်ဗျား ကောင်းတယ်ထင်သလို လုပ်ပါလေ ကျုပ်တော့ မပြောဘူး"
- ကျွန်တော်။ ။ "ဘာပြုလို ဒါလောက် ခေါင်းမာသလဲ။ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ဘာများ နစ်နာသွားမှာတွန်း။ ငါလေမင်းကို ဖနိပ်စက်လိုဘူး။ ဒီတော့ အေးအေးနဲ့ ပြောတွန်း နားဝင်စမ်းပါ"
- မအေးကြည်။ ။ "အိုဗျာ ဘာမှ ထပ်ခွဲနေစရာ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားသိအောင် လုပ်နိုင်လုပ် ကျုပ်တော့ ဖွင့်မပြောဘူး"
- ကျွန်တော်။ ။ "အင်း တယ်ဆိုးတဲ့ သတ္တုကြီးကိုး။ ကဲ... ကဲ မင်း ဘယ်လိုအမျိုးလဲ ဘုရားလား သူ့ဘက်လား"
- မအေးကြည်။ ။ "ဒီလို အောက်တန်းစားမျိုးဖြင့် တော့တော့ကတည်းက ခင်ဗျားကို ကုန်းရှိနိုးလိုက်မှာပေါ့"
- ကျွန်တော်။ ။ "ဒါဖြင့် ဘာလဲ"
- မအေးကြည်။ ။ "အိုး မပြောပါဘူးဆိုမှ မရမက မေးနေပြန်ပြီ"
- ကျွန်တော်။ ။ "ကဲ... ဒါလောက်တော်ရှိမှ မျက်စဉ်းခပ်ပေးရသေးတာပေါ့"
- ဟုဆို၍ ဓားအစ်ကြီးအတွင်းမှ သဒ္ဓိခဲ့သမျှ ချင်းချင်းလှသော ပယောဂမျက်စဉ်းဓားလုံး တစ်လုံးကို ဂုဏ်စွဲပေါ်လို စိမ်ထားသော ရေနှင့် ရွှေချေအင်းနှံထားသော ဓားကျောက်ပြင်တွင် တင်၍ သွေးကာ ဓားဒုံးမြင်းသိလာ ကျောက်ခွက်ထယ်တွင် ထည့်ပြီး မျက်စဉ်းခပ်ပေးမည် ပြုလှုပ် မအေးကြည်မှာ ထိုင်ရာမှ ဇာတ်ရှန်းထပ်းမည်ပြုရာ အနီးရှိ လူအများ စိုင်းအုံ ချုပ်ကိုင်၍ မျက်လုံးကို အတင်းဖြစ်ပြီး အဆိုပါ မျက်စဉ်းကို ခပ်လိုက်ရာ မအေးကြည်မှာ ထယ်သံပါအောင် ကုန်းအော်လျက် မျက်လုံးမှ ပုံစံသောဒက်ကို သည်းမခံနိုင်သဖြင့် စွဲစွဲစွဲနှင့်ဖြစ်နေလေ၏။

"အမယ်လေး စပ်လှချည်ရဲ့၊ ပုလှချည်ရဲ့၊ ရှင်ရှိရေး၊ ရှင်ရှိရေး၊ နှင့်အတွက်နဲ့ ဟောင်ကြီး ခုံကွဲခဲ့ရတာတွေ မြှင့်လား၊ ဟဲ့ အဖိုက်မကလေးရဲ့။"

ဟဲ့ လေးလေးတွဲတွဲ ဝမ်းပန်းတန်ည်း ရှိက်ကြီးတင်ငွေ ထိုလိုက်သော အသံကြီးမှာလည်း အနီးရှိ လူအပေါင်းတို့မှာ အမို့ယ်ကို နားမလည်သဖြင့် မျက်စိသွေးထယ်နှင့် ကြောက်ချွဲစွာ နားထောင်နေကြလေ၏။

- ကျွန်တော်။ ။ "ကဲ နောက်တစ်ခါ ထပ်ခပ်ရညီးမှာလား။ ပြောရမဲ့စကားကို ဒါလောက် နှုပြောရသာလား"
- မအေးကြည်။ ။ "လုပ်ဗျာ လုပ်ချင်သလောက် လုပ်း၊ မပြောနိုင်ဘူး"
- ကျွန်တော်။ ။ "ကဲ ဒီလိုနောက်တော့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့မှာလဲ ခုံကွဲဝေအနာ ခံစားနေရရှိ ရှိမှာပဲ့။ ကျွန်တော်လဲ ကြာကြာနှိပ်စက်နေရရင် ငဲ့ကြီးနေလိမ့်မယ်။ ဆရာကြီးဆို ခေါ်သွားမှပဲ့"
- မကြီးသာ။ ။ "ဆရာလေး သဘောကျသလိုသာ ကြည့်လုပ်ပါတော့ ဆရာ"
- ကျွန်တော်။ ။ "ကဲ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က မအေးကြည်ကို ချည်မန်းကွင်း မကျေတ်အောင် တွဲမပြီး ဆရာကြီး တဲ့အိမ်ကို လှည်းနဲ့ တင်ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်"
- မကြီးသာ။ ။ "ကောင်းပါပြီ ဆရာလေးရယ်။ ဟဲ့... ဟောင်သော် လှည်းခေါ်ပါဟဲ့ ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်ဘူးတဲ့"

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ မယားအတွက် ရတက်များနေရာသော မောင်သော်လည်း ကဗျာကယာ လူည်းခေါ်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ မအေးကြည်ကို ချုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်၍ လူည်းပေါ်သို့တင်ကာ ဆရာတိုး တည်းခိုနေထိုင်ရာသို့ လာကြပေါ်။ ဖည်သည့်အစွဲဟု ဖော်မြန်း၍ မရနိုင်သည့် အစွဲကောင် သွေးဝါမှာလည်း မအေးကြည်ကို ပူးဝင်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့လေသတည်း။

သို့နှင့် ဆရာတိုး တည်းခိုသော နေအိမ်သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော်လည်း မအေးကြည်ကို အိမ်ပေါ်သို့ တွေ့ခေါ်ခဲ့ရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ဆရာတိုးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောနှင့်ရန် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ဆရာတိုးလည်း ထိအနိုက်တွင် အိမ်ရှင် ဦးဘတ္ထားတို့နှင့် အိမ်ရှူးတရာ့တွင် စကားပြောနေနိုက်ဖြစ်၍ အစွဲကောင် ခေါင်းမာစွာ ခုခံနေသောကြောင့် ဆရာတိုးထံသို့ ခေါ်ခဲ့ရကြောင်းနှင့်တကွ အဖြစ်အပျက်များ အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြသောအခါ ဆရာတိုးလည်း...

"အေး အေး ငါတဲ့ပည့်နှင့် ကိစ္စမပြီးလိုရှိမ ဆရာတိုး တာဝန်ကျပော်သကိုး။ ကဲ... က ဘယ်မလဲ လူနာ"

ဟု ဆိုရာ ကျွန်တော်လည်း မကြိုးခတို့ အိမ်ပေါ် မရောက်လာသေးသာဖြင့် လမ်းမဘက်သို့ လူညွှန်ညွှန်လိုက်သောအခါ ပကြိုးခတို့နှင့်အဖော်မိန်းမတစ်စုများ မအေးကြည်ကိုအိမ်ပေါ် သွားရန် အတင်းရန်းနေသည်ကို ဖြင့်ရလျှင် ကျွန်တော် ဆရာတိုးအား ထိအခြင်းအရာကို ပြု၍..."

"ဟို ပယောဂကောင်က အင်မတန် ခေါင်းမာနေပါတယ်။ မလိုဘူးလို့ ရန်းကန်နေတုန်းပါ ဆရာတိုး"

ဟု ပြောသဖြင့် ဆရာတိုးလည်း ဝရံတာမှနေ၍ လုမ်းကြည့်ကာ...

"ဟဲ... ဥစ္စတောင့်မောင်နှစ် လာခဲ့ကြ"

ဟု လူမှုးခေါ်လိုက်သောအခါ မအေးကြည်မှာ ရန်းကန်ဖယ်ရှားနေရာမှ ဆရာတိုးအား ကြောက်ချုံတုန်လုပ်စွာ မေ့ကြည့်ပြီး ရန်သူနှင့် မျက်နှာမှုပုံသဏ္ဌား သူအား ဓာတ္ထားသူများကို တအားရန်းဖယ်ကာ ဖော်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြောပေ၏။

မောင်သော်နှင့်တကွ အေားယောက်ရားများလည်း မအေးကြည် ပြောသွားသောနောက်သို့ ထပ်ချုပ်ပြေားလိုက် ဖော်ကြမည်ပြုရာ ဆရာတိုးလည်း...

"ဟေ့... ဟေ့ သူငယ်တို့ အမောခံပြီး မလိုက်ကြနဲ့ သူ ဘယ်လောက်ပြောနိုင်သလဲ ပြောပေ၏။ မင်းတို့အသာကြည့်နေကြ"

ဟု ဆိုထားသဖြင့် လိုက်ဖမ်းမည့် သူများလည်း အသာကြည့်နေကြရလေ၏။

အကာအကွယ်မရှိသော လယ်ပြင်းကြိုးအတွင်းမှာ ဖော်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြောသွားသော မအေးကြည်လည်း အိမ်ဝါ ဆရာတိုးက ဖော်နှင့်ကြမ်းကို တင်ချက်မျှ ဆောင့်လိုက်သည်တွင် ငါးအား နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က တုပ်ဆွဲလိုက်သည့်အလား ပြောနေရာမှ ပက်လက်လန်၍ လဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာတိုးနှစ်မှု တစ်စုံတစ်ခု တိုးတိုး ပြောလိုက်ပြန်သောအခါ လယ်ကွင်းထံတွင် လဲနေသော မအေးကြည်လည်း ဒယ်းဒယ်း အားယျာ၍ ထလျက် တစ်စုံတစ်ယောက်က တုပ်ဆွဲခေါ်သလို ဓမ္မတ်ကန် ဓမ္မတ်ကန်နှင့်ပင် ဆရာတိုးရှိရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကြည့်ရသူတို့မှာ ဆရာတိုးအုပ်းကို အုံမခန်းအောင် ဖြစ်နေကြရလေသတည်း။

မအေးကြည်လည်း ဆရာကြီးရှေ့တွင် ရိုသေစ္ာ ဆစ်နှံတပ်၍ ထိုင်လေ၏။ မျက်နှာတွင်ကား အားမတန် ဟန်လျှော့ရသည့်ပဟ သက်ပြင်းကြီး မကြာမကြာချု၍ နေလေတော့၏။

- ဆရာကြီး** । "ဟဲ ဥစ္ာတောင့်ဟောင်နမ၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"
- ကြည်။** । "မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာကြီးရယ်"
- ကြီး။** । "မပြောလို့မဖြစ်ဘူး ပြောရလိမ့်မယ်။ ဘယ်အတွက် ဒီသူငယ်မကို နိုင်စက်နေရတာလဲ"
- ကြည်။** । "အင်မတန်လဲ ကြောက်လုပါတယ်။ မပြောပေနေလို့ ကိစ္စပြီးရင်လဲ မပြောပါရစေနဲ့တော့ ဆရာကြီးရယ်"
- ကြီး။** । "ကောင်းပြီး မပြောချင်ရင် ဒီသူငယ်မကို ဘယ်တော့မှ မနောင့်ယှက်ပါဘူးဆိုတာ သွားရေ သောက်ရလိမ့်မယ်"
- ကြည်။** । (ငိုလျက်) "အမယ်လေး ဒီလို သွားရေမျိုးတော့ ချမ်းသာပေးပါ။ မသောက်ပါရစေနဲ့"
- ကြီး။** । "ဒို့ ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ တစ်မျိုးနဲ့လဲ မရ၊ တစ်မျိုးနဲ့လဲ မရ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောင့်ယှက်နေရတာလဲ။ ကဲ... အချိန်ကြာတယ် ပြောရင်ပြော"
- ကြည်။** । (ငိုလျက်) "တောက်... ခက်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ပုံရယ်။ ဘယ်ခုက္ခာမျိုးနဲ့ လာကြုံပါလိမ့်မလဲနော်။ သွေ့... မယ်ရှိ မယ်ရှိ ဝါချစ်သလို မချစ်တဲ့ အမိုက်မကေလေး။"
- ကြီး။** । "ကြာတယ်ကွယ် ပြောစမ်း"
- ကြည်။** । "ကျွန်တော် ဥစ္ာတောင့်ပါခင်ဗျား"
- ကြီး။** । "အေး... အေး မင်းဥစ္ာတောင့်မှန်း သိတယ်"
- ကြည်။** । "အေးကြည်ဟာ ကျွန်တော့နမလေးပါ။ အရင်ဘဝက ဟောင့်ရှိနဲ့ မယ်ရှိဆိုတဲ့ ဟောင်နမပါပဲ။ မတွေ့ရာမြို့အနီး ကာမာလဲတောင်မြေနှင့် ရွှေတောင် ငွေတောင်အနီးမှာ လယ်ယာလုပ်ကိုင် အသက်မွေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ အိမ်တောင်ပြု မယ်ရှိကလဲ လင်သားမယု့၊ ဟောင်နမနှစ်ယောက် ရှစ်ခင်ကြောစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတူနဲ့ ရွှေတောင် ငွေတောင်က ဥစ္ာတောင့်များက ပစ္စည်းနဲ့ များခေါ်သွားပြီး ဥစ္ာတိုက်တံ့ခါးကြီး ဝိတ်ထားလို့ ဟောင်နမနှစ်ယောက်စင့်း အယုဗုများပြီး ဥစ္ာတောင့်ကြီးတွေ ဖြစ်နေရပါတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျား"
- ကြီး။** । "သွေ့... အင်း အင်း နဲ့ ဒီသူငယ်မကို နိုင်စက်နေတာကတော့ ဘာကြောင့်လဲ"
- ကြည်။** । "ဒီလိုပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့နမ မယ်ရှိဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဥစ္ာတောင့်ဘဝမှာ တောင့်ရောက်နေရတော့ လူပြည် လူဗျာသွားပြီး ဒါနဲ့ သိလာများ အားထုတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပေါ်လာတဲ့အတွက် ဟောကြီးရယ် လူပြည်ခကာသွားပါရခေါ်။ ကုသိုလ်ခါနား ပြုလုပ်လို့ ဥပုသံသိတ်းများ တောင့်သုံးပြီး ပြန်လာပါမယ်လို့ မကြာခကာ ပုဆာလုတာနှင့် နမကလေး ချစ်ဂွန်းလို့ မခွဲနိုင်သော်လဲ သူအလိုဆန္ဒမှ ခကာပြည့်ဝပါစေတော့လို့ လူပြည်သွားလိုက ဓော်သွား၊ သားတစ်ယောက်ရရင် ပြန်ခဲ့လို့ မှာ လွှတ်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဟောဒီ မတွေ့ရာမြို့မှာ လူဝင်စားလာဖြစ်ရာတဲ့နောက် မအေးကြည်ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ပင် လင်ယောက်း ရရှိမှုမက သားတစ်ယောက်လဲ ဖွားမြောက်ပြီးပါပြီး"

ဒီတော့ သူထားတဲ့ ကတိရက် အချိန်စောင့်လို့ လာခေါ်တဲ့အခါ သူများ ဒီလင်း ဒီသားကို ခွဲမထားခဲ့နိုင်ပါဘူးလို့ ခုခံပြင်းဆန်နေပါတယ်။ အခါခါ လာခေါ်သော်လည်း ကျွန်တော့ကို မသနားပဲကိုး။ ကျွန်တော်ကတော့ နမလေး တစ်ယောက်ကယ်လို့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ရှစ်ပါလျက် သူပူဆာလုတဲ့အတွက် မခွဲချင်ပဲနဲ့ သူ့စိတ်

ကြော်ပါစေတော့လို အောင်ချေ ခွဲလှတ်ထားရတယ်။ ကိုယ်ကတော့ နေရာသမျှ
နှမကလေးရယ်လို တလွမ်းလွမ်း တသာသနှင့် သူထားခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း အချိန်အခါကျရင်
ပြန်လာလိမ့်မယ်ထင်ပြီး အမျှော်ကြီး မျှော်နေခဲ့ရတယ် ငင်ဗျာ။ ယခုတော့ သားတစ်ယောက်လည်း
ရပါပြီ။ ကျွန်တော့နှမလဲ ကျွန်တော် ဂွမ်းလွှာပြီ။ သူကလဲ လင်နှင့်သားကို သံယောဇူးမကင်းတော့
ချက်ခြင်းကြီး မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ မရမက ခေါ်နေရတာပါ"

ဆရာကြီး။ ။ "ကဲ သူငယ်မရဲ့ အာမနဲ့ သူငယ်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည်များ ဉာဏ်တောင့်ပြောတဲ့စကား
ကြားကြပြီလား"

မတိုးဘာ ။ "ကြားပါပြီ ဆရာကြီးရဲ့ ကျမယ်ဖို့နဲ့ မခွဲနိုင်ပါ သူက ဘဝ္မားနေပါပြီ။ ကျမမှာတော့
ဒီသမီးကလေးကို ကိုးလကွယ်လို ဆယ်လမ္းရတဲ့ ရင်သွေးအစစ်ပါ ဆရာကြီးရယ်။
ဘယ်ခွဲနိုင်မှာလဲ။ ဒီမိမိတောင်ချထားတာတောင် ကျမသမီးလေး မခွဲနိုင်လို့ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှ
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ခေါ်ထားပါတယ်။ တဆိတ် ဒီရန်ကို ကာကွယ်ပေးတော်မှပါ
ဆရာကြီးရယ်"

ဘော်။ ။ "ကျွန်တော်လဲ သူနောက် မထည့်နိုင်ဘူး ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ သူက တစ်ဘဝက ဟောင်ပါ။
ကျွန်တော်ကတော့ ကာမပိုင် လင်ယောက်ဘူးပါ။ ကျွန်တော်မိန်းမ ကျွန်တော်ပိုင်ပါတယ်။
မထည့်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျား။ နောက်ထပ် မနောင့်ယုက်နိုင်အောင်သာ ကာကွယ်ပေးတော်မှပါ"

ဆရာကြီး။ ။ "အေး... အေး သူငယ်မကလေးကလဲ ယခုဘဝမှာ တွေ့ကြုံခင်ပင်ကြရတဲ့ မင်းတို့
သံယောဇူးကို ခင်တွေးဖော်ပြီ။ ကဲ... ဉာဏ်တောင့်ဟောင်နိုက်လဲ သူချုပ်ခြင်း မခွင်းကောင်းပါဘူး
မအော်ပါနဲ့..."

ကြည်။ ။ "အလိုလေး ဘယ့်နယ် အမိန့်ရှိလိုက်ပါလိမ့် ဆရာကြီး။ ဒီနှမသက်ကလေးကို ကြောရည်
မခွဲထားနိုင်တော့ဘူး ခင်ဗျား။ ခေါ်သွားပါရစေ"

ဆရာကြီး။ ။ "မဖြစ်ဘူးလေး ဒီစိတ်တွေ့ ဖယ်ရှားမှပေါ့။ ကဲ... ကဲ နောက်ကို မနောင့်ယုက်ပါဘူးဆိုတာ
သစ္ာရေ သောက်သွားရလိမ့်မယ်"

ကြည်။ ။ (ငိုလျက်) "အမယ်လေး ချမ်းသာပေးတော်မှပါ သစ္ာရေပဲ မသောက်ပါရစေနဲ့။
ကျုပ်နှမလဲ ပြန်ခေါ်ပါရစေ"

ကိုး။ ။ "မခေါ်ရဘူး။ သစ္ာရေ သောက်ရမယ်"

ကြည်။ ။ "မတော်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့ နမဆိုတာ ဆရာကြီးလဲ
သိသန့်ပါတယ် ချမ်းသာပေးတော်မှပါ"

ကိုး။ ။ "ဟေး နောက်ထပ် စကားမပြောနဲ့တော့။ ရော့ ဟောဒီ သစ္ာရေကို သောက်ပေတော့
နောက်လဲ မနောင့်ယုက်လာနဲ့"

ကြည်။ ။ "ကျွန်တော့နှမ မခေါ်ရဘူးဆိုတဲ့ သစ္ာရေမျိုးတော့ မသောက်ပါရစေနဲ့ ခင်ဗျား"

ကိုး။ ။ "သောက်ရမယ် ဒီသစ္ာရေ မသောက်ရင် တနေ့သွှေ့တော့ မင်းအတင်းခေါ်ချင်
ခေါ်သွားမှာ မင်းတို့နာနာဘဝဆိုတာ မယ့်ရဘူး။ သစ္ာရေ သောက်သွားမှ ဖြစ်မယ်"

ကြည်။ ။ "မသောက်ဘူး မသောက်ဘူး မသောက်ပါရစေနဲ့"

ကိုး။ ။ "ကိုင်း... ကိုကိုလေး မင်းလှ ဒီလို စကားရည်နေလို့ ဖြေစ်ဘူး။ အတင်းအကြပ် ခိုင်းမှ
ဖြစ်တော့မယ်။ ဆေးကြိမ်နဲ့ ရှိက်ပြီး ဟောဒီ သစ္ာရေ တိုက်ပေတော့"

ဟုဆိုကာ ရေခွက်ကို ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီး အမိန်အတိုင်း ဆေးကြိမ်နှင့် ရှိက်၍
သစ္ာရေတိုက်လေရာ ဉာဏ်တောင့် ဟောင်ခြေခိုလည်း ဆေးကြိမ်၏ ဒက်ချက်ကြောင့် အပြင်းအထန်
ဟစ်အော်လူးလိမ့်၍ ဝေဒနာ ခံတားနေရရာလေ၏။

- ကျွန်တော်။** "ဟေ့ဒါဇေဘက်နာရင် သစ္စာဇူ သောက်လိုက်ပါတော့လား"
- ကြည်။** "မသောက်ဘူး မသောက်နိုင်ပါဘူး ရှိက်ချင်သောက် ရှိက်ပါ။ ကျူးမှုမကို ကျူးမှုချင်တာပဲ ခင်ဗျားတို့ နည်းနည်းမှ တရားတဲ့လုပ်မဟုတ်ဘူး"
- ကျွန်တော်။** "သယ် ဘာစကားတွေ များနေရတာလဲ။ ကဲ... သောက်တော့မလား ဟောဒါ ဆေးကြော်လုံးကျာ ဟောဒါက ငါ့ဖနောင့်"
- ကြည်။** "အမယ်လေး ကြောက်လုပါပြီ အလိုလေး သောရချဉ်းရဲ့ တယ်နိုင်စက်တဲ့ ဆရာတွေပါကလား။ မတရားဘူးနော် ခင်ဗျားတို့ နိုင်တိုင်း ညျဉ်းဆေတာ တော်သလား"
- ကျွန်တော်။** "ဟေ့ တယ်စကားတတ်ပါကလား။ မင့်ကို မတရား ညျဉ်းဆဲချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ တို့အမိန့်ကို ယနာခံလို့ လုပ်နေရတာ မင်းသာ ခုလောက် ခေါင်းမမာရင် တို့က လက်ဗျားနဲ့မှ တို့မှ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... ကဲ... နောက်ထား အနာမခံချင်ရင် ဒီသစ္စာရောကို မြန်မြန်သောက်ပါ"
- ကြည်။** "အမယ်လေး မတိုက်နဲ့ မတိုက်နဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသောက်နိုင်ဘူး"
- ကျွန်တော်။** "ကိုင်း... မသောက်ရင် နာပေါ်းတော့ဟောင် ကဲ... ကဲ... မှတ်ပလား အမယ်လေး မတနဲ့လေး။ ဒါနဲ့မှ မရရင် မျက်စဉ်းခံရရှိးမယ်"
- ကြည်။** "အမယ်လေး နာလုပါပြီခင်ဗျား။ အလိုလေး ကြောက်လုပါပြီ ဆရာကြီးရဲ့။ နှမရေး နှမရဲ့ မယ်၏။ အမိုက်မကြီးရဲ့ ဟောင်ကြီးဒေကွဲ မြင်ရဲ့လားကွဲ့။ နှမမိုက်ကြောင့် နှင့်ဟောင်ကြီး အရှိက်ခံရတာ ကြည့်ရက်သလား အမိုက်မလေးရဲ့... ငါ့နှမကို ချစ်လွှန်းလို့ ဒါလောက် အနာခံပြီး ခေါ်နေတာပါ။

နှင့်လင်နဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး နေချင်ရက်တာများ ဟောင်ကြီး ဝမ်းနည်းလှုချဉ်းရဲ့။ အမယ်လေး ရက်စက်ပါပေတယ မယ်၏ရယ်။ ကောင်းကြပါပေရဲ့။ အင်း... သိပေါ့ သိပေါ့ ပါးရာနစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်သော ဖော်ဗျာဟာ သူ့လင်ကို ချစ်တဲ့ ထောင့်ပါးရာအချစ်ကို မတိုးစွဲ ပြုအျော်နိုင်ပါကလား။ ပိဿ်ကားကြီးရဲ့ ပါကတော့ နှမကလေး ချစ်တဲ့အရေးကြောင့် ဘေးဒေကွဲအတန်တန် အာန္တရာယ် အမျိုးမျိုးကို စွဲတိတိုးလို့ သည်းခံပြီး မင်းပြန်လာရအောင် ကြီးတားပါရက်ကနဲ့ မင်းတကယ့်ကို ရက်စက်အားပါပေရဲ့ကွယ်... အမိုက်မရယ်။ ဟောင်ကြီးလဲ အရှိက်ခံရတာ နာလုပါပြီ။ အမယ်လေး... အားလျော့လိုက်ပေါ့နော်။ သွေ့... အမိုက်မကလေး... ဟောင်ကြီးနဲ့ဖြင့် ဝေးချေပေါ့။ အစကတော့ ဟောင်ကြီးနှင့် ဘယ်တော့မှ မခွဲပါဘူးတဲ့။ ခုတော့ ဟောင့်ထက်ပိုပြီး ချစ်ရမဲ့လူ ရှိနေမှုကိုးနော်။ တော်တယ်ကွယ်... တော်တယ်... တော်တယ်။ မင်းလိမ္မာပါပေတယ။ နှမကလေး လိမ္မာလို့ ဟောင်ကြီးကို တစ်ပတ်ရှိက် သွားတာပေါ့နော်။

ကိုင်း... ကိုင်း... သူကမှ ပြတ်သေးတာ ကျူးမှု ဘာမပြတ်စရာ ရှိသလဲ။ ကဲ... ဒီနောက်ပြီး နှမကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး။ သွားတော့မယ်။ မယ်၏။ မယ်၏။ မင်းကိုတော့ မခေါ်ပါဘူးကွယ် ဒေါ်ချင်ပေမယ်လို့ ဆရာဆရာများက သစ္စာရေး မရမက တို့ကိုပြီးမှ လွှာတ်မှာမူ့ မင်းအတွက်တော့ လက်လျော့လိုက်ပါပြီး။

မင်းအတွက် ငါ့မှာလဲ ၅၂၈ သွယ် ဖော်ဗျာအရင်းခံပြီး ဒါလောက် ခုကွဲရောက်ခံလိုမှ ခံရကျိုး မန်ပဲတာ ငါ့နှမလဲ ပါကဲ့သို့ ၅၂၈ သွယ် အချစ်မျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခုကွဲကြီး ဆက်ကာဆတ်ကာ တွေပါစေလို့ ဟောင်ကြီးက အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးပြီး နှမမိုက်ကလေးကို ကျိုန်တာတို့ကိုလိုက်မကွဲ။ ဟောင်ကြီးဟာ နှမနဲ့ မခွဲချင်ပဲ ခွဲရလို့ စိတ်ဆင်းရေးနေရသလို ငါ့နှမမှာလဲ စိတ်ဆင်းရေးပါလို့မယ်။ ဟောင်ကြီးဖြင့် ငါ့နှမကြီးကို ချစ်ရက်နဲ့ နှမက ပိဿ်ကားတော့

ဆရာများတိက်တဲ့ သစ္စာရေ သောက်ရတော့မယ်။ နောက် လာမခံခြင်းဘူးနော်။ အမယ်လေး ပြောရင်းပြောရင်း ဟောင်ကြီးဖြင့် ဝါးနည်းလှုပြည်ရဲ့။ မင့်လင် မင့်သားနဲ့ ပျော်ပျော်ကြီး နောင်ပေတော့ အမိုက်မကြီးရဲ့။

ဟု တမ္မာ့မဲ့ နိုက်ငင်ငါးကြွေးရှာလေရာ မအေးကြည်သာ ထိအခါက သတိရနေပါမဲ လင်သားကို စွန်ခွာလျက် ဟောင်ရွှေခိုနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမည် အမှန်ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဥစ္စာတောင့် ဟောင်ရွှေခိုပြောသော စကားများမှာ နမဖြစ်သူ မအေးကြည်ကို ပူးဝင်၍ ပြောနေသောကြောင့် ထိစကားများ ပြောခိုန်း မအေးကြည်၏ နိုင်စိတ်များ ပျောက်လျက် သတိလစ်နော်ကို ဖြစ်လေသတည်။

ကျွန်တော်နင့်တော့ နားထောင်ရသူတို့မှာလည်း ဟောင်ရွှေခိုအတွက် ဝါးနည်း၍ သနားစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်များ လည်လျက် နိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုယ်မရှိ အမိသော်လဲ သားတော်ခံဆိုသောစကားကို ဟောင်ရွှေခိုကို သနားသဖြင့် သစ္စာရေ မတိက်ပထားကလည်း စိတ်မချုပ်။ တစ်နောက်တွင် မအေးကြည်၏ လိပ်ပြာကို နှုတ်ယူသွားမှာ စိုးရိုးရသဖြင့် စိတ်ချချနေနိုင်ရန် အလျင်အမြန် သစ္စာရေကို တိုက်ရလေ၏။ ဥစ္စာတောင့် ဟောင်ရွှေခိုလည်း အထက်နည်းအတိုင်း ဖွဲ့စွဲကြွေးရင်းပင် နောက်ဆုံး၌ သစ္စာရေကို တရာ့ကိုယ်ရှိ ရွှေမောစာ ဟေ့ချလိုက်ပြီးလျှင် ပျော်လင့်ချက် ကုန်ခန်းသဖြင့် ပင်ပန်းစွမ်းပိုက်ကာ ခေါင်းစိုက်စိုက် ကျသွားရှာလေသတည်း။

ထိတွင်မှ ဆရာကြီးလည်း ဟောင်ရွှေခိုအား တရားဓမ္မ ဟောပြစ်းပြီးလျှင် ချည်မန်းကွင်းကို ဖြော်လိုက်သောအပါ မအေးကြည်မှ သတိရှုံးလာလေ၏။ ထိစကား ဟောင်ရွှေခိုမှ ကြော်မနိုင် ကျိုးရှိ ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ မကြီးခန်း ဟောင်သော်တို့အား လှကို ပမြဲ့ရပဲ ထိုင်နေကြရာမှ လဲသွားအောင် ခြေနှင့် တစ်ခုကိုစီ ကန်လျက် တစ်စီးလှုံး သွာ်သွာ်ခဲ့အောင် တဒ်ဒ်ဒ်နှင့် တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဆင်းသွားပြီး မအေးကြည်တို့ စီးလာသော လှည်းမှ စွားနှစ်ကောင်ကိုလည်း တဆက်ချင်း စိုင်းခနဲ လဲသေသွားအောင် လိပ်ပြာနှုတ်ယူသွားလေ၏။ ကြည့်နေသွားများလည်း အုံအားသင့်ခြင်း၊ ကြောက်ချုံခြင်းဖြင့် အခင်းခင်း လက်တို့၌ နေကြကြန်း ဆရာကြီးလည်း...

"အင်း ကုလားမန်း ရရှိပဲ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ တယ်... ငါ ခေါ်ရှိက်ပြန်ရာ အေးလေ သူလဲ နှုမချစ်တဲ့ အရိုန်ကြောင့် ကရှုံးကော်မား ဖြစ်သွားရာတော်ကော်မား။ ကဲ... ကဲ... ငါတေပည့် ကိုကိုလေး သူငယ်မကိုလဲ အကွယ်အကာ အင်းအိုင် ခလဲ့ လက်ဖွဲ့များ ပေးပါဟဲ့။ ပုသိမ်ကြီးက မဝင်းကြည်တို့ သားအမိုက် ထိုးပေးခဲ့တဲ့ မန်သိုံးကော်မား အင်းတော်ကြီးလဲ ထော်ထိုင်က စီးထိုးပေးလိုက်ပါ"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီး အပိုန့်ရှိသွား တစ်စမကျိုး ပြုလုပ်ပေးလိုက်ရလေ၏။

မကြီးခနဲ့ ဟောင်သော်တို့မှာ ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ကာ ထိနေ့မှစ၍ ဥစ္စာတောင့် ဟောင်ရွှေခို၏ နိုပ်စက်ခြင်းမှ ဂွဲတ်ပြောက်ကာ ပိမိသားဦးကလေးနှင့် ပျော်ခွဲ့ကြည်လင်စွာ နေနိုင်ခွင့် ရရှာလေ၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ပြီးစီးသည်နောက် ကျွန်တော်လည်း ပကြီးခတိုးထံသို့ မကြာခကာ အလည်အပတ်ရောက်သောအပါ မကြီးခလည်း ဆရာကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးသဖြင့် ချီးကျူး၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိရှာလေ၏။

ကျွန်တော်က မအေးကြည် သားကလေးနှင့် ပျော်ရွှင်ကျိုခယ်နေသည်ကို လာတိုင်းပင် တွေ့မြင်ရသဖြင့် မောင်ရွှေစိုက မအေးကြည်ကို ချစ်ရှာပုံတို့ တွေးမိပြီး သနားစိတ်ဝင်လာကာ...

"မအေးကြည် ခင်ဗျားမောင်ကြီးလဲ ခင်ဗျားကို ဒီလိုပဲ ချစ်ရှာမှာပေါ့နော်"

ဟုဆိုဂျုင် မအေးကြည်လည်း...

"**သ္ဌား**... ဟုတ်ကဲ ဆရာ မောင်ကြီးချစ်တာကတောင် သာပါလိမ့်းမယ်ရင်။ တကယ်ဆိုတော့ ကျမှာ ရိုင်းရာကျပါတယ်။ သို့ပေတဲ့ ဒီဘဝမှာလဲ လင်နဲ့သားနဲ့ မိန့်သနဲ့ဆိုသလို ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သံယောဇူးက အမျှပ်တွယ်နေလေတော့ မောင်ကြီးကို တကယ်တမ်း မစိမ်းကားပေတဲ့ စိမ်းကားရတဲ့ အနေဖိုး ရောက်ရတာပဲရှင်။

ယခုလဲ သူ့ချာ သစ္ာရောကြားနဲ့ မခေါ်ရပေတဲ့ ခကာခကာ လာဝကားပြောရာတယ်။ တစ်ခါတလေမှား သူ့သစ္ာသို့ကြီးအတွင်းမှာ ထားတဲ့ ပစ္စည်းသဏ္ဌာများ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ တိုးပွားတယ်။ ဘယ်နေရာထားတဲ့ ကျောက်သေးတွောကြီးကို ဒီနေ့ဖြင့် ဘယ်နေရာရွှေ့လိုက်တယ် ဘယ်သို့ကိုဆရာလာလို့ ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာတွေ့ အကုန်လာလာပြောရာတယ်။ တစ်ခါတလေလဲ **သ္ဌား**... ပါမှာတော့ တစ်ခါယောက်တည်း တရွေ့ဗျားတွေ့ဗျား တအေးဗျားနဲ့ နေလိုက်ရတာ သူ့မှာတော့ သားနဲ့ လင်နဲ့ ပျော်လိုပါကလား။ အင်း ပါမှားတယ် ပါမှားတယ် နှင့် လျှပြည်သွားဖို့ အခွင့်တောင်းတုန်းက ခွင့်ပေးမိတာ အင်မတန်မှ မှားသွားတာပဲလို့ ဆိုဆိုပြီး ငိုတာပဲရှင်။

တစ်ခါတလေတော့ ကျေမျှက်နှာကို ဒေါသတွောကြီးနဲ့ သေသေချာချာကြည်ပြီး ချုပြုင့် နင်ကတားတဲ့ ပစ္စမြားလုံးကလေးတွေနှင့် နင်ပန်တဲ့ ရွှေပန်းနိုင် ငွေပန်းနိုင်ကလေးတွေ ကြည်ကြည်ပြီး နော်ရှိသမျှ ပါ့နဲ့မကလေးဟာရင် မဟောင်းမဖွံ့ဖြိုးရအောင် တိုက်ချွတ်ထားလိုက်ရတာ နင်ကတော့ ပါ့သတိရသလောက် ပါ့ဂွမ်းသလောက် ပါ့ချွစ်သလောက် ရှိက်ဝိုင်းကားတယ်။ ရှိစေတော့ကျယ် ပါမှားမိပေသကိုးဗိုး ပါ စိတ်ဆင်းရှုရသလို နင်လဲ မပြုတ်မပြုတ် စိတ်ဆင်းရှုစေရှိးမယ်။ ဒီတော့မှ သ္ဌား... ပါမောင်ကြီးဟာ ပါ့ခုံကြုံဖြစ်သလို ဖြစ်ရှာမှာပဲ ဆိုတာ နင်သို့မယ်တဲ့။ ဘယ်နှယ်အပိုပိုပ်နဲ့ ကြိမ်းကြိမ်းသွားမှန်း မသိပါဘူးရှင်" ဟု ပြောတတ်စွဲ ဖြစ်လေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် မအေးကြည်တို့ အိမ်ရောက်ခဲ့ပြီးမှ နောက်ထပ် မရောက်ပဲရှိခဲ့ရတွင် မကြာခို စဉ်ကူးမှု လူနာတစ်ဦးက ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်တော်အား ပင့်ခေါ်လာသဖြင့် လိုက်ပါသွားကြရမည် ဖြစ်သောကြားနဲ့ မစွာရမြို့က အသိအကျမ်း တပည့်တပန်းမှား လိုက်လုံနဲ့ဆိုတာ စိတ်ဆင်းရှုစေရှိးမယ်။ ဒီတော့မှ ဝင်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်မှာ သွားခဲ့နီးမှ စိတ်မကောင်းစရာ အဓကြားနှင့် တွေ့ရပြန်လေ၏။

အဓကြားမှာကား အခါတိုင်း မအေးကြည်၏ ရင်ခွင့်တွင် ပျော်ရွှင်နေသော င်း၏သားငယ်ကလေးမှာ ကြာယပ်တွန်တွေ့ ဆင်ထားသော ဘိုင်စကယ်အလောင်းစင်ကလေးပေါ်တွင် စင်းစင်းကလေး သေနေရာသည်ကို တွေ့ရလျှက် မိခင်ဖြစ်သူ မအေးကြည်မှာလည်း ရင်ဘတ်ကို စုံထုံး။

"အိုး... အပုရဲ့ သားကြီးရဲ့ အမေ့ကို ခွဲထားခဲ့တော့မလားကွဲ့"

ဟု လူးကာလိမ့်ကာ အရှုံးပဟာ ငိုကြေးလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေရာ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းနည်းစာနှင့် မောင်သော်အနီးသို့ ကပ်ကာ...

"ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးရှာသလဲ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့တောင် မသိရပါကလား"

ဟုပြောလျှင် မောင်သော်လည်း ဝါးနည်းစွာ ခေါင်းကြီးခါလျက်...

"ဆရာရယ် မောင်ရွှေခိုရဲက်ချက် ထင်တာပဲ။ မနေ့သာက သူ့အမေရဲ၊ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခါတိုင်းလို အကောင်းသားနေလျက်မှာ အိမ်ရှေ့ကလဲ ခွေးတွေ့အုပြီးရော အိမ်ပေါ်လ ဂျီးဂျီးဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေ ကြားလို ကလေးတစ်ချက်ထဲ လန့်အော်လိုက်တာပဲ အမေကလဲ လောကားက မဲမဲကောင်ကြီး ဆင်းသွားတာ မြင်လိုက်ရသတဲ့"

ဟု လေးလေးတွဲတွဲ တစ်လုံးချင်း ပြောပြသောအခါ ကျွန်တော့မှာ မောင်ရွှေခို၏ လက်ချက်ပဲဟု အတတ်စွဲရှင်၍ လာရာတွင် (နိုင်လ ဝါစိတ်ဆင်းရဲသာလို ဆင်းရဲခုကွဲတွေကြုံပေါ်မယ်။ ငါနှေမှာ ဝါကဲ့သို့ ၅၂၈ သွယ်သော ချို့မေတ္တာမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခကြီး ဆက်ကာဆက်ကာ တွေ့ပါစေ) ဟု မောင်ရွှေခို ကိုနှစ်ခဲ့သည်ကို ပြော၍ သတိရရှိက်သောအခါ 'အင်း... ကော် သူ့လက်ချက်ပါပဲ၊ တယ်လဲ အမျက်ကြီးရှာပါကလားနော်။ သော်... မောင်ရွှေခို မောင်ရွှေခို' ဟု စိတ်ထဲက ပြောကာ တဲ့အိမ်ရှုရာသို့ ဝါးနည်းစွာ လုညွှဲပြန်ခဲ့ရပါကြောင်း။

'မူးဆရာမှတ်တမ်း' အမှတ်(၁) ပြီး၏။